KJ BISHOP

The Etched City

ORAŞUL GRAVAT

„Pe gustul cititorilor lui Jeffrey Ford, Jeff VanderMeer şi China Miéville."

Electric Velocipede

http://www.virtual-project.eu

K.J. Bishop
The Etched City

K.J. BISHOP

ORAȘUL GRAVAT

Pentru Stuart

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Juliet Ulman și tuturor celor din Bantam Spectra, precum și lui Trent Jamieson, Geoffrey Maloney, Sean Wallace, Garry Nurrish, Howard Morhaim, Jeff VanderMeer, Jeff Ford, Luis Rodrigues, Kris Kemensley și Antoninei Franchey.

Disprețuiesc și blestem mîndria și plăcerile decadente ale acelei nimicitoare ironii care distruge precizia gîndurilor noastre.

Lautréamont, *Poésies*

PARTEA ÎNTÎI

1

Nu existau borne kilometrice în Ținutul de Aramă. Cel mai adesea călătorul își măsura distanța parcursă după timpul scurs între două ruine: o jumătate de zi de mers de la o fîntînă părăsită pînă la gura unei țevi de tun ivite din coasta unei dune, două ore pînă la scheletele unui om și catîrului său. Pămîntul pierdea bătălia cu timpul. Bătrîn și epuizat, el revărsa asupra tuturor lucrurilor o neputință totală, ca de ciudă.

În sudul țării, cîmpii cu arbuști uscați alternau cu porțiuni întinse de deșert. Un singur drum străbătea regiunea, făcînd legătura între cătunele răzlețe și oaze și urmînd traiectoria unui zid de piatră abandonat ce fusese ridicat cu multă vreme în urmă de un despot războinic. De-a lungul zidului, la intervale mari, se aflau ruinele turnurilor de supraveghere și ale micilor forturi. Cea mai mare parte a zidului și a fortificațiilor erau complet ruinate însă, din loc în loc, se păstraseră și porțiuni aproape intacte care ofereau adăpost.

Într-o seară, în ultimele zile ale lunii lui Cuptor, pe cînd soarele se îndrepta spre asfințit, iar mușcătura razelor lui începea, în sfîrșit, să se piardă, drumul o conduse pe Raule, meșteră în ale vindecării, spre un turn cu trei pereți încă în condiții bune. În fața acestei priveliști promițătoare, trăsăturile ei întunecate lepădară încruntarea în care fuseseră încremenite în timpul după-amiezei înăbușitoare și monotone. Mai devreme, schimbase povești cu nomazii Harutaim a

căror direcție de mers îi adusese pe drum, sau mai bine zis pe lîngă el, căci nu priveau cu ochi buni cărările făcute de om. Niciodată nu poposeau lîngă zid și o sfătuiră și pe Raule să facă la fel. Credeau că ruinele sînt bîntuite de spirite rele, de nemiloasele suflete ale trecutului care nu-și puteau găsi liniștea. Raule prefera însă adăposturile de piatră cerului liber.

Înăuntrul turnului găsi cenușa unui foc făcut mai devreme de altcineva, o sticlă, o cutie de conserve goală și un ghemotoc de bandaje murdare de sînge. Se dădu jos de pe cămilă și o lăsă să pască niște ierburi țepoase care creșteau prin pietrișul din jurul edificiului de piatră. După ce împinse gunoiul cu piciorul într-un colț, își instală cortul lîngă perete și aprinse un foc peste cel de dinainte. Mîncă niște bucăți uscate de carne de capră pe care le cumpărase de la nomazi. Devoră cu mai multă poftă o mînă de curmale pe care le prăji în vîrful unui cuțit vechi deasupra focului pînă cînd se încinseră și se înmuiară. Cînd termină bruma de cină, rămase așezată dinaintea focului, înfășurată într-o pătură și cuprinsă de gînduri; deși obosită, nu reuși să adoarmă o dată cu venirea nopții.

După apusul soarelui, temperatura scăzu puternic și un vînt fioros începu să șuiere încolo și încoace peste boltă. În timp ce-l asculta, se gîndea cît de simplu era să-ți imaginezi vîrcolaci și djinni rătăcind prin întuneric sau să ți se pară că ai auzit clopotele cămilelor unei caravane de fantome trecînd pe drum.

Cînd în sfîrșit reuși să adoarmă visă numai morți. În ultimele zile, îi vedea ori de cîte ori închidea ochii.

Zidul se termina în orașul Stînca Dovezii. Soarele părea un rug de seară, pămîntul era prăjit și atacat de muște. Raule stătea moleșită în șa. Era atît de transpirată, încît bluza și pantalonii i se lipiseră de piele, iar picioarele i se coceau în cizme. Privi în jur fără entuziasm.

Ca mai toate așezările din Ținutul de Aramă părea ridicată pe ruinele alteia mai vechi, dispărute de mult. Singurele suflete care se vedeau erau cîțiva bătrîni ce moțăiau pe verande și în balcoane, încremeniți ca niște statui de lemn. Uși închise și ferestre cu obloanele trase întregeau impresia de cuib părăsit.

La marginea orașului se afla un han construit din fier vechi. Avea o verandă de cărămidă, acoperită de o prelată și umbrită de un palmier din cale afară de uscat. O pătură întinsă pe o sîrmă servea drept ușă, în timp ce niște saci acopereau ferestrele, ascunzînd interiorul. Patru cămile erau priponite de zăbrelele unui gard în fața verandei. Raule le privi. Păreau bune de călărit și aveau spatele frumos acoperit cu pături, dar le lipseau cu desăvîrșire clopotele.

Raule descălecă, își legă cămila de palmier și se îndreptă spre ușă. Cără cu ea sacul cu ierburi care-i anunța meșteșugul pașnic, iar mîna dreaptă o ținea lîngă flinta pe care și-o făcuse dintr-o pușcă de vînătoare căreia îi tăiase aproape toată țeava cu ferăstrăul.

Dădu pătura la o parte și intră. Înăuntru era întuneric, rumeguș împrăștiat pe podea și o mulțime de muște care bîzîiau. Era un aer atît de înțepător și atît de fierbinte, încît îți tăia respirația. Temperatura de afară părea mult mai plăcută în comparație cu cea dinăuntru. Singurii clienți erau patru bărbați care jucau cărți la o masă plină cu sticle, pahare și teancuri de bancnote. Toți patru aveau straie în culori sumbre, erau înarmați pînă în dinți și înfășurați în cartușiere, cu pălării cu boruri largi care le umbreau trăsăturile. Sămînță de scandal. Se întoarseră și o priviră pe Raule.

Unul dintre ei, un bărbat subțirel, era înfășurat într-o mantie neagră și avea nasul și gura acoperite cu o pînză care-l ferea de praf. Raule zîmbi în sinea ei de caricatura aceea de bandit. Apoi privirea i se opri asupra sabiei care îi atîrna pe coapsa stîngă și al cărei vîrf

ajungea la podea, puțin în spatele lui. Teaca aceea lungă și puțin curbată îi era cunoscută.

Omul își trase în jos borul pălăriei, ca și cînd ar fi vrut să se ferească de ochii ei. Apoi degetele lui acoperite de mănuși negre începură să bată darabana pe masă parcă plictisite, iar Raule percepu mesajul pe care îl transmitea mișcarea lor:

Ne bucură apariția ta. Mai așteaptă puțin.

Privirile celorlalți trei îi transmiteau în mod clar același mesaj de „așteaptă", dar din cu totul alte motive. Nu-și făcea griji în această privință; mai tîrziu aveau să fie beți morți.

Cu excepția fantomelor care-i apăreau în vise, Raule nu mai văzuse o față cunoscută, fie ea a unui dușman ori a unui prieten, de mai bine de o jumătate de an. Deși îi trecu prin minte să plece imediat, dusese o viață mult prea însinguratã în ultima vreme și hotărî să rămînă. Vrînd să bea ceva și, dacă s-ar fi putut, să găsească puțină apă cu care să se spele, se îndreptă spre bar. Nu era nimeni acolo. Simți un miros de carne crudă.

Uitîndu-se peste tejghea, văzu corpul unui bărbat în vîrstă care nu putea fi altul decît hangiul. Un obiect greu și ascuțit îi despicase capul ca pe un ou. Sîngele din jurul lui era încă proaspăt. Pe un raft din spatele barului zăceau cîteva sticle, dar Raule hotărî să se abțină deocamdată de la alcool. Între două plăci de tablă din peretele din spate era o spărtură dincolo de care se putea vedea o altă cameră. Fără să se mai uite o dată la cei patru bărbați, Raule porni spre locul acela.

— Femeie, stai pe loc!

Nu era vocea celui cu care se salutase. Era mai aspră și mai dură. Raule se opri.

— Cum crezi că a murit omul acela? se auzi vocea tărăgănată.

— După părerea mea, răspunse Raule fără să se întoarcă, a căzut și s-a lovit la cap.

Preț de cîteva secunde se auziră niște hohote de rîs hidos. Apoi amestecatul și trîntitul cărților pe masă anunțară reluarea jocului.

Încercaseră doar să glumească pe seama ei.

Raule trecu prin deschizătură și se trezi într-un fel de dormitor-magazie. Pe rafturi erau cîțiva saci cu fasole și niște cîrnați vechi. Pe jos zăcea un seif gol care fusese deschis cu forța. O ușă cu geamuri rotunde de un verde spălăcit dădea spre o curte exterioară. Raule mîji ochii, surprinsă de lumină. În colțul curții era o pompă cu o găleată alături. Încercă să pompeze, dar apa ieși foarte murdară. Luă totuși puțină în pumni și se udă pe cap și pe gît. În cutele palmelor îi rămaseră urme de mizerie. Nu avea de gînd să bea din apa aceea, în schimb luă o găleată plină ca să-i dea cămilei, căreia îi era probabil sete, și ocoli clădirea. Cămila luă cîteva guri de apă apoi lovi disprețuitor găleata cu piciorul vărsînd apa pe care pămîntul uscat o înghiți într-o clipă.

Raule bău dintr-unul dintre bidoanele pe care le avea, apoi se așeză sub palmier.

Soarele cobora ușor de pe cer. Umbrele se tot lungeau. Un cîine slab, cu trei picioare, traversă strada șchiopătînd. Niște furnici arămii, cam cît jumătate din degetul ei mare, ieșiră dintr-o gaură de lîngă picioarele ei. Începu să le numere.

După ce numără nouă sute treisprezece furnici, auzi focuri de armă înăuntru.

Deși se așteptase oarecum la așa ceva, pocnetul asurzitor o făcu să tresară. Sări de pe verandă și se întinse cu fața la pămînt. Auzi cîteva revolvere golindu-se iute și bărbați mugind ca niște tauri.

Apoi se reinstală liniștea.

Raule se furișă către ușă. Lungită la pămînt, ridică un pic marginea de jos a păturii și trase cu ochiul înăuntru. Siluete întunecate zăceau printre cioburi și scaune răsturnate. Numai omul cu fața acoperită se afla în picioare, învăluit în fum de praf de pușcă, sub lumina

razelor ce pătrundeau prin găurile proaspăt făcute de gloanțe în pereți și acoperiș. Bărbatul încărcă din nou cele două revolvere cu țeavă lungă pe care le ținea în mîini și le băgă în tocuri. Apoi scoase din teaca curbată iataganul pe care îl repezi de trei ori, tăind capetele celor trei bărbați prăbușiți. Aceea era metoda lui preferată de a se asigura că adversarii erau morți. Raule își spuse că obiceiul acela îi dădea bărbatului și o stare de confort psihic, tot așa cum unii au obiceiul de a îndrepta tablourile de pe pereți sau poartă tot timpul un anumit articol vestimentar.

Se ridică în picioare. Cînd vru să dea pătura la o parte, sîrma se desprinse și căzu. Bărbatul tresări și ridică sabia. Văzînd că nu era decît Raule, o lăsă din nou în jos.

Raule păși înăuntru și înaintă prin fum, apoi se opri la mică distanță de bărbat și de mocirla de rumeguș și sînge în care stătea. Aruncă o privire spre cadavre.

— Care din ei a trișat?

— Tu care crezi?

Vocea din spatele vălului era plăcută, cu un timbru presărat cu inflexiuni fine ce trădau un accent nordic.

— Se pare că nu ți-ai pierdut deloc îndemînarea, Gwynn!

— Ce nu folosești, pierzi, spuse el cu răceală.

Își șterse sabia pe mîneca celui mai apropiat cadavru, apoi o puse la loc în teacă. Își dădu jos pălăria, apoi mantia și vălul, scoțînd la iveală un chip ciudat: o față albă, cu linii ușor ascuțite, pe care apărea expresia elegantă a unui calm urban. Avea ochii de un verde spălăcit ca al oceanului. Părul îi era negru, lung, strîns în coadă.

— Mă bucur să te văd, Raule, spuse el.

Găsind o sticlă și un pahar încă întregi, își turnă de băut.

— Vrei și tu?

— Poate mai tîrziu.

După ce își potoli setea, păși peste cadavre și îi întinse mîna zîmbind. Zîmbetul dizolvă liniștea ciudată din privirea lui, înlocuind-o cu o căutătură vicioasă.

Raule ezită preț de o clipă. Ar fi preferat să întîlnească pe oricine altcineva. Dar Gwynn îi fusese cîndva tovarăș și, într-un fel, chiar unul dintre cei mai buni prieteni. Nu îi mai rămăseseră prea mulți, așa că nu-și putea permite să fie pretențioasă. Îi strînse mîna întinsă.

— Te credeam spînzurat de mult, spuse ea.

Vechiului lor dușman, generalul Anforth și a lui Armată a Eroilor, îi plăcea tot atît de mult ca și lui Gwynn să-și lase adversarii în viață.

Bărbatul ridică o sprînceană.

— Eu? Știi bine că atîrnatul nu face parte din pasiunile mele.

Cuvintele lui îi părură lui Raule mai curînd autoironice decît bravadă. De cînd căpătase o reputație, sau mai degrabă de cînd și-o pătase, Gwynn se amuza mereu pe seama neconcordanței dintre măreția pe care mitul le pretindea de la viața și moartea unui om vestit și lipsa de demnitate pe care împrejurările reale tindeau să le impună asupra amîndurora.

— Anforth încă te mai urmărește? Nu mi-l imaginez renunțînd, spuse Raule.

— Ah, nici nu va renunța vreodată. Bătrînul buldog mă urmărește cu aceeași patimă de totdeauna. M-a făcut să valorez o avere. Dacă oamenii s-ar putea vinde pe acțiuni, aș fi foarte bogat. Probabil că ai stat foarte mult ascunsă prin fundături de nu ai văzut afișele cu fața mea și cu recompensa care se oferă în ultima vreme pentru prinderea mea.

— Mă tem că am ieșt din circuitul social.

Zîmbetul neplăcut reapăru pe chipul lui Gwynn.

— Am auzit că petrecerile de anul acesta sînt un dezastru. Pînă și oamenii de calitate vor să chefuiască

numai cot la cot cu potera. Presupun că doftoricești prin ținutul ăsta.

— Da, pe ici, pe colo. E destul de muncă.

— Și capeți și plată?

— Nu, nu chiar.

De fapt, Raule era la un pas de faliment. Foarte puțini din cei pe care îi doftoricea aveau ce să-i dea mai mult decît un adăpost peste noapte și o masă sărăcăcioasă. Cînd mai găsea pe cîte unul cu ceva bani, nu o lăsa inima să-i ia. Nedorind să dezbată problema sărăciei ei cu Gwynn, îl întrebă dacă mai știa ceva de alții.

— L-am văzut pe Casvar la Muntele Tăiat, răspunse el. Putrezea într-o peșteră. Și-a rupt un picior și a făcut cangrenă. Mi-a cerut să-i curm suferința și am acceptat. În Quanut am văzut o piatră de mormînt cu numele lui Harni cel Roșu. Dar tu? Ai mai văzut pe cineva?

— L-am văzut pe Evoiry acum cîteva luni. Vindea lemne de foc în tîrg. Părea să fie bine.

Gwynn dădu din cap. Degetele de la mîna stîngă se jucau cu mînerul sabiei. Raule ațintì privirea asupra lor. Gwynn adusese sabia aceea cu el tocmai din nord. Era făcută în Maghian, iar numele ei adevărat era Fîlfiitul Aripilor de Bîtlan Deasupra Lacului de Munte, însă Gwynn îi dăduse un alt nume în anvallic, limba lui nativă: Gol'achab, care însemna „Nu e înmormîntarea mea".

Raule observă că nestematele care decoraseră cîndva mînerul nu mai erau la locul lor. Gwynn îi surprinse privirea.

— Am vîndut toate bijuteriile cu ceva vreme în urmă ca să-mi iau niște lucruri trebuincioase, îi răspunse el din proprie inițiativă. Poate că și-a pierdut din frumusețe, dar încă funcționează și, din cînd în cînd, mă ajută să fac economie de gloanțe.

Raule privi înspre hangiul mort.

— Tu l-ai făcut pe ăla?

— Nu.

Gwynn dădu un pas înapoi și lovi unul dintre cadavre cu vîrful cizmei.

— Individul ăsta s-a ofticat pe ceva ce i-a spus hangiul și a avut o reacție oarecum exagerată.

Se uită la cadavrul de jos și clătină din cap.

— Un amărît. Avea nervii întinși precum corzile de pian. Nu l-am văzut niciodată fericit. Probabil că viața era o povară pentru el.

— Toți trebuie să fi fost destul de tensionați dacă au sărit la bătaie în patru din pricina unui joc de cărți.

— Așa ziceam și eu.

— Deci? Ce planuri ai de acum încolo?

Gwynn trecu pe lîngă ea.

— Să dorm. Vreau să plec la noapte.

Ieși afară și se întoarse repede cu o raniță. Își scoase mănușile și își suflecă mînecile, apoi începu să dezbrace cadavrele și să adune banii care căzuseră în balta de sînge de pe podea. Raule îl lăsă în treaba lui și ieși să se bucure de aerul ceva mai proaspăt de afară. Se așeză pe vine sub palmier, cercetînd strada pe care bătrînii moțăiau. Îmi imaginez cum se simt, gîndi ea.

După o vreme, Gwynn apăru din curtea din spate, cu mănușile vîrîte la centură, scuturîndu-și mîinile de apă.

Raule se întinse și căscă.

— Ei bine, nu cred că cineva de pe aici va încerca să te aresteze.

Gwynn scoase o țigară lungă și îngălbenită și o cutie de chibrituri din buzunarul vestei. Frecă bățul de chibrit de peretele de metal, aprinse țigara și trase fumul cu nesaț.

— Păcat că trebuie să părăsesc acest loc..., spuse el.

— Nu știu ce să zic. Mi-ar plăcea un loc ceva mai liniștit.

— Știu eu un cimitir drăguț.

Raule îi aruncă un zîmbet din colțul gurii. În mormînt aveau să ajungă destul de curînd. Îl întrebă pe

Gwynn în ce direcție avea de gînd să meargă. El îi răspunse că spre est. Îi zise că ea avea să meargă întîi înspre vest și apoi spre sud.

Gwynn îndreptă țigara spre clădirile de peste drum.

— Atunci să înțeleg că n-ai de lucru aici?

Ea ridică din umeri.

— Am văzut un cîine care avea nevoie de un picior de lemn.

Întoarse capul spre ușă.

— Apropo, cine erau oamenii ăia?

— Niște tipi cu care m-am însoțit cîteva zile. N-a fost o tovărășie tocmai plăcută.

Gwynn dezlegă cele patru cămile. Raule luă șaua de pe cocoașa cămilei ei, după care se așeză pe verandă și-și întinse picioarele. Cîinele cu trei picioare apăru iar și trecu strada înapoi. Raule alungă mușteleie cu mîna. Îi trecu prin minte că trupurile dinăuntru ar trebui îngropate ca să nu răspîndească vreo boală.

Deși asta ar putea servi la afaceri.

Se simțea toropită, nu doar din cauza căldurii. Se gîndea să se ridice și să vadă dacă nu putea găsi, de fapt, ceva de lucru în oraș. Într-un loc cu o populație atît de îmbătrînită ar fi fost imposibil să nu găsești oameni bolnavi. Sau ar putea să plece. Probabil că la asta se aștepta Gwynn. Dar corpul ei refuza să se miște, așa că se lăsă cuprinsă de somn și se cufundă în vise. Se văzu în orașul ei natal, un loc mai mare decît Stînca Dovezii, dar altminteri nu prea diferit de el. Totul era absolut obișnuit, mai puțin oamenii, care nu aveau cap. Se plimbau pe străzi și munceau pe cîmpurile molcome cu rînduri de fasole, cu vertebrele ițindu-se din cioturile gîturilor.

Gwynn o trezi. Fălcile încinse ale zilei atîrnau blegi. Cerul se întuneca și parcă toate mușteleie din lume se adunaseră în han. Gwynn își acoperise din nou fața și aruncase pe el o mantie greoaie. Cămilele rămase fără călăreți le priponise de cămila lui și părea gata de plecare.

O întrebă pe Raule dacă nu avea de gînd să se întoarcă o bucată de drum cu el. Îl întrebă de ce. Arătă cu biciul cămilele celor trei bărbați morți.

— Sînt obligat să duc o viață hoinară de negustor. Cunosc pe cineva în tîrgul din Lutul Galben căruia aș putea să-i vînd aceste animale și averea considerabilă pe care am căpătat-o astăzi de la răposații mei tovarăși, printre care și trei duzini de arme excelente. Prefer totuși să mă feresc de ochii oamenilor, așa că dacă vrei să te tîrguiești în locul meu, îți dau jumătate din bani.

— Nu.

— Nu?

— Oferta nu e rea, dar nu cred că mă interesează sursa generozității tale.

Gwynn se uită lung la ea.

— Ai de gînd să devii martira unor idealuri pioase, doamnă doctor?

— Sper să nu devin martiră. Dar poate chiar mi-am propus să ating un ideal sau două.

Își întinse din nou picioarele și mîinile în față.

— Chiar dacă oamenii ăia nu prețuiau cine știe ce, pe cine au omorît ei de-au căpătat atîta marfă?

— Fără îndoială că pe alții care valorau și mai puțin decît ei. Cîți oameni de valoare ai văzut tu că au bani?

— Nici unul, de vreme ce nemernicii nu încetează să-i jefuiască.

— Fă ce vrei, spuse Gwynn ridicînd din umeri.

Își îngenunche cămila, se urcă pe spatele ei și o îndemnă să pornească la pas.

— Ai grijă de tine, îi strigă el peste umăr.

În vreme ce el se îndepărta, Raule se uită în cealaltă parte. Orașul era pustiu. Palmierul foșnea sub prima adiere a brizei nopții.

— Am rămas numai noi două, îi spuse ea cămilei.

Se ridică și începu să se pregătească de plecare.

În timp ce punea șaua pe spatele cămilei și verifica harnașamentul, se gîndi cîtă nevoie avea de bani.

Traversînd orașul spre vest, pe lîngă casele liniștite cu ferestrele lor întunecate și cu verandele acum pustii, se luptă cu conștiința ei fantomatică, după cum o numea ea.

Nefiind decît o fantasmă, nu avea cine știe ce putere.

— Lua-te-ar naiba, mormăi ea, neștiind exact cu cine vorbea.

Se întoarse, porni înapoi și ajunse din urmă caravana cea mică și conducătorul ei cufundat într-o tăcere diplomatică.

Pe drumul întunecat, scîrțiind și tresăltînd, coborau înșiruite niște căruțe. Erau în număr de cincisprezece, trase de catîri și însoțite de niște cîini și vite numai piele și os. Cîțiva dintre oamenii care stăteau sub prelatele mari le făcură cu mîna celor doi călăreți. Raule le făcu la rîndul ei cu mîna. Ar fi fost tentată să se oprească și să stea de vorbă, dar Gwynn se uita numai înainte, nedorind în mod evident să intre în vorbă cu necunoscuții, cu toate că, de obicei, era un tovarăș de drum vorbăreț. Știa multe povești despre aventuri și suferințe recente — în special despre aventurile lui și suferințele altora, aproape întotdeauna legate între ele — pe care le istorisea cu aerul unui prădător binevoitor. Viața unei doctorițe aflate mereu pe drumuri furniza și ea momente de amuzament macabru, și Raule se obișnui repede cu schimbul de glume sinistre cu vechiul ei tovarăș. Era deja a doua lor noapte în care călătoreau spre est. În timpul celor mai fierbinți ore ale zilei se odihneau, pentru că așa prefera Gwynn. Cînd nu stăteau de vorbă, Raule obișnuia să se uite pe cer și să studieze constelațiile. Manticorul își arcuia coada deasupra Coroanei, în vreme ce Regina Călăreților era mereu pregătită să arunce lațul; Alergătorii o urmăreau pe Săltăreață; Vulturul îi gonea pe cei Șapte Oaspeți din Han; Țestoasa tîra Cupa în spate, încercînd să o ajungă din urmă pe Bătrîna din cealaltă parte a cerului; Șopîrla își conducea copiii acasă, în urma vicleanului Liliac. Raule se întreba

dacă după milioane de ani stelele aveau să-și schimbe poziția astfel încît să se dezvăluie deznodămîntul acestor povești.

— Deci care dintre voi l-a jefuit pe hangiu? îndrăzni ea să-l întrebe pe Gwynn la un moment dat.

— Individul care l-a ucis, îi răspunse el. Eu cîștigasem deja totul înainte să îl omor, dacă te interesează. Asta înseamnă că banii pe care i-am luat sînt bani curați. Depinde cum vezi lucrurile.

— Am încercat să scap de vechile obiceiuri, spuse Raule.

Împrejurările care îi împinseseră în nebunia aceea se încheiaseră. Pierduseră războiul. Trecuseră trei ani de cînd generalul Anforth cîștigase bătălia care încheiase revoluția și de cînd liderii ei fuseseră trimiși la ocnă. Armata Eroilor, aflată încă sub conducerea lui Anforth, își urmărea încă vechii dușmani prin Ținutul de Aramă. Uneori se auzea cîte o baladă despre moartea nobilă a cuiva copleșit numeric; dar trădarea din partea foștilor aliați, urmată de un proces și de execuție sau chiar numai de o linșare rapidă, asta era de fapt realitatea.

— Și ce te așteaptă la capătul acestei călătorii, doamnă doctor? întrebă Gwynn. Care e țelul tău, mirajul după care alergi?

— Mă gîndeam să trec prin Țărmul Teleute, spuse ea.

— Este, fără îndoială, o alegere bună. Am auzit că oamenii duc o viață destul de civilizată acolo.

— Așa cred și eu.

În realitate, Raule nu avea nici o intenție serioasă. Ca și în cazul lui Gwynn, și pe capul ei se pusese o recompensă, dar mult mai mică și, în plus, fiind născută pe acele meleaguri, avea avantajul de a fi o figură comună. Nimeni nu remarca o femeie măruntă, slabă și neagră printre celelalte femei din piață sau din cîrciumă. În plus, oamenii care locuiau în cătunele din

sălbăticie erau, de regulă, bucuroși să aibă un doctor în preajmă, și chiar dacă vreunul dintre ei a recunoscut-o vreodată ca fiind Raule tîlhărița, vrăjitoarea dracului în cîrdășie cu ucigașii, nimeni nu o trădase încă. Se lăsa purtată de val, mulțumită că prindea seara în viață și se trezea dimineața tot așa, lăsînd zilele, săptămînile și lunile să treacă.

— Iar tu, pistolar rătăcitor spre soare-răsare, te îndrepți spre preerie?

— Nu. Am luat la ochi Orientul adevărat. Sarban, Ambashan, Icthilliki, unde fetele-s frumoase...

— A, paradisul răsăritean. Din acela cu grădini și terase umbrite unde poți să lenevești și să mănînci toată ziua lotus și unde servitoare frumoase îți aduc atît vin cît poți bea și în care poți să devii putred de bogat fără să miști un deget?

— E de la sine înțeles, nu?

— Așa e.

Raule se lăsă în mrejele visului despre viața dulce din asemenea locuri.

În noaptea aceea ajunseră într-un oraș fantomă de pe lîngă o mină abandonată. Nu se sinchisiră să oprească. Tot ce ar fi meritat să fie prădat fusese demult luat de alții.

În dimineața următoare, la o oră după ce se lumină, ajunseră în Lutul Galben.

Uitîndu-se prin binocluri, văzură o mulțime de uniforme azurii în aglomerația din tîrg. Soldații nu se plimbau pur și simplu. Puneau întrebări și verificau acte. Cîțiva ghinioniști stăteau legați fedeleș sub supraveghere. Un alt grup de soldați instala o tabără la marginea orașului.

Gwynn înjură în barbă.

Raule ridică din umeri.

— Am putea să ne vedem de drum. Dăm noi de un alt loc.

— Noi?

— Păi, de vreme ce am ajuns atît de departe, aș vrea să-mi primesc partea.

Astfel că își continuară drumul spre est. Ajunseră la celălalt capăt al zidului. Drumul se despica în două poteci care se depărtau una de alta pe o cîmpie roșcată. Raule indică poteca din dreapta.

— Pe drumul ăla am venit eu, îi spuse ea lui Gwynn. Nu e mare lucru pe acolo.

— Atunci să pornim pe drumul ăsta, spuse el, alegînd cărarea din stînga.

După patru ore de mers călare, prin căldura care se întețea tot mai mult, ajunseră în dreptul unui șir întins de dealuri abrupte, din piatră roșiatică, cu vîrfurile acoperite de tufe răsfirate. Cărarea urca primul deal în curbe strînse, apoi urmărea o albie secată printre tufe. În cea mai mare parte, vegetația era compusă din salcîmi și arbuști răsuciți, sub care se așternea iarbă țepoasă și încîlcită. Cămilele se traseră spre arbuști și păscură din frunzele lor. Alte vietăți curățaseră înaintea lor toate ramurile de jos. Vinovații ieșiră imediat la iveală: cîteva capre slăbănoage, cu clopote la gît și însemnate, arătînd că se aflau în stăpînirea cuiva.

Cam la un kilometru și jumătate distanță, poteca trecea printre niște cocioabe. Pe o scîndură bătută în cuie de un salcîm era scris cu vopsea: ÎNGĂDUINȚA.

În Îngăduința, dacă acesta era numele cătunului, nu exista nici un han; totuși pe una dintre colibe se afla un semn care lăsa să se înțeleagă că oaspeții erau bineveniți. Raule și Gwynn se opriră dinaintea ei și descălecară. Multe bătăi în ușă aduseră, în sfîrșit, un bărbat în prag, somnoros și morocănos. Acesta arătă cu degetul podeaua murdară ca să le dea de înțeles că acela le era patul și le ceru un preț exagerat de mare. Raule se tocmi pînă la jumate din preț. Nu exista nici un adăpost pentru cămile. Bărbatul refuză categoric să le lase înăuntru: ce era casa lui, grajd de vite? Cămilele trebuiau să rămînă afară. Bărbatul făcu semn unei

copilițe să iasă din colibă. Cîndva, fusese arsă îngrozitor: sub boneta soioasă i se vedea fața roșie, ca o mască de țesut cicatricial cu un singur ochi.

— Fiica mea, spuse bărbatul cu un rîs răutăcios, o să aibă grijă de animalele voastre.

Raule propuse să facă de pază pe rînd. Gwynn fu de acord și se oferi să facă prima tură, așa că Raule își aduse așternuturile în colibă și se prăbuși în obișnuitul ei somn zdruncinat. Gwynn o trezi după prînz și se întinse la rîndul lui pe podea, cu pălăria peste față. Gazda lor se făcea că doarme, ostentativ, răsfirat pe o canapea veche în chip de divan, însă în răstimpuri deschidea ochii să cerceteze împrejurimile. Se temea oare că îi vor fura mizeria de pe podea sau pînzele de păianjen de pe tavan?

Ca să-i treacă timpul mai ușor, Raule luă un pachet de cărți de joc de pe un raft și începu să-și dea pasiențe. După ce se plictisi să mai amestece cărțile, deschise una dintre desagi și scoase un jurnal jerpelit. Odată ca niciodată avusese obiceiul să-și noteze în amănunt fișe medicale. Aruncase totul, mai puțin acest carnețel, care data dintr-una din ultimele și cele mai aspre luni de război. Îl știa pe de rost și îl răsfoia fără a trebui să se uite decît la date, în timp ce ochii îi alunecau peste rîndurile scrise mărunt, care nu conțineau doar informații utile, ci și însemnări personale. Pentru mulți dintre cei ale căror suferințe trupești erau descrise în carnețel, notițele despre oasele, mușchii, organele, temperatura, excrementele, stările de vomă, crizele și moartea lor, erau singurele însemnări ce dovedeau că trăiseră vreodată. Numele lui Gwynn nu apărea deloc, pentru că în perioada în care necazurile se ținuseră lanț de el, nici o lovitură nu reușise să-i producă vreo rană care să merite să fie consemnată. Norocosul era ca o listă de lovituri ratate și de eschive reușite.

Pe la jumătatea jurnalului, Raule se opri din citit și îl puse deoparte. Din același sac scoase singura altă

lucrare de citit pe care o mai avea. Era un ghid turisitic pentru Țărmul Teleute pe care îl cumpărase din curiozitate cu vreo șase luni în urmă.

Pe harta de pe coperta interioară se vedea Deșertul Sărat, care se întindea spre sud-vest de Ținutul de Aramă, traversînd buricul lumii. Mai departe spre vest, Țărmul Teleute devenea o curbă care întîlnea deșertul în partea exterioară. Din carte, Raule aflase că ținutul se ridica la o înălțime de peste trei sute de metri și că pe culmile ei se afla o altă lume bogată. În vremurile vechi, după cum se spunea în introducere, Țărmul Teleute fusese marginea unui continent, iar Deșertul Sărat fusese o mare. Acum însă deșertul era complet lipsit de apă. Raule știa cîte ceva despre el. Concernele comerciale dețineau puterea aici, întreținînd mine fortificate ce operau ca niște provincii în miniatură. Acestea depindeau de calea ferată pentru alimentarea cu apă și cu alte produse vitale. Însă cartea prezenta un cu totul alt tip de climă în regiunile muntoase ale Țărmului. Rîndurile cărții curgeau unul după altul înfățișînd fertilitatea acelor locuri: munți verzi ca smaraldul, jungle de nepătruns, rîuri uriașe pline de pește și ploi care cădeau săptămîni la rînd. Raule nu-și putea închipui atîta apă. Existau, de asemenea, pasaje referitoare la cele mai mari și mai ciudate douăzeci de orașe care îi stîrneau imagini vii despre locurile acelea vechi, mari și pline de istorie. Chiar dacă nu era atît de naivă încît să-și imagineze că vreunul din acele orașe era raiul pe pămînt, nu putea totuși să nu se lase ademenită de descrierile arhitecturii, ale grădinilor, palatelor, universităților și teatrelor, ale stilurilor și ornamentelor care trădau existența unei civilizații bogate și stabile.

Aruncă o privire spre Gwynn care stătea culcat, liniștit și nemișcat ca o stană de piatră. Anvall, țara lui natală, era într-o regiune în care anotimpurile erau doar mici variații ale iernii. Un loc alb ca luna și mai rece

decît o mie de morminte, cum îl descrisese el cîndva. Vara, granițele i se topeau precum țurțurii de pe casă și se scurgeau într-o mare neagră și învolburată: în timpul iernii, marea îi înapoia teritoriul răpit. Oare visa el despre apă? se întreba ea. Sau despre orașele acelea despre care vorbea uneori, fortărețe pe jumătate de piatră și pe jumătate de gheață? Era oare el chemat în timpul nopții către acea lume ciudată și rece de pe vîrful lumii, oare visa plăcerile orașelor înflorite din Icthilliki?

Cînd se trezi, îl întrebă. El îi răspunse rîzînd că rareori i se întîmplă să rețină ce a visat.

Se gîndi că relația lor se întemeia tocmai pe faptul că ea nu știa mare lucru despre el. Visele erau un subiect delicat pe care nici unul dintre ei nu s-ar fi gîndit pînă acum să-l discute cu celălalt.

Războiul revoluționar atrăsese numeroși străini în Ținutul de Aramă. În cadrul armatei răzvrătite se adunaseră tot felul de epave umane: mercenari profesioniști, canalii și tîlhari, idealiști și romantici care-și doreau să lupte pentru o cauză, hoinari de ocazie. Gwynn era unul dintre cei cîțiva străini care se înrolaseră în compania în care Raule servea drept chirurg. La început, revoluționarii se bucuraseră de sprijinul mulțimii, dar pe măsură ce războiul se lungea, condițiile de viață deveniseră mai precare și pericolul crescuse inevitabil; toate acestea au condus la o schimbare radicală a opiniei publice. Oamenii începuseră să vadă în Armata Eroilor singura posibilitate de refacere a echilibrului și a păcii. Deodată, revoluționarii se treziseră că sînt indezirabili, iar cînd totul se termină, se văzură urmăriți. Ca să supraviețuiască, multe companii au luat calea tîlhăriei. Așa pățise și compania din care făcea parte Raule. Între timp, Gwynn devenise liderul lor. Cîțiva ani au trăit ca niște tîlhari la drumul mare într-o zonă relativ populată din nordul Ținutului de Aramă, jefuind bănci și trenuri ca să-și poată întreține viața risipitoare, luptînd în continuare, cu fiecare prilej,

împotriva armatei. Însă voința poporului a învins. Cu ajutorul generalului Anforth, orașele și-au încropit trupe de miliție și din acel moment tîlharii căpătară mai mult plumb decît aur. Foștii tovarăși s-au dat de partea dușmanului și au devenit informatori sau vînători de recompense. Orgolioșii și nebunii, precum și cei care nu știau ce altceva să facă, și-au găsit iute moartea. Gwynn, spre lauda lui, a împrăștiat banda, dîndu-le tuturor șansa de a se ascunde și de a supraviețui. Asta se întîmpla acum mai bine de un an. Raule reușise să-și șteargă urma, însă trăia cu impresia că se ascunsese chiar mai bine decît își propusese.

Revoluția fusese un vis important al ei. După război, ajunsese să se întrebe însă de ce. Acum nici măcar nu se mai întreba. Toate frămîntările ei legate de politică, afaceri importante și istorie erau de acum pentru ea doar pulbere în vînt.

Ceva mai înainte, omul care îi găzduia ieșise afară cărînd niște capcane. Gwynn se mutase pe canapea și își curăța armele. Avea mai multe pistoale, două puști de vînătoare și o superbă carabină Speer cu repetiție care îl însoțea, de obicei, lîngă desagi într-o teacă din piele de vițel. Fredona încet în timp ce le făcea să strălucească. Fetița cu fața arsă intră în cameră cu două castroane din tablă pline cu supă. Le lăsă pe podea și ieși în grabă. Raule scoase o bucată de carne dintr-un castron și gustă. Avea gustul obișnuit de carne de capră. Nu i se păru prea rea, însă Gwynn luă doar o gură din porția lui, după care împinse castronul deoparte, apoi își făcu siesta cu o țigară și cîteva înghițituri de băutură dintr-o sticlă fără etichetă. Raule își termină porția ei de supă și întinse mîna după castronul lui Gwynn.

— Te superi? întrebă ea.

— Te rog.

În timp ce mînca alături de Gwynn, care continua să-și curețe armele, Raule analiza situația în care se afla. Pentru că era medic, era născută în acea zonă și

căpătase încrederea lui Gwynn, acesta o considera cu siguranță un bun ce merita protejat. Dacă avea să-i fie de folos, se putea aștepta la un cîștig din partea lui. Într-o mare măsură, pentru el, acest tip de pragmatism era apanajul oricărei prietenii. Asta îi convenea de minune lui Raule, pentru că îi permitea să păstreze o cotă de interes în relația cu el, fără să fie expusă oprobiului.

Drumul ales îi purta către Despicătura Sfîntului Kaseem, o prăpastie adîncă ce tăia Ținutul de Aramă de la nord la sud. Cu siguranță, podul avea să fie păzit de un număr mare de gărzi. Nu încăpea îndoială că-l putea ajuta pe Gwynn să se strecoare. Dar dacă planul avea să eșueze și se ajungea la luptă, Raule era în cel mai bun caz un trăgător obișnuit și nu garanta pentru șansa ei de supraviețuire. Norocul lui Gwynn nu protejase niciodată pe nimeni altcineva în afară de el. În definitiv, nu avea nici o obligație față de el. Dacă ar fi găsit un tîrg înainte de pod, ar fi putut să-și ia banii și să plece. Dar dacă nu găseau, merita oare să își pună viața în pericol? Raule hotărî că nu merita.

— Dacă nu găsim nici un tîrg înainte de Despicătură, eu mă întorc spre vest, spuse ea.

Gwynn încuviință cu un mormăit ursuz, uitîndu-se chiorîș pe țeava carabinei.

Ieșiră din Îngăduința în seara aceea, pe cînd umbrele se întindeau lungi și vineții. Drumul cobora dealurile șerpuind și străbătea apoi cîmpia stearpă. Lumina lunii aflate la primul pătrar dezvăluia insule de iarbă țepoasă despărțite prin canale de nisip. Raule avea impresia că arhipelagul de iarbă și nisip nu era decît o porțiune mică de pămînt care se repeta la nesfîrșit, de parcă un zeu leneș s-ar fi jucat cu o ștampilă. Îi trecu prin minte că s-ar putea învîrti o veșnicie prin ținutul acela, pînă ar cădea lată sau ar îmbătrîni.

După ce merseră cale de vreo trei ore fără să dea de urma vreunui om, remarcă:

— Cel puțin Armata Eroilor nu pare interesată de acest teritoriu.

— Un erou n-ar avea prea multe de făcut aici, răspunse Gwynn.

Ceva mai tîrziu în noaptea aceea ajunseră într-un oraș minier care avea străzi adevărate și care chiar exista pe hărțile lor. Zeci de oameni, majoritatea bărbați cu chipuri aspre, se foiau încolo și încoace. O clădire cu perdele roșii la ferestre, deasupra cărei verande era inscripționat cu litere mobile „CLUBUL GENTILOMILOR", părea să domine strada principală. Imediat lîngă ea se afla un salon dinăuntrul căruia se auzea o voce acompaniată de un pian. În capătul străzii se puteau vedea niște spînzurători și un cimitir; alături de aceste atracții, o cisternă cu apă și o adăpătoare. După ce-și umplură bidoanele și își adăpară cămilele, Raule se rezemă de cisternă și cercetă harta. După părerea ei, erau cam la trei-patru zile distanță de Despicătura Sfîntului Kaseem. Singurul alt pod trecut pe hartă era cel de pe Calea Ghan, la trei sute de kilometri spre nord, practic vecin cu comandamentul din Orașul Gloriei al generalului Anforth.

Raule îl întrebă pe Gwynn cum avea de gînd să treacă dincolo.

— Cum? reluă el întrebarea ca un ecou. Nu știai că și cămilele pot zbura?

Sorbea din nou din sticla lui fără etichetă pe care o ținea pe sub văl. Lui Raule îi părea că miroase a soluție de lustruit metalul.

— Asta e o soluție găsită la beție, spuse ea. Care ar fi soluția logică?

— Soluția logică s-ar putea să nu existe acum, răspunse el. Dar am să încerc. Aș vrea să ajungem în dreptul prăpastiei pe la prînz. Am speranța că amicii noștri care fac de gardă acolo nu vor avea chef să iasă din cazemata lor răcoroasă. De fapt, sper să îi găsim dormind.

— Și ce ai de gînd să facem în cazul în care nu dorm?

— Să trag mai bine cu arma decît ei.

— Înțeleg. Deci, atît timp cît vei avea suficiente brațe ca să poți trage cu toate pistoalele deodată, o să-i faci praf pe inamici. Dacă îmi îngădui scepticismul de agnostic, îți spun de pe acum că o să mori.

— Pui pariu?

— Nici vorbă. Dacă am să cîștig, înseamnă că mori. În acest caz, cine îmi mai dă banii?

— O grămadă de lume; cu condiția să-mi păstrezi capul ca să ai ce să le arăți.

Gwynn aruncă sticla peste drum în curtea cimitirului.

— Încă te mai gîndești să te întorci?

— Da.

— Atunci poate că ar fi mai bine să rămîi aici.

— Un pic mai sus ar trebui să fie un loc numit Pietriș, spuse Raule. Am să merg pînă acolo.

Încălecară și își continuară drumul. Sub razele lunii se înfățișa vag un teritoriu care, cu fiecare kilometru parcurs, devenea tot mai pustiu. Pîlcurile de iarbă spinoasă erau din ce în ce mai rare, iar din loc în loc se iveau dune brune cu grohotiș.

Zorii zilei mijiră deasupra deșertului care se întindea acum în toată splendoarea lui. Steiuri dramatice de stîncă neagră se înălțau din solul drept ca-n palmă. Nisipul maroniu și zgrunțuros se adunase sub forma unor povîrnișuri abrupte, mînat de vînt spre stînci. Bucăți de căruțe abandonate, oasele și gunoaiele obișnuite erau singurele marcaje ale traseului, pe care îl urmară timp de două nopți în căutarea locului numit Pietriș.

În cea de-a treia noapte se porni un vînt puternic care, pînă în zori, se înăspri și începu să răscolească nisipul de pe povîrnișuri și să-l spulbere cu sălbăticie. Gwynn își acoperi fața cu mantia, iar Raule se înfășură cu o eșarfă. Deși mergeau cu capetele aplecate, nisipul, fin ca praful, le intra în ochi și în nas și le pătrundea

peste tot în haine. Cămilele erau din ce în ce mai îndărătnice și răgeau de parcă i-ar fi implorat să nu le mai oblige să meargă mai departe. Drumul de-abia se mai putea vedea.

— Gwynn! strigă Raule. Ce-ar fi să așteptăm să se oprească vîntul?

Vîjîitul vîntului o împiedică să audă răspunsul, însă îl văzu ridicîndu-și biciul în semn că era de acord. Se adăpostiră în spatele primului afloriment de stînci care le ieși în cale, ghemuindu-se după cămile. Șuierînd înfiorător, vîntul spulbera nisipul transformîndu-l în nori de praf ce întunecau cerul. Pentru că nu mai aveau nimic de făcut, cămilele se folosiră de prilej ca să-și arate indignarea față de situație și începură să scuipe în bătaia vîntului. La rîndul lui, vîntul culegea scuipatul urît mirositor și-l împrăștia generos, stropind grupul.

Furtuna dură cîteva ore bune. Între timp, soarele deveni un rug ce arunca șuvoaie de dogoare. Gwynn dormi. Raule nu reuși decît să atipească pe furiș.

Cînd, în sfîrșit, vîntul se domoli, soarele trecuse bine de mijlocul cerului. Raule își ridică fruntea. Nisipul maroniu îi acoperea din cap pînă în picioare, pe ea, pe Gwynn și pe cămile. Parcă ieșiseră din fundul pămîntului. În timp ce grăunțele mari de nisip căzuseră înapoi pe pămînt, cele fine rămăseseră în aer, acoperind cerul ca un văl roșiatic. Îl scutură pe Gwynn ca să-l trezească, apoi își scuturară hainele și echipamentul. Gwynn își desfăcu și curăță pe îndelete toate armele. Raule se apucă și ea să-și lustruiască flinta și carabina ei cea veche, pe care o păstra pentru vînătoare. Cînd, în cele din urmă, terminară, Gwynn propuse să se îndepărteze și mai mult de drum ca să pună tabăra. Raule își spuse că, dacă Pietriș ar fi fost ceva mai departe de drum, ar fi trecut pe lîngă el în timpul furtunii de nisip fără să-l zărească. Prin urmare, îi propuse lui Gwynn să cerceteze împrejurimile și indică o stîncă înaltă, cu nisip îngrămădit

la poalele ei, aflată la aproape un kilometru în josul drumului, de unde se vedea bine pînă departe.

Panta îi duse la vreo treizeci de metri deasupra drumului. La înălțimea aceea se aflau deasupra ceții de praf și puteau vedea dincolo de zona afectată de furtună. Raule își scoase ocheanul din toc și-l trecu peste zare. Oriunde își îndrepta privirea, nu vedea decît nisip și stînci.

Nimic. Sau poate că nu. Pe drumul pe care veniseră, tremurînd în zarea maronie, deformat din cauza căldurii, se vedea un șir de puncte pe care la început îl luase drept o înșiruire de stînci; dar fu surprinsă de faptul că păreau să se afle la distanțe neobișnuit de egale. Putea fi un șir de colibe sau de corturi.

Sau poate că erau niște obiecte mai mici și mai apropiate.

Se întoarse către Gwynn care se uita în partea cealaltă a drumului.

— Gwynn, dă-mi, te rog, ocheanul tău puțin.

Avea lentile mai bune decît ale ei.

Înmînîndu-i-l, bărbatul o întrebă:

— S-a întîmplat ceva?

Uitîndu-se prin ocheanul mai puternic, Raule reuși să înțeleagă rostul punctelor.

— Cred că vom avea probleme, spuse ea.

Era un șir de călăreți. Aprecie că erau cel puțin vreo două duzini și se apropiau la trap. Nu putea fi vorba despre caravana vreunui grup de nomazi, pentru că le lipseau cirezile de vite. Făcu niște calcule rapide și ajunse la concluzia că nu erau la mai mult de cincisprezece kilometri distanță de ei.

— Par a fi Eroi, zise Raule înapoindu-i ocheanul lui Gwynn.

El îl puse la ochi, se uită într-acolo și încuviință.

— Da, așa se pare.

Nu părea prea surprins. Își luă repede ocheanul de la ochi.

— Am văzut o sclipire de lentilă. Mă tem că ne-au văzut. Despicătura nu poate să fie prea departe de aici. Hai, să nu mai pierdem vremea.

Își lovi cămila și porni în galop. Raule nu întîrzie să-i urmeze exemplul.

Pe cînd sălta în șa alături de Gwynn, spuse:

— Mă îndoiesc că au venit pînă aici doar ca să admire peisajul. Ar putea, prin cine știe ce coincidență, să fie pe urmele tale?

— Am intrat într-o încurcătură cam acum vreo lună, răspunse el puțin stînjenit. Credeam că am scăpat de ei.

— Nu zău?

— Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi cer scuze.

— Te-ai gîndit vreodată că, dacă nu ai lăsa maldăre de cadavre peste tot în urma ta, ai fi mult mai greu de urmărit?

— Am încercat, dar întotdeauna lucurile par să o ia razna.

Ajunseră la capătul pantei. După ce descălecă în grabă, Raule îi aruncă peste umăr:

— Nu știu ce preț s-a pus pe capul tău, dar sînt sigură că e mult prea mare. Anforth știe că umblă după un cap sec?

— Eu spun să mai scăpăm de niște bagaje, spuse Gwynn de parcă nu ar fi auzit-o și începu să tragă desagii atîrnați de cămile și să îi arunce pe jos.

Lui Raule îi venea să-i înfigă un cuțit în spate. Dar mînia îi dispăru atît de repede, încît fu surprinsă. În locul ei, simți un fel de fatalism, de parcă s-ar fi aflat deja în ghearele morții. Nu vedea nici o cale de scăpare. Dacă ar fi apucat-o pe drumul ei și soldații ar fi hotărît să se împartă și să o urmărească, nu-și dădea prea multe șanse de supraviețuire. Fiindcă avea puține lucruri de aruncat, îl ajută pe Gwynn. Tocmai se pregătea să taie sfoara cu care era încinsă o legătură de piele de pe spatele uneia dintre cămile fără călăreț cînd el o opri.

— Nu pe-aia, spuse el. E puțin cam prea prețioasă.

Ea ridică din umeri și trecu la următorul pachet. În timp ce urca în șa, își aruncă ochii spre grămada de bagaje abandonate, printre care se aflau și pistoalele din Stînca Dovezii. Era o pradă bună pentru primul venit.

Porniră pe cărare, ridicînd nori de praf, trăgînd după ei celelalte cămile legate cu sfori.

După cîteva minute Gwynn zise:

— Vrei să știi pe ce am dat ornamentele de pe sabie? E în pachetul ăla.

Raule îl privi nedumerită.

— Dinamită.

Raule tăcu o bucată de drum. Într-un tîrziu spuse:

— Nemaipomenit! Cîtă?

— Atîta cît să-mi ajungă să arunc în aer o cazemată. Și podul acela.

— Deci ăsta ți-era planul?

— Da. Aveam de gînd să ți-l dezvălui.

Raule cugetă la dogoare și la drumul greu pe care tocmai alergau și la zgomotul care se va produce în momentul exploziei. Apoi se gîndi că, dacă aveau să supraviețuiască traversării podului și dacă aveau să reușească să-l arunce în aer, avea să rămînă izolată în partea cealaltă a prăpastiei.

— Mi-am dat seama, spuse ea, că ești un netrebnic arogant și ridicol, un dobitoc cu minte creață și un căcăcios, și că meriți să fii uitat de toată lumea.

Gwynn nici nu se sinchisi să discute pe această temă.

2

Gwynn se ridică în scări cu ocheanul la ochi. Era atent la ce se întîmpla înainte, în timp ce Raule avea grijă de spate.

Se apropiau de Despicătura Sfîntului Kaseem. Acum o puteau vedea: o linie neagră, subțire, care tremura în mirajul argintiu al orizontului.

Călăriseră mai bine de o oră în ritmul cel mai rapid de care erau în stare cămilele. Nu li se părea suficient de repede; dar chiar și așa animalele dădeau semne de oboseală. Urmăritorii nu apăruseră încă pe drum, dar nu aveau cum să fie cu mult în urmă.

— Vezi ceva? întrebă Raule.

— Nu văd absolut nimic și asta nu e bine.

— Ce vrei să zici?

— Podul! Parcă ar fi fost o alunecare de pămînt.

Raule se uită înainte și cercetă punctul în care drumul se intersecta cu prăpastia întunecată din depărtare. Podul care ar fi trebuit să se întindă peste despicătură nu se vedea nicăieri.

— L-o fi aruncat altcineva în aer înaintea noastră? sugeră ea.

Norocul nu părea să fie de partea lor.

Traseră de frîie și forțară cămilele să se oprească.

— Lua-i-ar dracu' de ingineri amatori, mormăi Gwynn.

— Lua-te-ar dracu' pe tine, izbucni Raule.

Fără să se agite, Gwynn bägă mîna în vestă și scoase o hartă. Raule întinse gîtul, deși știa că nu avea să vadă decît o bucată de hîrtie albă, fără nici o însemnare în afară de linia Despicăturii Sfîntului Kaseem care se întindea mult în ambele direcții. Pe harta lui Gwynn apărea același spațiu gol, cu cîteva titluri frumos caligrafiate: Deșertul Răsăritean, Deșertul Sudic, Deșertul Marginal, Deșertul Fierbinților, Deșertul Rîsetelor.

Raule privi împrejur. Stîncile se împuținaseră și se micșoraseră, și erau îngrămădite spre nord. Spre sud se întindea o privelişte cu care se obișnuise, o întindere plată, aproape lipsită de repere. Aruncă o privire de-a

lungul drumului. Era mai puțin nisip și urmele pe care le lăsau erau mai puțin adînci. Nu era nevoie de un vînt prea puternic ca să le șteargă.

— În acest moment nu ne pot vedea decît dacă urcă așa cum am făcut și noi, spuse ea, arătînd cu degetul spre sud. Dacă i-am putea atrage către zona asta plată și am păstra în continuare aceeași distanță față de ei, am reuși să scăpăm.

Gwynn încuviință.

— Și cum se întunecă, ne-am putea întoarce pe drum.

Raule își puse mîna streașină la ochi.

— Ar trebui totuși să mergem mai departe spre Despicătură. Sînt destule orașe și oaze care n-au fost trecute niciodată pe hartă. Ar putea exista chiar un pod necartografiat.

— Așa te vreau, spuse Gwynn.

Despicătura Sfîntului Kaseem era lată de treizeci de metri și se spunea că era la fel de adîncă precum prostia. Pereții ei de stîncă întunecată și aspră se prăbușeau prin hăuri de umbră care se întețea încetul cu încetul, pînă devenea un rîu de noapte pură.

Porniră de-a lungul ei, oprindu-se din cînd în cînd ca să schimbe cămilele, care acum abia mai puteau merge la pas. Raule se tot uita în urmă, așteptîndu-se să vadă soldații însă de fiecare dată dădea doar de linia goală a orizontului sumbru. Cînd nu se uita înapoi, privirea îi era atrasă deseori de adîncimile hăului.

Soarele părea încremenit. Raule avea sentimentul că se confrunta cu o forță ostilă care ținea ziua pe loc și nu lăsa noaptea să sosească.

— Parcă am fi urmăriți de fantome, nu-i așa? zise Gwynn la un moment dat.

Raule nu răspunse.

Pînă la urmă, soarele reuși să coboare alene de pe cer. Cînd se întunecă de-a binelea, își asumară riscul

de a se opri ca să dea un răgaz cămilelor. Își verificară rezervele de apă și socotiră că avea să le ajungă vreo săptămînă. Nu mai aduseră vorba despre pod. În mijlocul acelei imensități pustii, ideea existenței unui pod era la fel de ciudată ca ideea de ploaie. Căzură de acord să facă un ocol larg pentru a nu ajunge prea iute înapoi pe drum. Ghidîndu-se după stelele Șopîrlei, se îndepărtară de Despicătura Sfîntului Kaseem și o apucară către sud-vest.

Lui Raule noaptea i se păru chiar mai lungă decît ziua. În răstimpuri avu impresia că simte prezența călăreților în întuneric, undeva în spatele lor. Inima îi sărea din piept de fiecare dată cînd se întorcea să verifice, dar lumina lunii îi dezvăluia mereu un peisaj pustiu.

Răsăritul nu aduse nimic nou. Ghidîndu-se după soare, se îndreptară spre vest. Gwynn fuma țigară de la țigară și arunca mucurile într-un bidon gol. Mai tîrziu, în aceeași dimineață, străbătură cîțiva kilometri de delușoare de pietriș gălbui, împrăștiate de parcă niște oale uriașe de lut nears, uitate într-un cuptor din ceruri, ar fi fost azvîrlite pe pămînt de către fratele coleric al acelui zeu leneș care crease cîmpiile cu iarbă țepoasă. La prînz se odihniră puțin, apoi își continuară drumul prin căldura mistuitoare, moțăind pe rînd în șa.

Raule se visă pe o scenă lîngă un magician a cărui asistentă era. Acest vrăjitor învăluit în mantie o ucise de cîteva ori pentru ca apoi s-o readucă la viață, în diferite moduri, pînă cînd, într-un final, o conduse spre spînzurătoare.

— Habar n-ai cît de moartă ești, spuse el.

— Aici te-nșeli, îi răspunse ea, după care se trezi.

Dealurile rămaseră undeva în urma lor, întinderea stearpă se așternea mai departe. Pămîntul acela era la fel de gol și de uscat ca un craniu vechi de o mie de ani. Nu era nici urmă de cactus, nici o muscă, nu vedeai un

os sau măcar niște gunoaie; viața nu era reprezentată în nici un fel în ținutul acela. I se părea ciudat că meleagurile acelea stranii se aflau în ținutul ei de baștină.

Soarele apuse. Ei își continuară drumul spre vest, intenționînd să revină pe drum abia în ziua următoare.

Dimineață devreme, îi văzură pe călăreți în zare, undeva în spatele lor. Erau la cel mult șase kilometri depărtare.

— Cum au reușit oare? întrebă Raule tremurînd și cu răsuflarea tăiată.

— Cînd eroii se transformă în vînători, sînt cei mai buni din lume, răspunse Gwynn.

În vocea lui se simțea o ciudă pe care Raule nu o mai auzise niciodată pînă atunci.

Nu puteau fugi. Cămilele erau prea obosite ca să meargă mai repede, oricît de mult ar fi fost biciuite.

Cîndva Raule văzuse un melc uriaș urmărind și omorînd un melc mai mic. Vînătoarea începuse într-o parte a curții și se terminase în cealaltă parte; durase mai mult de trei ore. Se întreba dacă această urmărire avea să dureze măcar atît.

La început nu crezu, deoarece soldații porniră în goană spre ei. Dar încetiniră curînd; porniseră la alergat prea tare și prea din timp. În cîteva minute deveniră din nou niște puncte la orizont.

Acest fel de abordare avea să se repete iar și iar. De fiecare dată cînd urmăritorii încercau să acopere ultima distanță, eșuau. Raule își spuse că această situație ar fi părut amuzantă, dacă nu ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. În situația dată însă nu avea nici o îndoială asupra deznodămîntului și simțea sfîrșeala celui care-și sapă propriul mormînt. Avea impresia că pustia își bătea joc de ea. Și tu vei fi pîrjolită și strivită și făcută praf, părea să-i spună ea în batjocură.

Uitîndu-se în urmă, socoti că trupele erau mai aproape. Îi spuse lui Gwynn că trebuiau să se grăbească. Biciuiră sălbatic cămilele, dar nu reușiră să le facă să meargă mai repede. Pe măsură ce inamicii se apropiau, Raule își dădu seama că se înșelase amarnic în privința numărului lor. Erau cel puțin patruzeci. Se apropiaseră destul cît să le poată vedea uniformele albastre. Apoi rămaseră din nou în urmă și se făcură mici.

Kilometri întregi treceau, aducînd și mai mult deșert și epuizîndu-i tot mai tare. Raule își turnă apă pe gît; pielea i se scălda în sudoare. Parcă avea în cap o nicovală bătută puternic cu un baros; stomacul îi era întors pe dos și se simțea aproape deshidratată. Ținu gura închisă și respiră numai pe nas, încercînd să-și conserve umezeala. Își simțea teama sedimentîndu-se; sentimentul își pierdu ascuțimea și deveni o stare obișnuită, parte a ei, ca organele sau mădularele. Își amintea bine senzația, de pe vremea cînd fusese sigură că avea să moară. Încercă să își recapete optimismul, gîndindu-se că scăpase cu viață din toate acele situații, dar nu reuși să obțină decît o senzație de usturătoare autoironie.

Pe la prînz, cămila lui Gwynn se prăbuși. Nu pierdu vremea să încerce să o ridice, ci îi trase un glonț între ochi și încălecă pe alta. Moartea părea să fi semănat teamă printre cămilele care porniră mai iute, dar numai pentru scurtă vreme; soldații menținеau ritmul, legănîndu-se necontenit la marginea tulbure a lumii.

O oră mai tîrziu Gwynn se opri.

— Ce s-a întîmplat? zise Raule cu voce răgușită, oprindu-se lîngă el.

Avu impresia că văzuse ceva.

— Nu am de gînd să o țin tot pe fugă, spuse el pe un ton hotărît, născut parcă din disperare. Prefer să lupt acum, cît mai am putere să țintesc bine.

Glasul lui Gwynn, la fel ca al ei, era obosit și găunos.

— Sînt prea mulți. O să murim.

Gwynn rămase tăcut.

Raule se prefăcu a scuipa cu dispreț, fără să iroseasc㠄 de fapt nici un strop de salivă, apoi îndemnă cămila mai departe. La scurtă vreme, Gwynn o ajunse dinspre dreapta și continuă să meargă pe lîngă ea. Nu rosti nici un cuvînt și nici nu-i aruncă vreo privire, dar din acel moment rămase cot la cot cu ea. Poate că-și dăduse seama că era mai bine să-și încredințeze soarta în mîinile ei.

Dar Raule nu se gîndea decît cum să-și întîrzie moartea cît mai mult.

Își imagina că, dacă ar fi murit, fantoma ei ar fi rătăcit veșnic prin acele ținuturi, pentru că nu-și mai amintea să fi făcut și altceva în această viață. I se părea că scopul vieții ei nu fusese decît acela de a o conduce spre acel sfîrșit penibil.

Timpul părea că se oprise în loc așa cum făcuse și cu o zi înainte. Minutele erau nesfîrșite. Raule se întreba dacă nu cumva erau deja morți.

Un zgomot aspru o trezi la realitate. Tresări în șa. Sigur nu adormise? Curînd își dădu seama că, de fapt, o strigase Gwynn. Cu mîna ridicată arăta șovăitor înspre sud. Ceva mare și întunecat se zărea ca prin ceață, tremurînd. Părea să fie un platou de stîncă.

— Un loc bun pentru bătălia finală, își auzi Raule glasul răgușit.

Fără să își mai vorbească, se îndreptară într-acolo.

Cînd se apropiară, Gwynn izbucni într-un rîs ca un croncănit. Raule se întreba ce naiba putea fi atît de amuzant. Gwynn avea ocheanul la ochi și, rîzînd din nou răgușit, spuse:

— Uite peste ce am dat!

Raule își îndreptă ocheanul spre forma aceea nedefinită de piatră. Imaginea mărită îi arătă adevăratul obiect. Era un zid. Se înălța asemenea unui monstru marin eșuat pe pămîntul fierbinte. Era lung de mai bine de șapte kilometri de la un capăt la altul. Părea să fie

intact. O boltă înaltă îl străpungea între două turnuri de veghe pătrate.

Lui Raule nu-i venea să creadă că ceea ce vede e adevărat. Ținutul de Aramă nu ducea lipsă de povești despre orașele uitate de lume din pustiu. Se aștepta să fie un miraj, o ultimă farsă pe care ținutul batjocoritor i-o juca înainte de-a o ucide. Prin urmare, nu făcu decît să dea ușor din cap. Dar zidul nu dispăru. Rămase locului pînă se apropiară, pînă ce ajunseră destul de aproape să-i vadă zidăria bine închegată. Încercînd să zîmbească, Raule își simți buzele uscate crăpînd cînd i se desprinseră de pe gingiile de care se lipiseră.

Zidul era înalt de douăzeci de metri. Umbra lui întuneca pămîntul de dinaintea sa, iar strălucirea soarelui din spatele lui ascundea cele ce se aflau dincolo de arcada îngustă, bună pentru apărare. În timp ce se chinuia să-și dea seama ce se ascunde dincolo, Raule își închipui o întreagă metropolă străveche, cu clădiri de marmură și fîntîni antice, încă pline cu apă. Își închipui un oraș cufundat în adîncurile pămîntului, întinzîndu-se pînă la țărmul unei mări negre, răcoroase și ascunse, cu totul diferit de deșertul de la suprafață. Un loc de refugiu și odihnă, supus unor influențe benefice, unde violența nu mai avea nici un rost: imaginația ei crease o imagine atît de vie a acelui rai de dincolo de zid, încît nu mai putea scăpa de fantasmă, în ciuda obiecțiilor puternice ale rațiunii ei.

Intrară călare pe sub bolta porții. Zidul era masiv pentru înălțimea sa, avînd o grosime de vreo opt metri.

Cu ochii pe jumătate închiși din cauza strălucirii orbitoare a soarelui, pătrunseră într-un spațiu deschis unde se întindea un ținut la fel de pustiu ca acela pe care îl lăsaseră în urmă. La vreo sută de metri înainte exista într-adevăr un orășel, dar atît de ruinat, încît părea mai degrabă o movilă de dărîmături. Din zidul

orașului se ținea în picioare numai o latură, celelalte trei fiind la fel de dărîmate ca restul orașului.

Raule se trezi din starea de reverie, iar spiritul ei căzu în gol de pe culmile poetice ale speranței deșarte pe care se aventurase. Dar Gwynn își păstră starea de spirit bună.

— Aici putem cîștiga lupta, declară el.

Descălecă, își astîmpără setea și începu să desfacă desagii de piele.

— Asta ar trebui să le strice ziua.

— Sau poate să dărîme zidul peste noi, mormăi Raule cu nepăsare. Totuși ascultă planul simplu pe care el îl propunea și ajunse la concluzia că merita să încerce.

Patruzeci și trei de soldați. Superioritatea numerică era ridicolă, își spuse Raule, privind uniformele albastre apropiindu-se.

Frecă nervoasă patul carabinei. Inima îi bătea ca ceasul unei încărcături explozive. Se postă în vîrful turnului de veghe din partea de vest a arcadei. Gwynn ocupă turnul din est. Cele două turnuri aveau creneluri aproape în perfectă stare, scări în spirală pe dinăuntru și încăperi intacte la bază în care își adăpostiră cămilele. Parcă acea forță care distrusese restul orașului păstrase intenționat zidul ca pe un monument ridicat în amintirea gloriei cu care inamicul fusese învins și, deci, în cinstea cuceritorilor.

Raule luase cu ea cea mai mare parte din dinamită, vreo treizeci de bucăți. Nu prea avusese timp să taie fitilurile și să le introducă în interiorul explozibilului. Din cauza adrenalinei, parcă nici nu mai simțea oboseala de mai devreme. Se gîndi că, dacă ea și Gwynn erau atît de sleiți de puteri, nici atacatorii lor nu aveau cum să fie într-o formă mai bună.

Cînd soldații ajunseseră la vreun kilometru de zid, din turnul în care se afla Gwynn se auzi un foc de armă. Nici unul dintre inamici nu căzu la pămînt. Gwynn avea

de gînd să-și dezvăluie poziția, fără să rănească prea devreme pe vreunul și să-i facă să devină mai precauți. Era sigur că urmăritorii aveau să primească ordin de la căpitan să treacă pe sub boltă și să urce în turnuri. Raule nu era la fel de sigură de asta; ea credea că vor alege să se apropie de ei în grupuri mai mici, situație în care avantajul de a-i lua prin surprindere cu dinamita ar fi fost pierdut; totuși Gwynn părea mult mai sigur de varianta lui.

— Nu-și vor da prea mult interesul, susținea el. Nu uita, se cred eroi. Instinctul îi va îndemna să acționeze în modul cel mai simplu cu putință, mai ales dacă asta presupune o năvală pe ușa din față.

Și se părea că avea dreptate. Soldații se apropiară în coloană și prinseră a se grăbi. Căpitanul mergea în față pe o cămilă albă înaltă, cu penele albastre de la pălărie fluturîndu-i în vînt. Gwynn trase din nou în gol. Raule făcu la fel. Aruncă o privire spre dinamita pregătită la îndemînă și spre chibriturile pe care le aliniase cu grijă. Își șterse mîinile de transpirație pe turul pantalonilor și se pregăti de acțiune.

Căpitanul ridică mîna și lătră un ordin. Și dușmanii se repeziră în galop.

Cu o clipă înainte să ajungă la zid, focul lui Gwynn deveni brusc precis și trei călăreți se prăbușiră. Ceilalți se strecurară pe sub bolta porții.

În clipa în care trecură dincolo, Raule aprinse fitilul a două batoane de dinamită pe care le aruncă printr-un crenel. Unul dintre ele lovi primul rînd și un soldat cu cămila lui se făcură bucăți. Toată muniția pe care o avea asupra lui explodă și gloanțele se împrăștiară în toate direcțiile. Celălalt baton de dinamită căzu chiar dinapoia celui de-al treilea rînd, stîrnind un uriaș nor de praf și sperie cămilele care își trîntiră călăreții la pămînt. Raule mai aruncă două batoane.

În cîteva secunde, explozia transformă totul într-un spectacol incandescent de trupuri și bucăți de carne

azvîrlite într-un nor de fum și țărînă. Țipetele oamenilor și răgetele animalelor ajunseră la urechile ei. La fiecare explozie, zidul se zguduia și Raule se rugă ca zidul să fie pe atît de rezistent pe cît părea.

Gwynn trăgea continuu în grămada de soldați. Lucrînd metodic, îl împușcă mai întîi pe căpitan, apoi îi ochi pe ceilalți călăreți. Părea că se străduiește să nu nimerească nici una dintre cămilele mai zdravene. Cîteva, rămase fără călăreți, o rupseră la fugă înspre ruine. Pe pămîntul de dincolo de zid, siluetele albastre se prăbușeau iute una după alta. Liniștită acum și cu un zîmbet satisfăcut, Raule continua să arunce cu foc.

Zîmbetul îi dispăru cînd un glonț se înfipse în parapetul din dreptul capului. Se aruncă la pămînt și înjură. Alte gloanțe se izbiră de piatră. Pentru că strîngea prea tare chibriturile în mînă, rupse trei dintre ele înainte să reușească să aprindă alt fitil. Aruncă dinamita peste parapet fără să se uite.

Cînd rafala de gloanțe încetă, Raule se încumetă să ridice capul. Îl văzu pe Gwynn aplecat periculos peste crenel, țintind cu carabina către arcadă. Raule nu vedea nimic prin fum și se îndoia că Gwynn vedea ceva.

Gwynn se retrase ca să-și încarce arma și, imediat, se auziră alte focuri. Era clar că se trăgea de undeva de sub boltă. Între timp, trei bărbați reușiseră să urce pe cămile și acum galopau înspre ruine. Raule urcă în vîrful turnului și aruncă o dinamită către boltă. Unghiul nu era tocmai bun și nu reuși să nimerească sub arcadă, însă explozia umplu bolta cu fum. Coborî înapoi destul de repede ca să surprindă doi soldați care ieșeau împleticindu-se. Tocmai se uitau în sus cu armele îndreptate spre ea cînd dinamita căzu direct peste ei, făcîndu-i bucăți și stîrnind din nou focuri de artificii.

Gwynn își îndreptase atenția către cei trei fugari. Îi nimeri imediat pe doi dintre ei, apoi greși ținta și cel de-al treilea păru să scape; dar, în cele din urmă, îl nimeri și omul căzu la marginea ruinelor.

Mai erau încă soldați vii împrăștiați pe jos. Cîțiva dintre ei se îndreptau șchiopătînd spre turnuri, dar, fiind răniți, se mișcau prea încet și erau o pradă ușoară pentru Gwynn, care se dădu în spectacol, nimerindu-l pe fiecare drept în țeastă.

Un ultim soldat, culcat la pămînt, se ridică în fund și începu să tragă cu pistolul, dar, neavînd decît un braț bun și acela nesigur, nimeri numai cerul pînă cînd Gwynn îl omorî și pe el. După aceea, numai praful se mai clintea, și pînă și acela se potoli, așternîndu-se peste oamenii nemișcați și peste cămile, peste bucățile de carne afumată.

Gwynn se ridică în picioare și îi făcu din mînă lui Raule, care răspunse cu același gest. Lupta nu durase mai mult de două minute. Ținutul devenise la fel de liniștit ca înainte, dar acum se simțea îndrăgostită de el. Era conștientă că acel sentiment avea să dispară curînd, dar voia să se bucure de el cît putea.

Gwynn arătă cu degetul în jos, apoi își trasă o linie peste gît, arătînd că vrea să coboare ca să-i termine pe cei răniți. Raule strînse dinamita nefolosită și coborî cu grijă scara interioară a turnului în care se afla.

În camera de jos era întuneric și aproape răcoare. Raule rămase surprinsă de faptul că nici o cămilă nu părea agitată. Toate patru stăteau în genunchi pe podea, rumegînd și moțăind solemn ca și cînd nimic nu conta pentru ele decît odihna dulce. Și Raule simțea aceeași nevoie. Lăsă cu grijă încărcătura primejdioasă într-un colț și se trînti la capătul scării. Își potoli setea, apoi se întinse cu fața în sus, odihnindu-și trupul istovit și savurînd plăcerea de a fi repurtat o victorie rapidă și ușoară. Era absolut minunat să vezi că inamicul era mort și tu în viață. Vocea conștiinței ei fantomatice nu avu nimic de obiectat în fața acestui sentiment.

În scurt timp Gwynn apăru în ușă, fără văl pe față, cu o mînă pe sabie și cu o țigară între buze.

— Te simți în stare să vii la prădat? o întrebă.

— Nu prea. A mai rămas ceva?

— Habar n-am, doamnă doctor. Dar ne-am putea amuza un pic încercînd să aflăm.

Făcu un gest larg spre măcelul de afară.

Raule se uită chiorîș la el.

— Ești foarte neliniștit. Parcă ai viermi.

El o privi strîmb.

— După atitudinea asta veselă presupun că...

— Nu, spuse ea, nu mai presupune nimic.

Raule se ridică greoi de la podea.

— Stimată doamnă, sînteți înțelepciunea întruchipată, spuse el, retrăgîndu-se.

Trecînd pe lîngă el, Raule îi aruncă o privire dură.

— Sînt doar ceva mai puțin nepăsătoare, atîta tot.

Ajunsă afară, ocoli un picior ars și sări peste un rinichi.

Scormonirea după pradă era, după bătălie, ceva destul de neplăcut și de murdar. Foarte puține lucruri mai puteau fi recuperate. Cele mai multe dintre cămile erau rănite și trebuiau împușcate. Pînă la urmă, nu se aleseră decît opt animale și cîteva arme în stare de funcționare. Reușiră totuși să adune multă mîncare și apă. Cînd socotiră bidoanele și cutiile de conserve, ajunseră la concluzia că aveau destul cît să se țină departe de așezări pentru o săptămînă. Găsiră, de asemenea, multe alte lucruri, precum pături și ustensile, ceea ce răsplătea pierderile pe care le suferiseră atunci cînd fuseseră forțați să arunce desagii.

Bani nu găsiră prea mulți și dădură peste un singur obiect de valoare și acela destul de mic. Asupra căpitanului găsiră un ceas de argint care încă funcționa. Dacă mergea bine, atunci era ora două și nouăsprezece minute. În portofelul lui, Raule descoperi o bucată de hîrtie pe care erau scrise, unele sub altele, niște fraze. Păreau să fie niște coduri de acces, pentru că erau datate în

ordine. Cel care le scrisese trebuie să fi fost un visător nostalgic. Unul suna cam așa:

Ieri te-ai dus; azi, cîinele de pază latră așa de tare.

Sau:

Pe pămînt semințe uscate, nu merită ca vîntul să se ostenească pentru ele.

Altele scoteau la iveală un simț al umorului destul de straniu:

Tu și eu sîntem două șopîrle — în seara asta, calea luminată de razele lunii e a noastră...

Raule spera ca autorul acelor rînduri să fi fost un ofițer plictisit, care zăcea pe undeva prin vreun birou, și nu una dintre victimele de azi. Împături hîrtia și o puse deoparte, în ideea că merita păstrată și că avea să-i fie de folos la un moment dat. A continuat s-o păstreze multă vreme, deși nu i-a folosit niciodată la nimic.

Cînd deschise ochii, Raule văzu multe stele pe cer și o lună strălucitoare, ușor convexă acum. Stătea întinsă pe podeaua de piatră din interiorul ruinelor, înfășurată în pătură, alături de cenușa unui foc care se stinsese de mult. Lumina lunii se revărsa asupra lui Gwynn și a cămilelor de lîngă ei, proiectînd umbre întunecate pe contururile neregulate ale stîncii. Cadavrele erau suficient de departe și aerul care ajungea la nările lui Raule nu aducea cu el decît un iz ușor de moarte.

Se simțea slăbită. Nu-și dădea seama dacă reușise să adoarmă.

Probabil că se trezise din cauza frigului. Trupul aproape că îi era înghețat. Nu avea chef să încerce să aprindă focul din nou. Se ridică anevoie în picioare și se duse să se ghemuiască lîngă cămila ei, cu gîndul să adoarmă la loc. Dar pe măsură ce se încălzea, simțea că somnul o părăsește.

Privirea îi fu atrasă de zidul aflat în lumina lunii. I se părea că, de la distanță, bolta se uita la ea. Simți nevoia de a se ridica din nou. Trecu pe lîngă Gwynn care

se trezi la zgomotul pașilor ei. Văzînd că ea era, închise ochii la loc. Raule păși pe pămîntul sterp către zid. Își ținu respirația în timp ce trecea pe lîngă cadavre și se întoarse în turnul de veghe. Urcă încet treptele cufundate în beznă, pînă ajunse în vîrful turnului, de unde privi peste ruine către sud.

Avea impresia că orașul era un joc cu piese stricate ce-i atîța intenționat curiozitatea. Pe vremea cînd fusese construit, probabil că existase o sursă de apă, fie la suprafață, fie sub pămînt, într-un loc accesibil, dar acum apa secase. Ruinele nu ofereau nici o informație referitoare la trecutul orașului și la locuitorii lui; nicăieri nu se zărea vreo inscripție sau vreo imagine. Scările turnurilor erau construite din granit și erau tocite adînc, semn că generații de-a rîndul trecuseră peste ele. Orașul avusese o perioadă activă tot atît de lungă ca și aceea în care fusese lăsat în paragină. Raule nu putea să deducă mai mult de atît. Se simți cuprinsă de o stare de neliniște, căci în minte îi reveniră vise pe care le îngropase de mult. Își aminti cît de mult își dorise în copilărie să devină un medic eminent și cum își imagina că va face descoperiri uimitoare legate de boli și sănătate de viață și moarte. Înțelese imediat ce fel de stare era aceea: era jalea pentru timpul pierdut și pentru sufletul pierdut, pentru o bună bucată din el.

Rămase acolo o bună bucată de vreme. Briza nopții se transformă într-un vînt uscat, șuierător și rece. Granițele lumii erau negre și pămîntul nu se deosebea de cer decît prin stelele care îl împînzeau pe cel din urmă. I se părea că o forță necunoscută o tîrăște în toate direcțiile prin spațiul acela gol, că o împrăștie, că o transformă într-un abur. Într-un sfîrșit, expusă vîntului și beznei, se trezi regretînd momentul în care se alăturase revoluționarilor și faptul că sprijinise violența care își bătea joc de adevăratele ei aspirații. Nu se simțea doar învinsă, ci chiar distrusă și percepea acest sentiment ca pe o ușurare.

Asemenea unui somnambul, coborî treptele și se întoarsă la culcușul ei dintre ziduri.

Gwynn scotoci prin haină și scoase un teanc de bancnote pe care i le înmînă. Era miezul nopții și se pregăteau de plecare.

— Ce e cu ăștia?

— Sînt ai tăi. Poți să-i consideri un spor de primejdie, dacă vrei.

Îi luă cu o înclinare a capului.

Se aflau în aceeași situație de dinainte, aveau nevoie de o piață. Pe Gwynn nu-l interesa în ce direcție aveau să meargă, așa că, la propunerea lui Raule, continuară să meargă spre vest.

În timp ce ieșeau cu caravana dintre ruine, îndreptîndu-se înapoi spre deșert, Raule se tot uita în spate. În lumina lunii, zidul era ca un stindard alb. Cînd se pierdu dincolo de orizont, avu o ușoară strîngere de inimă. I-ar fi plăcut să aibă în față un alt punct de reper la fel de vizibil.

Își stabiliseră un traseu destul de anevoios, mai întîi prin același ținut uscat și lipsit de culoare, apoi printr-o cîmpie încîlcită, pe care o traversară în trei nopți; hoinăriră apoi, vreme de alte patru nopți, prin mijlocul unei întinderi deluroase și sterpe, după care ajunseră din nou în ținutul acela monoton și rigid prin care mai trecuseră. Erau în continuare la fel de atenți, dar ciclul zilelor și nopților nu le mai aduse în preajmă alți dușmani și nici vreun alt om. Din cînd în cînd, la întîmplare, viața se manifesta sub forma unor petice de iarbă pline cu specii mărunte de reptile, rozătoare și insecte. Nu se zărea nici picătură de apă. Sporadic, cîte o acvilă sau cîte un vultur zburau în rotocoale pe deasupra capetelor lor, la mare înălțime. O singură dată, în a doua dimineață petrecută pe cîmpie, o acvilă se năpusti din cer, înșfăcă ceva, vreun șoarece sau vreo șopîrlă, apoi se întoarse în înaltul cerului.

Într-o noapte, Raule numără banii primiți de la Gwynn. Erau foarte mulți. De cînd părăsiseră ruinele, bărbatul fusese neobișnuit de tăcut, chiar taciturn. Își spuse că era probabil preocupat de problema următoarei ascunzători.

Așezarea nu era trecută pe harta lor. Nu era un oraș, ci mai degrabă o mînă de colibe în preajma unui ochi de apă, însă de jur împrejur se întindea o tabără imensă de corturi și de adăposturi; felinare atîrnate pe sîrme luminau un tîrg dezordonat, amplasat în partea de est a taberei. Ajunseră acolo în a zecea noapte de mers. Luna, care era acum aproape rotundă, lumina destul de tare. Se apropiară cu prudență, dînd mai întîi ocol taberei, căutînd să vadă uniforme sau steaguri militare. Din fericire, nu găsiră nimic din toate astea.

— „Și chiar și în pustiuri veți primi binecuvîntarea Mea", cită Raule din vechiul Poem al Legămîntului, după care adăugă cu glas scăzut: „Dar voi, în nerozia voastră, vă veți opri și veți adăsta la Poarta Grădinii."

Și într-adevăr, o grădină mică, dar plină cu plante, înconjura ochiul de apă. Se apropiară, descălecară și lăsară cămilele să se adape și să pască.

Pe cînd începea să se lumineze, își instalară corturile, își umplură toate bidoanele cu apă, apoi merseră să se odihnească. Gwynn stătu retras întreaga zi, fără să iasă măcar o dată din cort, în vreme ce Raule adormi și se trezi de mai multe ori și ieși destul de des, pe de o parte ca să verifice dacă totul era în ordine, pe de altă parte, de dragul de a fi din nou printre oameni. Piața rămase aglomerată tot timpul, iar Raule se trezi ascultînd cu poftă zgomotul, ca și cum urechile ei ar fi fost însetate de sunete în liniștea deșertului. Remarcă o sumedenie de harutaimi în mulțime. Spre seară, cu alai, sosi un alt grup numeros de nomazi dinspre sud, încolonat pe două rînduri, anunțîndu-se cu bătăi de tobe și cîntece melodioase. Raule observă că majoritatea nomazilor,

inclusiv nou-veniții, erau înarmați pînă în dinți. Grupurile de harutaimi aveau întotdeauna cîțiva călăreți cu arme de vînătoare, dar în grupul care sosea, toți adulții și majoritatea copiilor trecuți de opt ani aveau cîte o armă.

Cînd se iviră primele stele pe cer, ieși și Gwynn din cort. Raule îi arătă pe nomazii aceia care păreau pe picior de război.

— Ei ar putea fi cumpărătorii pe care-i așteptam, spuse ea. Sigur nu-i interesează cine sîntem și vor uita de noi de îndată ce vom pleca.

— Dacă zici tu..., spuse el nepăsător.

Harutaimii își așezaseră corturile în grupuri circulare și semicirculare, cu animalele în țarcuri de frînghie alături. Raule se îndreptă către cel mai apropiat grup, ducînd de căpăstru cămila care căra armele acoperite cu pături. Gwynn o urmă îmbrăcat în mantie, cu vălul pe față și pălăria trasă pe ochi.

Într-o groapă din mijlocul taberei ardea un foc în jurul căruia erau așezați vreo două duzini de nomazi. Raule se apropie de ei, îi salută, și anunță că are arme de vînzare. Nici nu apucă să termine de vorbit că nomazii se puseră pe rîs. Unii scoteau sunete ascuțite, ca o expresie grosolană de veselie.

— De vreme ce atîția dușmani de-ai noștri au fost așa de generoși încît să moară și să ne lase armele, nu mai avem nevoie să ne tîrguim cu șacalii, spuse unul dintre bărbați printre hohote de rîs.

Povestea se repetă și la următoarele două grupuri. În sfîrșit, în cel de-al patrulea grup, cîțiva făcură gesturi laconice de interes. Una dintre bătrînele grupului stătu de vorbă cu ei și recunoscu că s-ar putea face oarece negoț. Gwynn descărcă armele și nomazii le cercetară, jucîndu-și bine rolul de dezamăgiți. Bătrîna dădu din cap și spuse că regretă, dar armele sînt în stare foarte proastă. Atunci începu tocmeala; bătrîna negocia de parcă dădea o bătălie pe viață și pe moarte. Gwynn tăcu,

lăsînd-o pe Raule să lupte în duelul acela mercantil. După mai bine de o jumătate de oră de agitație, cele două femei încă nu reușiseră să se pună de acord asupra unui preț. Raule spuse că o să meargă în altă tabără și începu să strîngă armele. Trucul avu efect. Femeia se sumeți și începu să rîdă, spunînd că pînă atunci doar glumise, după care făcu o ofertă ceva mai rezonabilă. Raule se simțea prea obosită ca să o ia de la capăt cu alt grup; era convinsă că femeia își dăduse seama de acest fapt, dar nu-i păsa. Lovi cu pumnul în podul palmei, semn că era gata să facă tîrgul.

Bătrîna făcu același gest, apoi strigă ceva peste umăr. În cîteva clipe, un băiețandru veni în fugă spre ei, cu o desagă de pînză din care femeia scoase cîteva teancuri de bancnote cu colțurile îndoite și începu să numere. Atitudinea ei războinică de mai devreme încetase. În timp ce doi bărbați adunau armele și le duceau în cort, chipul femeii afișa o asemenea expresie de bucurie încît Raule regretă că cedase atît de ușor.

Cu un lung și elegant discurs de ospitalitate, femeia îi invită pe Raule și pe Gwynn să ia loc și să bea un ceai alături de familia ei. Raule acceptă invitația în numele amîndurora și li se făcu loc în cercul din jurul focului deasupra căruia fierbea un ceaun cu apă. Curînd, harutaimii și cei doi oaspeți ai lor sorbeau din ceaiul aromat din cănile de tablă și mestecau bucățele de ciubuc grăsos. Gwynn stătea tăcut ținînd cana sub văl, în vreme ce Raule sporovăia cu gazdele lor. Nomazii erau plăcuți la vorbă, dar în spatele acelei volubilități se ascundea o barieră dincolo de care cei dinafara grupului lor nu aveau acces. Nu se dădeau la o parte din fața criticilor. După ce ascultară una dintre poveștile lui Raule despre război, unul dintre tineri își ceru scuze pentru impertinență și spuse că, pentru poporul lui, diferențele dintre revoluționari și Armata Eroilor nu erau mai importante decît diferențele de culoare ale florilor.

— Problemele celor ce locuiesc în case nu ne privesc. Avem noi destule probleme de-ale noastre și tocmai de aceea trebuie să ne cumpărăm arme, zise el cu un zîmbet amar, autoironic.

Apoi intră în vorbă o tînără care îi spuse lui Raule că, dacă lumea ar fi un drum pavat, harutaimii ar fi cei care pășesc prin crăpăturile în care se adună praful. Rîse și spuse:

— Fie ca voi, cei ce pășiți pe mijlocul străzii, să aveți picioare zdravene.

— În ultima vreme nu prea am mai mers pe străzi, spuse Raule. Mă tem că nici nu prea știm pe unde ne aflăm.

Tînăra rîse din nou.

— Ai o hartă? Arată-mi-o!

Raule își scoase harta și, după ce o studie timp de cîteva secunde, femeia puse degetul pe un loc care se afla cam la o săptămînă de mers de granița de sud-vest a Ținutului de Aramă. Dincolo de ea se întindea Deșertul Sărat. Dacă trebuiau să ajungă pe Țărmul Teleute, atunci ăsta era momentul potrivit, își spuse Raule. Se întreba ce avea de gînd să facă Gwynn acum, dar ceva din tăcerea lui nu-i dădea curajul să-l întrebe. Cînd încercă să ghicească, îi veniră în minte numai fantomele care îi apăreau în vise și granița dintre cei vii și cei morți.

Puțin mai tîrziu se despărțiră de grupul harutaimilor și rătăciră prin piață, păstrînd oarecare distanță între ei. Lui Raule piața îi părea chiar mai puțin reală decît ruinele orașului. Mulțimea era pestriță, iar mărfurile variate. Oare de unde veneau toți acești oameni? Oare vîntul îi adunase și îi aruncase pe toți în același loc?

Deodată se simți cuprinsă de un sentiment de solidaritate cu mulțimea aceea, de parcă ar fi aparținut pentru scurt timp unei societăți secrete.

Pe cînd se plimbau și Raule se complăcea în astfel de gînduri, ceva îl făcu pe Gwynn să se oprească. Raule întoarse capul în direcția în care se uita el și descoperi ce anume îi atrăsese atenția. Printre vite, mărfuri de contrabandă și obiecte vechi împrăștiate pe nisip, se afla un pian, cu totul nepotrivit cu acel loc. Arăta de parcă ar fi fost folosit pe post de berbece. Cinci copii pricăjiți și murdari se adunaseră în jurul lui. O fetiță, cea mai înaltă dintre ei, vorbea cu trecătorii, în timp ce restul copiilor stăteau tăcuți, lipsiți de expresie.

Pe vremuri, pasiunea lui Gwynn pentru pian fusese la fel de legendară ca și cea pentru jaf și vărsare de sînge. Ori de cîte ori banditii se odihneau în vreo crîșmă sau în vreun han în care exista un asemenea instrument muzical, Gwynn era în stare să cînte fără întrerupere. Se îndrepta acum către obiectul jerpelit și către copiii din jurul lui. Raule îl urmă. Cînd se apropiară, auziră vocea fetiței:

— Sîntem cinci frați singuri pe lume, pentru că părinții noștri au murit; la fel și bunica noastră. Acesta a fost pianul ei, pe care l-am tîrît de la casa ei pînă aici, cale de o sută de kilometri.

Apoi își întinse mîinile ca o sperietoare de ciori și continuă mieros, miorlăind ca o mîță:

— Nu sîntem cerșetori! Ne îndreptăm spre Creasta Mistrețului! Spre Creasta Mistrețului unde se găsește aur! Oricine are urechi să audă și ochi să vadă poate să-și dea seama că pianul ăsta valorează de zece ori mai mult decît prețul cu care îl dăm noi. Cinci sute de dinari, un pian de cîntat!

Privit de aproape, pianul arăta și mai rău. Cu toate acestea, Gwynn se apropie de stăpînii lui.

— Aș putea să-i fac o probă? întrebă el pe un ton blînd.

Copiii se uitară unul la altul.

— Încercați-l, domnule! spuse fata cea mare. Dar aveți grijă, că e un obiect vechi și fragil.

— Asta se vede, stimată domnișoară, spuse Gwynn cu chipul ascuns sub văl.

Își încălzi degetele băgate în mănuși, apoi se aplecă deasupra clapelor uzate. Cîntă cîteva note din preludiul unei melodii triste. În mod surprinzător, pianul era acordat mai bine decît lăsa să se înțeleagă din aspectul lui. Cu toate acestea, Gwynn lăsă notele să se stingă și își luă mîinile de pe clape.

— Mi-am ieșit din mînă, murmură el cu privirea plecată, de parcă ar fi vorbit mai degrabă cu pianul decît cu cineva din preajmă.

O grăsană care vindea vase de alamă pe locul de alături îl auzi.

— Ba deloc, dragule! spuse ea clătinînd ușor din cap. A fost foarte frumos. Hai, cîntă-ne mai departe!

Se ridică în picioare, luă scaunul pliant pe care stătuse și-l trase mai aproape, mergînd greoi și legănat.

— Uite, așază-te pe ăsta.

Își deschise scaunul dinaintea pianului apoi îi trase o palmă la fund lui Gwynn, ca o mamă.

El tresări, iar Raule se încordă. Dar Gwynn îndepărtă blînd mîna femeii și o duse în dreptul buzelor, înclinîndu-și capul. Părea că-i face brusc plăcere să se joace de-a bărbatul civilizat. Se așeză și reluă piesa. De data aceasta, cîntă cu mai multă siguranță. Raule își amintea bine melodia. Era una pe care Gwynn o cîntase deseori la chefuri, către dimineață, cînd toată lumea era beată și dezmățul se preschimba în amorțeală. Cei cîțiva trecători se opriră să asculte. Dar, pe la jumătatea melodiei, fetița întinse mîinile și apăsă pe clapele basilor, scoțînd un dezacord grav și neplăcut.

— Gata! spuse ea. Nu mai puteți continua să cîntați.

O altă fetiță, mai mică, dădu din cap și zise:

— Poate nu s-a hotărît încă.

Fetița cea mare clătină din cap în semn de dezaprobare.

— N-ai de gînd să-l cumperi, nu-i așa, domnule?

— Așa e, stimată domnișoară, recunoscu Gwynn, desfăcînd brațele în semn de abandon. Sînt obligat să călătoresc fără bagaje grele și mi-e teamă că pianul nu ar încăpea în desagi. Totuși mi-ar plăcea să-l închiriez puțin, dacă se poate. Strecură mîna în buzunarul de la pantaloni și scoase o monedă de cincizeci de dinari, pe care i-o întinse fetei.

— E de ajuns pentru o oră?

— Ia banii, iute! șuieră băiețelul cel mai mic.

Fetița ezită o clipă, apoi luă moneda și o vîrî în sîn, după care spuse:

— Noi n-avem ceas.

— Ei, atunci bine că am eu, nu? zise Gwynn, scoțînd ceasul de argint pe care îl luase de la căpitanul mort.

Mezinul tăie calea fetei și puse repede mîna pe ceas, cu ochii holbați de admirație.

— E opt și jumătate, anunță el. Știu să citesc ceasul, adăugă cu mîndrie.

Apoi, la un gest al fetei, copiii se traseră cu un pas înapoi, iar Gwynn reluă piesa. Termină preludiul, apoi trecu la ritmul mai vesel al „Cîntecului de petrecere la lumina lunii". Din ce în ce mai mulți oameni se opreau să asculte. Cîntă „Balada Caravanei", „Dansul lui Binzairaba", „Adio, Ochi de Înger", „Apologia Călăului" și alte melodii cunoscute în Ținutul de Aramă, spre marea încîntare a audienței, care ținea ritmul bătînd din palme și cînta versurile binecunoscute.

Apoi, Gwynn cîntă două melodii diferite, complicate și cu acorduri melancolice; Raule știa că erau ritmuri de pe meleagurile lui natale. Nu-i venea să creadă ce face. Orice om din mulțime ar fi putut să-și dea seama cine este și cu siguranță că aveau să-și amintească de el mai tîrziu, dacă aveau să fie întrebați. Raule cercetă atentă chipurile din jurul lor, încercînd să-și dea seama dacă nu începeau cumva să fie în primejdie. Dar nimeni în afară de ea nu părea să fie atent. Gwynn începu o

altă melodie veselă, iar spectatorii începură din nou să-l acompanieze zgomotos, bătînd din palme și cîntînd.

La sfîrșitul acestei ultime melodii, băiețelul sări în sus, strigînd că se făcuse nouă și jumătate. Gwynn făcu o plecăciune dinaintea mulțimii și își recuperă ceasul, iar băiețelul îl urmări cu tristețe cum pleacă. Se auziră aplauze. Cîțiva oameni aruncară monede pe care copiii se repeziră să le adune.

— Bravo, drăguțule! Ai dat un spectacol pe cinste! strigă grăsana.

După ce Gwynn predă pianul micilor vînzători și se îndepărtă, Raule îi spuse cu un zîmbet forțat:

— Nu știu ce-mi vine să-ți fac în seara asta. Umbli acoperit ca o fecioară de harem în ajunul deflorării, apoi te-apuci să faci prostii din astea.

— Muzica e unul dintre cele mai frumoase lucruri de pe pămînt, răspunse el ridicînd din umeri.

— Concertul pe care l-ai dat a fost un cîntec de lebădă sau o trezire prematură? întrebă ea, neștiind exact ce încerca să provoace.

— Nici una, nici alta.

— Atunci ce a fost?

— Un mod plăcut de a pierde vremea.

Raule rîse:

— Bine, tovarășe, doar e capul tău în joc.

Nu, el nu e unul dintre cei morți, își spuse ea. *Și nici eu.*

Gwynn spuse că vrea să meargă să verifice starea cămilelor și să facă focul. Ea încuviință.

— E-n regulă. Eu mă duc să cumpăr cîte ceva. Am văzut pe undeva un spițer. Ai nevoie de ceva?

El îi întinse niște bani.

— Gloanțe, ulei pentru arme și săpun, dacă mai există săpun în aceste vremuri mizerabile.

Spițerul avea marfa pusă în cutii dichisite de lemn și el însuși era un bărbat spilcuit, cu monoclu de aur.

Raule se opri dinaintea lui, încercînd să se tîrguiască. Printre borcanele, cutiile și sticlele lui pline cu false panacee de culori vii se aflau și cîteva medicamente eficiente de care Raule avea nevoie. Însă omul nu voia cu nici un chip să lase din prețul piperat și îi sugeră să încerce în altă parte dacă nu îi convenea. Raule spuse că exact asta avea să facă.

În timp ce rătăcea printre măsuțele și rogojinele cu mărfuri, Raule se gîndi la copiii cu pianul. Dacă aveau să reușească să ajungă la Creasta Mistrețului, oriunde s-ar fi aflat locul acela, se îndoia că acolo aveau să fie primiți cu bunătate. *Dar, cel puțin, au o țintă*, își spuse ea.

Îi veni în minte prima melodie pe care o cîntase Gwynn. Și, în timp ce își repeta acordurile lente, se simți de parcă în sfîrșit găsise o cheie care să se potrivească unui lacăt ce aștepta de multă vreme să fie descuiat. Ușa regretelor se deschise și descoperi dincolo de ea dorința. Era ca un ciob de sticlă, transparent și foarte ascuțit. Simți fizic durerea, încît trebui să se oprească și să tragă aer în piept. Știa ce vrea și înțelegea de ce îi fusese dat să părăsească Ținutul de Aramă și să călătorească atît de departe. Își dorea să ajungă într-un loc în care să poată trăi civilizat și unde să rămînă pentru tot restul vieții. În mai puțin de un minut, această intenție căpătă în mintea ei o implacabilă autoritate.

Se simțea din nou înconjurată de neantul amețitor, așa cum se simțise în noaptea aceea în turnul de veghe din ruinele orașului. Numai că acum, în locul vîntului rînced al amintirilor și remușcărilor, Raule simțea o adiere proaspătă care ducea cu ea semințele vechilor planuri, încă neîncolțite, pe care, într-un mod miraculos, i le așeza din nou în palme.

Printre corturile și tarabele din piață, imaginația ei născoci străzi și ziduri și gloata se transformă în grupuri de cetățeni. Vedea vînzători, muncitori, savanți, preoți, artiști, bancheri; merse mai departe cu imaginația și

își închipui că zidurile și străzile, precum și toată acea lume civilizată, ar deveni o matriță în care ea ar putea prinde formă și ar putea deveni medicul eminent care se visase cîndva. Ideea nu i se păru complet deplasată, nici chiar în clipa în care se trezi la realitate; măcar acum, în momentul cel mai potrivit, avea bani. Nu avea să ajungă în vestul îndepărtat fără o para chioară. Avea o șansă să se realizeze. Își aduse aminte de momentul în care crezuse că e la un pas de moarte și zîmbi, dîndu-și seama cît de penibilă fusese. După tot zbuciumul și amarul prin care trecuse, nu se mai așteptase să vadă norocul ieșindu-i în cale.

Îi trecu prin minte că ar putea să-l ia pe Gwynn cu ea și să dea omului civilizat din el o șansă să iasă la iveală. Chiar dacă părea să ducă un lup la stînă cu speranța că s-ar preschimba în cîine de pază, vocea conștiinței îi șoptea că acela era cel mai nimerit lucru pe care-l putea face.

Calea ferată care traversa Deșertul Sărat pornea din orașul Oudnata. Armata Eroilor păstra aici o garnizoană mare, însă încercarea de a traversa imensul deșert altfel decît cu trenul era mai primejdioasă decît a intra în tabăra dușmanului. Teoretic, se putea călări pînă la primul stabiliment; însă nu ar fi avut cum să treacă neobservați și astfel ar fi ajuns să fie în mod sigur urmăriți. În plus, autoritățile miniere din zonă erau recunoscute pentru lipsa de ospitalitate față de rătăcitori.

Trebuia să folosească trenul. Cu Gwynn după ea, șansele de a se strecura deveneau mai mici, dar era dispusă să-și asume acest risc. Și nu era deloc rău dacă la sfîrșitul aventurii Gwynn avea să-i rămînă îndatorat. Imediat Raule puse la cale un fel de plan. Ca să îl ducă la îndeplinire, avea nevoie de anumite obiecte. Scotoci prin tot tîrgul și, în cele din urmă, găsi ceea ce-i trebuia în carul prăpădit al unui negustor. Nu mai găsi nici un alt spițer în tîrg, așa că se întoarse la cel cu monoclu,

după care se îndreptă spre apă să-l caute pe Gwynn. Îl găsi la capătul unui șir de corturi. Aprinsese un foc și stătea pe vine lîngă el cu o cratiță în care frigea clătite. Îi aruncă o sticlă cu ulei de armă, singurul lucru din lista lui pe care îl găsise în piață.

— N-am găsit săpun, îi spuse. Și nici gloanțe, așa că va trebui să împuști mai puțini oameni.

Gwynn prinse sticluța cu ulei în mîna liberă.

— Și să gust plăcerea de a sta nespălat. Îmi place la nebunie țara asta a ta.

Raule se așeză pe nisip. Pe o farfurie de tablă, lîngă foc, era un teanc de clătite. Înfipse vîrful cuțitului în cea de deasupra, o răsuci și mușcă din ea.

— Și dacă ți-aș spune că nu trebuie să rămîi aici ca să te înveți cu umilința și cu vanitățile deșarte?

— Ce ți-a trecut prin cap?

Ea îi descrise planul și îi arătă lucrurile pe care le cumpărase. Întocmai după cum se așteptase, el izbucni în rîs. Cînd reuși să se abțină cît de cît, spuse doar că avea să se gîndească la asta peste noapte. Raule își spuse că făcuse tot ce trebuia ca să se comporte politicos. Schimbă subiectul asupra unei probleme ceva mai practice, aceea de a vinde cîteva cămile. Gwynn se arătă de acord. Hotărîră să vîndă șase dintre cămilele soldaților și să păstreze doar două care să ducă rezerva de apă. Piața de cămile se afla undeva la capătul tîrgului. Petrecură aproape toată noaptea acolo, dar nimeni nu se înghesui să cumpere. Însă cămilele se remarcau ca animale bine antrenate, în bună formă, și pînă la urmă reușiră să le vîndă la un preț potrivit.

Cînd se crăpă de ziuă, se întoarseră lîngă ochiul de apă. Gwynn se retrase imediat în cortul lui. Raule mai rămase o vreme afară să se bucure de atmosfera din tîrg, cum făcuse și cu o zi înainte. O dată cu soarele dimineții, dinspre nord sosi un stol de ibiși care se opri la marginea apei; păsările se înșirară să bea și să scotocească nămolul după insecte cu ciocurile lor lungi și curbate.

Cînd soarele se înălță și deveni dogoritor, Raule se adăposti și, pentru a mia oară, răsfoi ghidul Țărmului Teleute. Citi descrierea căii ferate care ducea trenul în zigzag peste creastă pînă la celălalt capăt al deșertului. Cartea recomanda călătoria numai persoanelor robuste. Dintre toate locurile descrise în carte, atenția îi fu reținută în mod deosebit de un oraș-stat numit Ashamoil. Autorul insista asupra rîului pe care era situat orașul. Reciti pasajele despre apa adîncă și leneșă, despre nenumăratele bărci care o străbăteau și despre casele ale căror trepte plonjau direct în ea.

Raule ațipi și se visă pe o stradă cu multe balcoane înțesate cu morți care se holbau în jos spre ceva ce ea nu vedea.

Cînd se trezi, era aproape sigură că Gwynn plecase. Dar Gwynn era încă acolo, scăldat în lumina soarelui de după amiază, stînd lîngă apă cu picioarele încrucișate.

Înșeuase și cămila lui, și pe a ei. Îl privi mirată, dar el nu făcu decît să ridice din umeri, iar în clipa în care ea încălecă și ieși din piață, el o urmă.

Cîteva ore mai tîrziu, pe cînd ea călărea spre sud sub cerul ce se întuneca, Gwynn era încă alături de ea.

— Un singur lucru vreau să știu, îi zise ea. Te mai urmărește cineva?

Gwynn păru să stea pe gînduri cîteva momente.

— În Quanut există o femeie care pretinde că eu aș fi tatăl unuia dintre copiii ei, spuse el în cele din urmă. Abia am reușit să scap de ea. Ar putea fi încă pe urmele mele.

— Și e posibil să fie copilul tău?

— Păi, femeia avea cam tenul tău, veni răspunsul după o altă pauză, iar fetița era neagră ca pălăria mea. Deci nu cred că las în urmă vreun membru al familiei mele.

După o vreme, Raule aruncă o privire în urmă. Nu văzu nimic, așa că își fixă privirea în față, orientîndu-se după Șopîrlă, care se ținea după Liliac.

Pe buza platoului de deasupra orașului Oudnata, două siluete pe cămile se profilau pe cerul cu stele. Așezarea de la capătul liniei ferate era în plină dezvoltare. Prelungirea căii ferate, care se întrerupsese pe perioada războiului, se reluase. O echipă de muncitori lucra la lumina felinarelor, așternînd șinele. Cîteva locomotive zăceau în depouri. Orașul era împrejmuit cu o palisadă înaltă, iar la poartă se aflau vreo șase siluete în uniforme albastre.

Călăreții dădură pinteni animalelor pe cărarea abruptă care străbătea platoul. Înaintau încet și trecu o oră pînă ce ajunseră la poarta orașului. Erau două femei îmbrăcate din cap pînă în picioare în haine de doliu zdrențuite. Una era măruntă. Cealaltă părea înaltă, dar stătea aplecată de spate. Chipul îi era acoperit cu niște cîrpe murdare, iar cămila ei era legată de cea a celeilalte femei. Capul său era complet acoperit și abia se zărea un petic de piele neagră de care un ochi priceput de cizmar și-ar fi dat imediat seama că e vopsită cu crema de pantofi „Șarpele de Scorțișoară", marca Holden. Mîinile ei, acoperite cu mănuși cenușii din cale afară de jegoase, mozoleau necontenit mărgelele unor mătănii, în timp ce glasul ei răgușit mormăia cuvinte într-un dialect ciudat care părea o limbă sacră.

Femeile se opriră la poartă și un soldat cu insignă de caporal le întrebă cu ce treburi veniseră în oraș.

Femeia cea măruntă spuse:

— Eu și mama ne îndreptăm spre sud. Și-a pierdut amîndoi ochii și amîndoi băieții, frații mei. Nu mai suportă să trăiască în aceste locuri.

Soldatul le privi cu milă.

— Îmi pare tare rău pentru voi, dar cerșetorii n-au voie să intre în oraș.

— Firește că nu. Dar noi avem bani de tren.

Femeia scotoci prin cîrpe și scoase cîteva bancnote.

— Cred că m-ați înțeles greșit, zise soldatul consternat. Nu aștept mită. Arătați-mi că aveți bani suficienți pentru biletul de tren sau plecați.

Femeia avu un moment de ezitare, după care deschise desagii și trase afară o traistă de cîrpă din care scoase cîteva fișicuri cu bani, legate cu sfoară. Caporalul mormăi printre dinți, împungînd cu bărbia, și luă banii. Desfăcu bancnotele și începu să le numere atent. Fără să se grăbească, înfășură banii din nou, legînd cu grijă sforile, și îi înapoie femeii.

— Bine ați venit în Oudnata, spuse el apoi.

Trei zile mai tîrziu, trenul săptămînal ce traversa Deșertul Sărat părăsi orașul. Femeile rezervaseră un compartiment privat. În timp ce trenul se pregătea de plecare, soldații garnizoanei străbătură vagoanele în căutarea borfașilor care încercau să scape de lege. Cînd ajunseră la compartimentul în care se aflau cele două femei, priviră năluca ghemuită în colțul compartimentului care parcă întruchipa bătrînețea, ruina și moartea și trecură grăbiți mai departe, scîrbiți.

Trenul șuieră de plecare și din compartiment se auziră hohote de rîs ca de hienă.

PARTEA A DOUA

3

După părerea ei, pentru a se potrivi cu zîmbetul acela calm, dar lipsit de orice urmă de bunătate, bărbatul ar fi avut nevoie de solzi de șarpe pe gît și pe falcă.

Stătea într-un grup de vreo doisprezece bărbați care-și pierdeau vremea în lumina de culoarea chihlimbarului pe care o dădea o lampă de gaz, undeva sub Scara Cocorului. Judecînd după luxul marțial al veșmintelor pe care le purtau — haine sofisticate de mătase, despicate ca să li se vadă armele și celelalte instrumente de metal de la șold, cizme de călărie cu pinteni lungi, frumos lustruite, mănuși bătute cu nestemate — bărbații erau ucigași, cavaleri de pe moșia unui grande.

Pielea lui albă ca o coală de hîrtie trăda faptul că nu se născuse pe acele meleaguri, că făcea parte dintre străinii din cartierul de lîngă rîu. Părul lui negru despletit era la fel de lung ca al femeilor. Haina pe care o purta era împodobită cu pene de păun brodate pe spate, în jurul gulerului și al manșetelor.

Oare ce se ascundea în spatele acelui stil, un libertin înflăcărat sau doar un cavaler de paradă? Înfățișarea accea exprima oare ceea ce se afla pe dinăuntru sau era doar o mască?

Stătea foarte liniștit și numai vîrful firelor de păr i se mișcau sub o adiere venită de cine știe unde. Femeia care îl privea stătea la fel de liniștită în umbra de sub Arcada Viorii, unde magazinele erau protejate cu zăbrele

pe timpul nopții, și unde felinarele de sub console nu erau aprinse. Bărbații păreau foarte antrenați în discuția pe care o aveau. Nici unul nu se uita în direcția ei. Era un grup cu aspect foarte primejdios. Păreau niște diavoli atrași în oraș de lumina gălbuie ca de sulf. Dar, chiar dacă nu erau ființe supranaturale, erau, fără îndoială, din lumea ascunsă.

În urmă cu un an, femeia migrase din partea de sus a orașului, abandonîndu-și casa în care locuise familia ei timp de paisprezece generații, ca să devină o altă străină din cartierul de pe malul rîului. Cînd era mică, profesorii ei încercaseră să-i insufle niște temeri, dar ea își crease altele, cu totul opuse. Cînd crescuse, buclele arămii care îi împodobiseră capul în copilărie se îndesiseră și se închiseseră la culoare, transformîndu-se într-o coamă roșcată; pielea ei creolă de odinioară căpătase reflexe aurii, iar cînd sînii îi crescuseră, ajunseseră să semene cu cei ai unei statui poleite de la prova corăbiilor de pirați, sau cu cei ai unei diavolițe înflăcărate, din laptele cărora prunci tiranici sperau să se adape. În fine, după ce împlini șaisprezece ani, ochii i se făcură din căprui, negri ca tăciunele. În loc să trăiască cu sentimentul că este o străină într-o lume pe care o percepea ca pe o povară, vedea în toate aceste schimbări ale înfățișării ei o dovadă a faptului că era și mai deosebită de ceilalți.

Își îndreptase atenția înspre bărbatul care purta haina brodată cu pene de păun. Atitudinea lui atît de liniștită trezea ceva în ea. Își concentră atenția spre el, încercînd să-l determine să se desprindă de ceilalți și să se apropie de ea. Dar el nu dădea nici un semn că se simte privit și rămase lîngă tovarășii lui. Un pic mai tîrziu, bărbații plecară din locul luminat și urcară treptele în zigzag ale Scării Cocorului, unde se pierdură la un moment dat pe după casele suspendate în consolă.

În următoarele săptămîni s-a tot uitat după el, dar nu l-a mai văzut nici pe el și nici pe vreunul dintre bărbații cu care stătuse în seara aceea. Educația clasică pe care o primise o determina să găsească o explicație pentru asta. Anumiți filozofi din ultima perioadă a antichității enunțaseră o teorie conform căreia orice om era centrul unui univers, al unei lumi penetrabile — individul era asemuit cu ochiul unei furtuni sau al unui vîrtej — care, fie se putea intersecta cu alte lumi asemănătoare, fie se putea îndepărta de ele. După cum mărturiseau izvoarele antice, această teorie fusese avansată, ca răspuns la întrebarea *de ce?*, cînd doi filozofi care erau prieteni, după o ceartă în care amîndoi erau prea mîndri sau prea jigniți ca să încerce să ierte, încetaseră brusc să se mai vadă, fie și în treacăt, deși locuiau pe străzi învecinate. Dacă exista ceva în care să creadă, era înclinată să creadă tocmai în această concepție despre existență.

Poate că lumea ei se intersectase pentru scurt timp cu lumea acelui străin. Poate că plecase din oraș cu vreo barcă, sau poate se stinsese din viață; poate că se întorsese în iad.

În cele din urmă îl schiță într-o gravură.

— Dumnezeu îți va mulțumi, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face, spusese călugărița.

În oraș se instalase anotimpul secetos, anotimpul prafului de cărămidă și al bîzîitului de muște. Era acea perioadă din an în care clima din Ashamoil se asemăna cel mai mult cu cea din Ținutul de Aramă. Sunetele gongurilor, ale tobelor și trompetelor unei sărbători ajunseră la urechile lui Raule, care stătea trează în odăița ei, pe care o transformase din bucătărie într-un fel de laborator, unde își completa notițele despre ultima ei achiziție: un fetus mascul, avortat la cinci luni, care nu avea încă schelet.

Dacă își ridica privirea, dădea cu ochii de alții aranjați pe rafturi în borcane. Cel mai mare borcan de pe raftul din fața ei conținea doi gemeni cu capetele unite, astfel încît aveau o singură față cu două profile ușor întoarse unul spre celălalt. Acel chip nu era deloc înspăimîntător, ci mai degrabă liniștitor, cu ochii închiși și gura încremenită într-un zîmbet senin. Specimenul de alături era mai ciudat: fără craniu, creier și scalp, capul îi semăna cu un bol adînc, în vreme ce partea de sus a feței era contorsionată puternic, cu ochii mari ca de broască așezați undeva pe frunte. Pe raftul de deasupra, într-o sticlă, se afla un exponat care părea să-și bată joc de copilărie. Avea cam vreo zece centimentri lungime, capul și corpul îi erau cleioase, iar membrele semănau cu frunzele abia înmugurite. Chipul pufos amintea de păpușile de cîrpă care ar fi trebuit să înfățișeze idealul inocenței de copil. Și acesta fusese un fel de geamăn, atașat superficial de trupul unei fetițe născute normal. O moașă adusese fetița la spital, iar Raule făcuse operația necesară pentru separație. Umanoidul acela ciudat era un deșeu, nu avea nici creier, nici inimă, după cum descoperise Raule la disecție. Spre deosebire de el, fătul de alături era o mînă de oase mici și fragile. Majoritatea organelor interne pluteau în afara trupului, ancorate cu membrane de peretele abdominal diform. Fătul din borcanul următor prezenta o malformație la nivelul oaselor feței care îl făcea să semene cu un pește.

Cei mai ciudați dintre toți erau, după părerea lui Raule, doi gemeni lipiți unul de altul printr-o axă simetrică orizontală, trasată în zona pelvisului. Părțile de sus și de jos ale lor păreau să se oglindească perfectă una pe alta. Mîinile erau perfect conturate, iar la autopsie reieșise că în interiorul celor două corpuri alungite existau două aparate reproducătoare feminine. Zile în șir, după ce sigilase acel *corpus vile* în borcan,

Raule avusese coșmaruri în care se făcea că îl privește plutind pe apa unei mări, dîndu-se încet peste cap și rostogolindu-se ușor spre ea. Identitatea ei din vis era convinsă că acea creatură avea intenții rele și se trezea invariabil cu inima bătîndu-i și cu broboane de sudoare pe frunte. Fu peste măsură de ușurată cînd visele acelea încetaseră.

Lăsă stiloul, puse borcanul cu fătul fără oase la capătul unui șir de borcane, introduse rezultatele autopsiei într-un dosar, apoi se așeză să contemple toată gama de specimene. Culesese de la moașe informații privind vîrsta, starea de sănătate și ocupația mamelor fiecărui copil, precum și cele despre tații cunoscuți. Din datele sintetizate nu reieșea nici o caracteristică moștenită și nici un factor nociv de mediu în care munceau locuitorii din Cartierul Lămîilor care să fi avut vreo influență. Raule nu avea acces la datele despre nașterile premature din rîndul femeilor din societatea înaltă sau de mijloc, ca să poată face o comparație. De fapt, nu aflase nimic din acele autopsii. După trei ani de studiu, încă nu știa care era cauza acelor aberații. Deja cercetările ei legate de studiul malformațiilor la naștere încetaseră să mai aibă caracter medical. Începuse să privească această problemă ca pe una filozofică. Trebuia să-și mărturisească tendințele oarecum indiscrete și obscene.

Pe vremea cînd era medic de campanie, observase că în ochii celor sănătoși, bolnavii apăreau deseori drept monștri. Cînd hidoșenia era exagerată, indiferent că era generată de bătrînețe, de boală, de nebunie sau diformitate, suferinzii erau alungați chiar dacă boala lor nu era contagioasă. Ajunsese la concluzia că stătea în firea omului să se teamă irațional de transferul de ghinion prin intermediul unui mediu imaginar, intangibil, dar cu mari proprietăți de conductibilitate. Acum știa că propria ei pornire de a studia slăbiciunile și eșecurile

creației și de a le înțelege cauza se născuse din dorința primitivă de a se imuniza.

Devenise conștientă de acest adevăr încă din perioada în care primele ei speranțe fuseseră năruite, cînd Colegiul de Medicină îi respinsese cererea de a deveni membru. Degeaba se rugase. După mituirea unui șir de lachei, ajungînd aproape fără un sfanț în buzunar, reușise să obțină o farsă de interviu cu comitetul Colegiului. Pe cînd le vorbea despre anii ei de practică și de experiență în calitate de medic de campanie, unii dintre cei învesmîntați în negru, membri ai comisiei, îi zîmbiră îngăduitor, în vreme ce alții îi aruncară priviri scîrbite de parcă ar fi mirosit urît.

Șeful comisiei făcea parte din tabăra celor ce se amuzau.

— Doamnă, spusese el tărăgănat, dacă acest colegiu i-ar accepta pe toți vracii rătăcitori și pe toți dentiștii care-i bat la ușă, nu v-ați mai adresa unei asociații de practicanți ai medicinei, ci unei adunări de șarlatani! Iar dacă nu sînteți suficient de inteligentă cît să înțelegeți acest lucru, atunci mă îndoiesc că sînteți destul de inteligentă ca să asimilați chiar și numai bazele studiilor medicale.

Raule se stăpîni în momentul în care toți cei de față izbucniseră în rîs și întrebă ce înțelegea comisia prin bazele studiilor medicale.

— Un noviciat de șase ani la o universitate atestată de acest Colegiu, urmat de doi ani de internat într-un spital recunoscut. Aceasta este condiția minimă, răspunse șeful comisiei.

— Și ce taxă se plătește pentru aceste studii?

— Douăzeci și trei de mii de florini pe an, la care se adaugă celelalte cheltuieli. Abia din anul trei de studii se pot acorda burse de merit pentru studenții eminenți.

Raule apucă să spună: „Stimate domn, se pare că mi-am pierdut vremea aici. Nu-mi rămîne decît să vă

recomand să vă introduceți părerile savante în sfincterul anal și apoi să le strecurați în colonul sigmoid, unde se poate spera că greutatea lor vă va declanșa un scaun."

Această paradă de cunoștințe savante nu avu drept consecință decît aceea că șeful comisiei chemă imediat doi paznici solizi care o însoțiră afară pe Raule într-un mod prea puțin ceremonios.

După acest episod, încercase să găsească alte posibilități de afirmare. Își dăduse seama că, deși era imposibil să practice într-un cabinet particular sau într-un spital municipal cîtă vreme nu era membră a Colegiului, nu toate spitalele din Ashamoil se aflau în subordinea autorității seculare a orașului. Diverse secte religioase administrau sanatorii micuțe în cartierele sărace ale orașului. Abordă una dintre aceste biserici.

Știa să asiste la o naștere? Știa să curețe și să coasă o rană? Putea determina cauza unui deces? Acestea fuseseră întrebările pe care i le adresase călugărița dură cu care vorbise. După răspunsurile afirmative ale lui Raule, călugărița îi oferi un post în spitalul parohiei din Cartierul Lămîilor, care nu mai avusese un medic de cînd ultimul murise de o otrăvire a sîngelui. Salariul avea să fie foarte mic, condițiile de lucru aveau să fie primitive, iar singura mulțumire avea să vină din partea unei zeități în care Raule nu credea. Acceptă postul.

Bărbatul cu cercel de diamant făcea scandal.

— Poftim! Uite ce a făcut cățeaua ta!

Supraveghetorul, un străin firav care stătea pe un scaun sub o marchiză în fața unui țarc plin cu sclavi, întredeschise ochii și încercă să vadă ce îl irita atît de tare pe omul acela, care își întoarse capul și îi arătă urechea fără cercel, din lobul căreia curgeau șiroaie de sînge. În mînă ținea cercelul pe care sclava i-l smulsese cu dinții.

— Da, văd, zise supraveghetorul căscînd cu mîna la gură și lăsînd să i se vadă dantela cu care era împodobită manșeta.

Sub aceeași marchiză, într-un hamac, mai stătea un străin. Se vedea că e de același neam cu primul; avea pielea albă ca a unui pește fiert, părul negru ca smoala și era la fel de împopoțonat. Pe cît era primul de subțire, pe atît de masiv era el; în plus, avea o figură întunecată și ursuză. Căsca gura la rîul lat care curgea pe lîngă tîrgul de sclavi și nu părea să-i pese deloc de situația creată.

Bărbatul i se adresă din nou supraveghetorului slăbănog, care continua să caște.

— M-ai auzit, vierme ce ești? N-ai de gînd să faci nimic?

Supraveghetorul suspină adînc, apoi zise cu indiferență:

— Nu cred că am ce face.

— Nu crezi? rosti omul aproape bîlbîindu-se. *Nu crezi?* Eu cred că ai să fii biciuit! D'aia te plătește stăpînul tău, ca să nu faci *nimic* cînd așa-numita voastră marfă atacă, mușcă și mutilează? Eu nu prea cred, stîrpitură! Cred că ai de gînd să plătești niște despăgubiri onorabile pentru suferința mea. Altminteri, voi face în așa fel încît șeful tău să afle despre toată povestea asta. Și atunci, vierme, tu vei fi cel care va sîngera, nu-i așa?

Făcu un pas către supraveghetor, care spuse:

— N-ai decît să te duci să-i spui. Nu uita să precizezi și motivul pentru care te-a mușcat. Sînt sigur că șeful meu va fi profund îndurerat. O să-l miște așa de tare povestea ta, încît nici n-o să trimită pe nimeni să-ți taie mîinile.

Bărbatul din hamac se trezi. Arătă cu degetul către o dugheană cu cortina trasă, de lîngă țarcul de sclavi.

— De vrei să verifici dacă ușa templului a fost descuiată înainte de altcineva, n-ai decît să spui, și noi vă

ducem, pe tine și pe femeie, înăuntru. Apoi ne asigurăm că te uiți, dar nu pui mîna. Nu putem să vindem o virgină după ce ți-ai vîrît degetul pe jumătate în ea, nu-i așa?

— N-ar fi corect, spuse tovarășul lui, ridicîndu-se.

— *Virgină?!* spuse omul mușcat, cu vocea ridicată. *Poarta* tîrîturii ăleia e largă ca a unei *iepe*.

— Mă tem că nu cunosc asemenea amănunte despre iepe, spuse supraveghetorul slăbănog cu un zîmbet delicat, apoi ridică din umeri. Din păcate, tocmai am vîndut toate virginele din acest lot.

— Așa că nu trebuie să-i răzbunăm virtutea, adăugă cel solid.

— Norocul tău! spuse slăbănogul, întinzînd mîna spre cercelul din urechea neatinsă și pipăindu-l.

— O să ajungeți amîndoi hrană pentru viermi! strigă bărbatul. Ați făcut greșeala vieții voastre. O să pun să fiți biciuiți la pielea goală și o să vedeți cum e să v-o luați în fund!

Rostind aceste amenințări, își stropi bărbia cu salivă, apoi se întoarse nervos și-și făcu loc cu coatele prin mulțime.

Supraveghetorul cel masiv se așeză la loc în hamacul lui. Celălalt plesni un țînțar care i se așezase pe mînecă, își trosni degetele și porni înspre țarcul cu sclavi, unde vorbi încet cu o namilă bronzată care stătea acolo, îmbrăcată în haine de piele, în ciuda căldurii de afară, cu un bici uriaș în mînă. Supraveghetorul se trase într-o parte și își puse mîinile la piept, în vreme ce namila atinse peste ceafă cu mînerul biciului una dintre femeile înlănțuite.

Femeia se întoarse. Pe față i se citea spaima, dar rămase nemișcată, apoi scuipă pe pămîntul dintre picioare. Bărbatul cu biciul făcu un pas înapoi și șfichiui. Plesnitura îi lăsă o urmă pe coapsă. Femeia se clătină și scoase un țipăt. Apoi se îndreptă și aruncă un potop

de înjurături pe limba ei. Biciul o pocni a doua oară, lovind-o peste braț. Femeia se clătină din nou, de data asta fără să scoată un sunet, strîngînd din dinți. După ce-și recăpătă echilibrul, se sprijini cu dîrzenie pe picioare și se uită fix la biciuitorul ei și la supraveghetor, mîrîind ca o leoaică. Pe braț și pe picior i se prelingeau șiroaie de sînge. Bărbatul se pregăti s-o lovească din nou. Cînd își ridică brațul, amenințarea de pe chipul femeii se mai șterse.

— Ajunge! spuse supraveghetorul, apoi plecă de lîngă țarc și se așeză la loc pe scaunul lui. Namila se întoarse la postul ei. Între timp, ceilalți sclavi se îndepărtaseră de femeia biciuită de parcă ar fi fost aducătoare de ghinion.

Gwynn locuia la ultimul etaj al clădirii Corozo, un stabiliment cu șase nivele de la marginea rîului, într-o suburbie care fusese foarte la modă cîndva, dar care căzuse în paragină. Se întorcea acasă pe calul său, la o oră tîrzie din noapte, mergînd pe drumul acela cu pavaj stricat din care, pe ici, pe colo, ieșeau rădăcini și trunchiuri de kapok și de smochin. Dincolo de gardurile înalte, vilele cu arhitectură grandioasă se iteau cu pereți crăpați și cu stîlpi căzuți. În mîlul abundent al rîului, în crăpăturile dintre pietrele de pavaj, crescuseră ferigi și mușchi ca paiele dintr-o saltea roasă, iar pe verandele cocoșate se cățărau vița-de-vie și iedera, ca niște cortine atîrnate pe sfoară. Vegetația era însoțită și de faună: cîte un papagal galben-și-albastru putea fi zărit prin arbuști, pe sub jgheaburile de apă se mai încolăcea cîte un piton, iar liliecii atîrnau cu capul în jos, ca niște fructe alungite de pe ramurile înalte ale unui jacaranda.

Suburbia era mărginită de două stînci de granit, ivite din coasta dealurilor care se pierdeau în apele rîului pe ale căror culmi erau ridicate clădirile Ashamoilului, în straturi de terase împrejmuite cu ziduri. Capătul cel mai

lipsit de farmec al parapetului Promenadei Vîrtejului forma un al treilea hotar deasupra. Acest cartier izolat ținea închisă o populație de domni și doamne din familii nobile de mult uitate care rămăseseră fără moștenitori. Gwynn observase încăpățînarea extraordinară cu care venerabilii cu pricina se agățau de viață. Lupta lor împotriva Timpului părea o chestiune de onoare. Următorii indivizi respectabili aveau să-i urmeze, să demoleze vilele roase de vreme și să ridice șiruri de case mai mici; copacii aveau să fie tăiați, rădăcinile lor aveau să fie smulse din pavaj și un nou strat de macadam avea să fie bătut; animalele aveau să plece, urmate curînd de o invazie de oameni; dar încă nu sosise ceasul pentru ca toate acestea să se întîmple. Deocamdată, străzile nu erau pîngărite de prezența hoinarilor și a indivizilor cu sînge amestecat, iar viața din grădinile sălbatice înflorea fără să fie stingherită.

În fața clădirii Corozo se afla o terasă amplasată pe niște ziduri care înaintau pînă în albia rîului. Terasa era umbrită de palmieri sădiți în ghivece și era mereu presărată cu frunzele lor uscate. Ușa din față era încuiată tot timpul. Locatarii, musafirii, curierii și servitorii intrau cu toții prin curtea din spate, unde erau grajduri, cotețe goale și o fîntînă arteziană murdară în care țînțarii și lipitorile se înmulțeau nestingherit. Trecînd pe lîngă acest creuzet fertil, Gwynn ajunse la ușa din spate și intră. Sub braț ducea un pachet. Lămpile de pe culoarul din spate erau stinse, și nici pe sub ușa odăiței portarului, aflată sub scară, nu se vedea nici o rază. Luminile de noapte ale orașului, din lămpile de gaz de culoarea chihlimbarului, care emanau un fum etern, se strecurau prin ferestrele culoarului pe care îl iluminau slab, însă treptele care duceau spre apartament erau cufundate în beznă asemenea celulei unui deținut. Pe o masă de lîngă ușă erau niște lumînări lungi și albe asemeni celor de biserică, păstrate pentru folosința

curentă. Gwynn aprinse una cu bricheta și începu să urce treptele. În lumina slabă a lumînării se vedeau balustrada sculptată, plină de praf, și un covor tocit cu model de flori de acant. Pe tavan erau atîrnate lampadare verzi de mătase în care sălășluiau păianjeni tropicali uriași.

În casa scării era un permanent iz greoi de lac de mobilă și cărbune ars. Acest miros îi aducea aminte de internatul școlii în care locuise în lunile de iarnă de pe vremea cînd era copil. Așa cum se păstrau lucrurile în amintirea lui, lunile acelea de iarnă păreau a fi fost trăite de un cu totul alt băiețel decît cel care își petrecea lunile nesfîrșite de vară vînînd mamuți prin tundră și încăierîndu-se cu băieții din clanurile dușmane. Mirosul de pe scară îi adusese în minte fantoma băiețelului de iarnă și, simțindu-l pentru a doua și a treia oară, începu să audă o voce tînără care conjuga verbele unei limbi moarte și recita pasaje învățate pe de rost din scrierile antice. În noaptea aceea, în timp ce urca treptele, recită din cele mai vechi poeme, în care se vorbea despre ciudățenii și monstruozități din vremuri îndepărtate. Pasajele descriau viziunile lui Ifrinn de dincolo de nord, unde nu răsărea niciodată soarele, gheața nu se topea niciodată, iar sufletele celor morți așteptau să se întîlnească cu rudele rămase pe tărîmul celor vii. Cîntă despre cele optzeci de brațe și optzeci de guri ale lui Kraken și șopti, cu teama și mirarea unui copil, despre coroana cu diamante și dinții ascuțiți ca niște săbii de oțel ai lui Coldrake. Cînd își descuie ușa, vocea se stinse.

Închiriase apartamentul cu tot cu mobilă și, în afară de faptul că pusese niște draperii grele și înlocuise fițile cu lămpi de petrol, alte modificări nu mai făcuse. Mînca în oraș și se spăla la baia comunală. Nu avea prea multe cărți, cînd dorea să citească prefera să meargă la biblioteca din oraș unde sălile de lectură erau frumos amenajate, cu atmosferă plăcută, cuprinse de liniștea unei tovărășii savante. În ceea ce privea cazarea,

Gwynn se simțea cel mai bine în starea aceea tranzitorie.

Puse pachetul pe un birou, aprinse un autodafé și ieși pe balcon. Rîul Skamander, care trecea pe sub balconul lui, avea o lățime de vreo cinci sute de metri, curgea lin și era foarte tulbure. Șapte poduri traversau apa pe care o mulțime de bărci pluteau încoace și încolo la orice oră din zi și din noapte. Acum, în lumina roșiatică a nopții, se vedea spectacolul siluetelor lenețe mîngîiate de lumini albe, albăstrui, galbene și roșii de felinare și de șeminee, încețoșate de fum și abur, conferind peisajului o aparență nesfîrșită și ireală; zgomotele aspre care se ridicau erau însă de-a dreptul lumești: claxoane și șuierături ale vapoarelor cu aburi, mugetele vitelor de pe puntea barjelor, înjurăturile pe care și le adresau unii altora luntrașii. Rîul nu era niciodată liniștit; mișcarea și gălăgia păreau eterne.

Printre zăbrelele de fier ale balconului se răsucise o plantă agățătoare cu frunze bălțate și cărnoase care, pe durata anotimpului secetos, făcea flori tari, ca de ceară, ca niște trompete maronii. Florile acestea nu păreau organice nici la privit, nici la pipăit, ci păreau artificiale, de parcă planta ar fi fost ea însăși un automat care reproducea superb viața; iar mireasma lor, un amestec fin de arome, amintea mai curînd de o parfumerie modernă decît de opera naturii. Se putea crede că planta fusese creată pentru a trezi simțurile olfactive ale oamenilor și că nu insectele erau cele care îi purtau polenul dintr-un loc în altul, ci oamenii înșiși. Acum era luna aceea călduroasă și prăfoasă, lipsită de orice adiere, în care apăreau florile, iar mugurii lor, ca niște sfere verzi, tocmai începuseră să se ivească printre frunze.

Gwynn își termină țigara, intră în cameră și se așeză la biroul pe care lăsase pachetul. Înlătură hîrtia de ambalaj și scoase la iveală o gravură pe suport de carton.

Era intitulată „Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul" și era marcată drept a cincisprezecea copie din cincizeci. Sfinxul din imagine avea trup și picioare de leu, aripi de vultur, piept gol și musculos de femeie și chip ademenitor. Expresia îi era mîndră, subtilă, amuzată, conspirativă, indiscretă, înspăimîntătoare, cu un erotism nepăsător și cu mii de alte nuanțe interesante, toate sugerate cu o uimitoare îndemînare a artistei. Vasiliscul era un șarpe cu creastă, înfățișat din profil, cu armură de fier și trup lung încolăcit, cu zîmbet disprețuitor întins pe fălcile cu solzi. Gravura era lucrată în roșu și negru; vasiliscul era mai mult negru, iar sfinxul mai mult roșu, cu părul ca un șuvoi de vin. Întîlnirea dintre cei doi monștri avea loc într-un spațiu care părea o versiune condensată a orașului Ashamoil. Toate cele șapte poduri erau redate în imagine, alături de Arcada Viorii, de Scara Cocorului și de alte cîteva locuri pe care Gwynn le recunoștea. Cea mai mare parte a arhitecturii era decorată cu fragmente schițate de hărți, atît terestre cît și celeste. Vasiliscul stătea întins pe pămînt, cu capul îndreptat către sfinxul care domina partea de sus a imaginii, ghemuit pe vîrful unei clădiri trapezoidale ciudate. Un monstru feminin față în față cu un monstru masculin. În ciuda titlului, între cele două personaje nu părea să se desfășoare nici un dialog. Poate titlul fusese ales în mod ironic, căci vasiliscul și-ar fi transformat orice interlocutor în stană de piatră dintr-o singură privire, în vreme ce sfinxul era celebru pentru ghicitorile la care nimeni nu știa răspunsul. În fine, ochiul draconic al vasiliscului era identic cu ochiul de pe coada de păun; iar în mijlocul planșei, se aflau niște pene de păun care semănau perfect cu broderiile de pe haina preferată a lui Gwynn și care dispăreau, pe niște scări, undeva în spatele unei cocioabe.

Numele artistei, scris de mînă cu o caligrafie impecabilă, era Beth Constanzin. Proprietarul galeriei nu

avea nici o informație despre artistă și spunea că femeia nu-i adusese decît o singură copie. Adăugă apoi că nici nu era o artistă de renume. Gwynn se trezise cumpărînd gravura. Deși faptul că tocmai haina lui o inspirase pe artistă nu însemna mare lucru pentru el, era intrigat de gîndul că totul ar fi putut fi o invitație sau o provocare. Nu-i scăpă nici expresia de răutate de pe chipul sfinxului. Tabloul însuși părea să fie o ghicitoare sau o glumă în care artista îl implicase și pe el, dar nu știa în ce scop. Dacă ar fi vrut să-l contacteze, ar fi fost ușor de găsit. În lipsa unui răspuns mai bun, își spuse că stătea în firea sfinxului să creeze enigme.

Se simți obligat să o caute pe Beth Contanzin. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe omul de la galerie dacă figura ei semăna cu cea a sfinxului, dar nu găsise un mod de a pune întrebarea fără să pară nebun. Începu să-i caute chipul peste tot, pe stradă și în baruri. Vizită și alte galerii, dar nu găsi alte lucrări de-ale ei. Încercă, de asemenea, să localizeze clădirea trapezoidală. În tablou, ea apărea undeva pe lîngă Scara Cocorului, dar în realitate nu exista o asemenea clădire în zona aceea. Cîteva zile bune își petrecu tot timpul liber umblînd după clădirea aceea peste tot, fără nici un rezultat. Artista ar fi putut, desigur, să și-o imagineze; dar dacă nu era decît o simplă născocire, care nu se referea la nimic concret, atunci însemna că nu exista nici o ghicitoare elegantă de descoperit; în acest caz, nu-i mai rămînea decît banala căutare a unei femei care să semene cu sfinxul. Gwynn studie cu atenție tabloul în căutarea altor indicii ascunse, dar nu găsi nici unul. După această încercare eșuată, se întîmplă să aibă mult de lucru. Săptămîni în șir, din zori și pînă tîrziu în noapte, umblă pe rîu, în sus și în jos. Cînd, în sfîrșit, avu timp să caute din nou clădirea aceea, își dădu seama că nu-l mai interesa. Trecuse timpul pentru așa ceva. Parfumul puternic îi inundă apartamentul, apoi dispăru

din nou o dată cu ofilirea florilor. Se scursese jumătate din anotimp și, în toată această perioadă, scosese rareori tabloul ca să-l privească, dar de fiecare dată îl acoperise din nou și niciodată nu-i trecuse prin minte să-l pună pe perete.

4

Rîul Skamander curgea din munții din centrul regiunii Teleute către orașul Musenda aflat în marginea de sud-vest, unde se vărsa în cascadă în mare. Cu toate că era lung, curgea leneș, ducînd cu el o povară uriașă de nămol pe care o revărsa sub formă de aluviuni. Pasărea flamingo era pasărea cea mai prețuită a rîului, iar crocodilul era înspăimîntătorul lui rege. Oamenii își manevrau bărcile între cele două creaturi nobile, una aflată deasupra și cealaltă dedesubt.

Ashamoil era construit de-a lungul unei fîșii drepte a rîului, printre dealuri tropicale, exact la jumătatea distanței dintre munți și cascada Musenda, ocupînd cam treizeci de kilometri din vale. Partea de sus a orașului, în sferele rozaliilor păsări flamingo, le aparținea celor înstăriți. Vilele lor aveau ziduri de marmură și mozaic, turnuri cu domuri de vitraliu, iar în jurul lor uriașe parcuri-grădini, cu lacuri în care se oglindeau lebede, cu insule artificiale și cu vaporașe de petrecere. Dar, coborînd dealurile, orașul se cufunda treptat într-o mocirlă de dogoare, mizerie, vacarm și mirosuri: gura crocodilului. Alături de cheiul principal, pe malul sudic, se afla un dig de piatră mai vechi, care servea ca spațiu de depozitare pentru tot felul de lucruri aruncate, de la radiatoare ruginite și elice de vapor, pînă la gunoiul casnic pe care vagabonzii îl adunau de prin oraș ca să-l vîndă gitanilor de apă care duceau o parte cine știe unde, în vreme ce restul rămînea acolo și putrezea pînă cînd

se obosea cineva să-l arunce în apă. De-o parte și de alta a cheiurilor erau înșirate fabrici și turnătorii, din coșurile cărora ieșeau în permanență nori groși de fum negru, care se împrăștiau peste părțile de jos ale orașului și pe care poate numai un taifun ar fi reușit să-i clintească de acolo. Luna se vedea foarte vag pe cerul gălbui al nopții, iar stelele și planetele erau mereu acoperite. Cînd o apăsa prea tare dorul de cerul înstelat al deșertului, Raule călărea asinul spitalului pînă pe înălțimi, deasupra fumului, și privea din nou constelațiile, folosindu-se de vechiul ei ochean ca să capete o imagine mai bună a stelelor pîlpîitoare și a suprafeței pătate a lunii.

Cînd bătea cîte un vînt mai puternic, din grădinile de plăcere zburau flori și frunze, și, uneori, cîte un bărbat sau o femeie ieșea din pîlcurile de palmieri de pe vreo terasă decorativă, să plonjeze în rîu sau să pășească pe unul dintre cele șapte poduri.

Cei săraci aveau un avantaj: dacă voiau să sară în apă, o puteau face oricînd, pentru că rîul nu era departe. Sute de străzi înguste și murdare din spatele fabricilor înșirate de-a lungul apei erau zona în care locuia clasa muncitoare, pătura de jos a societății. Zona numită Cartierul Lămîilor întruchipa cel mai bine mizeria și amărăciunea de pe străzile acelea labirintice, suprapopulate și sărace. Chipurile pe care le întîlneai aici aveau întipărite pe ele teama, viciul, viclenia, nebunia, tristețea înduioșătoare; însă, pe lîngă asta, toate erau brăzdate de spectrul foamei. Fiecare zi începea cu scena străzilor presărate cu cadavrele celor ce muriseră peste noapte — bătrînii și bolnavii izgoniți din case, bebeluși nedoriți și indivizi uciși. Crimele erau ceva obișnuit însă numărul celor înghesuiți în cocioabe și barăci era atît de mare, încît moartea nu lăsa prea mult spațiu liber.

Raule văzuse și situații mai proaste, dar numai în cele mai cumplite momente ale războiului.

Spitalul parohial era o clădire îngustă cu două etaje, strecurată între o fabrică de cherestea și una de săpun. Pentru un salariu minim și un apartament mic și sumbru în interiorul spitalului, Raule se străduia să îi trateze pe bolnavi, pe subnutriți și pe răniți. Din cauza aglomerației și climei tropicale, bolile și infecțiile se răspîndeau cu mare iuțeală. Biserica trimisese călugărițe cu pregătire medicală să aibă grijă de bolnavi și cîteva novice care să se ocupe cu treburile casnice ale spitalului. Uneori, ajutorul acesta era suficient, alteori nu, și atunci Raule se apuca să schimbe bandaje, să golească ploștile și să curețe podelele cu mîna ei. Experiența pe care o avea în îngrijirea rănilor îi era de mare folos pentru numeroșii copii accidentați la utilajele din fabrici și pentru tinerii pentru care lupta cu cuțitul nu mai era doar un mod de a-și petrece timpul, ci chiar un mod de viață — și, prea des, de moarte.

Singurul angajat permanent, în afară de Raule, era un preot care se ocupa de nevoile spirituale ale pacienților. Bărbat neîngrijit, cunoscut pentru apucăturile lui de bețivan libidinos, acest popă le vorbea pacienților despre Dumnezeu cu o intensitate febrilă și stătea de veghe la capul muribunzilor mai mult din fascinație bolnavă decît din sfințenie.

Cartierul Lămîilor o făcuse pe Raule să se retragă oarecum în sine. Ajunsese să cunoască multe dintre familiile din cartier. Aflase destul de repede că numărul muncitorilor săraci era egalat, dacă nu chiar depășit, de cel al nebunilor și debililor care nu puteau fi angajați, de cel al bătrînilor, al orfanilor și al copiilor abandonați, cu toții fiind ca murdăria dintre degetele mahalalei. Vocea conștiinței ei fantomatice — organul acela ciudat, pur intelectual și incapabil de emoție ce se dezvoltase ca o cicatrice care înlocuise conștiința ei originală,

pierdută în război — nu îi insufla nici un sentiment de milă față de oamenii aceia măcinați de suferință. Simțea totuși o repulsie de natură estetică față de promiscuitate și față de lipsa de demnitate umană, și asta o făcea să se agațe și mai mult de principiile traiului virtuos pe care le îmbrățișase înainte de război. În definitiv, comportamentul civilizat nu presupunea exercitarea compasiunii propriu-zise, ci doar respectarea regulilor compasiunii. Raule își juca rolul ales de ea conștiincioasă, motiv pentru care își câștigase reputația de om demn de încredere și cea de medic bun. Povestea cu copiii din borcane nu deranja pe nimeni. În alte locuri, poate ar fi fost privită cu suspiciune, dar în Cartierul Lămîilor era considerată doar o excentricitate absolut nevinovată.

Totul începuse de la nașterea anormală a unei fetițe care avea înotătoare în loc de mîini și picioare. Raule mai văzuse și înainte asemenea fenomene, atît în cazul oamenilor, cît și al animalelor, însă numărul mare de locuitori ai Cartierului Lămîilor — chiar dacă nu se luau în seamă ceilalți factori favorizanți — îi dădea ocazia de a asista la mult mai multe deviații ale naturii. Acestea începuseră să-i suscite curiozitatea. Moașele din cartier aruncau corpurile acestor nou-născuți, care, dacă nu se năsteau morți, de obicei erau omorîți. Prin urmare, luase legătura cu una dintre aceste femei de la care află că porcarii plăteau cinci bănuți pe livra de carne. Raule răspîndi vestea că e dispusă să plătească zece. Vestea s-a împrăștiat repede și, în curînd, toți monștrii care se năsteau ajungeau înfășurați în cîrpe dinaintea ușii biroului lui Raule.

La început, pe cînd încă mai lua din cînd în cînd masa cu Gwynn, acesta își exprimase îngrijorarea față de situația ei și fusese de părere că s-ar fi descurcat mai bine în altă parte. Poate că avusese dreptate, dar adevărul era că se săturase de drum. În plus, chiar dacă

majoritatea viselor ei ambițioase se duseseră de rîpă, cel puțin acum își găsise un echilibru. Nu era nemulțumită. Refuză banii pe care el îi oferi.

Raule făcea obișnuitul tur de seară prin saloane, înainte de culcare. O bătaie ritmică în ușa coridorului o făcu să ridice privirea. O soră care lucra de noapte și pe a cărei stăpînire de sine Raule ajunsese să se bazeze ieși în grabă din camera de alături, cu o privire întrebătoare.

— E-n regulă, răspund eu, îi spuse Raule. Știu cine bate așa. Poți să termini tu aici?

Sora încuviință.

— Sigur că da. Aveți grijă acolo afară.

Era limpede că și ea recunoscuse ciocănitul.

— Nu te teme, am să fiu atentă, răspunse Raule peste umăr din mers.

Traversă sprintenă coridorul, luă un inel de chei dintr-un cui și descuie ușa din față a spitalului pe care o încuiase de noapte cu doar o jumătate de oră mai devreme. Afară așteptau doi derbedei pe jumătate dezbrăcați, răsuflînd din greu.

— O să fie o bătaie în Livadă, spuse unul dintre ei, gîfiind. De data asta se bate Bellor Vargey cu Scarletino Quai. Amîndoi sînt chitiți pe omor. O să fie nevoie de dumneavoastră.

În cîteva minute, Raule mîna căruța spitalului trasă de catîr pe străzile întortocheate, încinse și cuprinse de negură ale Cartierului Lămîilor, unele pavate cu cărămidă roșie, altele pline de noroi, cu cei doi derbedei alături. Aveau de mers numai vreun kilometru și jumătate, dar mulțimea care pleca la schimbul de noapte îi împiedica să mîne iute, așa că trecu un sfert de oră pînă ce Raule reuși să oprească în scuarul de cărămidă cunoscut sub numele de Livada (oamenii spuneau că pe vremea stră-străbunicilor lor, în acel loc creșteau, într-adevăr, lămîi și portocali). Situat în spatele unor locuințe

înalte de pe lîngă strada Lumen, porțiunea cochetă ce străbătea cartierele sărace, paralel cu rîul, ca o imitație de fir de aur brodat pe o pînză de sac, scuarul era preferat de puștii locului drept cîmp de bătălie.

Cînd Raule ajunse acolo, încă se făceau pregătirile. De-o parte și de alta a curții se îngrămădiseră tineri îmbrăcați cu cămăși în culori țipătoare și pantaloni mulați. Cei mai mulți erau în picioarele goale. Toți își țineau cuțitele și bîtele la vedere. De o parte, Esplanaderii își marcaseră teritoriul cu lampadare de hîrtie roșie. Lampadarele de hîrtie verde de cealaltă parte aparțineau Găștii Lămîilor. Puștii care nu făceau parte din nici o gașcă stăteau pe lîngă pereții dintre cele două grupuri, formînd un fel de zonă-tampon.

În mijloc, doi adolescenți își dădeau tîrcoale mînuind cuțite lungi. Încă nu luaseră poziție de luptă. Stăteau țanțoși, cu umerii trași în spate, făcînd paradă și arătîndu-și priceperea în mînuirea cuțitului. Raule îl recunoscu pe Bellor Vargey din Gașca Lămîilor și pe Scarletino Quai dintre Esplanaderi. Cele două găști erau de multă vreme în rivalitate.

Lui Raule i se părea că Esplanaderii erau deosebit de încordați și gata de violență. Dintre găștile de pe malul rîului, ei erau cei mai periculoși. Se specializaseră în răpirea de fete, pe care le obligau să se prostitueze pe străzi dosnice si prin pivnițe, făcuseră o afacere mare și deosebit de brutală din colectarea de taxe de protecție, folosind ca argument amenințarea cu focul. Cei din Gașca Lămîilor operau la un nivel mult mai scăzut; nu se ocupau decît cu jafuri obișnuite și spargeri de locuințe.

Tinerii și copiii din ambele tabere le țineau isonul — înjurau, mînuiau cuțitele și bîtele precum cei doi din mijloc, și luau poziții agresive. Nu făceau toată această paradă doar pentru ei, ci și pentru fetele care ieșiseră pe la geamuri ca să asiste. Și mai ales pentru călăreți. Aceștia formau un grup de vreo doisprezece bărbați

așezați pe lîngă cei neutri, pe partea pe care intrase Raule. Purtau haine noi și curate, erau înarmați pînă-n dinți și stăteau călare pe niște cai superbi. Sorbeau din sticle dichisite, fumau țigari de foi și sporovăiau relaxați. Erau cavaleri de moșie ieșiți să se distreze în mahala.

În Livadă puteau urmări sporturi sîngeroase care nu erau aranjate sau falsificate. Puteau, de asemenea, să descopere potențiali recruți. Nu era bătăuș care să nu-și dorească să facă parte din grupul lor. Deși riscul de a-ți pierde viața sau a fi schilodit era considerabil în eșaloanele inferioare ale marilor case, riscurile erau aceleași ca în fabrică sau topitorie, iar salariul de muncitor nu acoperea nici a suta parte din traiul îndestulat pe care îl afișau cavalerii. Se putea spune, pe bună dreptate, că băieții care încercau să trezească interesul acestor bărbați de rang înalt făceau cea mai inteligentă mișcare posibilă.

Gwynn era acolo, călare pe un cal negru și robust. Nimerise bine în Ashamoil. La numai cîteva zile de la sosirea lui în oraș, întîlnise întîmplător un bărbat pe nume Marriot, om de la țară și fost tovarăș al lui. Marrriot lucra pentru un bancher din sud, un grande pe nume Ulm, faimos în oraș, cu multe afaceri, dintre care comerțul cu sclavi era de căpătîi. Un război care părea interminabil într-una dintre națiile mici din jungla prin care trecea rîul Skamander, nu prea departe de Ashamoil, aproviziona permanent tîrgul de sclavi al orașului cu prizonieri. Comerțul cu sclavi era legal, dar nu era o afacere lipsită de riscuri. Ulm avea nevoie de trăgători buni și rapizi și, cu o vorbă bună din partea lui Marriot, Gwynn fusese acceptat în serviciul casei de afaceri a lui Ulm, Societatea Evantaiul de Corn. Raule știa din bîrfe ce face Gwynn. Aflase că, după cîteva încăierări în care Ulm pierduse un număr mare de oameni, Gwynn avansase cu ușurință. Acum era cavaler plin și unul dintre oamenii de încredere ai lui Ulm.

Raule nu reușise să privească lucrurile cu detașare. Faptul că Gwynn se pusese în slujba primului stăpîn ieșit în cale îl făcuse să scadă în ochii ei. Deși nu-și exprimase niciodată deschis dezamăgirea, nici nu se străduise să o ascundă. Se întîlniră din ce în ce mai rar, pînă ce ajunseră să se mai vadă, ca și acum, doar din întîmplare. Totuși, Gwynn legase prietenie — parcă bazată pe antagonismul dintre ei — cu ciudatul preot al spitalului. Raule ridicase din umeri cînd aflase, zicîndu-și că se meritau unul pe altul.

Cînd auzi zgomotul căruței ei, Gwynn întoarse capul. Arăta foarte bine și era bine dispus. Avea o haină de damasc negru, cu două rînduri de nasturi de cristal, pe care o ținea descheiată, lăsînd să se vadă vesta argintată de pe dedesubt și cravata elegantă de dantelă. Cizmele cu vîrfuri de metal îi dădeau o tușă de duritate care contracara aspectul delicat al hainelor. Purta cu el, ca de obicei, cele două pistoale și sabia Gol'achab, al cărei mîner fusese redecorat cu fildeș și jad. Pe calul uriaș de alături stătea mohorîtul Marriot, a cărui țeastă palidă arăta ca luna peste tufa țepoasă de dantelă aurită din jurul gîtului. Cînd Raule opri căruța, Marriot îi aruncă o privire lipsită de expresie, în schimb Gwynn făcu o plecăciune în șa și îi dădu seara bună pe un ton prietenesc. Nu încetase niciodată să se comporte amabil cu ea și asta o făcea să se amuze uneori la gîndul că poate se temea că într-o zi ar putea fi pus în situația de a apela la serviciile ei. Însă în acest moment nimic nu o putea amuza.

— Pentru unii o fi bună, zise ea încruntată.

Fără alte cuvinte, coborî din căruță, își luă geanta și își croi drum prin mulțime ca să ajungă în față; de fapt, îi urmă pe cei doi derbedei cu care venise și care îi împingeau pe cei adunați acolo strigînd:

— Dați-vă să treacă doctorița!

Pe drum îi spuseseră că bătaia pornise de la o fată și o insultă. Golanii trebuiau să fie în stare să moară ca să-și apere mîndria și să protejeze fetele.

Cînd Raule ajunse în față, spectatorii de ambele părți se potoliseră. Hîrjoana durase destul și era pe cale să se termine. Curînd, cei doi tineri din mijloc se aplecară în poziție de luptă și se apropiară unul de altul ca la un semnal. Nici unul dintre ei nu mai făcea acum paradă de mișcări; mișcările lor erau iuți și cu intenții ucigașe. Ambele găști scandau numele reprezentantului lor. Fetele de la ferestre încurajau pe unul sau pe altul, cerîndu-le să lupte cu bărbăție. Aruncau petale de flori și plicuri cu invitații pentru cîștigător.

Luptele cu cuțitul erau de obicei scurte, iar aceasta fu chiar și mai scurtă. În mai puțin de un minut, Scarletino Quai îl țintuise pe Bellor Vargey la pămînt. Esplanaderul încordă brusc brațul și toată lumea auzi strigătul de durere al lui Bellor Vargey. Espalanaderii izbucniră în urale și-și ridicară felinarele, timp în care cei din Gașca Lămîilor huiduiau, înjurau și amenințau.

Învingătorul își desfăcu larg brațele și primi îmbrățișările și felicitările tovarășilor lui. Învinsul stătea încolăcit pe pămînt, ținîndu-se strîns cu mîna de stomac. Raule înaintă și se lăsă lîngă el. Băiatul o înjură și încercă să o îndepărteze cu cotul, după care intră în stare de șoc și se prăbuși. Avea o rană adîncă în burtă. Doi dintre băieții din Gașca Lămîilor veniră să-l ridice și să-l ducă la căruță. Unuia îi jucau lacrimile în ochi.

— Nu va supraviețui, nu-i așa? întrebă celălalt.

— Nu. Probabil că nu. Îmi pare rău, răspunse Raule.

Moartea avea să vină probabil după cîteva zile, în timpul cărora viața tînărului avea să fie o crudă agonie. Privi chipul încordat al lui Scarletino Quai și își dădu seama că băiatul era conștient că adversarul nu-i făcuse nici un favor lăsîndu-l în viață.

Gașca Lămîilor se împrăștia. În ciuda ploii de cuvinte sfidătoare pe care o aruncau, cu moralul lor aflat la pămînt nu-și permiteau să înfrunte Esplanaderii întăriți de victorie. În seara aceea nu mai avea să aibă loc nici o altă încăierare. Raule îi văzu pe cavaleri împărțindu-și bani. Făcuseră, se pare, pariuri destul de grase. Cu coada ochiului îl văzu pe Gwynn zîmbind și îi păru rău că-l salvase odată.

Urcă obosită în căruță și pocni din bici. Pe drumul de întoarcere, oamenii se dădură la o parte din calea ei de parcă ar fi fost luntrașul morților.

Reverendul era cel care se ocupa de muribunzi: le asculta ultimele mărturisiri, stătea la capul patului lor și le făcea ultima împărtășanie. Lui Bellor Vargey i-o făcuse deja. Raule asistase la ceremonia grăbită. Starea lui Bellor se agravase foarte mult. Privindu-l, Raule nu se gîndea decît la faptul că numai datorită eforturilor ei îi trebuise trei zile să moară în loc de una singură. Îi aruncă o privire reverendului ghemuit pe un taburet la capul patului. Chipul preotului era ca o fațadă veștedă. Nebărbierit, cu părul gras și nepieptănat, cu ochii tulburi de glaucom. Nimeni nu și-ar fi dorit ca el să fie ultima persoană pe care s-o vadă înainte de a muri. Oare Bellor Vargey pe cine și-ar fi dorit să vadă — o fată, un prieten, pe Scarletino Quai cu șireangul de gît? Oricum, în mod sigur nu pe doctorița străină responsabilă de prelungirea agoniei sale.

— Îl las în grija dumitale, îi spuse Raule reverendului, care încuviință fără să ridice ochii.

Preotul auzi pașii doctoriței care părăsea salonul. Își îndreptă spatele pentru cîteva clipe, ca să-și întindă oasele, apoi se ghemui la loc. Îi chiorăia stomacul de foame. Era trecut de șapte seara. Ar fi vrut să mănînce și să bea, dar sticla lui de whisky era goală și una dintre surorile evlavioase se tot plimba printre paturi, rugîndu-se.

Nu putea să plece atît timp cît ea era acolo ca să-l vadă părăsindu-și postul.

— Respectul față de ceilalți te va ajuta să ajungi în rai, așa că dă dovadă de puțin respect față de mine și mori mai repede, mormăi el într-o limbă veche pentru a se feri de auzul fin al călugăriței.

Suferința șlefuise și înnobilase trăsăturile grosolane ale lui Bellor Vargey. Avea să fie un mort frumos. Reverendul bănuia că acea stare avea să fie cea mai grațioasă de care băiatul era capabil pe lumea asta.

Trase de gulerul tare care îl incomoda, blestemînd regula care îi impunea să poarte așa ceva, pe lîngă costumul cenușiu de lînă din trei piese, tocmai la tropice. Pe vremuri, cînd rătăcea de colo-colo, purtase robe albe, care nu numai că erau veșmintele sfinților încă din timpuri imemoriale, ci și singurele haine potrivite cu clima încinsă. Dar biserica modernă prefera să țină pustia în cartea de istorie și se supăra pe acei preoți care o aduceau pînă în pragul ei pe sandale.

Te plîng, Biserică apusă, curtezană glorioasă a aurului coruptibil! Dacă aș avea măcar un singur strop în sticlă, aș bea în cinstea ta, chiar dacă episcopii tăi din ultima vreme, prin venele cărora curge apă, nu sînge, au reușit să te facă o instituție respectabilă.

Așa i se adresa reverendul vechii Bisericii din amintirile sale.

Apuseseră de mult zilele în care un preot putea să se plimbe nestingherit la braț cu un burduf de vin sau o femeie, cînd un cardinal putea deschide un cazino în palatul său sau cînd un papă putea să facă niște copilași dolofani cu propria-i soră. Dar mințile acestui secol aduseseră argumente puternice în favoarea unei vieți religioase plicticoase în numele ideii de perfecțiune concepută ca un fel de lipsă de vinovăție; acum puritatea era așezată pe locul pe care altădată stătuse excelența, drept coroană a sufletului. Practic, în fiecare zi

mai apărea cîte ceva ce trebuia tăiat de pe listă. Orice aducea cu practicile păgîne de prin alte ținuturi sau purta însemnele vremurilor desfrînate era înlăturat din practicile religioase. Limba veche fusese dată uitării, interpretarea viselor abandonată, tămîierea privită cu dispreț. Moaștele fuseseră considerate vechituri asociate cu idolatria și cimitirul și fuseseră încuiate pe cine știe unde sau donate muzeelor. Toate oștile îngerești au fost alungate din cartea de rugăciuni, din prudență, dat fiind faptul că exemplele din scriptură demonstrau că îngerii sînt aducători de necazuri în aceeași măsură în care sînt și salvatori și, oricum, erau creaturi bizare făcute poate pentru a scoate enoriașii din minți. Viața excentrică și moartea dramatică a martirilor, scrierile vechilor călugări cu aroma lor de patimă aprinsă pentru Dumnezeu, și chiar și acele pasaje din Sfînta Scriptură care erau mai periculoase decît mămăliga cu lapte și mai puțin uscate decît praful fuseseră aruncate în lăzile unde odihneau oasele vechilor călugări războinici și ale pontifilor desfrînați. În urma acestei purificări, practica religioasă se rezumase doar la discuțiile despre cai verzi pe pereți purtate cu vicarul la o cană de ceai. Tocmai pentru că nu era de acord cu acest drum luat de biserică, șoptise reverendul oda către bătrîna Doamnă Biserică și blestemase noua Matroană pudică.

În ceea ce-l privea, nu plîngea doar după ceea ce pierduse. Gîndul îi zbură inevitabil la fete, la acele flori ale deșertului. Își aminti părul lor, care le curgea rîuri-rîuri, brățările strălucitoare din jurul gleznelor lor și sînii lor fardați, furișarea lor și deliciile oferite. Gîndul la ele nu numai că era dureros de plăcut, dar îl ajuta să se gîndească mai puțin la cealaltă absență cruntă din viața lui.

Bellor Vargey se foi. Cei aflați pe patul de moarte făceau asta uneori, de parcă spiritul lor ar fi manifestat o dorință fierbinte de a mai trăi experiența conștienței

încă o dată. Întredeschise ochii, își umezi buzele, apoi murmură:

— Unde e mama?

— E la fabrică, Bellor, îi răspunse reverendul.

Tînărul păru nedumerit.

— Ce face acolo?

— Ce să facă? Muncește.

— Bine. Dar Jacope unde este? Ar trebui să fie aici.

Reverendul improviză.

— Probabil că face ceva năzbîtii pe undeva. În amintirea ta. În acest moment, probabil că se îmbată în cinstea ta.

Bellor Vargey zîmbi strîmb.

— Fratele meu bun. Ce tîmpit! Ar trebui să fie aici să mă vadă murind, dar întotdeauna fuge de cele neplăcute. Să ai grijă de Emila și să te rogi la Dumnezeu să-l pedepsească pe Quai, că merită... Știi ceva, părinte? Întotdeauna am zis că vreau să mor în pat, dar nu așa, înțelegi ce vreau să zic...?

Apoi gura îi rămase deschisă. Ochii îi erau deschiși și sticloși, așa că reverendul îi închise. Luă puțin ulei dintr-o sticlă pe care o ținea în buzunarul de la piept și unse fruntea mortului, apoi rosti rugăciunile obligatorii pentru sufletul plecat în lumea celor drepți.

Nu că sufletul ar fi fost cu adevărat plecat. Nu chiar, nu încă. Puțini oameni înțelegeau lucrarea morții. Momentul în care viața se sfîrșea era la fel de misterios ca acela în care începea. Un cadavru care încă nu se răcise era ca un copil în pîntece: un golem, nici viu, nici ne-viu. Trupul, trecînd prin schimbările de după moarte, continua să păstreze sufletul, în parte sau cu totul, pentru o durată greu de apreciat. În vechime, ritualurile aveau ca scop alungarea spiritului, nu atît pentru a conduce mortul spre rai, cît să-i protejeze pe cei vii de rămășițele voinței și dorinței agățate încă de carnea care ar fi putut rămîne astfel semiconștientă și sămînță de

necaz. Nimănui nu-i plăceau fantomele sau strigoii. Dar rugăciunile moderne nu prea mai aveau valoare. Erau niște vorbe fără rost, niște rămășițe de la sărbătoarea limbii, rezultatul muncii unor traducători lipsiți de pricepere și a unor poetaștri de doi bani. Nu era de mirare faptul că ziarele erau pline de știri despre fantome. Răposații zăceau ca rufele murdare în colțul camerei sau pe sub paturi. Reverendul avea obiceiul ca la sfîrșitul rugăciunilor să adauge și o formulă veche.

„Îndepărtează-te, tu, suflete al lui Bellor Vargey, și nu mai tulbura liniștea acestui pămînt! Viermii vor avea carnea ta, căci asta e menirea viermilor. Nu mai adăsta în ăst trup, altfel vei simți mușcătura lor; du-te degrabă, altfel vei simți durerile putrezirii în toate părțile. Aici nu mai e nimic pentru tine; așa că mergi în lumea ta de dincolo și nu lăsa nimic din tine aici".

Nimeni altcineva nu se mai afla pe patul de moarte în acel moment, motiv pentru care, după ce îi spuse călugăriței că trebuia luat un mort din salon, reverendul ieși și porni în josul rîului ca să viziteze Casa Galbenă, unde locuia Calila: Calila, de numai cincisprezece ani, moale și dulce, îndeplinea toate artele iubirii cu o măiestrie precoce. Îl întîmpină cu o perfectă imitație de încîntare. Și-ar fi dorit tare mult să mai fie tînăr ca să aibă motiv să creadă că fata nu era fermecătoare doar pentru bani. Îl făcea să uite de sine; micuță, fină, cu rotunjimi perfecte, Calila era întruchiparea uitării celei dulci.

După ce încheiară, în timp ce stătea întins, ținînd-o la piept — o plăcere pentru care plătea în plus — izbucni în plîns. Cînd fata îl întrebă de ce, își spuse: *sînt o mizerie de om*; și, pentru o clipă, își imagină că avea bani destui să o cumpere de la stăpînii ei și să o elibereze. În realitate, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Raule ieși să o anunțe pe doamna Vargey de moartea fiului ei mai mare. Plecă de la spital călare pe catîr, înainte de a se întuneca, îndreptîndu-se către strada pe care locuia familia băiatului. Trecu pe lîngă un lampagiu care tropăia pe catalige, ducînd torța lungă pe umăr. În Cartierul Lămîilor nu prea avea de muncă, doar cîteva colțuri de stradă aveau lămpi de aprins. Umbrite de clădiri cu cîte șase sau șapte etaje, așezate față în față și despărțite de niște alei atît de înguste, încît cine se apleca peste fereastră putea să atingă fereastra vecinului de vizavi, străzile primeau prea puțină lumină de noapte și, după apus, se așterneau lungi fîșii de beznă, întrerupte din loc în loc de lumina unui lămpaș sau a unui sfeșnic cu lumînări. Neștiind cînd avea să se întoarcă, Raule luase cu ea o lampă de petrol.

În drumul ei trecu pe lîngă Livadă, unde deslușî figurile unor tineri strînși în jurul unui butoi aprins în mijlocul scuarului. Nu era o luptă, doar o adunare. Uneori, i se părea ciudat să-i privească de pe poziția ei de membru al unei societăți care ascultă de legi. Îi urmări îngrijorată și în același timp cu nostalgie, bănuind că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

Familia Vargey locuia într-un bloc cenușiu cu scări de fier pe exterior. Trotuarul era înțesat cu cotețe de găini, lăzi și zdrențuroși de diferite vîrste care zăceau pe pături și saci, unii dormind, alții treji. Cîțiva o salutară pe Raule, iar vreo doi îi întinseră mîna.

Raule le răspunse la salut și scotoci prin buzunare după mărunțiș, pe care îl puse în palmele întinse, ale căror degete se strîngeau ca o cursă pentru șoareci.

— Cu condiția să ai grijă de catîrul meu, spuse ea.

În fațada clădirii erau înfipți doi drugi de fier îndoiți de care se legau animalele. Raule înfășură frîul catîrului ei în jurul celui mai apropiat.

— Nu vă faceți griji, domniță, spuse un băiețel. Dacă încearcă vreunul să-l ciordească, îi luăm gîtul și-l halim.

— Mulțumesc mult, spuse Raule.

Apoi urcă treptele, pășind peste cîțiva adormiți, spre al treilea etaj. Ușa palierului era deschisă, ca întotdeauna. Dincolo de ea era un hol mizerabil și pustiu, cu multe uși. Se apropie de penultima ușă.

Emila, mezina familiei, răspunse la bătaia în ușă a lui Raule. Avea opt ani, prea slabă și deja rujată și fardată. Raule știa că merge la școală, atunci cînd mama ei făcea rost de bani ca să plătească taxele săptămînale.

În singura cameră în care locuia doamna Vargey cu copiii ei, Jacope, fratele mai mic al lui Bellor, stătea sprijinit de un perete lustruind un box de alamă, bosumflat și posac; pe buza de sus îi mijiseră primele fire de mustață. Îi aruncă în treacăt o privire, după care se întoarse la lustruitul armei, frecînd cu putere metalul cu bucata de piele de căprioară. În mijlocul camerei, doamna Vargey spăla niște boabe de fasole într-o cădiță de lemn. Își ridică privirea și brusc fața aceea trasă, cu ochii duși în fundul capului, i se întunecă atît de tare, încît Raule cu greu reuși să nu-și întoarcă ochii în altă parte. Ar fi putut veni cu vești bune despre însănătoșirea lui Bellor, dar fie că citise adevărul pe chipul ei, fie din instinct, doamna Vargey înțelesese realitatea.

Doamna Vargey se ridică în picioare și o luă la fugă, ciocnindu-se de Raule și trîntind ușa.

Raule aștepta lîngă ușă, în timp ce Jacope continua să lustruiască fără să-și ridice privirea, iar Emila se juca cu niște paiete albastre, pe care le tot aranja în linii, în cercuri și zigzaguri. Făcu mai întîi o spirală pe podea, după care contură o pasăre. Lui Raule îi veni în minte că toți copiii din lume erau niște monștri și că înțelegeau instinctiv mersul lumii. Cei care îi făceau conștienți de firea lor anormală erau adulții, cu care nu semănau și cu ale căror locuințe și unelte nu se puteau acomoda. Tocmai de aceea se juca fetița atît de solemn și cu atîta concentrare. Nu făcea altceva decît să conjure o lume

conformă cu dorințele ei și care i se supunea. Pe de altă parte, băiatul, prin atitudinea lui, dădea de înțeles că e conștient de faptul că nu există decît o singură lume, pe care ar distruge-o dacă ar putea.

Cînd își dădu seama că doamna Vargey nu avea să se întoarcă prea curînd, Raule merse să o caute. O găsi afară, ghemuită sub scări, cu genunchii la gură.

Doamna Vargey începu să vorbească cu glas stins:

— Întotdeauna mi-a fost teamă de băieții mei. M-am temut mereu de Bellor și încă mă tem de Jacope.

— Dar aveți și o fată, spuse Raule.

— Va învăța și ea să se teamă. Bellor a murit pentru că era prea curajos. Noi, femeile, murim pentru că ne temem prea mult.

Doamna Vargey își apucă fusta în mîini și începu să-și bată cu pumnii picioarele osoase.

Raule nu știa ce să zică.

— Îmi pare nespus de rău. Trupul fiului dumneavoastră e la spital. Biserica va suporta cheltuielile de înmormîntare. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneți.

— Luați-mă la spital și tăiați-mi uterul, doamnă doctor. Nu e decît un sac infect din care cad poame stricate. Ce sînt eu?

Doamna Vargey se lovi peste genunchi, strîngînd din ochi.

— Sînt o sticlă cu apă clocită. Sînt hrană pentru viermi! Hrană pentru viermi, asta sînt! Sînt ca un măr în care s-au strecurat viermii. Hrană pentru viermi! strigă ea, își duse repede brațul la gură și se mușcă violent.

— Să vină cineva să ne ajute! strigă Raule.

Doi bărbați de pe trotuar se ridicară. Raule le ceru s-o țină pe doamna Vargey pînă cînd reuși să scoată din geantă niște extract de gențiană, pe care i-l turnă cu forța pe gît.

Femeia se liniști aproape imediat și adormi buștean în cîteva minute. Raule dădu celor doi cîte un florin și ei o duseră ușor pe doamna Vargey înapoi în casă.

5

Cel puțin azi era ziua de Croal, ceea ce însemna că nu era nevoit să se îmbete de unul singur.

În Ashamoil, zilele săptămînii erau denumite după cei șapte trădători celebri; sau, mai bine zis, trădători care fuseseră odată celebri, dar pe care lumea îi uitase de mult. Acest lucru făcuse parte din pedeapsă: pe lîngă faptul că fuseseră executați, zilele săptămînii luaseră numele lor, astfel încît, prin nenumărate repetiții, numele să le fie golite de orice sens. Dorința celor care născociseră această pedeapsă se îndeplinise: în prezent, nimeni nu mai știa nimic despre trădătorii aceia și nimeni nu avea habar de ce zilele săptămînii aveau numele acelea atît de ciudate: Wale, Hiver, Croal, Voil, Obys, Rabber și Sorn.

În zilele de Croal, reverendul avea întîlnire cu Gwynn la bistroul lui Feni, mai jos de Podul Pușcăriei.

Dădu la o parte cortina prăfuită cu mărgele de sticlă portocalie care atîrna la intrarea în bistro. Ca de obicei, nu era mai nimeni înăuntru, în afară de doi ziariști beți care sprijineau barul și sora lui Feni cu prietenele ei, un grup de treisprezece, care coseau haine și-și dădeau în cărți, bînd gin și fumînd țigări de foi, la masa cea mai mare. Gwynn era undeva în spate unde cînta o baladă molcomă la pianul pe care Feni îl instalase cu mult timp în urmă acolo, pe vremea cînd afacerea mergea mai bine și-și putea permite să plătească animatori.

Reverendul puse bani pe tejghea.

— O jumătate de sticlă de Sac Negru. Mersi, Feni.

— Mai bine luați o sticlă întreagă, e mai convenabil la preț, zise Feni.

Acesta era ritualul. Băutura, care nu era nici pe departe vin alb sec, ci un lichior ieftin de plante, avea origini ecleziastice, inventată fiind de un pustnic care trăise printr-o peșteră din Țărmul Teleute cu peste o mie de ani în urmă. Reverendul o consuma pentru că îi amintea de adolescența viguroasă și îndîrjită a religiei; de zile în care, după cum îi plăcea lui să spună, Dumnezeu era mult mai tînăr. Îi plăcea și pentru că era foarte tare.

— Dar eu nu vreau decît o jumătate, spuse reverendul.

— De ce? Mai tîrziu o să mai vreți altă jumătate.

— De ce te certi cu mine? Vreau o jumătate de sticlă și dacă am să mai iau una, o să ai și tu profit mai mare.

— Cum dorești, părinte.

Cu o privire indulgentă, Feni luă o sticlă de jumătate, îi scoase dopul și o puse pe tejghea.

Luînd-o, reverendul se îndreptă spre pian, trăgînd o dușcă din mers.

— Melodia asta e pentru un local de îndrăgostiți, nu se potrivește cu barul ăsta.

— Ai probleme de natură sentimentală? întrebă Gwynn continuînd să cînte piesa, cu ochii pe jumătate închiși.

— Am probleme cu sufletul. Iar am păcătuit.

— Cu încîntătoarea Calila?

— Exact, cu obrăznicătura aia. Nu, nu e o obrăznicătură, e o fată deosebită. Dar cum se mai trec! Se îmbolnăvesc de sifilis, rămîn gravide, mor. Ah, dar cît sînt în viață... Jur că ea este viața însăși! Am păcătuit de patru ori cu ea azi noapte. De patru ori!

— De patru ori?! Păi, ăsta nu mai e păcat, e mai degrabă minune, pentru un bărbat de vîrsta dumitale.

Aș vrea ca în toamna vieții să-mi încălzesc nopțile cu astfel de păcate.

— Toamna vieții, ce glumă! pufni reverendul. Cei ca tine nu trăiesc mult.

— Uneori trăiesc. Și nu ne place să fim prinși fără un plan de rezervă. Eu unul chiar am de gînd să trăiesc pînă la bătrînețe. Îmi voi petrece timpul băgînd în belele fetele de școală, duelîndu-mă cu tații și frații ofensați și ținînd discursuri deștepte dinaintea judecătorilor. Și dacă apuc și iarna vieții, mă las închis într-o închisoare confortabilă și mă apuc să-mi scriu memoriile.

— Fiule, singurul mod prin care poți ajunge să-ți scrii memoriile, este să te înfunzi de pe acum într-o închisoare și să rămîi acolo. Dar să nu te aștepți să ți le citească cineva. După ce o să mori, nimeni n-o să mai dea doi bani pe ele. Ascultă-mă pe mine.

Reverendul dădu capul pe spate și turnă băutură pe gîtlej. Gwynn ridică din umeri și cîntă mai departe.

— Vanitate, totul e vanitate și vînare de vînt, zise reverendul rîgîind.

Găsi un loc unde lemnul negru al pianului era ciupit, și îl lărgi mai tare.

— În viață nu trăiești decît cîțiva ani în care să te simți important, sau să crezi că ar trebui să fii important. Apoi, cu mult înainte să fii gata, se termină totul. Ziua judecății: grîu sau neghină, oaie sau măgar, adevăr sau minciună. Fără o a doua șansă; fără posibilitate de apel. Tu, fiule, n-ai decît să te păcălești singur cu indiferența asta a ta. Ești arogant cînd, de fapt, ar trebui să fii speriat!

Gwynn zîmbi și își luă mîinile de pe clapele pianului.

— Dacă sînt arogant, după cum spui, părinte, și dumneata ești la fel, pentru că presupui că judecătorul, dacă există vreunul, are aceleași criterii de evaluare ca dumneata.

Reverendul pufni din nou. Pleca de la ideea că Gwynn se înșela mereu în privința chestiunilor de morală și că, dacă argumentele lui reușeau să fie convingătoare, asta nu se întîmpla decît datorită măiestriei exprimării și nu conținutului lor.

— Nu ți-e niciodată teamă că ai putea să greșești îngrozitor și că vei suferi pentru că ți-ai folosit intelectul în chip nepotrivit?

Gwynn păru să cîntărească întrebarea.

— Nu, răspunse el în sfîrșit, în timp ce închidea capacul pianului. Oricum, nu cred că mi-ar plăcea în rai. Cît despre dumneata, cred că l-ai urî. Prea mult din sînul lui Dumnezeu și prea puțin din alți sîni, dacă e să ne luăm după scrierile dumitale...

Partea cu sînii îi distrase atenția reverendului.

— Calila are sînii mici, dar foarte frumoși. Ba nu, perfecți. Îmi amintește de Nessima. Ți-am povestit vreodată despre fata asta?

— Cea cu pielea arămie și glezne frumoase, plină de dorință și capabilă de mare dăruire?

— Nu. Aia era Eriune. Drăguță fată. Dar Nessima... ah, era cu totul deosebită. Avea zîmbetul ca soarele care răsare peste dunele de nisip. Șoldurile i se legănau ca o barcă pe ocean. Pîntecele ca o perniță moale.

Ochii reverendului începură să lucească.

— Respirația ei avea aromă de tămîie și cuișoare. Era fîntîna din pustie. Strugurii din vie. Deșertul naște fete frumoase, tot așa cum naște flori după ploaie, dar fetele lui seamănă prea mult cu florile: trăiesc puțin. La douăzeci și cinci de ani, arată deja de vîrsta a doua, iar la treizeci de ani, sînt deja bătrîne și sătule de bărbați. Și cine le poate condamna? Căci noi sîntem cei care le strivim de tinere, nu?

— Da, asta facem uneori.

— Ah, fiule, fiule... ce-am fi noi fără regrete?

Reverendul scurse ultima picătură din sticlă.

— Mi-e foame. Hai să mîncăm ceva.

Era un obicei al lor să mănînce în timp ce își disputau părerile. Se așezară pe locurile lor obișnuite la măsuța de lîngă peretele din spate. Feni era un bucătar bun și întotdeauna își dădea interesul pentru singurii doi clienți care intrau în crîșma lui chiar cu intenția să mănînce. Pregătise o masă bogată pe care o așează dinaintea reverendului și a lui Gwynn. Făcuse chifteluțe de cod, lăcuste prăjite cu miere, gălușteș de orez roșu, cîrnați din carne de broască țestoasă, țipar afumat cu mușchi de turbă, umplut cu aspic de porc, o tocană de legume de sezon înecate în sos de prune amestecate cu sînge de bivol, și un coș de prăjituri, preparate după o rețetă inventată chiar de Feni, momițe de miel, migdale și frișcă. Feni îi aduse reverendului a doua sticlă de jumătate și puse pe masă un ceainic de argint și un bol lăcuit — relicve rămase din vremurile bune de altădată — în dreptul lui Gwynn care turnă ceai în bol. Era ceaiul afumat numit Nouă Binecuvîntări, cu miros de asfalt încins. Din buzunarul vestei scoase o sticluță ovală de agat lăptos, gravată cu mandragore, și turnă trei picături în bolul cu ceai. Luă o înghițitură de ceai, apoi îl puse deoparte să se mai răcească. Reverendul își vîrî un șervet sub bărbie, ridică tacîmurile, înfipse furculița într-o gălușcă, apoi spuse pe un ton serios:

— Ești un muzician adevărat, deci un om al lui Dumnezeu, chiar dacă nu vrei să recunoști.

Gwynn luă o lăcustă și îi mușcă delicat capul.

— Muzica este, cu siguranță, unul dintre cele mai frumoase lucruri; cu asta voi fi mereu de acord. Dar nu văd nici un motiv pentru care să-i pun existența pe seama divinității.

— Motiv! mormăi reverendul de parcă acest cuvînt i-ar fi lăsat un gust amar. O faci intenționat pe prostul! Știi — chiar tu ai spus asta de multe ori — că a-l înțelege pe Dumnezeul despre care vorbesc este o chestiune care

depășește rațiunea. În vreme ce eu sînt obligat să argumentez de pe poziția credinței, tu nu ești încorsetat de această limitare; cu toate acestea, continui să-ți refuzi orice alt modus operandi decît cel care îți convine: simpla rațiune, o metodă pe care o poate folosi orice muritor cu un minimum de educație. Ești exact ca un copil căruia îi e teamă să încerce o mîncare nouă.

— Pentru că nu am experiență în domeniul credinței, mă tem că nu pot decît să argumentez după regulile rațiunii, replică Gwynn calculat.

Niciodată nu se limitaseră în discuțiile lor la un singur subiect, ci își permiteau să divagheze, asemenea cavalerilor rătăcitori din timpuri trecute porniți într-o aventură despre care aveau informații vagi sau nu aveau deloc, pe un spectru larg de teme teologice, filozofice, spirituale și etice. Cu toate acestea, reverendul avea un scop bine definit; voia să salveze sufletul lui Gwynn. Jurase că asta va face, mai ales că avea credința că propria lui salvare depindea tocmai de acest fapt.

Și Gwynn avea un scop al lui. Urmărea să prelungească discuțiile pentru a se bucura de exercițiul intelectual și pentru a se amuza pe seama strădaniilor reverendului. Trecuseră aproape trei ani și încă nu se plictisise. Încă se mai distra — și uneori era de-a dreptul încîntat — de ciudățenia gîndurilor preotului.

La începutul discuțiilor, reverendul cu mintea cufundată în aburii băuturii îi vorbise despre o ființă supraomenească, pe care o iubise și care îl iubise, și despre cum îi căzuse în dizgrație, cum suferise și cît de mult își dorise împăcarea cu această ființă. Vorbea despre nevoia de a dărui ceva, de a auce ofrande:

— Sufletul unei ființe umane. Nimic altceva nu ar fi de ajuns. Și nu orice suflet, ci un suflet cufundat în adîncurile păcatului. A aduce un asemenea suflet pe drumul pioșeniei și al credinței — să-l redai sursei din care s-a desprins, să preschimbi plumbul în aur — este

într-adevăr un dar pe care Dumnezeu l-ar primi cu bucurie. Simt asta cu toată ființa mea. Gloria nu există fără sacrificiu; în cazul de față, avem de a face cu sacrificiul muncii mele și al sufletului tău. Aceasta este calea. Barierele ridicate de minte în jurul sufletului trebuie subțiate pînă ce grația divină le va putea sparge. Așadar, domnule, acceptați să fiți subiectul strădaniilor mele?

Așa îl implorase reverendul pe Gwynn, despre ale cărui trecut și prezent auzise cîte ceva.

La început, Gwynn îl refuzase.

— Ah, se pare că vă e teamă. Foarte bine, atunci vă provoc!

— Părinte, vreți să-mi corupeți sufletul; să-mi violați și să-mi distrugeți firea, îi rezistase Gwynn. Aș putea să mă împotrivesc pe temeiul respectului față de proprietate. În plus, este și o chestiune de tradiție; într-un fel, am încă o datorie față de ținutul în care m-am născut. Cînd eram copil am învățat să privesc cultele religioase ca pe o practică ce-i ademenește pe oameni departe de îndatoriri și de plăcerile lumești și care sădește în ei setea pentru lucruri imposibil de realizat, goana după lucruri ce nu aduc onoare sau încîntare, ci numai rătăcire, dezamăgire și nebunie. Deși mi-am părăsit de ceva vreme poporul, tot nu sînt pregătit să îmbrățișez teismul. V-ați pierde vremea.

— Poporul tău nu venerează nici un zeu?

— Clanurile noastre își respectă înaintașii și își prețuiesc fiii. Nu vedem nici un motiv pentru care ar trebui să venerăm o parte a continuum-ului din care noi reprezentăm cealaltă parte.

Reverendul, care pînă în acel moment băuse peste măsură, cu ochii în lacrimi, îi vorbi despre Infinitul Unic, Puterea Sublimă și Incomparabilul Confort. Deși nu-i stătea în fire, Gwynn căzuse pe gînduri. Se lăsă să creadă pentru o clipă că această putere supremă ar

putea exista. Dacă așa era, trebuia să i se subordoneze; orice altceva ar fi fost o naivitate. Ar fi fost obligat să trăiască avînd conștiința existenței unui adevăr absolut, toate alternativele nefiind nici măcar iluzii, ci pur și simplu minciuni, fără putință de scăpare față de el. Mintea lui respinse cu înverșunare conceptul și îl întrebase pe reverend dacă își dorea într-adevăr o asemenea realitate.

Reverendul pretinse că asta își dorea mai mult decît orice pe lume.

— Cu tot respectul cuvenit, vă spun că aveți o putere de înțelegere limitată, domnule, îi zise el lui Gwynn.

Ideea de luptă îl determină pe Gwynn să accepte, pînă la urmă, provocarea preotului. Și cînd, ceva mai tîrziu, cînd înțelese că nu era în nici o primejdie de a pierde bătălia, curiozitatea îi menținu interesul treaz.

Cu toate că-și dădea seama că nu se poate identifica în nici un fel cu starea de criză spirituală, îi era din ce în ce mai clar că reverendul pierduse ceva de mare valoare. Îl cuprinse un sentiment vag de compasiune față de preotul care era un adversar agreabil și deloc amenințător.

— Am pretins eu vreodată că sînt altceva decît un simplu muritor? continuă Gwynn, alegîndu-și o bucată de țipar. Eu nu-mi amintesc. Dar dacă tot vorbim despre rațiune, sînt sigur că ai putea să-mi explici de ce ne-a dat Dumnezeul tău o putere atît de mare de a raționa cu ajutorul căreia nu-l putem înțelege. Pare a fi un gest pervers sau de mare nepăsare din partea lui.

Reverendul se uită la el cu o tristețe adîncă în ochi.

— De ce ți-e ție atît de teamă? Nu, nu te osteni să-mi răspunzi, se vede de la sine. Te temi de simplitate. Ți-e teamă că ai să-ți pierzi complexitatea asta inutilă. Ți-e teamă că această pierdere te-ar transforma în ceva detestabil. Dar, de îndată ce se îndeplinește, nu mai

există durere; ba dimpotrivă. Și vei fi uimit să descoperi că ești mult mai puternic decît acum.

— Nu am ambiția de a fi mai mult decît ceea ce sînt. Dumneata poți judeca dacă asta e o dovadă de vanitate. Indiferent de situație, va trebui să mă ispitești cu ceva mult mai atrăgător decît ideea că voi deveni un simplist, dacă ai de gînd să mă cucerești cu ajutorul tentațiilor.

— Atunci, cu ce aș putea să te ispitesc? întrebă reverendul cu gura plină cu cîrnați. Ce-ți dorești?

Gwynn zîmbi în colțul gurii.

— În ciuda scopului dumitale, de-a dreptul dezgustător, admir neînfricata dumitale perseverență.

— Iar eu admir cîteodată forța mîndriei tale, pînă cînd îmi amintesc că e vlăstarul temerii tale. Părintele este mai puternic decît copilul, crede-mă.

— Poate. Dar eu nu mă pretind a fi neînfricat, tot așa cum nu mă pretind a fi extraordinar. Dar mai devreme vorbeai despre muzică. Spune ce voiai să spui înainte să te fi abătut de la subiect.

— Cum dorești. Stă scris în Scriptură că lumea — întregul univers — este manifestarea lui Dumnezeu, astfel încît să-l putem simți și fizic; trupul spiritului divin pe care spiritul însuși l-a creat cu un scop anume. Înțelegi?

— Sînt la curent cu această teorie.

— Muzica omului este vocea lui Dumnezeu care vorbește prin intermediul omului. Dacă ai ști cît de aproape ești de Dumnezeu cînd cînți la pian! Cînd cînți, nu simți că ți se umple inima de o imensă bucurie?

— Ba da, bineînțeles, dar nimic din ce ai spus pînă acum nu are logică. Muzica îmi produce plăcere, dar aceeași plăcere o simt și în momentul în care îmi strîng de gît un adversar, sau cînd îl străpung cu sabia. Dacă una dintre bucurii este sacră, de ce nu și cealaltă?

Gwynn mușcă dintr-o altă lăcustă și o mestecă.

— Dar cînd greșesc notele, fac oare vocea divină să spună lucruri lipsite de sens sau să mintă? Dacă un nebun scapă din celulă, vine aici și dă cu pumnii în clapele pianului, scoțînd sunete întîmplătoare, dar are convingerea că interpretează o sonată, cacofonia ce supără auzul tuturor este și ea o cuvîntare a zeului tău? Și dacă fluier o melodioară veselă după ce am despicat un amărît, tot zeul tău e cel care fluieră?

— Și da, și nu.

— Și nu? Atunci înseamnă că Dumnezeul tău a lăsat cumva un spațiu de manevră unor fenomene ce nu sînt în acord cu entitatea sa omniprezentă. Dar îndrăznesc să spun că astfel de lucruri se întîmplă atunci cînd rațiunea este lăsată deoparte.

— De fapt, cred că ai descoperi că raționamentul e destul de riguros. Explicația a fost găsită în timpul unei perioade în care biserica avea de-a face cu filozofia clasică — spre sfîrșitul acestei relații, dacă îmi amintesc bine, cu puțin înainte să înceapă să cocheteze cu ritualurile antice ale fertilității.

— Așa, și?

— Și, ce?

— Păi, explicația?!

— Este unul dintre secretele ezoterice.

— Dar era limpede că aveai de gînd să mi-o spui.

— Ba nu aveam de gînd deloc. Voiam doar să-ți spun că există o logică.

— Minți. Dar n-are importanță, continuă.

Reverendul mai luă o dușcă bună de Black Sack.

— Chiar dacă nu avem cunoștințe ezoterice, sîntem totuși înarmați cu o sensibilitate care, în starea ei originală, este infailibilă. Inima poate emite judecăți drepte. Depinde de noi dacă exploatăm această capacitate, dacă o ignorăm și o lăsăm să se atrofieze, sau dacă o pervertim și o coborîm cu bună știință. Și, urmînd coordonatele acestei înțelepciuni naturale, pot să-ți spun

că nebunul care zdrăngăne la pian participă la natura lui Dumnezeu, iar fluieratul de care vorbeai, nu. Tu ești cel care scoate sunete fără noimă, fiule, în timp ce nebunul face muzică adevărată. Nici o altă persoană cu mintea întreagă n-ar vedea lucrurile altfel.

— Interesant, spuse Gwynn. Dar cred că ești nebun, nu pot să cred ceea ce-mi spui.

Reverendul făcu o mișcare cu mîna și între degete îi apăru o țigară ca picată din cer. La următoarea mișcare, scoase o cutie cu chibrituri. Aprinse țigara, apoi făcu să dispară din nou cutia de chibrituri. Se uită cu coada ochiului spre Gwynn.

— Vom vedea noi cine e nebun în Ziua Judecății de Apoi.

Gwynn își aprinse un autodafé într-o manieră mai convențională. Preț de cîteva minunte rămaseră să sufle fumul unul înspre celălalt. Reverendul îl săgeta pe Gwynn cu priviri de foc. Dar era ca și cum ar fi încercat să dea foc apei. Gwynn își mută la început privirea, dar asta nu-l făcu pe reverend să se simtă victorios. Gwynn părea că-și pierduse interesul față de ceea ce vedea în ochii reverendului.

Reverendul trase aer în piept, mai luă o înghițitură și își recăpătă elanul:

— Conștiința, fiule, nu e altceva decît esența divină care sălășluiește în om. Să luăm cazul tău: vrei să ucizi un om, dar, dacă ai credință puternică în Dumnezeu, divinul din tine percepe divinul din celălalt, iar dragostea ți-ar opri mîna. Dacă ai îndrăzni să vezi splendoarea lui Dumnezeu în victimele tale, ai vedea ce lucru măreț profanezi, de fapt, cu violența ta. Ai plînge pentru ceea ce ai făcut și nu ai repeta păcatul. Astfel se distruge iluzia, se neutralizează otrava și se instaurează domnia iubirii.

— Mă îndoiesc de asta.

— Iubirea este supremă, insistă reverendul. Nimic nu e mai puternic și mai sfînt decît iubirea. Iubind, ne apropiem de Dumnezeu.

— Dar dumneata numești păcat plăcerea de a ține în brațe o fată frumoasă, ceea ce este un fel de iubire, spuse Gwynn răutăcios.

— Acum ești cîrcotaș, îngăimă reverendul, înghițind o prăjitură. Dacă n-ai să ajungi în rai, să nu zici că nu te-am avertizat. Ești o creatură îngrozitoare.

— O recunosc, spuse Gwynn cu o aparentă lipsă de ranchiună. Poate că tocmai de aceea mi se potrivește lumea aceasta. Îți garantez că, dacă ar exista viață dincolo de moarte, mi-aș dori să nu fie cu nimic diferită de cea de acum, cu toată suferința și necazurile ei.

Reverendul pufni.

— Indiferent ce știi tu despre suferință, te asigur că eu știu mai multe. Și aș fi foarte fericit dacă n-aș avea parte de ea. Dar, așa cum minereul trebuie topit ca să producă aur, suferința ne înnobilează.

— Cred că ai suferit, dar poți spune sincer că te simți înnobilat? Nu vreau să te jignesc, dar..., spuse Gwynn desfăcîndu-și mîinile.

Reverendul scurse ultimele picături de Black Sack.

— Poate că nu am suferit încă destul. Deși se pare că tu mă ajuți să-mi fac norma.

— Fac și eu ce pot, zise Gwynn cu modestie.

Reverendul zîmbi trist. Ridică mîna ca să-l facă atent pe Feni.

— Încă o jumătate, Feni!

Feni se strecură spre ei cu o sticlă deschisă în mînă. Gwynn își umplu din nou bolul cu ceai și adăugă iarăși suplimentul de trei picături din sticluța de agat. Urmară cîteva momente de tăcere în care băură. Apoi Gwynn spuse ceva ce aproape îl făcu pe reverend să sară de pe scaun.

— Părinte, poate că, la urma urmei, Dumnezeu chiar există.

Trebuie să fie o capcană, își spuse reverendul, aruncat în scepticism de surpriză. Așteptă să vadă despre ce era vorba de data aceasta.

— Teoria evoluției și creației recunoaște că plantele au fost primele care au prins viață, nu?

— Da, așa e, aprobă reverendul cu precauție.

— Foarte bine. Spectacolul vieții începe cu plantele; deloc agresive, cu excepția cîtorva specii carnivore. Pe urmă au apărut animalele; și toate, prin natura lor, trebuie să-și canalizeze întreaga energie spre a ucide și a mînca plante sau alte animale. Și, în sfîrșit, apare omul, o creatură care rănește, mutilează și ucide, nu doar atunci cînd este nevoit pentru a supraviețui, ci ori de cîte ori are chef; și are chef destul de des. E adevărat că are o mare capacitate de a fi virtuos, dar înclinația sa pentru vicii s-a demonstrat de multe ori a fi mai mare. Oamenii se plîng mereu în ziare că lumea a devenit mai rea și mai violentă; și au dreptate. Sînt tentat să cred că, într-adevăr, există un Dumnezeu al cărui plan divin este să-i distrugă pe cei blînzi. Aș putea chiar să fiu de acord cu el, deși nu mi-aș dori să dau nas în nas cu el pe o străduță întunecată, încheie Gwynn cu un zîmbet ce-i demonstra satisfacția față de claritatea propriului argument.

Reverendul nu încercă să riposteze direct. Nu putea. Scoase în schimb o altă maximă de-a lui:

— E trist cînd ne coborîm singuri de bună voie; cînd sîntem într-un dezacord atît de mare cu inima noastră încît disprețuim tot ceea ce ea își dorește.

— Și ce-și dorește? continuă Gwynn la fel de mulțumit de sine.

Reverendul trase aer în piept.

— Pe Dumnezeu! Toți tînjim după Dumnezeu! Acel Dumnezeu de care tot vorbim noi de trei ani încoace!

— De care vorbești dumneata, pentru că eu nu vorbesc decît despre omenire.

Reverendul se trase de guler.

— Hai să lămurim lucrurile! Vorbim despre modul în care putem umple acel abis îngrozitor, greu de definit sau de descris în cuvinte, care se află în sufletul omului, nu?

Gwynn păru indiferent.

— Eu nu știu de existența unui astfel de abis.

Reverendul străpunse aerul cu furculița, stropind fața de masă cu sos.

— Asta pentru că ești lipsit de sensibilitate spirituală! Dacă ai putea observa vidul din sufletul tău, ai urla îngrozit după ceva cu care să-l umpli. Și numai infinitatea lui Dumnezeu ar ajunge. În acest caz, ar trebui să te supui sau să înnebunești!

— A, deci Dumnezeul tău e ca o sursă infinită de chin. Încep să înțeleg cum îți vinzi cultul celor creduli. Viața ta nu are un țel? Ai o inimă fără speranță, iubire sau onoare? Se ia o zeitate, se aplică după instrucțiuni și se lasă să se usuce. Se garantează umplerea oricărui gol cu un material ieftin, dar rezistent. Se vinde la kilogram, la prețul mic al sufletului tău.

— Mi-ar fi plăcut ca discuția asta să fi avut loc în urmă cu o sută de ani, spuse reverendul cu o privire vicleană. Atunci te-aș fi prăjit pe cărbuni încinși pentru blasfemie și aș fi ieșit învingător.

— Și eu care credeam că singura cale era să mă convertești, spuse Gwynn uitîndu-se fix în ochii reverendului.

— Durerea trupească ți-ar fi purificat sufletul. Înainte de a muri, ai fi ajuns să-l iubești pe Dumnezeu, iar el m-ar fi binecuvîntat pentru eforturile mele. Aș fi cîștigat.

— Serios? Ei bine, dacă am fi avut această discuție în ținutul meu natal, te-aș fi putut coase de viu în burta

unui mamut mort, sub acuzația de a fi un agent religios nociv; de fapt, legea m-ar fi obligat să fac asta. Dar, cîtă vreme sîntem amîndoi prinși în aceste locuri și vremuri tolerante, este lipsit de sens să facem paradă de felul în care ne-am chinui unul pe altul în alt concurs de împrejurări. Asta, desigur, în cazul în care nu ți-ai propus să mă omori cu mîna dumitale.

— Nu făceam decît să mă bucur de cîteva clipe de nostalgie după vremurile apuse, murmură reverendul.

Gwynn observă că adversarul său era obosit. Își continuă discursul de mai înainte.

— Oricare ar fi lucrul acela despre care crezi că lipsește, se pare că ai hotărît a priori că e vorba despre un zeu. De fapt, ai putea spune chiar că zeul tău e absent prin definiție. Absent și imposibil de cunoscut, deci imposibil de adorat într-un mod cît de cît corect.

Reverendul se simțea din ce în ce mai amețit și nu mai reușea să se gîndească la argumente. Se lăsă moale în scaunul lui și se uită la adversar cu privirea încețoșată.

— Iar faci asta. Folosești rațiunea pentru a combate credința. Nu se poate. E ca și cum ai încerca să joci crochet cu o crochetă. Pare instrumentul cel mai potrivit pentru asta, dar nu este. Bine, în seara asta mă las învins, dar nici tu nu cîștigi nimic.

— Nu. Dumneata încerci să cîștigi un loc în rai. Eu nu încerc să cîștig nimic. Doar îmi omor timpul.

— Ce urăști tu atît de mult?

Gwynn fu luat prin surprindere de această întrebare.

— Să urăsc? rîse el. Nu urăsc nimic pe lume. După cum ți-am mai spus, țin mult la ea. Și, dacă ar fi să cred într-un zeu, l-aș admira pentru cruzimea fiarelor lui, pentru cutremure și pentru ticăloșia de care dau dovadă oamenii, tot așa cum l-aș admira pentru bunătatea lui întîmplătoare. Dar nu l-aș iubi; iar dacă mi-ar cere asta, l-aș disprețui pentru asemenea dorințe puerile.

Reverendul își adună puterile pentru un ultim efort.

— Îl minimalizezi pe Dumnezeu doar pentru că te temi de ceea ce el ar putea fi. Dacă ai fi de partea lui Dumnezeu, nu te-ai teme de nimic, nu te-ai teme de a nu avea nimic, nu ai avea nimic de care să te temi.

Reuși pînă la urmă să pună cuvintele în ordinea corectă. Se frecă pe burtă și rîgîi. Un țînțar se apropie de bărbia lui, după care zbură peste masă, bîzîind.

— Dacă aș fi înclinat spre religie, aș spune că nu e important ca noi să credem în vreun zeu, ci faptul că undeva există un zeu care crede în noi, spuse Gwynn și strivi țînțarul.

— Ah, Calila, Calila! murmură reverendul. Dumnezeu pedepsește necredința, iar eu nu sînt decît un ticălos destrăbălat. Îți dorești ca pe viitor să deții tu acest titlu? Uită-te bine. Ar trebui să-ți fie teamă. Mie îmi este. Și totuși, totuși... merg la femei, pentru că ele sînt florile care cresc în jurul inimii mele. Am privit printr-un ochi de geam înghețat și te-am zărit mișcîndu-te ca o umbră... Un bărbat nu poate trăi fără iubire, nu-i așa?

— Ba poate. Dar nu poate iubi ceva de care se teme, spuse Gwynn.

Sorbi din ceai și se uită la reverend, așteptîndu-i reacția, însă preotul devenise preocupat numai de sticla lui.

— Cred că am cîștigat partida asta, părinte.

Reverendul încuviință cu un mormăit.

În noaptea aceea reverendul avu un coșmar în care se făcea că o femeie de o frumusețe ieșită din comun se dezmembra sub ochii lui. Îi spunea că încearcă să descopere morbul care făcuse ca suferința să fie un principiu fundamental al existenței ei și a universului, dar că demersul ei era o căutare a acului în carul cu fîn. Îi întinse o secure și un ferăstrău și îl rugă să-i dea o mînă de ajutor.

6

Numele ei de scenă era Tareda Mereu. Avea nouăsprezece ani, un trup mlădios și ochi mari de căprioară. Cînta romanțe în Diamantene, clubul lui Ulm de pe strada Lumen, unde era atracția serii. Cînd urca pe scenă, îmbrăcată cu rochia de lamé auriu sau argintiu fără mîneci sau cu aceea de satin și cu mănuși de plasă pînă la cot, toată sala tăcea. Ea însăși compusese versurile și ritmul trist al melodiilor pe care le cînta. Avea un talent deosebit de a cînta pe sufletul fiecăruia, fie ei tîlhari, femei ușoare, cartofori sau oameni dezamăgiți în dragoste.

Ulm fusese cel care se ocupase să o facă celebră, și acum avea mare grijă de imaginea ei. Oricîte bijuterii și rochii frumoase îi cumpăra, nu-i dădea voie să le poarte pe scenă. Podoabele cu care se prezenta în public erau strălucitoare, dar ieftine, exprimînd plăcerea de a imita luxul. Glasul ei nu părea niciodată departe de a se îneca în lacrimi, însă nu se lăsa pradă plînsului niciodată. Era instrumentul perfect de depănat, iar și iar, povestea mîndriei călcate în picioare și a regretului tragic.

Orchestra începu să cînte și ea își înălță capul:

— El era prințul ghinionului, cînta ea. Strica tot ce atingea, era bătaia de joc a tuturor, dar avu parte o dată de o iubire adevărată...

Marriott o sorbea din ochi cu dorință. Cu prea multă dorință. Gwynn îl înghionti discret în picior. Marriott își smulse privirea de la Tareda și o ancoră de lampa albastră de pe masa lor, unde Ulm se întreținea cu superintendentul vămilor și cu soția acestuia. Într-o demonstrație de forță, care se interpreta în mod convenabil și ca un gest de respect, acei cavaleri ai Societății Evantaiul de Corn capabili să mănînce cu gura închisă și să o deschidă fără să înjure se aflau în preajma șefului.

De o parte și de alta a lui Ulm stăteau gemenii cu tunsoare cazonă, Tack și Pocnitoare, care nu consumau alcoolul din care aveau un strop pe fundul paharelor mici pe care le țineau delicat în mîinile lor uriașe. Acolo se mai afla și un bărbat cu piele galbenă poreclit Coate, după obiceiul lui de a frînge acea parte anatomică a adversarilor; Jasper cel Precis, un negru bine făcut cu două șiruri de dinți pilițți și împodobiți cu nestemate sclipitoare; Strivește-i-Sam, care își mîngîia tot timpul mustața cu cele opt degete și jumătate ce-i mai rămăseseră; și Biscay Bucătarul, un obez soios care avea în cap, sub creasta pomădată, toate datele financiare ale Societății Evantaiul de Corn. Erau o adunătură de personaje respingătoare, își zise Gwynn, admițînd însă că mulți oameni l-ar considera și pe el un personaj la fel de respingător.

Ulm era un bărbat între două vîrste, cu pielea de un cafeniu nedefinit, zvelt, cu păr grizonat, cu purtare de aristocrat cînd își dorea să fie așa. Ochii lui aveau culoarea chihlimbarului întunecat și tăișul unei sticle sparte. Nu-i scăpa niciodată tremuratul unei mîini, încordarea unui maxilar, rigiditatea unei poziții sau falsa nonșalanță a alteia. Era imposibil de crezut că nu observase dorința din ochii lui Marriott pentru Tareda. Lui Gwynn nu-i plăcea deloc situația aceasta, dar nu reușise să-l convingă pe Marriott să-și aleagă un obiect de adorație mai puțin primejdios.

Superintendentul și soția lui aveau impresia că oamenii gazdei lor sînt foarte relaxați, dar nu era deloc așa. Din urmă cu o noapte, numărul celor din Evantaiul de Corn era mai mic cu unu. Îl luaseră pe unul Orley și-l duseseră la rîu, unde îl legaseră de un scaun cu picioarele băgate în ciment și cu mîinile complet zdrobite. Evantaiul de Corn se lupta de multă vreme cu Familia Celor Cinci Vînturi și își învinseseră în cele din urmă adversarul printr-o acțiune criminală organizată

cu grijă și desfășurată într-o singură noapte. Numai cîțiva membri de rang inferior care nu se aflaseră în oraș la momentul acela scăpaseră de masacru. Dar Orley avusese niște datorii către unul dintre oamenii din Cinci Vînturi și încercase să se achite de ele, adăpostindu-i pe el și familia lui și încercînd să-l ajute să fugă din Ashamoil. Curajul îl părăsise pe Orley în ultima zi și acesta țipase cu călușul în gură tot drumul pînă la mlaștina în care Tack și Snapper îl aruncară. Gwynn era mulțumit că se aflase în cabina de comandă, preocupat de chestiunile practice ale navigației.

Execuția lui Orley întinsese la maximum nervii tuturor. Nici unuia nu-i plăcea să-i fie reamintit cît de ușor putea fi înlăturat.

Ulm își făcuse un obicei din a-l invita pe Superintendent, iar la fiecare a doua lună plină îi oferea respectele sale sub formă de bancnote. Autoritățile din Ashamoil erau permisive din multe puncte de vedere și nu impuneau prea multe reguli locuitorilor, dar nu tolerau evaziunea fiscală. Vasul principal al lui Ulm, *Auriul Flamingo*, transporta la vedere un mic număr de sclavi, drept fațadă respectabilă, pretinzînd că face un comerț onest și legal cu marfă umană. Însă cea mai mare parte a încărcăturii era strecurată în port într-un compartiment ascuns. Generozitatea lui Ulm față de Superintendent făcea ca inspectorii vamali ce urcau pe *Flamingo* să nu cerceteze niciodată discrepanța dintre dimensiunile exterioare și cele interioare ale vasului.

Superintendentul povestea cum se luptase el, în repetate rînduri, cu un pirat, pe vremea cînd era tînăr. Gwynn își spunea că în poveste apăreau prea multe femei frumoase ca să fie în întregime adevărată, dar Superintendentul o spunea cu convingere și umor îndreptat împotriva propriei sale persoane, făcînd povestea să merite să fie ascultată pînă la capăt. Cînd se

sfîrși — cu moartea piratului în cele din urmă, cu averea donată săracilor și cu fiica piratului cucerită („Asta se întîmpla cu mult înainte de a te cunoaște pe tine, draga mea", o asigura bărbatul pe amabila lui soție) — Gwynn se scuză și se îndreptă către bar. Își dădu seama că-și odihnea mîna pe mînerul sabiei, așa cum obișnuia să facă ori de cîte ori se simțea neliniștit. Își forță mîna să se îndepărteze de armă.

Strecurîndu-se prin spațiul îngust dintre mese, călcă pe covorul care scrîșni. Diamantene era amplasat într-un subsol de lîngă rîu, motiv pentru care era în permanență jilav. În umezeala aceea, gîndacii o duceau de minune, iar mucegaiul se întinsese pe tapetul roșu sub formă de colonii cenușii largi. Dar Ulm nu era îngrijorat că-și pierde clientela. Tareda atrăgea de prin toate colțurile orașului o mulțime care nu se sinchisea de mizerie.

În timp ce Gwynn își aștepta băutura, o femeie cu diademă de mărgele își coborî evantaiul și îi aruncă un zîmbet. Bărbatul de lîngă ea îl fulgeră pe loc cu privirea. Gwynn îi făcu șmecherește cu ochiul femeii. Știa la ce se uita femeia. Pentru fiecare om care-i arunca priviri crunte sau care nu-i arunca nici o privire, exista unul care îl privea cu dorință — sete trupească, invidie, sau ambele. Nu era neapărat ceva personal și nici măcar legat de felul ușor în care își cîștiga banii. Chiar dacă ei nu aveau habar, el știa că vedeau în el durerea și moartea și că, spre deosebire de cei care se temeau vădit de suferință, sau care detestau ideea de a se teme de ea, ei erau cei care se temeau, dar sperau să evite suferința făcîndu-se frate cu dracul. Era destul de mulțumit să-și joace rolul; era un rol care nu-i crea nici un fel de probleme. Îi lăsă barmanului un bacșiș și se întoarse la masă, afișînd o figură încrezătoare, conștient fiind de privirile îndreptate asupra lui.

Superintendentul și soția sa părăsiră localul cam pe la miezul nopții. După plecarea lor, Ulm începu să discute probleme financiare cu Biscay. Tareda își încheie numărul și veni la masă să se așeze în poala lui Ulm. Acesta o mîngîie ușor, iar ea îi răspunse cu o afecțiune calculată. Marriott își ascundea în continuare la fel de prost emoțiile. Gwynn era îngrijorat și un pic stînjenit de situația în care se afla prietenul lui.

Jasper cel Precis scoase niște cărți de joc și se uită la toți cei de față.

— Jucați toți?

Toată lumea răspunse afirmativ și puse bani pe masă. În sfîrșit, Marriott părea că-și îndreptase atenția în altă parte decît spre Tareda.

O oră mai tîrziu, Ulm se ridică să plece. Înainte să dispară, împărți ordine. Lui Gwynn și lui Marriott le spuse:

— Mîine să vă întîlniți cu Colonelul. Negociați mica noastră problemă. Biscay estimează că suma globală este de o sută zece. Fiți atenți la ce vă spun! De dragul afacerilor trebuie să fiu generos, dincolo de ceea ce-mi dictează inima. Ar fi destul de neplăcut și de incomod să-l înlocuiesc în acest moment. Nu vă lăsați purtați de val. Convingeți-l doar de greșeala lui. Dacă nu cedează, veniți cu el aici. Nimic mai mult. Ați înțeles?

Ei încuviințară.

—Tack, cutia! zise Ulm.

Tack scoase o cutie subțire de lemn și i-o înmînă lui Ulm, care o trecu mai departe lui Marriot.

—Arătați-i asta Colonelului. Sînt convins că-l va inspira.

Marriott băgă cutia în buzunar, iar Ulm se uită pe rînd la oamenii lui. Nici unul nu avea întrebări, așa că plecă ținînd-o pe Tareda de mijloc, urmat cu pas greoi de Tack și Pocnitoare.

Jocul de cărți continuă pînă la ora patru dimineața, cînd Diamantene se închise. Grupul care ieși din club și se îndreptă către grajduri părea obosit. Marriott ieșise în profit, dar afișa chipul unuia care pierduse tot, fără vreo speranță de a recupera.

— Nu ține la ea.

Gwynn închise ochii și își băgă capul în chiuvetă preț de cîteva secunde. Cînd ieși din apă, zise:

— Ba ține, în felul lui.

Se aflau în baia comunală, eliminînd, o dată cu transpirația, și alcoolul din noaptea precedentă, înainte de a ieși să se scalde în rîu. Clienții matinali plecaseră deja și baia luxoasă era liniștită. Servitoarele le aduseseră suc de fructe și ceai de ierburi pentru durerile de cap și revigorarea organismului.

— Da, ca unul care ține o pasăre în colivie. Nu ține la ea pe cît merită, spuse Marriott încet, dar hotărît.

— Și ce crezi tu, prietene, că merită?

— Ceva mai bun.

— S-ar putea ca ea să nu fie de acord cu tine. Pare destul de mulțumită de situația ei.

— Pare. Dar are cicatrice. E evident. Are nevoie de un iubit cu suflet bun.

Gwynn își exprimă îndoiala printr-un zîmbet forțat.

— Marriott, dacă ai căuta sub pielea ei tînără, ai descoperi că are o inimă care nu dorește să iubească ceva atît de lipsit de valoare ca o altă inimă. E cu ochii după bani, ca noi toți. El i-a dăruit bijuterii care valorează o avere. Iar ea se folosește de el tot atît cît se folosește și el de ea. Cînd o s-o părăsească pentru o frumusețe mai tînără, va fi o femeie bogată care va avea toată viața înainte să facă ce-i place. Asta vrea ea. E evident.

Marriott clătină din cap.

— Te înșeli în privința ei, Gwynn. Fata suferă.

— Nu, tu ești cel care suferă, spuse Gwynn puțin iritat.

Expresia de pe chipul lui Marriott se înăspri și nu mai zise nimic. Își terminară baia în tăcere, apoi plecară spre docurile unde erau acostate cele două nave de transport ale lui Ulm. Gwynn vedea că Marriott era încă îmbufnat. Omul putea rămîne supărat zile în șir, uneori chiar săptămîni. Gwynn îl lăsă în legea lui și se bucură de dimineața aceea neobișnuit de limpede în care se putea vedea chiar și o porțiune de cer perfect albastru. Soarele avea să-și reverse razele fierbinți asupra rîului.

Pe cînd mergeau de-a lungul Esplanadei, un băiat sări de pe zidul unei terase pe drum, chiar în fața cailor lor. Avea vreo paisprezece ani și purta pantaloni negri cu vestă roșie cu paiete, descheiată să arate un piept slăbănog, plin de cicatrice. Scoase două cuțite lungi și le răsuci în aer cu dexteritate, de parcă s-ar fi luptat cu o ființă invizibilă. Gwynn recunoscu învingătorul luptei recente din Livadă. Departe de a fi o provocare, demonstrația băiatului era un mod de a-i întîmpina curtenitor, de a se face remarcat și de a le aminti de el. Gwynn nu avea de gînd să-i acorde atenție, însă Marriott sări de pe cal.

— Vrei să ne luptăm sau ce vrei? întrebă el furios.

Băiatul păru încurcat. Își umezi buzele cu limba. Peste același zid de deasupra străzii apărură capetele altor cîtorva tineri. Gwynn își opri calul și privi amuzat.

Băiatul se îndreptă de spate și-l privi pe Marriott în piept.

— Da, domnule, vreau! strigă el, neavînd cum să dea înapoi.

Marriott se mișcă iute. Mugind, îl înșfăcă pe băiat, îi trase cîțiva pumni, îl dezarmă în doi timpi și trei mișcări, apoi se apucă să-l pălmuiască. Gwynn se gîndi că ar fi cazul să intervină, ca să-l împiedice pe Marriott să facă vreo crimă în plină stradă, însă acesta se opri

și bătu în retragere. Băiatul începu să scuipe sînge, dar nu pătise nimic altceva decît își mușcase limba. Se șterse la gură, cu privirea năucită spre Marriott care se urcă liniștit pe cal.

— Te simți mai bine? întrebă Gwynn, după ce merseră o bucată de drum.

— Oarecum, răspunse Marriott.

Cele trei vase cu aburi ale Societății Evantaiul de Corn erau ancorate într-un debarcader privat de lîngă un pinten de stîncă de la capătul îndepărtat al Esplanadei. Tarfid fochistul băgase cărbuni într-unul dintre vase și îl pregătise de plecare. Gwynn se așeză la cîrmă și porni în amonte. Pe măsură ce se depărtau de Ashamoil, aerul devenea mai limpede, iar soarele cu adevărat dogoritor. Gwynn își scoase mai întîi haina, apoi vesta. Conducea prin traficul de pe rîu cu o mînă, pe cealaltă ținînd-o streașină la ochi.

Marriott nu scoase o vorbă cît se aflară între granițele orașului, dar de îndată ce se iviră cîmpurile de orez de pe malurile rîului începu să vorbească despre Orley. Vorbea încet în anvallică, ca și cum Tarfid ar fi putut auzi ceva din camera motoarelor.

— Orley era un om dintr-o bucată. A făcut ceea ce trebuia să facă. A făcut un lucru onorabil. Nu-mi place deloc să mă gîndesc la ce i-am făcut noi.

Gwynn vîră spre mijlocul rîului ca să evite un trailer ce trăgea un șir de barje.

— Atunci nu te mai gîndi. Faptul e consumat.

Marriott nu se lăsa cu una cu două.

— Orley a sărit în apărarea mea. Orice s-ar zice, ar fi trebuit să sar și eu în apărarea lui, dar eu l-am răsplătit cu tăcere, pentru că-mi era frică. Nu știu dacă există vreo scuză pentru ce am făcut. Nu mai știu, Gwynn.

Se vedea că efectul benefic căpătat din chelfăneala pe care i-o dăduse derbedeului trecea și că Marriott începea din nou să cadă pradă depresiei și disprețului de sine care îi afectaseră în ultima vreme comportamentul.

Gwynn era de părere că fie nu exista nici o scuză pentru nici o acțiune, fie că simplul fapt de a fi om era o scuză satisfăcătoare pentru orice reacție umană, în același fel cum crocodilul nu avea nevoie de nici o justificare pentru comportamentul lui bestial în afară de aceea de a fi crocodil. Nu vedea nici o cale de mijloc. Nici nu reușea să-și dea seama cum putea Marriot să-și recîștige buna dispoziție, cîtă vreme continua să se complacă în suferință. Gwynn nu fusese niciodată tentat să joace rolul tragic, dar cunoștea destui care îl preferau și care deveniseră dependenți de el, ca să recunoască simptomele, dintre care unul era vulnerabilitatea dureroasă a sufletului.

— Nu știu, repetă Marriott. Crezi că sînt nebun? Sînt nebun? Poate că sînt. Ha! dădu el din cap viguros. Spune-mi, am fost mereu așa cum sînt acum?

Gwynn se simți neputincios.

— Ești obosit, îi răspunse. N-ai dormit noaptea trecută. De ce nu te duci să te întinzi puțin?

Înclină capul spre pupa, indicînd cabina.

— Nu am nevoie de somn, mormăi Marriott.

Își aprinse o țigară neagră și trase de timp, prefăcîndu-se că fumează, cu privirea fixată înainte.

Gwynn se uită și el în față, cercetînd peisajul. Cîmpurile veștede de orez și satele mici de pe dealuri erau încîntătoare, iar munții verzui din depărtare erau eleganți. Totul era foarte plăcut ochiului. În ultimele zile fusese mai tot timpul bine dispus. Viața lui nu mai fusese niciodată atît de ușoară și de confortabilă ca în Ashamoil. Deseori se simțea ca o corabie mînată de furtună, care ajunsese în cele din urmă într-un port

salvator. Iar acum, cînd Cele Cinci Vînturi își găsiseră sfîrșitul, Evantaiul de Corn, împreună cu partenerii de afaceri ai lui Ulm, Compania Comercială Istețul și Societatea Pătratul Auriu, dețineau partea leului în raport cu celelalte mari case. Pe viitor se puteau aștepta la trădare, dar Gwynn refuza să-și facă griji pînă ce nu avea să se întîmple.

Nici măcar prezența agitată și deprimată a lui Marriott nu-l putea scoate din starea lui de mulțumire. Fredonă un cîntec marinăresc și-și lăsă gîndurile să-i zboare în voie.

Curînd după prînz zări Hotelul Majestic. Era o clădire ca un tort de nuntă construit cu un secol mai înainte, cu trei nivele de piatră văruită și festonată cu dantelă de fier alb, la rîndul ei decorată cu iederă albă, trăgîndu-se din calea rîului și înconjurîndu-se cu pajiști și grădini luxuriante. Dincolo de hotel, la mai puțin de un kilometru, peisajul de pe malurile Skamanderului deveneau o junglă de un verde întunecat.

Granița cu Lusa, unde se desfășura războiul, se întindea pe încă vreo cincizeci de kilometri în aval. Majesticul era punctul de întîlnire al tuturor vaselor ce veneau din Ashamoil. Pînă acum, războiul nu deranjase comerțul de pe rîu; cu toate acestea, nu era ceva neobișnuit să vezi vase comerciale mari prevăzute cu tunuri, iar autoritățile din Ashamoil ofereau escortă armată oricărui armator dispus să plătească. Hotelul avea forțele proprii de securitate, bine antrenate, angajate ca să apere liniștea și să îi protejeze pe patroni. Nu era nimeni interesat de ceea ce făceau acei patroni în spatele ușilor închise.

Gwynn trase la cheiul hotelului și opri motorul. Marriott coborî și legă odgonul. Gwynn își aranjă îmbrăcămintea, apoi alături de Marriott, încă ursuz, se îndreptă spre intrare pe o alee mărginită de magnolii și tufe

de trandafiri. Doi lachei în uniforme albe de in îi conduseră într-un hol spațios, în care alți doi le ieșiră grăbiți în întîmpinare, unul ca să le lustruiască ghetele, iar celălalt ca să le înmîneze prosoape parfumate cu care să se șteargă pe mîini și pe față. Apoi urcară pe scara cea mare și, puțin mai tîrziu, se tolăneau pe fotoliile de piele din salonul apartamantului Colonelului Veelam Strălucire, sorbind lichior din pahare de rubin și ascultînd gazda cum enumeră primejdiile fizice, mentale și spirituale ale tropicelor.

— Trebuie să fiți foarte atenți, să știți, le spunea colonelul, un bărbat uscățiv, cu pleoape grele, care juca rolul militarului cu aer ușor sardonic. Aici orice om se poate trezi asimilat — pocni din degete — uite-așa! Merge seara la culcare ca un gentleman, iar dimineață se trezește cu dorința să poarte pene, să bată toba și să-i fiarbă pe ceilalți în ceaun. Hei, Lipeală!

— Da, să trăiți! răspunse Caporalul Lipeală, paznicul lui Strălucire.

Amîndoi purtau uniforme cu alb, roșu și auriu, cea a Colonelului deosebindu-se prin epoleții de aur mai grei și mai dichisiți, prin butonii mai mari și eșarfă. Uniformele păreau lucrate manual. Jacheta albă a Colonelului avea pete de transpirație la subsuoară și era scurtă, lăsînd să se vadă cămașa soioasă de dedesubt. Pe de altă parte, Lipeală arăta de parcă în fiecare oră cineva îi spăla, îi scrobea și îi călca hainele, apoi îl tundea și-l lega la șireturi.

—Voi tinerilor, ascultați sfatul unui vulpoi bătrîn, spuse Colonelul, aplecîndu-se în față. Amintiți-vă de casele voastre. Amintiți-vă de mamele voastre. Amintiți-vă de gustul laptelui sînului lor, dacă puteți.

Își privi băutura cu o expresie lascivă, de parcă paharul roșu îi dezvăluia priveliști depărtate în care se desfășurau amintiri senzuale.

Obloanele erau trase pentru a nu lăsa canicula să intre, iar camera era luminată de candelabre cu gaz care șuierau ca niște gorgone moderne. Un ceas de perete pătrat și aurit ticăia zgomotos deasupra căminului, iar de jos, din unul dintre saloanele de recepție de la parter, treceau prin podea acordurile unei melodii de dans. Peste acest fond sonor, vacarmul neîntrerupt al junglei se auzea depărtat, însă neîntrerupt.

Deasupra ceasului era atîrnat un tablou în ulei ce înfățișa o tînără cu figură impunătoare, așezată pe un tron cu ornamente de aur, în fața căreia îngenunchea un bărbat îmbrăcat în armură mai degrabă de ceremonie decît practică, ținînd în mănușa de fier întinsă un buchet de crini. Femeia era ușor aplecată spre el, cu mîna pe jumătate întinsă spre flori. Lui Gwynn i se păru interesant că artistul alesese să imortalizeze acel moment în care deznodămîntul întîlnirii era încă nesigur. Uneori se întreba ce planuri ar fi fost duse la îndeplinire sau, dimpotrivă, distruse, ce dezastre s-ar fi petrecut sau ar fi fost ocolite dacă femeia ar fi refuzat florile.

Colonelul își îndreptă spatele și ridică paharul.

— Pentru casele noastre, domnilor!

— Pentru casele noastre, repetară politicoși Gwynn și Marriott.

— Domnilor! Pentru casă, domnilor! se amestecă și Lipeală.

Cei patru expatriați duseră paharele la gură. Colonelul pocni din degete.

— Lipeală, mai adu coniac!

— Da, domnule!

Lipeală scoase o carafă din dulapul cu tăblie de marmură și turnă în pahare. Luîndu-și paharul din mîna lui Lipeală, Colonelul se lăsă pe spate, cu ochii întredeschiși, vrînd parcă să lase impresia că nu își făcea

cîtuși de puțin griji în privința scopului pentru care veniseră cei doi.

— E foarte bun, remarcă Gwynn.

— Mă bucur că îți place, spuse Colonelul. Nu e întotdeauna ușor să reușești s-o duci bine pe aici. Dar băutura bună este esențială pentru viață.

— „Celelalte patru lucruri importante fiind amintirile și uitarea, prietenii haini și dușmanii onorabili", cită Gwynn.

— Întocmai! Sînt exact cuvintele lui Jashien Sath, dacă nu mă înșel, zise în continuare Colonelul Strălucire. O femeie cu adevărat deșteaptă; nu că nu ar fi toate deștepte cînd vor să obțină ceva de la noi, nu? E o plăcere să dai peste un om cultivat prin aceste locuri. Sper că îți mai faci timp să citești din marii clasici. Ei te feresc de putrezirea minții.

— Mi-e greu să cred că educația mea a fost la același standard cu a dumneavoastră, domnule colonel, spuse Gwynn afișînd o expresie sinceră. Maximele lui Sath sînt scrieri populare în nord, ca și tratatele ei despre război.

Colonelul ridică o sprînceană.

— Chiar așa? Tratatele de război sînt foarte interesante, e adevărat, dar sînt un pic demodate și am crezut că nu le mai citește nimeni astăzi.

Gwynn zîmbi.

— E dată ca exemplu de dușman onorabil.

Colonelul rîse zgomotos.

— Reputația e mereu jucăria istoriei.

— Așa este. Cel puțin atîta timp cît istoria e interesată să se joace cu ea.

— Nimic nu e veșnic, zise Colonelul ridicînd din umeri.

— Asta îmi amintește de ceva, zise Gwynn, conducînd discuția către afaceri. Cum mai merge războiul?

— Merge destul de bine, deocamdată echilibrul este destul de bun. Nu sînt semne că s-ar termina.

Colonelul Strălucire rînji acru, în timp ce ochii îi deveniră reci și atenți.

— Sper că nu e prea rapid.

— Nu, nu. Populația rezistă bine.

— Spuneți-mi, vă rog, e adevărat că localnicii sînt înclinați să reteze capete sau asta e doar o poveste de groază?

— Oh, e foarte adevărat. Le înfig în țepe ca pe niște acadele, dragul meu prieten. Toți sînt complet sălbatici. E din pricina căldurii; îi înnebunește încă din pîntecele mamei.

— Înțelegem cît de greu este să ții această situație sub control, spuse Gwynn. Vă apreciem eforturile. Evantaiul de Corn prețuiește mult acest parteneriat.

— Mulțumesc. Evident, e plăcerea mea să fac afaceri cu voi. Lipeală e indispensabil, bineînțeles! Lipeală!

— Ordonați!

— Ia o pauză. Să fii înapoi la ora unu.

— Am înțeles, să trăiți!

Lipeală salută, făcu stînga-mprejur și ieși din cameră. Gwynn trase cu urechea. Pașii mari și vioi ai lui Lipeală se opriră mai devreme decît ar fi trebuit, cam la vreo cinci metri de ușă, după estimările lui; suficient de departe ca să nu audă nimic din ce se vorbea, dar destul de aproape ca să poată interveni rapid la primul țipăt.

S-ar fi putut scrie cărți întregi despre războiul în care se implicase Evantaiul de Corn, dar în nici una dintre aceste cărți nu ar fi apărut nici măcar în trecăt vreo mențiune asupra Societății, prelungirea războiului fiind atribuită exclusiv temperamentului sălbatic al celor două triburi implicate: Ikoi și Siba. Dacă s-ar fi scris un studiu complet și precis, acesta ar fi cuprins următoarele fapte:

În momentul în care Gwynn și Marriott îl vizitau pe Colonelul Strălucire, războiul din Lusa dura de aproape

treizeci de ani. Începuse atunci cînd tribul Ikoi, situat la răsăritul ținutului, invadase teritoriul tribului Siba, din apus. Echipați cu arme moderne, Ikoi cuceriră teritoriul. Dar, în ceasul cel mai disperat, Siba fuseseră vizitați în persoană de Colonelului Strălucire care se oferise să-i sprijine cu arme egale cu cele din mîinile tribului Ikoi. Conducătorii tribului Siba îi explicaseră Colonelului că, deși erau încîntați de ofertă, erau prea săraci ca să-și poată permite prețul acelor arme. Colonelul le oferi primul transport pe credit. Trucul funcționase. În cîteva zile de la înarmare, măcinați de dorința de răzbunare, cei din tribul Siba începură să distrugă și să prade așezările Ikoi. Continuară să cumpere arme de la Colonelul Bright și, treptat, împinseră tribul Ikoi înapoi spre est.

Acela fusese momentul în care se trezise interesul lui Ulm pentru Lusa. Simțind profitul ce se putea face, întocmi un plan și lansă Evantaiul de Corn în afaceri internaționale.

În următorii zece ani, războiul funcționase ca un mecanism de precizie. De teamă că tribul Ikoi s-ar putea înmulți și va deveni din nou agresiv, Siba era încîntat să jefuiască teritoriul Ikoi, să-și răpească vechii dușmani și să-i vîndă Colonelului, care îi vindea mai departe lui Ulm, care, la rîndul lui, îi vindea celor din Ashamoil. Ulm îi achita Colonelului în muniție o parte din ce-i datora, ceea ce îl ajuta pe acesta să mențină comerțul cu Siba. În acest timp, Ikoi găsiseră o sursă mai ieftină de aprovizionare cu arme și începuseră să opună rezistență. Și ei aveau un agent căruia îi vindeau prizonierii de război; era vorba despre un bărbat care se pretindea a fi negustor de prin părțile Enjiranului. De fapt, era angajat tot de către Colonel, iar armele pe care le oferea veneau de la Ulm, a cărui fabrică de armament din Ashamoil opera cu costuri foarte reduse din pricină că folosea sclavi strecurați ilegal. Copiii, care puteau fi

mai ușor de ținut sub control decît adulții, erau preferați pentru această treabă; și, cum erau mai ușor de capturat la granița cu Lusa, exista permanent o cerere și o ofertă pentru asemenea marfă.

Colonelul își păstră monopolul pe partea lui de afacere. Ulm negociase cu el să obțină pentru Evantaiul de Corn monopolul pe partea cealaltă. Actul delicat de care era responsabil Colonelul se referea la controlul distribuției de armament pentru a păstra echilibrul și permanența conflictului, fără să permită izbucnirea unei situații explozive care să consume întreaga populație a micii națiuni.

Cu timpul, Evantaiul de Corn ajunsese să depindă în mare măsură de război. Gwynn nu văzuse cifrele, dar știa foarte bine cum stau lucrurile. Dacă Evantaiul de Corn ar fi pierdut afacerea din Lusa, nu numai că s-ar fi produs o imensă lovitură financiară, dar casa lui Ulm ar fi pierdut serios din reputație. Fără îndoială că vechii dușmani ar fi profitat de această șansă pentru a ataca, iar societățile aliate ar fi prins momentul prielnic pentru o trădare profitabilă. Gwynn spera ca bătrînul Colonel să nu fie pe deplin conștient de situație.

— Eram îngrijorați că ați putea avea probleme, spuse el. Ultimele două încărcături nu au corespuns standardului cu care ne-am obișnuit din partea dumneavoastră. Sincer, ne-a fost și rușine să-i scoatem la vînzare. Ați putea să ne spuneți de ce se aflau într-o stare atît de proastă?

Colonelul se încruntă spre Gwynn.

— Domnule, unii ar putea interpreta greșit vorbele dumitale! spuse el, amenințînd încrezut cu degetul. Războiul îi afectează pe toți după un timp, chiar și pe sălbatici. Credeam că atît voi, cît și șeful vostru știți asta.

Accentuă pe „șef" cu o notă de dezgust, de parcă poziția lui Gwynn de angajat al unei companii îl jignea.

În cîteva rînduri, Gwynn avu impresia că Strălucire sugerase că între ei exista un soi de înrudire din punctul de vedere al clasei sociale. Această preconcepție făcea parte dintr-un cadru mai larg, iar o altă preconcepție din același cadru era ideea că el însuși este un om civilizat, iar lusanii niște sălbatici. Gwynn l-ar fi putut lămuri asupra ambelor probleme. De vreme ce nu erau înrudiți prin sînge și nu fuseseră niciodată tovarăși de arme, nu putea exista nici o înrudire între ei, iar singura trăsătură semnificativă pe care o împărtășeau era cruzimea la fel de mare ca aceea a canibalilor.

— Mai există o explicație, zise Gwynn. De curînd unul dintre concurenții noștri a încercat să strecoare ilegal sclavi Ikoi în Ashamoil. O șalupă a vamei i-a interceptat. Se pare că echipajul a pomenit numele dumneavoastră în timpul interogatoriului.

— Mă tem că nu înțeleg ce vreți să sugerați. Mi se pare o dovadă de insolență, zise colonelul tărăgănat. Dacă nu mai vreți să faceți afaceri cu mine, căutați pe altcineva care să recolteze carnea vie pentru voi.

— Un alt grup v-a oferit o sumă atrăgătoare, continuă Gwynn netulburat, în schimbul căreia i-ați oferit tot ce a fost mai bun din ultima pradă, iar pe noi ne-ați împovărat cu bunuri de mîna a treia. Știm cu ce grupare ați făcut afacerea. Nu au de gînd să plătească la fel de bine și pe viitor. De fapt, nici nu-și mai pot permite s-o facă.

Colonelul continua să opună rezistență, zîmbind cinic.

— Nu văd ce motiv aș avea să vă cred.

— Mă scuzați, dar asta n-are nici o importanță pentru noi. Totuși, dovada se poate face ușor.

Gwynn îi făcu un mic semn lui Marriott care scoase cutia din lemn și i-o întinse Colonelului.

Acesta o deschise și aruncă o privire spre conținutul ei. Spre lauda lui, expresia de pe chip nu i se schimbă.

În cutie, învelite în hîrtie unsă cu ulei, erau cîteva urechi fierte, de care atîrnau bucăți sfîșiate de scalp. Recunoscu lobul mare al unei urechi și forma pătrățoasă și cărnoasă a alteia. În plus, în cutie se mai aflau trei nasuri ușor de recunoscut și cîteva bucăți de carne zbîrcită cu care Colonelul nu avusese contact personal vreodată.

— Încercați să mă impresionați cu mijloacele voastre obișnuite de a rezolva problemele, domnule? Nu mă impresionează cîtuși de puțin; nu mă mai impresionează cu mult înainte de a te naște dumneata.

Colonelul azvîrli cutia pe dulapul cu tăblie de marmură. O ureche căzu pe podea.

Gwynn își roti coniacul în pahar.

— Colonele, vă asigur că nu mă aflu aici să vă amenințe. Dar trebuie să rezolvăm o problemă importantă. Putem vorbi în termeni amiabili? Înțelegem foarte bine că orice om poate cădea pradă tentației. De la partenerii pe care îi apreciem nu cerem decît o răsplată. Asta mi s-a spus să vă transmit.

Nu mai spuse nimic în plus, în vreme ce Colonelul Strălucire părea că vrea să dărîme ceasul de deasupra căminului cu privirea. Gwynn nu-și făcea prea multe speranțe. De fapt, se aștepta la o răsturnare de situație dramatică. Încercă să surprindă privirea lui Marriott, dar acesta era complet absorbit de tablou.

După cîteva minute, Colonelul tuși încet. Gwynn percepu acest gest ca pe o recunoaștere a înfrîngerii.

— După calculele noastre, pierderea, la care se adaugă și alte cheltuieli pe care le-a implicat această poveste, se ridică la 110.000 de florini. Trebuie să vă spun că dorim plata în aur, în mai puțin de o săptămînă.

După ce se mai uită o dată la ceas, nereușind să-l dărîme cu privirea nici de această dată, colonelul încuviință țeapăn.

— Se rezolvă. Acum ieșiți afară!

În timp ce se purta discuția, Marriott își lăsase gîndurile să alunece în voie. Muzica ce se auzea de jos, zgomotele din junglă, ceasul și vocea Colonelului și a lui Gwynn, toate îi zgîriau auzul și îl iritau. Își îndreptase atenția spre tablou, atras în special de buchetul de crini care parcă aveau o strălucire proprie, lăsînd impresia că plutesc într-un spațiu numai al lor, care nu făcea parte din pînză, ci numai se sprijinea de ea. Albul lor strălucitor îl trimise cu gîndul la gîștele arctice care zburaseră cîndva pe deasupra capului lui în timp ce stătea culcat în zăpada pufoasă. Într-o clipă nu se mai văzu în hotel, ci acolo, în trecut, unde nu auzea decît gîgîitul gîștelor peste respirația lui sacadată. Soarele de miez de vară încă mai lucea la orizont, în profunzimea nopții, ca un jăratic ce refuza să se stingă. Omătul era roșu, roșu-închis cu umbre negre ondulate, ca o mantie de catifea pe care nu te mai saturi s-o privești, dar udă și prea rece ca să te poți întinde pe ea.

Îi dăduseră o șansă. Nu-l omorîseră în bătaie. Șaizeci de bice, destul cît să rănească, dar nu și să ucidă. Purta o blană pe el și era puternic; ar fi putut să caute adăpost, dar se hotărîse deja să scape de viață, căci nici una dintre experiențele lui nu-i insuflase plăcerea de a trăi. Singura lui satisfacție era furtul și găsea întotdeauna metode de a lua ceea ce nu-i aparținea.

Satul îl tolerase pentru că niciodată nu luase prea mult și, în plus, le era de folos: un tînăr destul de puternic să lucreze cît doi, fie că era vorba de săpat după cărbuni, de jupuit pielea căprioarelor sau de tras la foale și de cărat fierul în forjă. Fusese tolerat pînă în clipa în care făcuse o prostie urîtă: îndrăznise s-o ia pe ea, pe fiica bardului, cea cu păr de aur și voce de înger, cea pe care toată lumea o iubea și pentru care nimeni nu avea să-l ierte. Preferase să nu le spună că în acel moment al posedării avusese convingerea că era cu adevărat a lui. Știa că nu gîndise bine și simțea o dureroasă

remuşcare pentru că făcuse rău tocmai fiinţei pe care o dorea mai presus de orice. Se detesta. Dar şi aşa, întins pe zăpadă, golit de voinţă, tot îşi ura neamul pentru că-l alungase. Biciuirea ar fi fost de ajuns; nu ar mai fi repetat greşeala. S-ar fi întors la furtişagurile lui de carne de căprioară şi tinichele, ar fi suportat privirile bănuitoare şi disprețul celorlalţi şi nu ar mai fi îndrăznit niciodată s-o privească în ochi.

Dar cine ar fi riscat? Nimeni nu-i luase apărarea. Părinţii şi fraţii lui tăcuseră mîlc, de parcă ar fi fost un străin.

Fusese foarte surprins de uşurinţa cu care se hotărîse să moară. Îi lipsea puterea de a se sinucide — se înţepase cu cuţitul în braţ, dar nu reuşise să taie suficient de adînc — dar putea lăsa lumea să-i pună capăt zilelor. Asta chiar putea s-o facă.

Numai că lumea avea alte planuri cu el. În noaptea în care îl alungaseră, soarta îi scoase în cale o sanie trasă de cîini în mare goană. La început se prefăcuse mort, ţinînd ochii închişi în timp ce cîinii îl adulmecau. Apoi auzi paşii unui om scîrţîind pe zăpadă şi simţi o mînă caldă pe gît.

Apoi auzi un hohot de rîs şi o voce tînără:

— Ai face bine să te ridici sau o să-mi las cîinii să te mănînce. Sau poate am să te mănînc chiar eu. Ai destulă carne pe oase şi mi-e cam foame.

Marriott izbutise să lase să treacă vreo cîteva secunde, apoi renunţă la ideea de a se lăsa ucis. Deschise ochii şi văzu un băiat cam de vîrsta lui, îmbrăcat în piei şi blănuri groase, cu o sabie la şold.

În acel moment, din sanie sări un ghemotoc pufos ca un bulgăre de zăpadă. Imediat Marriott se trezi cu un căţeluş care-l lingea energic pe nas.

— Îţi fac cunoştinţă cu Dormath, spuse băiatul zîmbind. Nu e prea bine crescut, dar asta s-ar putea să-l ajute în lumea necivilizată de aici. Eu sînt Gwynn, am

locuit în ultima vreme în Falias, dar acum nu mai locuiesc nicăieri.

Marriott se ridică de jos. Se simțea teribil de obosit, dar încercă să nu o arate. Avea șansa să o ia de la capăt. Văzu cu ochii minții o cale largă și limpede pe care pășea o versiune diferită a lui însuși.

Băiatul acela, pe nume Gwynn, nu-i puse întrebări directe. Îi spuse că haita devenise agitată și, din curiozitate, îi lăsase să-și urmeze nasul. Marriott presupuse că sîngele care i se scurgea din tăieturi îi atrăsese pe cîini, dar nu scoase nici o vorbă despre biciuire sau despre rănile pe care și le făcuse singur. Nimeni nu trebuia să știe despre vechiul lui fel de a fi.

După acest episod, amintirile îi erau fragmentare. Își amintea că mersese cu sania, încălzindu-se și moțăind în blănurile cu care se acoperise. Își amintea cum îi dăduse Gwynn o sticlă de meteglin distilat din care băuse pînă la fund, după care spusese tot, apoi i se făcuse rău și vomitase peste marginea saniei. Se părea că nici nu apucase bine să pășească pe calea lui cea nouă, că o și luase razna.

Cu toate acestea, în anii plini de aventuri care au urmat după întîlnirea lui cu Gwynn, era adevărat că sub numele de Marriott acumulase faimă și reputația de cavaler al femeilor. Totuși, femeile îl evitau de parcă ar fi purtat un însemn pe care ele îl vedeau limpede. Visase la fericire, se îndrăgostise de multe ori și fusese de fiecare dată tratat cu indiferență, cu teamă sau dispreț. Începuse să creadă că-și atrăsese singur un blestem asupra sa prin fapta brutală din sat.

Cînd o văzuse pentru prima oară pe Tareda Mereu, o adorase pe loc, dar depășise acea stare de mult. Neavînd posibilitatea să fugă de ea, trebuia să rămînă acolo și să devină, noapte de noapte, tot mai profund îndrăgostit de ea. Tareda devenise centrul universului său și singura lui șansă de salvare. Știa că fusese fascinat

de iluzia că melodiile pe care le cînta i le dedica numai lui, înțelegea asta și în adîncul sufletului se împăcase cu ideea; în acest timp, o sută de alți oameni, bărbați și femei, în aceeași sală, credeau și ei că li se cînta numai lor și se împăcaseră cu ideea.

Reușise să se convingă că dacă i-ar fi zîmbit măcar o dată cu adevărat, altundeva decît de pe scenă, vina lui s-ar fi spulberat și ar fi fost iertat de păcate, blestemul ar fi dispărut, iar poarta spre iubire s-ar fi descuiat; ar fi putut chiar s-o facă să îl dorească.

Lăsîndu-se purtat de fantezii, Marriott se văzu din nou zăcînd pe zăpadă, dar în sania care-l găsi era Tareda, îmbrăcată cu o haină albă de nurcă, iar el o luă de mînă și ea zîmbi, apoi îl trase aproape.

Inevitabil, femeia căreia cavalerul îi oferea flori împrumuta, de asemenea, chipul Taredei în mintea lui. Se uitase neîncetat la tablou, chiar dacă îl umplea de neliniște, pînă în clipa în care îl auzi pe Colonelul Strălucire spunîndu-le să plece.

7

În ceea ce-l privea pe Gwynn, imaginea femeii și a cavalerului îi aminti de sfinxul ghemuit și de vasiliscul solzos. Curiozitatea lui adormită legată de autoarea gravurii începu să se trezească și simți din nou impulsul de a o căuta pe Beth Constanzin.

Oricum, era o perioadă potrivită să încerce. Descoperise că avea acum mai mult timp liber ca oricînd în ultimele luni, pentru că, după vizita pe care o făcuse, împreună cu Marriott, Colonelului Strălucire, lucrurile se liniștiseră pe mai toate fronturile. Colonelul trimitea încărcătura pe rîu cu punctualitate și toți prizonierii erau tineri, puternici și frumoși. Evantaiul de Corn se bucura de o perioadă de prosperitate și liniște.

Gwynn abordă sistematic sarcina pe care și-o asumase. Îi trecu prin minte că acea clădire trapezoidală din gravură ar putea fi reprezentarea mărită a unui obiect mai mic, ca de pildă un piedestal decorativ din vreo grădină sau un cavou; un soi de încăpere în care aștepta următorul indiciu. Fiind încîntat de idee, luă o hartă mare a orașului Ashamoil și o împărți cu o grilă de șaizeci de pătrate cu cerneală roșie, apoi tăie harta de-a lungul liniilor trasate. Copie clădirea sfinxului și merse la o tipografie unde o multiplică în șaizeci de exemplare. Apoi, timp de cîteva zile, luă legătura cu șaizeci de indivizi cunoscuți drept buni detectivi. Toți se lăudau că puteau găsi orice lucru pentru care erau plătiți. Gwynn dădu fiecăruia dintre ei cîte o copie a desenului, cîte un fragment de hartă în care să caute clădirea, plăti jumătate în avans și promise o primă generoasă norocosului desemnat să cerceteze chiar zona ce conținea obiectivul căutat, indiferent ce avea să se dovedească a fi.

Apoi așteptă.

O lună mai tîrziu, Gwynn stătea în pat, dezbrăcat, și evalua rezultatele eforturilor sale. Își turnă un alt pahar cu vin.

Nimic.

Detectivii cei infailibili se întorseseră, cu toții, fără nici un rezultat.

De data asta se gîndea să-i trimită în căutarea femeii care avea chipul sfinxului. Dar deja era de părere că jocul era crud și plictisitor. Gwynn se simțea dezamăgit de artistă. Se mustra pentru lipsa lui de rațiune.

Goli paharul și închise ochii. În lipsa vederii, celelalte simțuri i se ascuțiră. Peste zgomotele de pe rîu și zarva orașului, Gwynn auzi o voce în camera de dedesubt. Parcă era a unui actor ce repeta un monolog:

— M-am născut om, dar cruzimea și durerea chinuitoare pricinuită de mîndria mea rănită m-au făcut

să caut alternative de la o vîrstă fragedă. Am fost fericit în chip de porc, cînd un culcuș de gunoi de grajd îmi aducea mai multă plăcere decît un divan de mătase și cînd o găleată cu lături era echivalentul unei mese cu vin de Burgundia și smochine umplute. După ce am redevenit biped, nu am mai reușit să mă transform în porc, dar am reușit să mă preschimb în capră, condiție care ar fi putut fi satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost frumusețea incontestabilă a ochilor mei galbeni, cu pupilele lor orizontale elegante, așa încît, zărindu-mă într-un pîrîu, am simțit o dorință care m-a îndurerat. Am găsit refugiu în pămînt și în orbire. Voi, cei care vedeți păsări în fiecare zi și rîvniți la aripile lor, nu vă gîndiți niciodată la fericirea rîmei: singura ei dorință este de a se ghiftui cu țărînă și această dorință este mereu satisfăcută. Numai voluptatea simțurilor îl determină pe porc să se considere superior nobilei rîme... Mă las pradă vagilor amintiri, prietene. Nu trebuie să uiți că te-am prevenit în privința caracatițelor înaripate, care sînt așteptate în orice clipă să apară cu mesajele lor sumbre prin orașele lumii. Ai zărit zborul acestor moluște cînd ți-ai lipit nasul de geamul ferestrei de la care îi speriai pe trecători cu obrajii tăi supți și cu părul vîlvoi? Ochii tăi de bufniță nu au clipit niciodată. Dar, deși i-ai văzut pe criminal și pe pederast făcîndu-și semne din cap unul altuia pe stradă, probabil că nu ai mai văzut nimic altceva în neregulă. Caracatițele au o putere extraordinară de a se camufla, chiar dacă nu văd culorile...

Vocea continuă să înșire astfel de nonsensuri, dar Gwynn încetă să le mai asculte. Adulmeca schimbarea anotimpului. Lunile de secetă erau pe sfîrșite. Venea vremea ca aerul să se umezească și să aducă izul de reavăn care anunța venirea musonului.

Își petrecea zilele într-o rutină plăcută. Dormea dimineața pînă tîrziu, citea sau pierdea vremea prin

cafenele. De cele mai multe ori, după-amiaza îl prindea în Clubul Sportiv Mimosa Tier, împreună cu colegii lui, unde trăgea cu arma, se duela și călărea, după care stătea o oră-două în bar, apoi făcea o baie la Corinthian. Serile și le petrecea tot cu colegii sau într-o societate mai largă, în jurul altor activități indispensabile unei vieți elegante: juca biliard sau cărți, dansa, lua cina, mergea la teatru, se plimba cu singurul scop de a fi văzut și, firește, își cumpăra haine. În ziua aceea își luase trei costume noi. După două ore de ales materialul dintre mostrele întinse dinaintea lui de către croitor — un bărbat pasionat de materialele cu care lucra și al cărui discurs despre țesături, tăietură și culori era absolut cuceritor — Gwynn alesese din paleta de mătăsuri ușoare și grele, de damasc, de crep, de brocarturi care-ți luau ochii, de moltoane, de piele vopsită și de broderii cu fire metalizate. Urmă apoi o altă oră în care discutară modelul după care aveau să fie croite hainele, vestele, pantalonii și cămășile. Noua modă pentru cămăși era simplă, cu guler înalt și răsfrînt și fără dantelă. Iar cravatele de dantelă, după cum îi spusese croitorul, aveau să devină accesorii exclusiv feminine. Dacă domnul nu dorea să fie ridicol, trebuia să poarte mătase simplă.

Gwynn îl socotea pe croitor drept unul dintre cei mai pricepuți oameni.

În timpul nopții, lucra. Cu o oră în urmă se întorsese dintr-o vizită pe care o făcuse cu Jasper cel Precis celor patru tineri care-și doreau să devină operatori și care reușiseră să se îndatoreze teribil față de Ulm. Părinții lor, deși plini de bani, refuzaseră să-i scoată din încurcătură. Cei patru se dovediseră neașteptat de încăpățînați, așa încît Gwynn și Jasper fuseseră nevoiți să depună oarece eforturi ca să-și impună punctul de vedere. În cele din urmă, totuși, reușiseră să-i aducă

pe cei patru tineri într-o stare destul de jalnică pentru a-i face pe părinți să-și regrete zgîrcenia.

Acum se părea că avea să stea în pat, gol, singur și să bea vinul pe care plănuise să-l împartă cu Beth Constanzin. Formulat astfel, gîndul îl făcu să lase sticla jos. Se strîmbă în întuneric.

Se gîndea să se culce cînd auzi pași ușori ce se apropiau pe coridor. Recunoscu pașii doamnei Petris de la etajul patru care se opriră în dreptul ușii. Apoi auzi clopoțelul din salon.

Se gîndi să se prefacă deja adormit. Era destul de tîrziu. Oricum, orice chemare din partea doamnei Petris însemna o invitație la petrecere. Dintre cei cîțiva vecini pe care îi avea, ea era singura cu care avea relații sociale. Femeia cunoștea pe toată lumea; dacă în clădire s-ar fi mutat un bloc de piatră, era în stare să-l convingă să participe la dineurile și seratele ei.

Se ridică din pat, trase un halat pe el și răspunse la ușă.

— Bună, dragul meu Gwynn!

Doamna Petris îi ajungea pînă la piept. Zîmbind, lăsă să se vadă dinții pe care încă îi mai colora cu indigo după moda din tinerețea ei. Cu zeci de ani în urmă fusese dansatoare de revistă. Mai păstra încă ținuta țanțoșă de dansatoare și chipul, deși ridat ca al unei păsări preistorice și acoperit cu fard, emana încă o neobosită vivacitate. Purta o rochie lungă neagră, împodobită cu mărgele, veche de vreo cincizeci de ani, iar peste părul scurt și alb avea o diademă cu pietre de cristal și pene negre. Mirosea, ca de obicei, a șampanie și cum întotdeauna vorbea ca o fetișcană entuziastă, Gwynn era de părere că și asta ținea tot de moda de pe vremea ei.

— Bună seara, doamnă P., o salută el. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Cît mă bucur că te-am găsit acasă! Știu că n-am de ce să-mi fac griji vreodată că te-aș trezi, bufniță ce

ești! Sînt jos cu doamna Enoch și cu alte cîteva persoane la o mică ședință de spiritism. Ne-ar face mare plăcere dacă ai veni și tu. Hai, spune că vii! Speram că ai vrea să ne cînți ceva. Data trecută a fost așa de stimulant. Ne considerăm tare norocoși să avem un muzician în imobilul nostru — și încă unul atît de arătos!

Pe Gwynn îl cam dureau mîinile după bătaia administrată celor patru obrăznicături, dar nu putea prezenta o astfel de scuză.

Nu se putea abține să nu țină puțin la doamna Petris. Bunicile lui fuseseră femei îndîrjite, pline de voință, care mînuiau politica și sabia cu ușurința dată de obișnuință. Celelalte bătrîne ale clanului erau tot așa, ori erau vrăjitoare, clarvăzătoare, femei de care era mai bine să te ferești. Toate își puneau puterile în slujba clanului. Ele erau stîlpii societății. Gwynn începuse să creadă că doamna Petris avea o mare putere de caracter dacă reușise să rămînă frivolă ca un fluture toată viața.

Odată îi spusese că îi amintea de răposatul ei fiu, care dispăruse într-un accident de navigație. Deseori declara că dorește să aibă în preajmă tineri interesanți. De cînd îl făcuse să participe la una dintre ședințele ei de spiritism, Gwynn asistase la alte cîteva. Vrăjitoarele pe care le invita erau toate niște actrițe de vodevil îngrozitor de bătrîne, dar Gwynn avea parte de conversații plăcute cu alți musafiri, oameni cu care nu i-ar fi făcut plăcere să se întîlnească în mod obișnuit. La asemenea reuniuni, femeile îi depășeau întotdeauna numeric pe bărbați. Dacă s-ar fi născut în țara lui, multe dintre aceste femei ar fi devenit vrăjitoare.

— Bineînțeles, aș fi foarte bucuros să vin, îi răspunse el.

— Oh, minunat! țopăi ea fericită și se agăță de brațul lui. Dar te îmbraci, da? Pune ceva sugestiv, care să meargă cu atmosfera mistică. Spiritele sînt îngrozitor de sensibile la astfel de amănunte.

— O să-mi verific garderoba, doamnă P. — deși mă tem că nu prea mă pricep în probleme oculte și nici nu cunosc gusturile vestimentare ale spiritelor.

Doamna Petris chicoti.

— Ești o comoară, dragule! Hai, du-te și găsește ceva printre hainele din șifonier.

Gwynn se scuză și se întoarse în dormitor. Imediat se gîndi la o combinație. Nu era chiar atît de nepriceput în simbolismul ezoteric. Curînd reveni la ușă îmbrăcat complet în negru și cu haina brodată cu ochi de păun. Își prinsese cravata neagră ca de înmormîntare cu o broșă în formă de medalion, un memento mori înfățișînd un craniu într-un lat, unul dintre puținele lucruri pe care le mai păstra din vremurile de tîlhărie.

Doamna Petris izbucni imediat:

— Oh, perfect! Spiritele morților vor fi foarte încîntate.

Dădu din cap de multe ori, zîmbind cu dinții ei albăstrui.

— Îți mulțumesc, dragul meu, spuse ea, sprijinindu-și mîna pe mîneca lui. Hai jos, ne așteaptă lumea.

Sprijinindu-se un pic de brațul lui în timp ce traversau coridorul și coborau scările, îl întrebă:

— Te-ai mai gîndit la ce am discutat luna trecută?

— Da, m-am gîndit foarte serios, așa cum am promis, răspunse el.

— Dar n-ai făcut nimic în acest sens, nu?

— Nu am găsit pe nimeni pentru care să-mi doresc să acționez. Poate sînt eu prea pretențios — sau poate că femeile sînt prea pretențioase. De fapt, nimeni nu ar vrea să fie ales de cineva fără pretenții.

— Dragostea e foarte importantă, dragă Gwynn. Avem nevoie de ea.

— Știu, domnă P.

— Mă bucur că știi. Ca să trăim cum trebuie, avem nevoie de unele certitudini, chiar dacă nu se bazează complet pe adevăr.

Bătrîna scoase un hohot ironic.

— Am să am în vedere sfatul dumitale.

— Sînt sigură că vei găsi femeia potrivită care să-ți fie soție, dragul meu. Există una și pentru tine. Pentru fiecare dintre noi există cineva.

Ajunseră în fața ușii.

— Am invitat două domnișoare în seara asta. Poate vreuna din ele e persoana potrivită. Nu se știe niciodată, nu?

Gwynn fu de acord.

Doamna Petris deschise ușa doar atît cît să-i facă loc să intre și o închise repede. Știa din ședințele trecute că trebuia să fie atentă să nu lase spiritele eterice să scape afară.

Salonul în care intraseră era decorat cu draperii de voal roșu. Lumina venea numai de la lumînările aprinse în candelabre de bronz avînd forma unor trupuri goale de bărbați și femei cu capetele date pe spate și gura larg deschisă; lumînările stăteau în gurile lor. Un miros greu de tămîie plutea în aer.

Șase oameni erau așezați în jurul unei mese acoperite cu pînză neagră. Doamna Petris îl prezentă pe Gwynn.

— Baria și Onex Ghiralfi, arătă ea spre două femei elegante ce stăteau alături.

Amîndouă zîmbiră și înclinară ușor capul.

— Iar dînsul este Locotenentul Tăiș.

Un bărbat îmbrăcat în uniformă de husar halaciană se ridică și făcu o plecăciune țeapănă.

— Marcon, vărul locotenentului.

Un băiat plăpînd de vreo optsprezece ani, care ar fi fost teribil de frumos dacă nu ar fi avut ochi atît de morți, se ridică și imită plecăciunea lui Tăiș.

— Pe doamna Yanein ai cunoscut-o deja, cred.

Femeia masivă, dar cu trăsături frumoase, de vîrsta a doua, îmbrăcată cu haine negre de văduvă și cu bijuterii de rubin, zîmbi și dădu din cap.

— Ne-am cunoscut la petrecerea de ziua ta, dragă. A fost destul de curajos încît să danseze cu mine.

Și suficient de prudent să nu facă mai mult de atît, se abținu Gwynn să adauge. Cu un an în urmă, doi conți bogați și bătrîni se duelaseră pentru doamna Yanein. Supraviețuitorul o luase de soție, devenind astfel cel de-al patrulea soț al ei. După o lună, murise de inimă, după cîte se spunea, cel puțin de către cei mai diplomați.

După ce doamna Petris îl prezentă și anunță că avea să le cînte la pian, Gwynn făcu o plecăciune.

— Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, iar pe dumneavoastră să vă revăd, doamnă Yanein. Sînt doar un muzician amator, dar mă voi strădui să cînt cît mai bine pentru domniile voastre.

Fața ultimei persoane era ascunsă sub un șal ce-i acoperea capul ca o glugă. Avea dinainte un glob de cristal așezat pe un suport de argint.

Doamna Petris se întoarse către această persoană și spuse:

— Am plăcerea și onoarea de a-ți face cunoștință cu doamna Enoch, care va invoca spiritele pentru noi în seara aceasta.

Gwynn nu mai auzise de ea pînă atunci. Cînd femeia își lăsă șalul pe umeri, descoperi cu surprindere că o cunoștea. Era o pribeagă din Ținutul de Aramă. Se mai întîlnise cu ea de cîteva ori. Fusese tîrfă, negustoreasă de arme, hoață de vite, trișoare la cărți și actriță. Își dădu seama că și ea îl recunoscuse.

Își fixă asupra lui ochii boiți cu negru, cu o expresie amuzată.

— Se spune că melodiile cele mai frumoase sînt ale diavolului. Și așa e, nu crezi, tinere?

Gwynn zîmbi.

— Doamnă, mi s-a spus că muzicienii sînt într-un fel oamenii lui Dumnezeu.

Locotenentul Tăiș îi întrerupse.

— Sper că nu vom vorbi despre lucruri drăcești în seara asta!

Rîse puțin forțat.

— Ba cred că deja am făcut-o, spuse doamna Yanein, pipăindu-și gîtul cu privirile ațintite vizibil asupra lui Gwynn.

— Sînt de acord cu dumneavoastră, doamnă Yanein, îi ținu isonul Gwynn.

Doamna Yanein rîse ceva mai relaxat decît Tăiș, iar doamna Petris o acompanie cu un chicotit.

— Gwynn, dragule, spuse ea agățîndu-l de mînecă, du-te la pian și cîntă-ne ceva. Cîntă o uvertură! Mai întîi vorbim cu spiritele, apoi petrecem. Întîi vorbim cu spiritele, apoi vom fi spirituali.

Spunea de fiecare dată gluma asta. Toată lumea zîmbi sau rîse, mai puțin tînărul Marcon care nu vedea nici un motiv să fie o prezență agreabilă.

Lîngă masă, la perete, drapat și el cu voaluri purpurii, se afla un pian. Gwynn se așeză pe scaunul tapițat din fața pianului.

— Cîntă-ne ceva divin, comandă sec doamna Enoch. Nu vrem ca forțele infernului să pătrundă și să-l tulbure pe Locotenentul Tăiș. Cîntă-ne ceva potrivit cu misterele sacre.

— Te rog! exclamă Tăiș.

Gwynn începu o sonatină inofensivă în cheie minoră ca să nu-și obosească prea mult mîinile. După ce cîntă cîteva acorduri, doamna Enoch le ceru celor adunați în jurul mesei să-și dea mîinile și să închidă ochii. Începu să geamă și să tremure, apoi, cu o tresărire a capului, anunță sosirea primului spirit. Era fiul doamnei Petris, care îi adresă cîteva cuvinte liniștitoare mamei lui prin

intermediul doamnei Enoch, asigurînd-o că se află încă în rai. O întrebă de sănătate și ea îi răspunse că se simte foarte bine.

— Dar tu ești bine? îl întrebă doamna Petris pe fiul ei mort.

Primi un răspuns afirmativ.

Gwynn auzi un zgomot surd, înăbușit repede. Cineva, n-ar fi putut spune exact cine, aproape că izbucnise în rîs.

Apoi doamna Enoch aduse în scenă fantoma unui fost tovarăș de arme al lui Tăiș, căruia husarul îi ceru scuze destul de stîngaci.

Cînd se încheie acest episod, doamna Enoch rosti tărăgănat:

— E vreun spirit aici pentru Marcon?

— Nu, spuse băiatul repede. Eu nu vreau să văd pe nimeni.

Doamna Yanein însă voia. Conversația ei dură cel mai mult pentru că dorise să intre în dialog cu toți foștii ei soți. Doamna Enoch își jucă bine rolul, reușind să vorbească pentru fiecare cu glas diferit, în timp ce doamna Yanein, la rîndul ei, se dovedi o actriță desăvîrșită, exprimîndu-și iubirea nemăsurată pentru fiecare dintre pretinsele spirite.

După ce își luă rămas bun de la ultimul, de la conte, doamna Enoch începu să geamă. Înțelegînd din asta că „spiritele" se retrăgeau, iar ea „își revenea", Gwynn se opri din cîntat și se întoarse spre ceilalți.

Doamna Enoch sări din scaun și, cu mîini tremurînde, se apucă de globul de cristal. Se relaxă, trase aer în piept, oftă și începu să-și vină treptat în fire.

— Mi s-a uscat gîtul, spuse ea cu voce răgușită. Să luăm o pauză. Doamnă Petris, haide să bem niște shandy.

— Isobel, adu opt pahare cu shandy, strigă doamna Petris către bucătărie.

Toată lumea se mută pe fotoliile din celălalt capăt al salonului. Gwynn li se alătură. Invitat de zîmbetele celor două domnișoare, Baira și Onex Ghiralfi, se așează între ele. Cu coada ochiului, o văzu pe doamna Yanein așezîndu-se lîngă locotenentul Tăiș. Marcon stătea retras. Doamna Petris porni să o întrebe pe doamna Enoch despre viața de dincolo, iar ea, cu viclenia unei actrițe bătrîne, îi dădu răspunsurile pe care dorea să le audă.

— Lumea de dincolo e o lume *veselă*, doamnă Petris, spuse ea pe un ton ferm. Morții sînt foarte liberi; pot face orice doresc.

— Și se simt vreodată nefericiți?

— Doar atunci cînd vor să dea existenței lor parfumul vieții; dar nu pot să sufere excesiv și nici pentru multă vreme și, desigur, nu pot muri.

— Spune-mi, te rog, ei știu că sînt morți?

— Nu întotdeauna, spuse doamna Enoch.

Gwynn își concentră întreaga atenție asupra celor două tinere.

Baira îi spuse că se ocupă de matematică, iar Onex de astronomie. El nu-și declară ocupația și nici nu fu întrebat.

Isobel, servitoarea doamnei Petris, aduse băuturile pe o tavă.

Gwynn așteptă să se servească întîi cele două surori, apoi își luă și el un pahar.

— E rîndul vostru, domnițelor. Cu cine o să vreți să vorbiți de pe lumea cealaltă, dacă nu sînt indiscret?

— Cu sora noastră, spuseră amîndouă o dată.

— Am mai avut o soră, spuse Onex.

— Era arhitectă, spuse Baira. A murit într-un accident de șantier.

— Îmi pare rău.

Gwynn se întreba cum de nu-și dădeau seama că doamna Enoch era o șarlatană. Sau poate că-și dădeau seama și veniseră, la fel ca el, doar ca să socializeze.

Onex zîmbi tristă.

— Acum că noi ți-am răspuns, trebuie să ne răspunzi și dumneata, spuse Baira. Cu spiritul cui ai vrea să vorbești?

— A, nu, eu fac parte din decor doar. Nu am de gînd să particip.

Onex îl luă de mînă. El nu se împotrivi. Îi strecură degetul mare pe sub mînecă și îl mîngîie ușor pe încheietură. Îl privi în ochi și, încruntîndu-se mirată, îi zise:

— De ce nu te grăbești să-ți găsești femeia?

— Pentru că nu am pierdut nici una în ultima vreme, răspunse el.

Era puțin tensionat și se străduia să o ascundă. Apoi își aminti de speranțele doamnei Petris pentru el. Fără îndoială că le pomenise ceva despre asta celor două surori. Era ceva mai amuzat acum, așa că reuși să se relaxeze.

Onex clătină din cap.

— Citesc o mulțime de lucruri în stele. Poziția lor e ca un limbaj. Sora mea vede chiar mai multe în numere. Tu ce faci aici?

— Cînt la pian, stau de vorbă cu voi, onorez invitația unei vecine, spuse Gwynn detașat.

Ca la o comandă, surorile ridicară cîte o sprînceană amîndouă o dată.

Onex vorbi prima.

— Dimineața, cînd mă trezesc, mă uit în oglindă și vorbesc cu ea, apoi încerc să-mi dau seama cine am devenit în timpul somnului.

Degetul ei mîngîie butonul cămășii în care sclipeau pietricele pătrate.

— Se pare că ții la oglinda ta.

— Dar nu vorbesc cu ea.

— Poate că ar trebui. Sau, cel puțin, ar trebui să te gîndești la asta: cînd o stea se reflectă într-un rîu, poți lua apa în căuș și, o dată cu ea, și lumina, astfel că vei ține în mîini o parte din steaua însăși. Doar dacă îmi poți explica diferența dintre o stea și lumina ei.

Răspunsul pe care ar fi vrut să-l dea fu amînat de icnetul teatral al doamnei Enoch. Toate privirile se ațintiră asupra ei. Își lăsă paharul să cadă în poala doamnei Petris, se prinse cu mîna de piept, deschise gura larg și căzu cu fața în jos la podea.

Gwynn crezu că asista la un nou spectacol. Dar doamna Petris îngenunche iute și o întoarse pe doamna Enoch cu fața în sus. Atunci se văzu că murise.

— Inima, mormăi doamna Petris. Săraca femeie.

Doamna Yanein se uita la cadavru cu o vagă expresie de aprobare.

— Timpul este singurul prădător care nu face nici un serviciu vieții, nu credeți? spuse Marcon cu glas serios și rece.

Tăiș își drese glasul.

— Nu ar trebui să chemăm pe cineva?

— O, da... ar trebui, spuse doamna Petris.

Tăiș se grăbi să plece, luîndu-l cu el și pe băiatul cu ochii morți. Doamna Yanein îi urmă.

Surorile se ridicară împreună, își exprimară condoleanțele și părăsiră și ele salonul. Îi aruncară lui Gwynn priviri ciudate în drumul lor spre ieșire, de parcă ar fi împărtășit un secret cu el.

Gwynn rămase singur cu doamna Petris. Cînd văzu că nu pleacă o dată cu ceilalți, bătrîna se repezi spre el, i se prăbuși la piept și izbucni în plîns. El o conduse spre un scaun, apoi o chemă pe Isobel să stea cu ea pînă ce avea să apară cărăușul. Nedorind ca doamna Petris să se trezească cu nota de plată pentru mutarea cadavrului, îi dădu menajerei bani, neștiind dacă nu cumva Tăiș făcuse și el același gest.

Înainte de a pleca, se uită în jos spre răposata doamnă Enoch. Fusese norocoasă că nu sfîrșise în nisip cu ani în urmă, că își făcuse o viață nouă, oricît de ridicolă. Nu se putea abține să nu vadă aluzia la propria lui viață.

Coborî pe terasă.

O briză ducea mirosul de pîine prăjită la vale, acoperind duhoarea de fum de motor și de nămol putred al rîului Skamander. Noaptea era blîndă.

Aprinse un autodafé. Nu era obosit. Era agitat.

După ce trase cîteva fumuri, aruncă țigara în rîu. Voia ceva mai festiv. Trecuse ceva vreme de cînd nu se mai răsfățase. Își privi ceasul de buzunar și văzu că abia trecuse de miezul nopții. Hotărî să treacă pe la Unchiul Vanbutchell. Ocoli spre grajd ca să pună șaua pe cal.

Vanbutchell trăia în vechiul Ghetou al Doctorilor de pe malul celălalt. Gwynn călări pe străzile de peste Corozo, coti spre est în Parada Vîrtejului și merse aproape doi kilometri, ajungînd la capătul unde grupuri de petrecăreți roiau printre terasele din fața cabaretelor, pe sub prelate și umbrele cu ciucuri și dansau în saloane cu intrări largi din stradă cu nume precum Ore Abandonate și Zvonul Deliciului. Muzica se auzea din dreptul fiecărei uși, toate melodiile ciocnindu-se în stradă ca niște beți.

Gwynn trecu prin vîrtej fără să se împiedice. Se gîndea la trecut. Era vizitat de ultimele amintiri ale orașului clanului lui din Falias, cu bazaltul lui negru acoperit cu gheață și cu acoperișurile și domurile pline de zăpadă. Străzile, rareori primitoare, erau pustii; oamenii stăteau înăuntru, în marele salon din adîncul fortăreței, stînd cu sutele pe perne în jurul focurilor albastre aranjate în cercuri concentrice pe podea, gătind, bînd și discutînd. Ambasadori, solicitanți și animatori treceau prin fața flăcărilor albastre. Într-o noapte anume, în fiecare lună, la oră tîrzie, majordomul bătea

gongul și vrăjitoarele se aliniau să rostească profeții și blesteme la adresa dușmanilor clanului. Vrăjitoarele povesteau legende în chip de adevăruri, vorbeau despre dansul stelelor ca despre o cheie a cunoașterii, iar despre vîntul de nord spuneau că e un cîntec de pe tărîmul morților.

Ateismul bine cimentat în societatea anvallică nu afectase niciodată respectul la fel de puternic pentru strămoși și puterile lor. Cînd membrii decedați ai unui clan erau văzuți că-i ajută pe cei vii, familia conducătoare căpăta întotdeauna respect. În anii în care strămoșii păreau să se abțină de la ajutor, cei mari trebuiau să-și păzească bine spatele.

Se spunea că vrăjitoarele își puteau proiecta sufletele din lumea obișnuită în cealaltă și înapoi. Distanța și timpul secaseră credința pe care Gwynn o avusese de tînăr în lumea de dincolo, în ținutul înghețat și plin de stele al spiritelor, față de care devenise între timp indiferent. Cu toate acestea, nu-și pierduse credulitatea în întregime. Oricît de falsă ar fi fost doamna Enoch, nu putea nega în întregime spusele lui Onex Ghiralfi. Aproape că îi părea rău că nu-i ceruse să-i spună ce vede ea în stele.

Gwynn urmă calea luminată pînă ajunse la Podul de Foc, păzit de doi giganți de alamă, un bărbat și o femeie cu brațele ridicate în care țineau odată torțe și pe care erau acum montate lămpi cu gaz. Intră călare pe pod și se alătură șuvoiului de călăreți, pietoni, trăsuri și calești ce-l traversa. Ajuns dincolo, se îndreptă spre vest, spre Scara Colțului de Fildeș, trecu pe lîngă Turnurile Mici și continuă din nou spre vest către Poarta Omphale din zidul ghetoului. Auzi un ceas bătînd ora unu. După cîteva ocolișuri prin curți și alei întunecate, intră pe strada lui Vanbutchell, îngustă și foarte abruptă, cu case de lemn, fără pavaj. Casa lui Vanbutchell avea garguie de mahon sub streașină și, în curtea din

față, un mozaic decorat cu o alegorie alchimică. O lampă cu ulei era aprinsă afară; Gwynn trase de șnurul clopoțelului de lîngă ușa din față, dar nu primi nici un răspuns. Sună de mai multe ori fără nici un rezultat. Vanbutchell era ori plecat, ori îmbătat cu vreun elixir de-ale lui. Gwynn renunță și luă în calcul alte opțiuni. Nu era departe de Scara Cocorului. Între locul acela și strada Lumen se întindea principala piață nocturnă a orașului, unde cunoștea cîțiva tîrgoveți. Se îndreptă într-acolo.

După ce coborî Scara Cocorului, o luă pe scurtătura ce traversa Arcada Viorii, unde copitele calului stîrniră ecouri profunde, și ieși la capătul celălalt în piața de noapte, pe o alee a sticlarilor. Piața era aglomerată și fu obligat să încetinească la pas. Pe cînd se strecura prin mulțime, își bucura ochii cu priveliștea baloanelor de sticlă topită răsucite la capătul țevilor lungi și umflate ca niște sfere translucide. Făcu la stînga pe o stradă cu giuvaergii, văzu șiruri de evantaie, papuci, mănuși, tacîmuri, instrumente de scris, toate împodobite cu nestemate, ba chiar și acvarii cu broaște țestoase vii cu carapacea decorată cu pietre prețioase. Urmă o alee a croitorilor, apoi una a manichiuriștilor, una a scriitorilor de epistole și traversă apoi un scuar ocupat de meșterii de cuști pentru păsări și insecte. Acești artizani împărțeau spațiul cu un om ce vindea ouă de crocodil pictate și cu două adolescente ce vindeau un băiețel înlăcrimat.

Acest drum îl conduse pe Gwynn în colțul străzii țesătorilor, care se strecura prin piață, ocolind și întorcîndu-se din drum de multe ori. Pe toată strada și pe deasupra ei, pînzeturi și covoare atîrnau pe frînghii și pari, luminate cu lumînări ca să li se vadă culorile și modelul, astfel că strada era ca un cort lung, multicolor, sau ca pielea lepădată a unui șarpe. Urmă traseul ceva timp, apoi îl părăsi ca să pătrundă într-un mic labirint de alei de la marginea pieței, unde se aflau farmaciștii.

Căută din priviri și găsi o gheretă cu perdea albastră strălucitoare în fața căreia stătea o fetiță ce păși înainte și-l întrebă dacă are de gînd să lase calul. El îi răspunse că ar vrea și îi înmînă frîiele. Intră în gheretă, din care ieși după scurt timp.

În apropiere se aflau cîteva alei ce nu făceau parte din piață. Erau întunecate, dar nu pustii. Pe una dintre ele, Gwynn găsi un prag neocupat și scoase ceea ce cumpărase mai devreme: două fiole cu dop, una însemnată cu un punct de vopsea argintie. Turnă lichidul din ea în cealaltă fiolă pe care, mai apoi, o duse la buze. Sticluța se umplu cu vapori declanșați de reacție. Îi inspiră și se sprijini de ușă.

Fiori fîrbinți îi trecură pe șira spinării. Gura și gîtul i se uscară. Trupul îi fu cuprins de dureri de parcă niște mîini uriașe încercau să-i rupă oasele, iar ochii i se păreau umflați și iritați.

După cinci minute de disconfort, senzații mult mai plăcute porniră să-i mîngîie trupul.

Curînd se simți prea fericit și prea bine dispus ca să mai miște.

Euforia dură mai mult de o oră. Gwynn reuși să deschidă ochii și să iasă de pe alee ametit, cuprins încă de o stare extremă de bună dispoziție. Puse un bacșiș generos în mîna fetiței și urcă în șa.

În starea aceea de beție, Gwynn se îndepărtă cu mintea plină de gînduri șăgalnice.

— E ceva cu stelele astea, ce crezi? îi spuse el calului.

— Ce stele? spuse calul, arătînd cu capul spre ceața galbenă de deasupra. Stelele se află într-o stare de existență și non-existență, după cum le poți vedea sau nu. Eu nu le pot vedea; deci nu există. Nici o stea.

— Greșești, calule. Stelele sînt acolo.

— Ai multă credință, spuse calul. Crezi că o să fie lumină mîine?

— Am s-o caut pe domnița aceea în seara asta, spuse Gwynn. Imaginea femeii ce-mi tot scapă printre degete.

Îi venise o idee, simplă și puternică precum cercul perfect. Avea să se întoarcă pe strada țesătorilor și avea s-o urmeze pînă la capăt, iar prin asociere magică strada avea să devină un fir gnostic ce avea să-l conducă spre lucrul dorit; spre ceea ce văzuse pe chipul sfinxului, cu tot cu ghicitoarea lui. Era conștient de faptul că rolul lumii era de a le impune oamenilor sarcini dificile sau absurde, nu invers; dar nu vedea nici un motiv ca aceasta să fie o regulă, mai ales în epoca aceea în care oamenii își demonstrau capacitatea de a conduce lumea.

— Mă aflu probabil încă sub efect, spuse el.

— Așa e, spuse calul.

— Această aventură va testa natura lumii.

— Vezi c-ai trecut de stradă, curajosule.

— Ușurel, călușule, ajungem și acolo.

Gwynn merse pînă ce strada țesătorilor se intersectă din nou cu direcția lui și intră în tunelul de pînzeturi, simțindu-se voios și stăpîn pe sine.

În timp ce urma strada, drogul din organism îi facilita un anumit tip de plăcere: vraja nocturnă sau strălucirea în care inima căutînd misterul și ochiul iubind obscuritatea se împotrivesc instinctului de supraviețuire care-și dorește să vadă limpede. În conflict cu dorința lui de a schimba lumea după chef apăru o altă dorință, complet opusă: cea de a fi vrăjit, prelucrat, alterat de ceva mai puternic decît el.

De a fi corodat?

Infectat?

Alimentat?

Era o dorință pe care nu o putea numi.

Tunelul pitoresc se strecura înainte și înapoi, în sus și-n jos. Gwynn mergea pe cal, privind fiecare model țesut ca pe un lacăt așteptîndu-și cheia, fiecare umbră ca pe inversul unei suprafețe îndreptate spre o lumină

clandestină, fiecare chip ca pe un container nu doar pentru o singură ființă, ci pentru mai multe, amestecîndu-se mereu între ele.

Nu s-ar fi putut ca *ea* să fie acolo, într-unul dintre pachetele de personaje? Și-o imagină ca pe o carte de joc, Regina de Probleme.

Sfinxul, gîndi el, era cu siguranță cea mai sofisticată dintre fiarele fabuloase. Nu ucidea ca să-și astîmpere foamea sau furia, ci o făcea judicios, distrugîndu-i pe proștii care nu reușeau să-i facă pe plac. Pentru că vorbea cu victimele sale, părea că încearcă să scape de singurătate — pentru că era sortit unei singurătăți eterne, neavînd el însuși egal — o trăsătură care sugera că, de vreme ce monstrul poseda tot atîta putere de autocunoaștere cîtă oferea drept premiu pentru dezlegarea ghicitorilor, asemenea cunoaștere nu era suficientă pentru a îndepărta plictisul. Ar fi putut fi considerat însemnul heraldic al vorbăreților. În ceea ce-l privea pe vasilisc, Gwynn nu era sigur că ar avea alt scop în afară de a fi o amenințare, o rudă de mahala a nobilului dragon, ce putea fi admirată și temută pentru scurt timp, apoi exterminată fără nici un regret.

În clipa aceea, ceva îi intră în ochi. Clipind, Gwynn îndepărtă corpul străin.

Era un fir lung de păr.

Un fir de păr roșcat ce aducea aminte de vin, de sînge și de soarele nepieritor al miezului de noapte. Avea, în plus, o nuanță deosebită de roșu. Firul fusese prins într-o țesătură grea de brocart. Gwynn îl trase ușor afară și îl privi la lumina celei mai apropiate lămpi.

Luminat de flacăra pîlpîitoare, firul lucea sticlos. Un roșu vulcanic, un roșu curajos. Un roșu regal, zăcînd gol în palma lui stîngă, o linie strălucitoare.

Un zîmbet de încîntare uluită și cu totul inocentă trecu peste chipul lui Gwynn fără să se gîndească fără să-și dea seama. Apoi intră în vorbă cu proprietarul

locului unde atîrna brocartul, îi arătă firul de păr și-l întrebă dacă cunoaște persoana căruia îi aparținea acesta. Omul îl privi pe Gwynn de parcă ar fi fost nebun, spuse că nu știa nimic, dar mai spuse că, dacă avea să treacă pe la femeia care stătea la colțul dintre strada țesătorilor și cea a scribilor și dacă avea să-i plătească de două ori mai mult decît avea să-i ceară ea, poate că avea să-l lumineze asupra subiectului.

Gwynn răsuci firul de păr pe degetul arătător și trase mănușa peste el ca să-l protejeze. Dar nu se îndreptă direct spre aleea scribilor. Ar fi însemnat, după părerea lui, să se miște prea repede. Dorea să întîrzie momentul descoperirii, să-l întindă și să vadă ce iese din asta, înainte de a trece la etapa următoare.

Ocoli o alee îngustă cu turnători de plumb, ajungînd astfel la marginea pieței. Peste stradă era un bar pe care-l știa, un loc numit Răscrucea. Lăsîndu-și calul priponit sub privirile ușierului, intră și ceru o bere. Barul era aglomerat și ocupă ultimul loc la o masă la care mai stăteau alți trei indivizi. De parcă ar fi fost invizibil pentru ei, își scoase mănușa și continuă să privească firul de păr înfășurat pe deget în vreme ce sorbea din băutură. Încerca să-și dea seama ce însemna descoperirea lui, dar gradul de efort cognitiv necesar pentru asta îi forța mintea, care, în starea pe care o avea, era incapabilă să dea un răspuns. Gîndurile lui se comportau ca niște lichide foarte volatile.

Fu surprins cînd cel de alături îi vorbi:

— Dacă nu te superi, parcă ai fi un poet nebun.

Glasul bărbatului era aspru și uscat; avea fața ascuțită, pe jumătate îngropată într-un fular. Avea dinainte un pahar cu whisky.

Gwynn îi aruncă o privire măsurată, apoi clătină din cap.

— Nu. Sînt ca și tine

— Mi-am închipuit eu, spuse omul. Altfel, nu aș fi avut motiv să comentez aspectul tău. Care va să zică, ce e cu firul acela?

— Un favor. Un cadou.

— Primești deseori cadouri?

— Nu.

— Mi-am dat seama și de asta, spuse omul pe un ton satisfăcut. Deci e o zi norocoasă pentru tine.

— Aparent.

— Mda, ei, într-o zi, cu ani în urmă, stăteam undeva în preajma mării, răsucind un pahar cum fac acum cu ăsta, spuse bărbatul. Gîndurile mi-au fost întrerupte de o umbră uriașă care a traversat strada. Am ridicat ochii să văd despre ce era vorba. Era o navă, un vapor, cel mai mare pe care-l văzusem pînă atunci. Făcut pentru a traversa oceane. În clipa în care l-am văzut, viața mi s-a schimbat. Am aflat despre tot ce-mi lipsea într-o singură clipă. Am știut că era acolo pentru mine. Trebuia să urc la bord. Nu mă întreba de unde am știut asta. Uneori înțelegi pur și simplu astfel de lucruri. Dar am rămas pe loc. Eram prea plin de ură la vremea aceea, înțelegi? Uram chiar și nava aceea. Așa că am blestemat-o, i-am blestemat umbra și căpitanul și toate sufletele de la bord. Uneori am senzația că mă mai aflu încă acolo, privind în sus la ea, înjurînd-o ca un prost ce am fost. Dar dacă aș găsi un fir de păr roșu ca acela pe care-l ții în mînă, aș crede că am găsit o cale de a mă urca la bord. Știi de ce? Numele ei era Roșcata. Aș fi știut că e un semn. Uneori, asta e tot ce are nevoie un om, un semn, ca să capete curaj. Cred că aș fi fost deja prințul ținutului meu dacă aș fi găsit un astfel de fir ca acela cu care te joci pe deget. Mda, aș fi fost un om cu importanță.

Bărbatul din fața lui îi zîmbi amar. Era mai tînăr și era îmbrăcat din cap pînă în picioare în catifea neagră.

— Domnilor, eu sînt un cîntăreț. Curios lucru, am visat odată că am găsit o coardă roșie de lăută, o strună destul de asemănătoare cu un fir de păr, dacă tot veni vorba. Am încordat-o pe lăuta mea și, în vis, am cîntat melodii nemaiauzite pe pămînt. Dar cînd m-am trezit nu mi le-am putut aminti. Vă pot spune doar că era muzica unei vieți trăite curajos și îndrăzneț și frumos, muzica unui suflet vrăjit. A sufletului meu. De atunci mă chinuiesc să găsesc muzica aceea. Nu am reușit. Dar acum încep să cred că ai în mînă firul geniului meu. Ție nu-ți folosește la nimic, domnule, și de aceea îți cer să mi-l dai mie. Haide, îmi dau seama după degete că știi să cînți la un instrument. Trebuie să-ți dai seama ce am suferit.

Bărbia începu să-i tremure și păru gata să izbucnească în plîns.

Apoi, al treilea bărbat, bătrîn și uscat ca moartea, rosti:

— Îți pot povesti totul despre un minotaur. Acest monstru s-a născut în vechiul oraș negru al vînătorilor de fildeș. Părea un loc sălbatic, dar simplu, unde te temeai să nu fii ucis pentru un dinte de aur, ceea ce era destul de rău; dar răutatea orașului nu era simplă. Existau smochini și chiparoși care-și scuturau violent frunzele noaptea, fără nici o adiere de vînt; iar craniile maimuțelor erau găsite dimineața atîrnate de crengi. Copiii dispăreau din odăi încuiate și fără ferestre. Toate familiile pierduseră în felul ăsta unul sau doi la fiecare generație. Iar supraviețuitorii erau cu toții oameni răi. Nimeni nu vorbea niciodată cu minotaurul decît ca să-și bată joc de el. Nimeni nu-l atingea decît atunci cînd îl băteau cu bîtele. Cînd făcu zece ani, fugi din oraș. Nimeni nu-i spusese că exista vreun loc mai bun în lumea largă, dar uneori adulmecase mirosuri ciudate, minunate, aduse de vînt și urmărise drumul soarelui pe cer, cu dorința de a-l urma dincolo de orizont. Fuga

nu-i aduse alinare. Dimpotrivă, suferi afront după afront, suferi dureri vechi și noi: singurătatea chinuitoare, boala, privațiunile, ghionionul cu femeile, luptele de tauri din satele sărace care nu-și puteau permite un taur adevărat, închisoarea. Viața îl înfuriase, îl îngrozise și îl uluise. Nu primise niciodată un nume. După mult timp, găsise de lucru la un gropar, un om crud care-l biciuia de dimineață pînă seara. După cîteva săptămîni, minotaurul zdrobi țeasta groparului cu o lopată. Potera l-a prins și a încercat să-l spînzure, dar în loc să-și rupă gîtul, rupse frînghia. Atacînd cu coarnele, reuși să scape și fugi singur în munți. În sfîrșit, făcuse ceva pentru care oamenii — sau cel puțin unii dintre ei — îl respectau. O bandă de tîlhari îl primi în sînul ei. Oamenii aceia îi dădură un nume: „Tăuraș". Partea lui omenească nu-i atrăgea în mod deosebit, dar le plăcea taurul din el. Ucise mulți oameni. Jefui, arse, prădă și făcu tot ce făceau banditii. Învață să meargă fără a fi gîrbovit, în ciuda capului greu; învață să meargă țanțoș. Ca să-și satisfacă plăcerile, uneori alegea femei, alteori vaci. Dorințele lui erau confuze. Avea o dragoste instinctivă și pură pentru anumite lucruri — pentru fîn, pentru luna plină, pentru chitară — dar lucrurile acelea nu aveau să-i schimbe soarta. Într-un an izbucni războiul. Minotaurul se înrolă. Firește că inima nu-i era mînată de patriotism, își spuse doar că avea să facă aceleași lucruri ca și pînă atunci și, în plus, să primească o soldă pentru asta. Astfel ajunse, în sfîrșit, în mediul lui. Așa corcitură cum era, mai mult sau mai puțin om, dar era un soldat înnăscut. Gloanțele nu-l atingeau, de parcă ar fi fost apărat prin vrăji. Tovarășii lui de arme ajunseră curînd să-l prețuiască. Pentru ei însemna noroc. Îi învățară graiul mugit și semnele simple cu care-l completa. Avansă ca un vultur ce se ridică la cer. Avu victorii și căpătă medalii. Deveni un erou. Femeile

i se puneau la dispoziție și uită de vaci. Fu făcut general. Se vorbea chiar de căsătoria lui cu o prințesă de sînge regal. Oricum, avea pregătit un loc splendid în lumea asta. Sau cel puțin așa crezuse. Din nefericire, dușmanul cîștigă războiul. Oamenii erau supărați și aveau nevoie de un țap ispășitor. Minotaurul fu închis în turn. Soldați din propria lui armată îl duseră într-o curte și, cu cleștii, îi smulseră epoleții, apoi testiculele. Îl legară la ochi, îl aruncară într-o căruță, îl duseră într-un labirint și-l lăsară acolo. Nenorociții îl încuiară. Îl hrăneau cu mere putrede și cu ceapă, pe care le aruncau prin tuneluri lungi prea înalte ca să se cațere pe ele. După asta, toată viața lui fu doar o repetiție dezastruoasă de beznă, tuneluri, ură față de el însuși și față de lume, ziduri lovite cu capul și copite alunecînd pe bălegar. Uneori, minotaurul visa la un fir roșu care să-l conducă spre ieșire. Dar chiar dacă ar fi existat un asemenea fir, n-ar fi fost capabil să-l găsească în întuneric. Dar acesta e doar începutul poveștii, se grăbi bătrînul să precizeze. Motivul pentru care gloanțele nu-l puteau atinge pe minotaur era acela că el nu exista. Era doar protagonistul unui vis. Visătorul era un om aruncat singur în închisoare. Omul acela nu știa ce crimă făcuse și nici care era sentința. Nu avusese loc nici un proces. Singurele deschizături din celulă erau o fereastră, prea înaltă ca să vadă prin ea, și un canal în podea. După prima lună de închisoare, cînd fusese sigur că avea să înnebunească, i se strecură o foaie de hîrtie în celulă o dată cu mîncarea, împreună cu un toc, peniță și cerneală. Numără foile. Erau exact o sută. Pentru un moment se simți mai bine; dar momentul acela dură puțin. Apoi se simți mai neliniștit decît oricînd. Știa că trebuia să descifreze misterul foilor de hîrtie. Orice semn de bunătate din partea celor ce-l țineau întemnițat trebuia să aibă un scop. Și îi era imposibil să nu spere

și la altceva, la ceva nebunesc: că i se dăduse ocazia să se salveze dacă avea să scrie ceea ce trebuia. Ar fi putut scrie o confesiune, lăsînd un spațiu liber pentru ca altcineva să treacă numele crimei pe care o făcuse; sau ar fi putut scrie o negare, o pledoarie abjectă, un alibi plauzibil, sau o lucrare furioasă care să-i demonstreze curajul și, astfel, dreptul de a trăi; sau ar fi putut încerca să scrie ceva atît de profund sau de frumos sau de isteț, încît să fie considerat demn de a trăi în libertate. Trebuia să fie foarte norocos, și-a spus el. Nu fusese niciodată bun la jocurile de noroc. Apoi îi trecu prin minte că hîrtia ar putea fi un instrument de tortură. Putea presupune că a doua zi era posibil să moară sau să înnebunească și că ar fi trebuit să se folosească de ocazie să scrie furios pe toate foile, imediat, să încerce combinația salvatoare a salvării sau cel puțin să lase ceva din el în urmă, ceva ce putea fi pus deoparte și găsit mai tîrziu. Pe de altă parte, putea presupune că avea să fie întemnițat ani de zile în singurătate, sau poate că zeci de ani, caz în care ar trebui să folosească atent hîrtia, cîte puțin în fiecare zi, și să mediteze îndelung la ceea ce avea să scrie, pentru a-și ocupa mintea și astfel să oprească tăvălugul nebuniei. Nu era de neconceput ca, după destulă răbdare, să mai primească hîrtie sau un alt divertisment. Dar trebuia să se hotărască ce avea să facă și să rămînă la hotărîrea lui și a doua zi, și a treia, și în toate zilele de după aceea. Fiecare zi, problema a ce și cît de mult să scrie avea să fie o problemă de viață și de moarte, de nebunie și sănătate mintală. Adevărat, se putea gîndi la torturi mai dureroase și mai vătămătoare; dar nu era în situația în care să se bucure de nimic. Toată ziua zăcu buștean, incapabil să ridice tocul sau să facă altceva. Se bucură de venirea nopții ca un copil obosit. Încercă să-și spună că fiecare muritor suporta zilnic multe restricții și că,

de fapt, întotdeauna fusese neștiutor, confuz și indiferent față de alți oameni și neajutorat dinaintea trucurilor sorții și că, de aceea, situația lui era oarecum diferită de viața de dinaintea închisorii. Dar propriile-i sofisme nu-l impresionau nici pe el însuși. În noaptea aceea a avut el cel mai lung și mai neplăcut vis despre minotaur, un vis care a durat mult mai mult decît orele somnului său. A trăit viața minotaurului, zi cu zi, timp de zeci de ani, pînă ce lumina i-a deschis ochii. „O, Minotaur!" a gemut el, ștergîndu-și lacrimile de pe chip. „Țeasta ta grea se apleacă asemenea narcisei de pe marginea cascadei. Rana dintre coapsele tale s-a infectat. Pentru un număr de ani egal cu revoluția celei de-a șasea planete în jurul soarelui, nu ai auzit altceva decît propria ta lamentație. Nu ți-a trecut prin minte să te folosești de coarnele tale ca să-ți deschizi arterele coapsei și să-ți sfîrșești viața, ceea ce dovedește că, pînă la urmă, ești mai mult o fiară decît un om. Cea mai mare deosebire dintre o ființă gînditoare și o brută este aceea că prima este capabilă de sinucidere, în vreme ce animalul nu. Cîtă vreme m-am identificat cu tine, nu m-am gîndit să mă ucid și a trebuit să sufăr pînă în zori. Presupun că trezirea mea te-a ucis. Pentru Dumnezeu, am ispășit o pedeapsă destul de lungă pentru orice crimă! De vreme ce am stat în temniță atît de mult și am suferit atît de tare și am devenit atît de nebun, ar trebui să fiu eliberat în clipa aceasta! Într-adevăr, consider că ar trebui să primesc o răsplată!" Pe măsură ce trecu, în timpul discursului său, de la limbajul visului la cel al trezirii, deveni din ce în ce mai indignat pentru că știa cît de penibil sună. Dorința lui cea mai mare era să fie tratat cu dreptate, dar nu cunoștea nici un motiv pentru care să fie tratat altfel decît ceilalți oameni. Visul minotaurului îl bîntui toată ziua, stînd în urma gîndurilor lui ca un cîine care stă în urma călătorului pe

drumurile pustii. Nu se putea gîndi la altceva. La căderea nopții se întinse în pat și se acuză de faptul că pierduse ziua rememorînd fără nici un cîștig aceleași imagini. Își închipui bezna așteptînd nerăbdătoare în timpul crepusculului indigo în lumea din afara temniței, dornică să sfîșie rămășițele zilei. Aștepta cu încordare noaptea. Dar cînd închise ochii, se descoperi înăuntrul unui vis la fel de fermecător precum cel al minotaurului. De această dată era o pasăre verde împrietenită cu o prințesă care fugise din castelul ei și luase calea mării cu o corabie, iar pasărea verde călători cu ea și îi împărtăși aventurile. La capătul visului, prințesa se transformă într-o pasăre roșie și zbură alături de cea verde spre stelele cerului de vară. Și acest vis se întinse pe o durată de mai mulți ani. De parcă mintea lui ar fi creat timp. Chiar dacă ar fi fost executat în dimineața următoare, trăise deja mai mult decît orice om, chiar dacă pe jumătate într-un trup și un spirit de pe altă lume. Răspunsul la dificila întrebare ce să facă cu foile de hîrtie îi deveni limpede. Își spuse: „Îmi țin temnicerii sub dispreț. Nu mă interesează nici ei, nici lumea lor. Mă lepăd de orele de trezie din această închisoare. Al meu e numai somnul și mărturisesc numai pentru evenimentele din vis. Am să folosesc cîtă hîrtie am să consider. Orice joc ar juca temnicerii mei, nu îi cunosc regulile; de aceea, nici nu-l pot juca, nici nu vreau să încerc." Se așeză, luă o foaie de hîrtie și așternu cît de multe își mai amintea din cele două vise lungi. De vreme ce nu dorea să comunice cu cei care îl țineau închis, nici măcar accidental, cînd termină de scris rupse hîrtiile și le aruncă în canal. Deja se simțea curajos, de parcă ar fi lucrat pe ascuns pentru o cauză vitală. Zilele trecură. Visă în fiecare noapte și visele extraordinare continuară ani de zile. Unele vieți pe care le trăi fură bune, altele rele. Jucă rolul eroului, al nemernicului,

al victimei, al amantului, al trădătorului și al paiaței. Care îi fusese crima și cum ar fi putut evita pedeapsa erau probleme care încetaseră să-l mai intereseze. Erau pur teoretice. Prizonierul aproape că încetase să mai existe. Viețile lui nocturne îl copleșeau. Exista doar cînd închidea ochii. Cînd termină hîrtia se bucură, pentru că ea aparținea vechii lui vieți pe care o disprețuia. Prima noapte după terminarea hîrtiei trecu și avu un vis de durată normală. Se visă în celulă unde primi vizita unui bărbat jovial care îi spuse că tot chinul fusese un test, unul la care se supusese voluntar și pentru care fusese plătit generos. Cînd se trezi se simți rău, iar mîna dreaptă îl durea. Văzu că degetele îi fuseseră tăiate. Mîna era bine bandajată. Își primise hrana și un teanc nou de hîrtie. Se întrebă dacă tăierea degetelor fusese o pedeapsă cruntă sau blîndă. Curînd, cu rușine și dezgust, își dădu seama că începuse să gîndească la fel ca vechiul lui sine. Răpindu-i o parte din trup, temnicerii reușiseră să-i atragă atenția. Jură să-și continue viața onirică. Dar nu era în stare să se creadă. Era prea zguduit de mutilarea mîinii și, oricît de mult încercă, nu reuși să-și recapete indiferența. În fiecare noapte după aceea, visă că se afla în celulă, singur, exact ca în timpul zilei, în cele mai mici detalii, pînă și cel al degetelor lipsă. Normal, înnebuni. Într-o zi, în nebunia lui, făcu un gest grotesc. Își afundă mîna stîngă în canal, pentru că mirosul mizeriei din el începuse să-l intereseze. Nu găsi acolo decît apă murdară. De-ar fi găsit un fir roșu, domnilor! Un lung fir roșu cu o cheie legată la capăt, o cheie care zăcuse tot timpul în ape necunoscute, în mări de dincolo de canale, așteptînd doar să fie pescuită și trasă afară. Ar fi putut strecura cheia pe sub ușă și cei pe care îi numea temnicerii lui ar fi avut în sfîrșit mijloacele să-l elibereze!

Terminînd povestea, bătrînul se prăbuși peste masă și izbucni în plîns.

— Am încercat! se smiorcăi el. Am încercat atît de mult! Am făcut totul.

Îi aruncă lui Gwynn o privire în care se aduna furia.

— Ce drept ai tu, nemernicule, să păstrezi acel fir divin?

— Are dreptate, spuse bărbatul cu fular. Cred că firul acela valorează ceva. Mai mult pentru noi decît pentru tine, străine.

— Să jucăm pentru el, propuse tînărul cu haine de catifea și pocni cu palma pe masă. Ce-ți place să joci, domnule? Poker, zaruri?

Gwynn se ridică. Își satisfăcuse curiozitatea. Dacă timpul se putea coace, atunci putea să și putrezească, iar un moment prelungit se strica rău de tot.

Dintr-o pungă de la centura cu pistoale scoase un butoiaș de rezervă încărcat pe care-l păstra de obicei la îndemînă. Scoase trei gloanțe și le puse pe masă.

— Dacă povara vă e prea grea, există o soluție, spuse el. Dacă am fi fost într-un loc mai puțin public, aș fi putut face mai multe pentru voi. Dar așa..., ridică el din umeri. Asta e tot ce pot să fac.

— Ai un caracter josnic, spuse cu răceală tînărul. E limpede că ai trișat. Tot ce cîștigi, vei pierde.

Bărbatul cu fular pufni.

— Mare chestie, puștiule. Asta pățește toată lumea mai devreme sau mai tîrziu.

— Eu pot mai multe! strigă bătrînul cu privire sălbatică și bolnăvicioasă. În tinerețe am fost un păpușar, am avut o fiică, un înger de fetiță, dar a murit de febră, pentru că era un copil de aur și era prea bună pentru lumea asta. Ca să mă consolez, am făcut o marionetă perfectă, un copil de porțelan, lemn sculptat și mătase ca umplutură. Am făcut trupul și am așteptat

un suflet. Cu multele fire legate de articulațiile ei, o puteam face să imite viața. Dar dacă aș fi găsit un fir roșu, dacă zeii mi-ar fi dat un fir roșu să-l pun pe locul inimii ei...

Gwynn ieși afară, auzind vocea bătrînului topindu-se în vacarmul general.

— Timpul, domnilor, murmură el.

Urcă pe calul care necheză puternic și se îndreptă din nou spre aleea țesătorilor.

O femeie stătea, într-adevăr, la colțul cu aleea scribilor; era bătrînă și urîtă, cu capul chel asemenea unui dovleac.

— Stimată mătușică, i se adresă Gwynn de pe cal. Mi s-a spus că-mi poți vinde răspunsul la o întrebare. De la cine vine asta?

Se aplecă în șa, își scoase mănușa și întinse mîna ca să-i arate firul de păr înfășurat în jurul degetului.

Știa că se comportă irațional, dar acum asta nu conta. Poate că se afla încă pe alee, drogat și visînd; poate că exista magie pe lume și el era vrăjit după cum se distrase dorindu-și; poate că-și pierduse mințile. Adevărul nu-l interesa. Avea în sfîrșit o pistă și urma să hotărască ceea ce credea după ce va fi găsit ceea ce căuta.

— Cincizeci de florini, spuse băbătia.

El numără o sută și îi dădu.

— Și firul de păr, spuse ea.

El îl desfășură și i-l întinse. Ea îl apucă între degete de un capăt. El îi dădu drumul.

Bătrîna îl răsuci într-o biluță. Suflă asupra lui, scuipă, îl adulmecă; apoi îl vîrî în gură, îl mestecă și îl scoase încet afară.

— Un gust rar, mormăi ea cu bărbia în piept. Sînt urme. Culcușul de pe scară.

Bătrîna ridică privirea.

— Ai să-ți găsești obiectul dorinței pe Scara Cocorului.

— Imposibil, spuse sec Gwynn.

Căutase cu minuțiozitate pe scară în prima campanie de căutare a lui Beth Constanzin și cunoștea fiecare clădire.

— Du-te și vezi. Sau nu te duce, cum vrei, ridică ea din umeri. Nu uita asta. N-am ce face cu el.

Îi întinse firul de păr lucind de salivă.

Gwynn scoase sabia și culese cu vîrful ei firul.

— Dacă te înșeli, am să mă întorc după bani, babornițo.

Vrăjitoarea rîse ca o fetiță.

După ce șterse firul roșu și-l înfășură din nou pe deget, Gwynn își puse deoparte îndoielile și se întoarse la Scara Cocorului. Îi trecu prin minte că poate vrăjitoarea nu vorbise despre o clădire, ci se referise la faptul că ar putea să o întîlnească pe artista cu părul roșu în persoană.

Descălecă și își duse bidiviul de căpăstru pe panta abruptă. Nu întîlni pe nimeni. Coborî din nou. Calul dădea semne de nerăbdare, deși nu comentă în nici un fel.

Gwynn încercă să-și adune gîndurile.

Să nimerească în momentul potrivit, își spuse el, era ca și cum ar fi urmărit intersectarea precisă a două fire de urzeală. Era mulțumit de metaforă. Îi trecu prin minte că zăbovise poate prea mult la Răscruce și că ajunsese prea tîrziu. Zîmbi amar în timp ce admira oarecum absurditatea situației, de parcă ar fi fost spectator și protagonist în același timp.

Ce ar fi fost mai absurd — să continue sau să renunțe? La început alese a doua variantă, își smulse mănușa, desfăcu firul de pe deget și îl aruncă fără să se uite unde a căzut. Își propuse să se ducă acasă și să-și

șteargă din memorie întreaga noapte ca pe o halucinație. Dar, rezolvînd această problemă în minte, se trezi urcînd din nou scara, trăgînd după el de căpăstru calul, care lăsase capul în jos într-o atitudine de resemnare.

Și, cînd ajunse aproape în vîrf, văzu forma de lumină. Un patrulater cu două laturi aplecate.

I se tăie respirația. Trapezul era format între fereastra din podul unei case și un coș de fum înalt de trei etaje prins în coliere de metal care trecea peste fereastră, ascunzînd-o. La început, văzuse numai cele două ferestre obișnuite de alături. Doar acum, cînd fereastra era luminată, se vedea trapezul. Gwynn vedea de jos partea de sus a unui perete acoperit cu imagini neînrămate. Nu putea fi o coincidență. Trebuia să fie ateliarul ei.

Cugetînd dacă asta fusese cu adevărat lucrarea unei forțe supranaturale, Gwynn lăsă ideea să se sedimenteze și descoperi că nu-i plăcea prea mult. Puse descoperirea casei în dosarul metafizic, cel pe care îl numise „noroc chior".

Apoi, pentru că nu putea să se prezinte la ușa ei cu mîna goală, se repezi înapoi în piață, cumpără un cadou și se întoarse la casa de lîngă scară. Pe drum, se gîndi la semnificația relației dintre clădirea din gravură și fereastra casei. Spațiul ferestrei putea fi considerat reversul unui solid, tot așa cum placa de gravură era reversul tipăriturii: reversul era originalul. Poate că acesta fusese un indiciu subtil pe care nu-l înțelesese — și care, oricum, fusese afectat de starea de iluminare.

Lumina era încă aprinsă cînd ajunse înapoi. O portiță laterală fără lacăt îl conduse pe o cărare terminată într-o curte cu piatră și un măr sălbatic. Trei paliere de trepte de fier se ridicau pe zidul casei. Lăsîndu-și calul priponit de copac, Gwynn urcă pînă la ultimul palier unde se trezi dinaintea unei uși albe. Pe arhitravă exista o plăcuță de alamă decorată cu arabescuri

elaborate: BETHIZE CONSTANZIN, GRAVOR. Gwynn ridică mîna să bată, apoi avu un moment de ezitare. Își imagină că sfinxul din gravură ar fi fost imaginea fidelă a creatorului său, dar imaginația își terminase rolul și, dacă mai avea să continue, avea să dea cunoașterea pe mister. Era posibil să fie, pînă la urmă, dezamăgit, sau poate că ea avea să fie cea dezamăgită.

Fără risc, nici un cîștig, ridică el din umeri. Bătu la ușă.

8

Femeia cu degete pătate cu cerneală răspunse ieșind în prag. Recunoscu de îndată haina cu pene de păun și pe cel care o purta, care se aplecase de mijloc, foarte curtenitor, apoi se îndreptase cu zîmbetul unui răufăcător.

În ceea ce-l privea, văzuse mai mult decît se așteptase: o femeie la fel de înaltă ca el, bine făcută, expresia grației musculoase. Pielea ei avea o tentă aurie întunecată, netedă precum chihlimbarul lustruit, cu părul în nuanța de acum cunoscută de roșu, strîns într-un coc deasupra unui chip cu expresia subtilă a unui sfinx. Ochii ei, pentru care nu hotărîse nici o culoare, oscilînd între topaz, verde sau chiar roșu pentru a se potrivi cu părul, se dovedeau a fi de un negru intens. Dacă ochii ei erau ferestre, atunci ele dădeau spre un loc lipsit de lumină.

Purta o jachetă măslinie avînd ca model păsări galbene și un pantalon de pijama cafeniu. Avea picioarele goale și Gwynn îi observă unghiile vopsite, ca ale unei femei de pe rîu, cu lac verzui.

Zîmbetul ei deveni șiret.

— Ai venit foarte tîrziu, domnule, spuse ea.

Gwynn fu surprins să-i audă glasul, cu un ton educat și accent de Ashamoil. Crezuse că venea dintr-un loc

la fel de îndepărtat ca și el. Femeia își prinse bărbia între degete.

— Ce personaj ești, moartea sau diavolul?

— N-aș vrea să fiu nici unul, nici celălalt, doamnă, dacă aș putea alege, spuse el.

— Dar domnii înalți și întunecați care bat la uși noaptea sînt de obicei sau unul, sau altul.

— Atunci va trebui să încalc tradiția. Nu numai că nu sînt nici unul dintre acele distinse personaje, dar mi-e teamă că nici măcar domn nu sînt.

— Ei, asta s-ar putea să nu fie chiar atît de rău, spuse ea. Ce nume porți?

El făcu din nou o plecăciune, atingîndu-și pieptul cu vîrful degetelor.

— Gwynn din Falias, la dispoziția dumitale.

Ea întinse o mînă subțire, cu bătături și murdară sub unghii de cerneală neagră; Gwynn o duse la buze și depuse un sărut de paradă. Simți mirosul aromatic, ușor amărui al chimicalelor de pe pielea ei. Își dori să prelungească momentul mai mult decît i-ar fi permis politețea, dar se stăpîni și lăsă sărutului doar nota amicală.

— Am auzit de Falias, spuse ea. Ești din ghețurile eterne de sub Steaua Polară. Într-adevăr, un diavol de departe.

Femeia înclină fruntea.

— Ai cîștigat jocul meu; acum să vedem dacă mai există vreunul de jucat. Ai următoarea mișcare, oricare ar fi aceea.

Îi făcu cu ochiul lui Gwynn.

La naiba, își spuse el, *se prinde repede.*

Scoase pachețelul în care se afla cadoul ei.

— Aceasta este doar o glumă pe lîngă amuzamentul elaborat conceput de tine, spuse el.

Ea desfăcu pachetul acolo, în prag, și rîse cînd descoperi ce ținea în mînă. Era un ou pictat cu un model geometric complicat în roșu și negru.

— Este un dar foarte drăguț și foarte potrivit, spuse ea, întorcîndu-l între degete. La ce creatură să mă aștept să iasă?

— Nu vreau să promit nimic, doamnă, dar poate că, ținut la cald, va da naștere unui vasilisc.

— Atunci sper ca asta să iasă, declară ea. Există prea puține curiozități apocrife în lume. Am să-l pun lîngă o fereastră unde soarele bate deseori. Și acum, spuse ea ridicînd bărbia, de vreme ce ai ajuns aici după o asemenea călătorie, ești dispus să intri și să bei ceva cu stăpîna casei? Trebuie să te avertizez, acest loc este consacrat Artei și singurul vin este cel mai ieftin sortiment roșu.

— Nimeni nu m-a acuzat încă de a fi pretențios la vinuri, spuse Gwynn.

Cu un gest grațios, ea îl pofti înăuntru.

Încăperea în care păși era atelierul ei, un spațiu larg cufundat într-o dezordine calculată. Fereastra de formă trapezoidală, cu o lampă și o vază cu flori uscate pe pervaz, era aproape de peretele din dreapta. Trei prese ocupau mijlocul camerei, iar sub ferestre se vedeau cîteva chiuvete și căzi. Un perete era acoperit cu rafturi pe care erau înșirate cutii de tablă cu cerneluri și tot felul de sticluțe; ceilalți pereți aveau de-a lungul lor o bancă, deasupra căreia erau prinse în pioneze, pe plăci de plută, sute de schițe și crochiuri. Locul arăta de parcă femeia ar fi avut mult de lucru.

Puse oul pe pervazul ferestrei trapezoidale.

— Va fi incubat de soare, lună și parafină, spuse ea, aprinzînd un chibrit pentru lampă.

Îl invită să admire desenele cît timp ea trecu dincolo și se întoarse cu două pahare cu vin.

Gwynn privi gravurile, punînd din cînd în cînd întrebări la care Beth răspunse cu mai multă seriozitate decît abordase în discuția din pragul ușii. Înțelese că Beth voia ca el să o cunoască mai întîi prin arta ei. Gravurile de pe pereți erau aranjate tematic. Primul perete era ocupat cu imagini cu temă botanică, zoologică și tehnică, toate cu detalii frumos executate. Următorul perete era împărțit între peisaje — din nou, măiestrit redate — și portrete, mai ales de actori și cîntăreți, inclusiv cîteva ale Taredei Mereu. O zonă a peretelui era dedicată ilustrațiilor „pentru domni curioși", după cum spunea Beth: imagini de modele, fie ele cunoscute, fie anonime, pozînd în variate stadii de dezbrăcare și depravare. Unele erau de-a dreptul erotice, altele mai caricaturale, populate cu femei fatale și odalisce cu alai de pitici priapici, satiri și oameni-cîine.

Cînd Gwynn ajunse la ultimul perete, Beth spuse:

— Iar aici sînt lucrările mele personale, făcute numai pentru plăcerea mea.

Erau acolo imagini bizare, fantezii precum sfinxul și vasiliscul, dar și mai ciudate. În cele mai multe se simțea un aer similar de teatral sau de poveste, dar scenele erau imaginare în întregime: grădini exotice opulente, grote, pavilioane, curți și încăperi în care fantezia și sălbăticia erau întrețesute într-un amalgam dens de detalii. Toți actorii din aceste peisaje baroce erau fenomenali: nu creaturi legendare, ci ființe venite direct din halucinațiile artistului: bărbați, femei și hermafroditi cu atribute de floră, faună și chiar mecanică. Un bărbat în costum de dimineață avea un coș de fum înalt în vîrful capului, un hookah avea patru furtunuri ca niște gîturi sinuoase, cu chipuri de femei și maimuțe la capăt; un om cu partea de jos a trupului de leopard ținea în brațe o cochilie de melc din care ieșea un braț subțire; într-o gravură intitulată *Cum Ne Împodobim*, o femeie întinsă pe o canapea deschidea o ușă din dreptul burții,

dezvăluind o grădină înăuntrul trupului ei. Parcă Beth luase toate celelalte lucrări ale ei și le aruncase într-un carusel de schimbări și metamorfoze.

Era o lume de carnaval; cu fundul în sus, întoarsă pe dos, parodică și supraaglomerată, cu idei de pofte trupești și lăcomie în multe dintre gravuri. Tablourile erotice înfățișau de la perechi pînă la orgii cu zeci de participanți, penetrîndu-se unii pe alții cu instrumente ciudate. Oricît de monstruoase ar fi părut aceste imagini, protagoniștii erau plini de viață, cu stare de spirit vioaie, de parcă un singur spirit, haotic, dar plin de veselie, îi anima pe toți deopotrivă. În altă parte, creaturile proteene erau înfățișate înfruptîndu-se din niște bucate îmbelșugate, dar și din ceilalți, cu fălci de animal, cu vrejuri de plante carnivore și membre metalice cu fierăstraie, lame și cîrlige. Cei care mîncau și cei care erau mîncați arătau aceeași plăcere. Teatrul carnalului era o definiție prea limitată: era o zbenguială parodică a întregii lumi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gwynn intrigat.

— O istorie nenaturală a existenței într-o stare de flux, spuse ea. Miezul unei lumi vechi ieșind la suprafață după îngheț. O lume nouă în stadiul de nimfă, înainte să i se hotărască forma adultă.

— Și cum va fi hotărîtă?

— Cu inspirație și pasiune și, poate, cu puțină tragedie. Sau poate cinic, în culise, în spatele ușilor închise. Timpul o va arăta.

Beth ridică mîna și se mîngîie pe gît, trecîndu-și degetele pe sub bărbie.

Și mai e și lascivă, gîndi el. Se simțea destul de excitat el însuși.

— Mi-a plăcut cum arăți, spuse ea. De aceea te-am pus în lucrare. Mă bucur că ai venit. Îndrăznesc să spun acum că aș vrea să te pun și în alte lucrări.

— Aș fi bucuros să particip la geniul tău, spuse el și închină paharul către ea.

Cu un zîmbet moale, Beth aplecă fruntea.

Lui Gwynn îi venea greu să-și desprindă privirea de ochii ei negri. Îl conduse dincolo, într-un dormitor. Era o încăpere mai mică decît atelierul, dar mai lipsită de personalitate. Mobilierul era frumos și bine ales, dar cu prea puține tușe ornamentale: o cădelniță de argint atîrnată deasupra unui șemineu mic, un bol cu portocale pe un scrin și o altă vază cu flori uscate.

Foarte degajată, Beth se așeză pe pat, în timp ce Gwynn se lăsă într-un fotoliu și terminară sticla de vin. Apoi ea coborî din pat și veni în spatele lui. Mîinile ei îi înconjurară gîtul și cravata și gulerul se desfăcură sub degetele ei. Gwynn își aminti că zăcuse într-o alee nu prea curată cu puțin timp în urmă. Dar, dacă Beth simțea mirosul străzii, nu părea să o deranjeze.

Sfîrșiră în pat.

Se așteptase la o întîlnire interesantă și nu fusese dezamăgit. Descoperi că senzațiile cu care se obișnuise demult se transformaseră în ceva ce nu putea exprima în cuvinte, nici măcar lui însuși. Ochii lui îmbrățișau frumusețea cum nu o mai făcuseră niciodată, privind nu noutatea fără importanță a cărnii unei străine, ci arta adusă la viață de linia lungă a crupei și de sumețirea sînilor, de alunecarea spatelui și de curba netedă a șoldului, de rombul roșu ce-i ornamenta sexul. Iar cînd fu atins de ea, simți că o face cu o intenție în care plăcerea era doar un accesoriu, o intenție fascinant de sinistră. O dată cu deliciul, i se intensifică și curiozitatea; dar cînd ajunse pe culmi, curiozitatea lui continuă să crească, chinuitor de nesatisfăcută.

— Deci, Gwynn din Falias: de ce ți-a trebuit atît de mult să mă găsești? întrebă Beth pe tonul glumeț și sigur al cuiva care și-a văzut țelul împlinit.

Epuizați în sfîrșit, zăceau în pat, golind o altă sticlă de vin.

Un adevăr parțial ar ajunge, hotărî Gwynn.

— Am fost ocupat. Cu treabă.

— A, lucrezi?

— Vezi cum se înrăutățește situația? Nu sînt nici diavol, nici domn, și nici măcar un bogătaș.

Beth îl cercetă din priviri. Fiind în pielea goală, detaliile anatomice îi erau acum evidente: mușchii, tendoanele, scheletul. Cicatrice peste tot. Trupul nu-i ascundea nici un secret, era ca o carte deschisă.

— Glumeam, spuse ea. Se vede că ești un om de acțiune.

Gwynn zîmbi languros.

— Din pricina meseriei. Dar sînt un om liniștit de felul meu. Nu un vasilisc, mai degrabă o șopîrlă de salon, spuse el și închise ochii.

Mintea lui Beth lucra febril. Trebuia să se gîndească ce avea de făcut cu el. Fusese curioasă. O parte din curiozitatea ei era acum satisfăcută — dar numai o parte. Întotdeauna își luase amanți cînd avusese chef, dar, după prima noapte, îi trimisese pe toți la plimbare.

Era, în principiu, o problemă de nepotrivire de specii.

Cel din patul ei nu era nici el, firește, din neamul ei, dar simțea pentru prima dată oarecare compatibilitate cu el.

Cu un deget lung, îi mîngîie pielea netedă și sensibilă de sub coapsă.

— Cînd ești cu mine nu ești un om liniștit.

— Și cum sînt cu tine, doamna mea? mormăi el.

— O fiară inteligentă. Un șarpe de temut...

Rîzînd ușor, își continuă mîngîierile.

El oftă.

— Șerpii, observă el încruntîndu-se în glumă, nu au nici un respect pentru lenea demnă a oamenilor.

— Sînt fiare incorigibile, recunoscu ea. Ar trebui închiși în locuri strîmte. Aruncați tîrfelor înfometate.

El rîse și o sărută. Apoi îi îndepărtă pe neașteptate mîna.

— Ascultă, nu vreau să te decepționez. Poate că nu sînt un diavol, dar lucrez pentru el. Pentru un negustor de sclavi.

Beth ridică sprîncenele. Părea amuzată.

— Și ce?

— Nu te deranjează?

— De ce m-ar deranja? spuse ea, ridicînd din umeri. Nici o mare civilizație nu s-a ridicat și nu a supraviețuit fără o formă sau alta de sclavie la bază. Nu știu cît de înțelept este să încerci să dărîmi fundația pe care se clădește totul.

Beth se ridică într-un cot.

— Crezi despre mine că sînt o creatură blîndă, condusă de emoții?

— Departe de mine gîndul, doamnă. Am îndrăznit să sper că ești condusă de poftele tale.

— Tu ești condus de ale tale?

— Consimt să fiu condus de ale tale — acum și altă dată.

Ea își așeză trupul peste al lui. Era grea precum aurul. Era și foarte fierbinte. Gwynn închise ochii și o simți doar sub formă de dogoare și apăsare. Aceste cuvinte descriau suficient de bine starea prin care trecea în noaptea aceea. Forțe de transformare.

Era oare plictisit să fie omul care era? Era o întrebare grea. Cu siguranță că era mulțumit, se simțea confortabil și poate că era în căutare de noi primejdii. Cochetă cu ideea asta, apoi se opri din gîndit și se concentră cu pasiune asupra ei.

Cînd leneviră din nou, scăldați de astă dată în lumina fierbinte a dimineții, Gwynn aduse din nou vorba, somnoros, despre ocupația lui.

— Dacă rămînem amanți, sau chiar numai prieteni, vei fi în primejdie. Am dușmani cu totul neplăcuți, precum și tovarăși la fel de neplăcuți. Golani, tîlhari, săriți de pe fix...

Beth își întinse brațele.

— Și tu poți fi neplăcut, fără îndoială, dar eu tot te-am primit în patul meu.

— Dar pe mine mă poți alunga, spuse el și se rostogoli, lăsînd un spațiu între trupurile lor. De ceilalți se scapă mai greu și au talentul de a trăi mai mult decît adversarii lor.

Beth îl trase înapoi spre ea.

— Hai să lăsăm soarele să răsară peste noi, spus ea. Stai aici. Dormi.

Gwynn descoperi curînd că Beth avea mare poftă să se înconjoare cu oameni de joasă speță. Îi plăcea să meargă prin saloanele de biliard, să joace cărți cu barcagii și cu țiganii în cramele de la malul rîului; să bea cot la cot cu ultimele scursurile la Prostia Omenească și la Steaua Clorinată, să parieze la luptele de cocoși, să schimbe glume murdare cu oameni murdari în saloane murdare — așa îi plăcea să-și petreacă nopțile. Cînd Gwynn o însoți în aventurile ei, observă că nu avea nici o teamă în preajma golanilor. Și Gwynn remarcă uimit că nici una dintre jigodiile acelea primejdioase cu care se însoțea nu arătase nici cea mai mică intenție violentă față de ea. Parcă nici un bărbat nu și-o putea imagina drept pradă.

Încercă el să și-o imagineze așa. Era imposibil. În orice scenariu încerca să și-o închipuiască, ea ieșea învingătoare.

Uneori se întreba de unde căpătase atît noroc — cum reușise să scape de moarte de atîtea ori, să rămînă întreg. Poate că și ea era dăruită cu același fel de noroc.

Oricum ar fi fost, nu avea nici o intenție să o prezinte tovarășilor lui.

Lui Beth îi plăcea să meargă la bîlciul de pe docuri, demonstrînd un interes neostoit pentru dresorii de șerpi, piticii care făceau tumbe, femeile cu barbă, frații chelboși, ciclopii, Modomo escapologul, Cerb cel puternic care îndoia bare de fier și prindea topoare și ghiulele, contorsioniștii, vrăjitorii, păpușarii, bătrînul Bibbar și circul lui de purici, gigantica Palee Flămînda care mînca tot ce-i dădeai — chiar și șobolani morți și sticlă spartă — și pentru toți ceilalți monștri umani. Spunea că ei sînt cea mai mare inspirație a ei.

Gwynn se întrebă cum de nu o mai văzuse pînă în seara aceea. Frecventa aceeași parte a orașului ca și el. De parcă ar fi avut un văl pe față și nu o observase.

Cînd erau singuri, își împărtășeau, încetul cu încetul, bucățică cu bucățică, amintiri vechi. Beth povestea despre o mică familie, o casă liniștită, o soră mai mică moartă, despre lungile tăceri de la masă, despre aceleași povești spuse la nesfîrșit.

— La un moment dat nu s-a mai întîmplat nimic nou acolo, spuse ea.

Singura rudă despre care vorbea cu afecțiune era bunicul din partea mamei. Fusese cartograf de curte pentru prințesa guvernatoare din Phaience, și cînd putea fi smuls din somn sau din citit, își scotea vechile lui hărți și îi povestea despre țările colorate de acolo, repetînd poveștile aduse acasă de exploratori.

Beth îi vorbi despre dorința ei, veche încă de pe atunci, să facă o călătorie lungă pe ocean și poate să nu se mai întoarcă niciodată.

— Totul provine din ocean. Acolo zac toate posibilitățile, cel puțin din punct de vedere simbolic, declară ea. Poate că și din punct de vedere fizic.

Într-o noapte, cînd aveau dinainte niște cocktailuri într-un bar de pe Podul Albastru, ea îi spuse:

— Partea ta de lume era întotdeauna colorată în alb. Existau numai vreo două orașe marcate pe hartă și, parcă, o mare.

El încuviință.

— Aceea e Nas Urla, care înseamnă „valul cenușiu". E o mare în care se pierd multe vase. Folosim aceeași expresie pentru a defini sentimentul de trecere a vieții. Bătrînii spun că aud venind valul cenușiu sau îți cer să pui o pătură pe ei ca să se ferească de valul cenușiu. Nu știu ce a apărut mai întîi, expresia sau numele mării.

— Bunicul meu nu a întîlnit pe nimeni care să fi mers mai departe de Munții Despărțitori, spuse ea. Mi-am închipuit că voi, oamenii nordului, sînteți de un alb curat, cu păr alb și ochi albicioși, trăind în castele de gheață.

Gwynn zîmbi.

— Gheață albă și verde și transparentă, sculptată sub formă de turnuri și colonade și redute. Există statui de gheață și chiar grădini de gheață sculptată, pentru că e prea frig să crească acolo copaci adevărați.

— Și păsări de gheață?

— Gîște arctice.

— Cum e acolo de-adevăratelea?

— În Falias? Aglomerație și mizerie, ca aici, numai că e destul de frig ca să înghețe petrolul din lămpi. Se folosește gheață pentru construcții, dar este întotdeauna neagră din pricina funiginii și a uleiului. Ai putea spune că e un fenomen atmosferic.

— Chiar așa?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse el, așa că te rog să crezi numai ce vrei. Am plecat de multă vreme. Nu mai știu cum arată locurile acum.

— Eu cunosc un loc paradisiac, spuse ea. Înainte de venirea musonului am să ți-l arăt.

9

Băiatul avea picioarele strîmbe, cu genunchi care se loveau între ei, ca toți copiii care munceau în fabrică de mici. Avea treisprezece ani și începuse să muncească de la șase. Starea lui fusese provocată de statul în picioare dinaintea mașinilor pentru mult timp — norma obișnuită era de paisprezece pînă la optsprezece ore. Deformarea producea o circulație proastă a sîngelui care, la rîndul ei, ducea la afectarea măduvei osoase. Boala asta putea să apară în oricare dintre oase și era cel mai ușor de observat la încheietura mîinii drepte a băiatului, care avea o umflătură de douăzeci de centimetri în diametru ce-i producea dureri teribile.

Membrele atît de afectate erau invariabil amputate; se pierdea un membru, dar se salva viața. Cînd operația se încheie, Raule cercetă oasele. Aveau aspectul cu care se obișnuise, uscate ca un coral, complet lipsite de măduvă. Dacă băiatul supraviețuia, trebuia să-și găsească o altă slujbă, una pe care o putea îndeplini cu o singură mînă.

Fabricile îi răneau și ucideau pe copiii care lucrau acolo zi de zi. Toți, ca și băiatul acela, erau îmbolnăviți încetul cu încetul și mulți sufereau accidente îngrozitoare la mașinăriile neprotejate. Nu era ceva neobișnuit să auzi despre un copil prins de un echipament în mișcare și tras complet înăuntru, sfîșiat și strivit mortal. Copiii afectați, aduși din orfelinate și azile și angajați pe o mică parte din salariul unui adult pînă la vîrsta de douăzeci de ani, dacă supraviețuiau, erau tratați doar cu puțin mai bine decît sclavii din junglă. Unele familii își vindeau copiii aici ca să scape de înfometare, să-și plătească datoriile sau viciile.

Raule anesteziase profund băiatul cu sirop de mac. După zîmbetul de pe chipul lui își dădea seama că avea vise de drogat. Uneori, cei operați se trezeau din astfel de vise cu poftă de drog. Nu putea să nu observe ironia.

Era tîrziu. Strecură capul în salonul de alături și vorbi cu sora de noapte care stătea de veghe lîngă unul dintre paturi.

— Soră, e noapte și eu mă retrag. Vrei să fii dumneata atentă la tînărul din patul șaptesprezece?

Sora încuviință.

— Firește. Bine...

Bătăi în ușă.

Raule își simți umerii grei. Își dorea mult să se culce. Chiar dacă bidiviul batjocoritor al viselor avea să o ia și să o conducă prin obișnuitele ei coșmaruri, cel puțin trupul urma să i se odihnească.

Sora din tura de noapte aruncă o privire rece spre coridor.

— Sînteți obosită, doamnă doctor, spuse ea cu fermitate, ca și cum ar fi vorbit cu un pacient. Lăsați-mă pe mine să văd ce vor.

Raule zîmbi epuizată.

— Să vedem mai întîi cine sînt. Nu par să fie puștii de data asta.

Se auzea cel puțin vocea unei femei ale cărei înjurături și strigăte se auzeau clar, cu toată distanța și zidurile dintre ei.

Măicuța ridică din umeri.

— Cum doriți, spuse ea ezitînd, apoi clătină din cap. Mi-e teamă că lumea a observat bunătatea dumneavoastră. Profită de asta fără rușine.

Asta și vreau, își spuse Raule.

— Rușinea e un lux. Ca și bunătatea, spuse ea.

Măicuța o privi mirată. Obosită și enervată, Raule ieși pe coridor, luă cheile și se apropie de vizorul pătrat tăiat în ușă, pe care-l deschise și privi.

Dădu peste un alt ochi care privea prin vizor. Era un ochi negru, machiat cu negru, fardat puternic și furios. Era ochiul doamnei Elavora de la Clubul

Gentilomilor Terasa de Șofran, cel mai dichisit bordel din Cartierul Lămîilor.

Ochiul clipi. Raule își dădu seama că se înșelase. Expresia furioasă nu era decît groază.

Adolescenta de pe patul acoperit cu satin striga obscenități. Se încorda și se zbătea, în timp ce patru femei o țineau de mîini și de picioare. Încă vreo zece femei și fete și vreo doi băieței pictați se aflau în cameră cînd ajunse Raule și madama. Cu toții strigau aproape la fel de sălbatic ca și fata de pe pat.

Adolescenta avea piele măslinie, păr negru și drept, ochi albaștri. Era din Lusan. Din tribul Ikoi, după spusele doamnei Elavora. Durerile nașterii o cuprinseseră pe neașteptate și i se rupsese apa.

Și de ce nu chemase doamna Elavora o moașă în loc să vină la spital? Răspunsul era evident: femeia spera să-i vîndă ceva doctoriței care era cunoscută că achiziționează obiecte ca acela care atîrna din vaginul rupt al fetei.

Preț de cîteva secunde, Raule crezu că se află dinaintea rezultatului unui joc sexual incredibil sau al unei glume proaste. Dar membrana în care se afla creatura dintre picioarele fetei demonstra adevărul de netăgăduit. Prin membrană, trupul se vedea limpede: picioare cu solzi și o coadă mică între ele. De mărimea unui copil, era un crocodil tînăr.

Raule porunci să iasă toată lumea afară. Doamna Elavora plecă de bună voie, dar avea să rămînă dincolo de ușă, fără nici o îndoială. Cînd rămase singură și netîntuită de pat, fata lusană se mai potoli. Se agăță de cearșafuri și se prăbuși. Nu mai țipa acum, doar mîrîia ritmic, scăpînd printre dinți sunete de durere.

Raule nu stătu pe gînduri. O ajută pe fată să-și scoată creatura din trup.

Cînd ieși la iveală capul, avu un alt șoc, pentru că era uman.

Fata o surprinse pe Raule.

— Dă-mi-l, șopti ea.

Creatura respira și plîngea ca un copil obișnuit, sănătos. Începu să sugă de la pieptul mamei, cu gheruțele strînse.

Urmînd procedura, Raule se apucă să curețe și să coasă rănile fetei. În ciuda faptului că pierduse mult sînge, rămăsese conștientă; și, nebăgînd de seamă durerile trupului, îi vorbea calm bebelușului în limba ei.

Apoi vorbi cu Raule.

— Știu că ai fost adusă aici ca să-mi cumperi copilul. Cît crezi că valorează?

Raule înțelese că întrebarea era retorică.

— Tatăl lui a fost un zeu, spuse fata. Zeul rîului. L-am chemat într-un vis și m-am culcat lîngă el în regatul lui de apă. Mi-a spus că voi purta acest copil și că el va fi salvatorul poporului meu. Copilul meu va avea puterea rîului.

Raule ascultă, începînd să creadă că visează.

— Zeul mi-a spus că odrasla va semăna cu el.

Raule continuă să coasă. Cînd termină, ridică privirea spre fată, care tăcuse. Monstrul nou-născut tăcea și el. Fata i-l întinse lui Raule.

Era mort.

— Zeul rîului are cap de crocodil și trup de om, spuse calmă fata. Am greșit. Poate că vraja s-a stricat în pîntecele meu sau poate că zeul m-a păcălit. Se spune că faci colecție de monștri. Ia-l și pe ăsta.

Cu mișcări de automat, Raule îl luă.

Afară aștepta doamna Elavora, care se apropie să discute, dar Raule ridică trupul copilului-crocodil ca pe un talisman și doamna bătu în retragere.

Raule rămase nemișcată pînă tîrziu în noapte, cufundată într-un vîrtej de gînduri. Pînă la urmă, luă cadavrul micuț în laborator ca să îl disece. Nu se vedea nici o anomalie în partea de crocodil. Era un mascul. Capul uman și creierul erau de asemenea normale, fără nici un defect fizic. Avea ochii albaștri ai mamei lui. La locul de întîlnire dintre cap și trup, solzii deveneau treptat piele moale de copil.

După ce notă totul în detaliu și schiță numeroase diagrame ale anatomiei externe și interne, Raule pregăti un borcan și puse copilul înăuntru. Putea emite nenumărate teorii despre acest trup aberant, dar nici o concluzie.

Nu simți nici entuziasm, nici mirare, nici teamă, nici măcar groază.

Era doar tristă.

Zicîndu-și că e doar din pricina șocului care avea nevoie de timp să se consume, își permise să aștepte trecerea zilelor pentru a simți focul aprinzîndu-se în ea.

De ce pot asista la așa ceva fără să fiu profund schimbată cumva?

Aceasta era întrebarea pe care și-o pusese de atît de multe ori încît devenise un zgomot de fond al minții ei. Petrecu mult din timpul ei liber, așa puțin cît era, privind monstrul din borcan. Dar ar fi putut fi și un borcan cu murături după cît de mult o afecta. Începu să se întrebe dacă nu cumva nu numai conștiința și-o pierdea, ci, ca o stîncă măcinată de vînt în Ținutul de Aramă, pierdea și altă parte a ființei ei dinaintea unei forțe de uzură pe care o înțelegea tot atît de puțin pe cît stînca înțelegea vîntul.

Raule nu avea cu cine să vorbească. Nu căutase iubirea în Ashamoil. Avea legături, dar nici una atît de importantă, și, oricît de mult ar fi fost respectată, nu-și

făcuse prieteni în Cartierul Lămîilor. Aproape că-i ducea dorul lui Gwynn.

Nu se aștepta la nici o schimbare a acestor circumstanțe triste. Cu siguranță nu se așteptase să descopere intimitatea cu Jacope Vargey.

Legătura neobișnuită începuse cînd doamna Vargey murise de rabie într-o zi de Hiver, la două spătămîni de la nașterea crocodilului. Raule reușise să descopere sursa infecției: mușcătura unei maimuțe, animalul de casă al unui măcelar care trăia în aceeași clădire. Cînd i se spusese ce se întîmplase, sărmanul om sufocase maimuța cu o pernă, plîngînd cu șiroaie de lacrimi. Dar era prea tîrziu pentru doamna Vargey. *Încă o glumă proastă a vieții*, cugetase Raule.

La trei zile după ce doamna Vargey murise în spital, Raule luase asupra ei sarcina de a sta de vorbă cu Jacope.

— Emila trebuie să meargă mai departe la școală, îi spuse ea tînărului, blînd, dar ferm. Ai să faci asta pentru sora ta?

Jacope, sprijinit de perete și lustruind lama unui nou stilet, ridică nepăsător din umeri.

— Cu ce bani, doamnă?

— Cu banii pe care-i faci tu. Cu banii cu care cumperi tacîmuri din astea drăguțe, precum cuțitul din mîna ta, și cu care ai luat cizmele cele noi cu care ești încălțat. Știu că furi. Nu-mi pasă. Dar sora ta are nevoie să te gîndești la ea. Școala nu costă atît de mult. De ce să nu faci ceva pentru ea cu banii tăi?

Jacope rînji.

— Deci, îmi spui că ar trebui să mă țin în continuare de rele și să ajung un blestemat doar pentru ca sora mea să crească și să ajungă să se creadă mai bună decît mine?

Raule îi răspunse cu același rînjet.

— Chiar te aștepți să spun „Jacope Vargey, du-te și fă-ți rost de o slujbă adevărată și nimeni n-o să mai creadă că e mai bun decît tine"?

Asta îl făcu să dea capul pe spate și să rîdă răgușit. Raule se trezi rîzînd în același fel.

Se controlă și redeveni serioasă.

— Jacope, ar fi bine dacă te-ai putea opri să jefuiești oamenii. Dacă ai să fii arestat, te vor spînzura. Atunci îți imaginezi ce o să se întîmple cu Emila.

— Sînt copleșit de grija dumitale pentru ea, spuse el cu un sarcasm amar.

Raule se simți brusc rușinată.

— Jacope, îmi pare rău, spuse ea. Vrei să luăm discuția de la capăt?

— Nu am chef de vorbă.

După ce spuse asta, se lăsă o tăcere lungă, stînjenitoare, în care Raule se simți furioasă pe propria-i persoană.

Apoi se apropiase de Jacope și-l luase în brațe.

Rapiditatea răspunsului lui o surprinse. Entuziasmul ei o surprinse și mai tare.

În mare parte, deliciul venea din dorul de a face ceva ilegal. El era un bandit, poate chiar un ucigaș, și era, în plus, de două ori mai tînăr decît ea. O dată cu acest sentiment apăru și nostalgia.

Pofta trupească nu se aprinse pe cît de mult se așteptase, dar măcar era o pasiune omenească. Se mai culcă cu Jacope și după aceea, deseori. Uneori se ducea ea în camera pe care o închiriase băiatul, alteori venea el la spital.

Jacope vorbea rareori, prefera să comunice prin atingere. Ori că lustruiau armele, ori că o mîngîiau, mîinile lui vorbeau elocvent, în timp ce gura îi stătea închisă, bosumflată, iar în ochi i se citea condamnarea universală. Amorul lui era precoce, ca al unui adult; dar în toate celelalte era doar un băiețel.

Raule juca cu plăcere rolul partenerei mult mai în vîrstă. Îi trecu prin minte că nu se pricepuse, poate, niciodată să fie tînără, dar s-ar putea să se priceapă bine, într-o zi, să fie bătrînă. Nu afecta pe nimeni faptul că petrecea nopțile cu tînărul și, de aceea, conștiința ei ridica din umeri și o lăsa să se bucure de plăcerile libidinoase în compania lui Jacope, așa cum erau ele.

Și Emila continuă să meargă la școală. Raule descoperi că băiatul chiar își iubea sora. Emila devenise tăcută după moartea mamei, dar era un copil prea dur să se stingă de dorul ei. În privința metodelor lui Jacope de a face bani, acelea nu se schimbară.

— Vreau să fiu bogat, spuse el. Vreau un cal și haine bune. Și nu numai pentru mine, ci și pentru Emila. Nu-mi povesti despre riscuri. Nu sînt ca fraierul ăla de frate al meu care a murit; nu mă bag în confruntări pe care nu le pot cîștiga.

Raule își dădu seama că era inutil să-l convingă să gîndească altfel.

— E în junglă, spuse Beth.

Gwynn se gîndi la mlaștina în care-l aruncaseră pe Orley.

— Unde în junglă?

— În sud. Nu prea departe.

Era o dimineață plăcută, cu un soare blînd deasupra podurilor din Ashamoil, o briză molcomă șoptea peste rîu și aerul era ușor jilav din pricina răsuflării anotimpului umed ce se apropia. Caiacul pe care îl închiriaseră era vopsit drăguț în albastru-închis, cu înfloriturl de argint peste lemnul sculptat al bordajului și cu băncuțe ușor lăsate, dar confortabile, acoperite cu mătase albastră decolorată de soare.

Vîsliră amîndoi spre vest, în aval, pe rîul Skamander, preț de trei kilometri, pînă ajunseră între dealuri. Beth arătă că trebuie să întoarcă spre sud printr-unul dintre

vechile canale de irigații care se deschideau din ambele maluri ale rîului. Canalul îngust era perfect drept, ca o linie verde ce pătrundea în junglă.

După ce părăsiră rîul și traficul aglomerat, nu mai întîlniră nici un vas. Singurii tovarăși pe care-i aveau acum erau șerpii colorați care, deși otrăvitori, nu erau primejdioși, pentru că stăteau în apa lor și evitau ambarcațiunea. Crocodilii erau singura amenințare reală, de vreme ce unul mare ar fi putut să o răstoarne, motiv pentru care Gwynn luase cu el o pușcă de vînătoare; dar, deși văzură din cînd în cînd capete lungi scufundate pe jumătate în apă, nici unul dintre monștri nu arătă nici cel mai mic interes față de ei.

Din pricina junglei dese care oprea cea mai mare parte a luminii soarelui, pe canal era aproape răcoare. Aerul era jilav, stătut și avea miros de vechi. În lumina slabă, filtrată printre frunze, văzură șerpi uriași, șerpi boa ca de smarald încovrigați pe ramuri înnegrite de umezeală, la fel de toropiți ca și crocodilii de dedesubt. Reptilele nu erau singurele ființe gigantice pe care le văzură: trecînd pe lîngă temple părăginite, ajunseră la o aruncătură de băț de tigri lenevind pe terasele de piatră; iar ceea ce părea a fi un grup de măști sinistre care zbura pe deasupra rîului se dovedi a fi un stol de fluturi negri enormi, cu desene albe pe aripi în formă de ochi.

Din toate direcțiile se auzeau urlete și chirăituri și fluierături ale animalelor. Păsările erau ca niște fulgere portocalii, galbene, roșii și albastre.

Cînd soarele ajunse deasupra capului, temperatura canalului se ridică brusc, iar Beth sugeră să se odihnească pînă avea să treacă zăpușeala. Traseră sub un mahon uriaș și desfăcură sticla de vin, borcanele cu pepene și cu smochine păstrate în alcool pe care le aduseseră cu ei ca desert.

Vorbiseră foarte puțin în timpul călătoriei. Fusese o tăcere plăcută și continuă cît mîncară și băură.

— Uite, spuse apoi Beth, care stătea cu fața în direcția din care veniseră.

Arăta spre ceva, zîmbind. Gwynn se întoarse să vadă un obiect rotund plutind pe canal. Era geamandura unei plase de pescuit, o bilă albăstruie de sticlă de mărimea unui cap de om. Cînd ajunse din urmă barca lor, Beth se aplecă și o culese din apă.

O examină cu admirație, apoi i-o aruncă lui Gwynn. El o întoarse pe toate fețele. Sticla era suflată fără multă pricepere, dar bulele de aer și neregularitățile o făceau și mai interesantă. Jucăuș, o ridică în dreptul ochilor și privi prin ea.

— Ții lumea pe umeri? rîse Beth.

— Nu, tu o ții în brațe, spuse el și i-o aruncă înapoi.

Beth prinse cu grație geamandura. Ținînd-o în echilibru pe vîrful degetelor, și-o aduse dinaintea ochilor ca pe-un trofeu. Apoi se aplecă peste prăpastie și o puse înapoi în apă, trimițînd-o în drumul ei.

Gwynn se lăsă pe spate, relaxat.

— Deci, spuse el, acesta e paradisul tău?

— Cred că e aproape. Nu crezi?

— E un paradis în care nu prea e loc pentru oameni.

Un zîmbet viclean trecu peste fața ei.

— Ai dreptate, spuse ea, întinzîndu-și mîinile și picioarele.

Purta pantaloni verzi de mătase care îi ajungeau pînă la jumătatea gambelor. Își scosese cizmele și își freca încet picioarele goale unul de celălalt.

Soarele se mișcase și umbrele ajunseseră din nou pe canal. Gwynn întrebă ce se afla mai departe pe canal.

— Alte canale. Continuă kilometri întregi, îi răspunse Beth. Dar, dacă nu vrei să dormi în barcă, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Nu voia, așa că întoarseră caiacul și începură să vîslească din nou. Cînd ajunseră la ruinele templului, Beth spuse totuși:

— Hai să ne oprim aici o vreme. Tigrii par să fi plecat.

Gwynn se simți mai puțin sigur de asta, dar avea pistoalele și nu credea că un animal atît de mare ca un tigru s-ar fi putut strecura fără zgomot prin vegetația atît de deasă. Debarcară și se așezară pe pietrele acoperite cu viță ce fuseseră odată un chei antic.

Gwynn se uită o clipă la Beth. Chiar dacă asupra ei cădea puțină lumină, roșul și auriul părului și pielii ei erau pline de viață. Era o lucire în lumea aceea jilavă, ceva aparținînd soarelui.

Însă întunecimea ochilor ei nu putea fi mai profundă. Avea impresia că nu vede decît suprafața sufletului ei și că restul era scufundat.

Ea îl luă de umeri și îl țintui de piatră.

După ce făcură dragoste, rămaseră pe jumătate goi și fără cuvinte, odihnindu-și fiecare capul pe trupul celuilalt, moțăind în vreme ce jungla se întuneca. Numai atunci cînd tunetele slabe începură să se rostogolească peste umbrele ce se întețeau și cînd șerpii boa începură să se trezească și să se foiască, întinzîndu-se pe ramurile negre, numai atunci se ridicară și urcară în caiac.

Ajunseră pe rîu după lăsarea întunericului și se alăturară traficului naval al orașului, pierzînd încetul cu încetul contactul cu stelele pe măsură ce reintrară în mediul orașului Ashamoil.

10

Un stol de păsări ibis se ridică în aer după ce acestea se hrăniseră cu mațele de pește lăsate pe marginea docurilor de cei ce curățau peștii prinși dimineață. Trecu

pe deasupra treptelor ce intrau în apă unde o mulțime de femei spălau rufe, iar copiii aruncau undițe în apă. La capătul treptelor, piața de sclavi se deschisese.

Ziua era deja dogoritoare. Gwynn stătea sub marchiză cu un pahar de punci rece și cu numărul din dimineața aceea al ziarului Corul Zorilor. Marriott zăcea tolănit în hamac, curățîndu-și unghiile cu un cuțit. Doi băieți cu pieptul gol îl răcoreau cu evantaie din pene de flamingo.

Trei dintre negustorii de la Evantaiul de Corn stăteau lîngă țarc, supraveghind servitorii care ungeau cu ulei sclavii legați în lanțuri. Erau însoțiți de un trio de tineri care țineau deasupra lor umbrele de soare. Chiar și caii lui Gwynn și Marriott, priponiți sub o altă marchiză, aveau un băiat care le făcea vînt.

Gwynn puse paharul pe brațul lat al fotoliului și se frecă la ochi să alunge somnul. Era în halat de casă și avea o pălărie care să-l apere de soare. Ridică din nou paharul și se întoarse la răsfoitul ziarului, fiind însă atent cu un ochi la ce se întîmpla în jur.

Fuseseră avertizați.

Cîțiva negustori de păsări își făcură apariția. Gwynn îi urmări cu privirea. Nu erau decît niște clienți obișnuiți. Căscă.

O oră mai tîrziu, își simți pielea de pe ceafă întărindu-se. Se uită peste ziar și văzu grupul negustorilor apropiindu-se.

— Aha, uite-i că vin, spuse el.

Marriott se ridică ceva mai treaz în hamac. Răsuci cuțitul în mînă ca un golan.

De sub arcada dintre două clădiri din dreapta ieși bărbatul cu cercel de diamant. Nu numai că nu avea celălalt cercel, dar nu avea nici cealaltă ureche. Avea cu el zece tovarăși înarmați și cu răutate în priviri. Pe frunți aveau cu toții un însemn roșu, fie tatuat, fie pictat. Și omul cu un cercel purta așa ceva.

Gwynn împături ziarul și îl puse, împreună cu paharul, pe jos. Își sprijini coatele de brațele fotoliului și îi așteptă pe domnul Cercel și gașca lui să se apropie.

Se opriră dinaintea marchizei. Domnul Cercel scuipă între picioarele lui Gwynn. Ceilalți rămaseră în spatele șefului lor.

— Bună, vierme, spuse domnul Cercel.

— Să mi te adresezi cu „domnule vierme" cînd vorbești cu mine, spuse amuzat Gwynn.

— Am' să-ți spun cum am eu chef, prostule. Jigodie. Javră.

Gwynn nu-i luă în seamă insultele.

— Ce-ai pățit la ureche? întrebă el.

— S-a infectat. A trebuit să o tai. Mi-am otrăvit sîngele. Toate astea din cauză că sclava ta m-a mușcat, spuse omul, făcînd un pas în față. Așa că am venit să-mi iau compensația.

— Înțeleg, spuse Gwynn și făcu un semn cu mîna spre gașcă. Și domnii cu capul pictat sînt prietenii dumitale care au venit să te ajute, nu?

— Domnii din spate sînt frații mei. M-am alăturat Ordinului Fantomei Însîngerate. Au venit să mă ajute să-ți smulg amîndouă urechile, buzele...

Continuă în felul acesta ceva vreme. Pînă termină, cîțiva trecători se opriseră să privească.

— Ei bine, atunci să-i dăm drumul, spuse Gwynn.

— La ce?

— Ține minte, e pe jumătate mort, îi aminti Marriott.

Gwynn ridică vocea.

— Am spus să-i dai drumul. După cum vezi, eu și colegul meu sîntem foarte ocupați.

Domnul Cercel rînji.

— O să fiți foarte morți.

Se auzi un șuierat fin. Cîțiva din gașcă întoarseră capul, dar nu destul de repede.

Cît timp nu erau atenți, Gwynn folosi ocazia să tragă cîteva focuri.

Cei cinci spre care țintise căzură la pămînt.

În acest timp, domnul Cercel deschise și închise gura. Cuțitul lui Marriott i se înfipse în gît. Șuvoaie de sînge îi țîșneau din rană. Căzu și el.

Bătăușii rămași în picioare nu știau ce să facă. Îi priviră pe Marriott care scosese la iveală o carabină și pe Gwynn care nu se mișcase de pe fotoliu și stătea cu un pistol fumegînd în dreapta în timp ce cu degetele mîinii stîngi bătea darabana în patul celuilalt pistol. Se uitară în jos la tovarășii lor. Fiecare fusese împușcat prin mijlocul simbolului pictat pe frunte.

Gwynn bîțîi pistolul cu țeavă lungă spre cei cinci rămași în viață.

— Mai am un glonț aici. Care dintre voi îl dorește?

Unul dintre ei mîrîi și duse mîna la centură spre pistol.

Ceilalți îl imitară o clipă mai tîrziu. Nemaiavînd avantajul surprizei și avînd cinci adversari dinainte, Gwynn hotărî că distanța era prea mică pentru a fi confortabilă. Trase în piciorul omului celui mai apropiat și sări din scaun, aruncînd pistolul din mîna dreaptă și luîndu-l din salt pe celălalt. Omul în care trăsese căzu țipînd și ținîndu-se de genunchi. Gwynn aterizâ peste el, făcîndu-l să țipe din nou. După cum sperase, ceilalți ezitară să tragă, de teamă să nu-l lovească pe omul lor, care se zbătea și încerca să-l dea jos pe Gwynn. Marriott, îngenunchind sub hamac, împușcă unul, iar ceilalți își aduseră aminte de prezența lui. În vreme ce doi se întoarseră să se ocupe de Marriott, unul se lupta cu pistolul înțepenit. Gwynn își împușcă prizonierul în spate, apoi ținti spre cei doi care se întorceau și-l împușcă pe unul în falcă. Marriott îl doborî pe celălalt. Apoi Gwynn auzi un foc de armă și simți un șoc fierbinte în umărul drept. Ultimul golan încă se mai lupta cu

pistolul înțepenit. Gwynn trase și îl auzi pe Marriott trăgînd în același timp. Omul tresări și căzu.

Cercetîndu-și umărul, Gwynn își dădu seama că nu era vorba decît de o zgîrietură de un centimetru și o cămașă stricată. Se îndreptă de spate, se scutură de praf și privi în urmă spre Marriott.

Acesta părea nefericit.

— Îmi pare rău. Primul pe care l-am luat nu era chiar mort.

Gwynn își ridică pistolul pe care-l aruncase. Durerea era minimă și deja începea să n-o mai simtă.

— Nu-i nimic, prietene, spuse el. *Yche'ire faudhan bihat.* Nimeni nu poate ucide din prima mereu.

Marriott afișă un zîmbet subțire, apoi clătină din cap și urcă înapoi în hamac.

Gwynn se întoarse la scaunul lui și-și luă băutura și ziarul — toate cele trei lucruri necesare odihnei scăpaseră nevătămate de parcă un paznic invizibil al plăcerilor modeste ale vieții le protejase. Pocni din degete și băieții ieșiră de după marchiză, unde se ascunseseră, și își reluară postul la evantaie.

Gwynn sorbi din pahar și scoase un oftat contemplativ.

— Fantoma Însîngerată! Ai auzit vreodată de ei?

— Nu. Tu ești cel care e la curent cu știrile.

— Probabil sînt doar niște golani cu slogan.

Gwynn goli paharul și aprinse o țigară, oferind apoi pachetul lui Marriott.

Cînd Marriott se întinse să ia una, aruncă o privire spre cadavre.

— Acum chiar că sînt doar niște fantome însîngerate.

Scuipă pe jos.

Gwynn rîse, dar Marriott nu părea amuzat de propria-i glumă.

Afacerile de dimineață se reluaseră la țarc. Trecătorii își văzură de drum. În scurt timp apăru o gașcă de derbedei, parcă din pămînt, și aleargă spre cadavre. Lucrară eficient. În două minute dezbrăcaseră complet cadavrele. Unul dintre puști avea o roabă. Aruncară totul claie peste grămadă în ea și fugiră în spatele unei magazii.

Nu se terminase. Apărură niște indivizi ceva mai mari decît derbedeii de dinainte. Se apropiară cu pas șovăielnic, îmbrăcați cu haine ponosite și cu chipul complet acoperit, ascuns de soare și de ceilalți. Lucrînd cîte doi sau cîte trei, ridicară cei zece morți și-i duseră pe alei întunecoase.

Unul dintre ei aruncă o monedă la picioarele lui Gwynn.

Hoitarii se aflau peste tot în oraș. Nu erau pretențioși — fuseseră văzuți luînd morții, muribunzii, schilodiții — și nici unul dintre cei care era luat de ei nu mai era văzut vreodată. Unii spuneau că sînt strigoi, alții că sînt servitorii vrăjitorilor negri, iar alții că erau angajați de autoritățile orașului.

Nu se mai întîmplă nimic în dimineața aceea și, pe la prînz, Jasper cel Precis și Coate sosiră să preia tura.

Coate lovi cu vîrful cizmei într-o baltă de sînge de pe jos.

— Am ratat vreo petrecere? spuse el ușor dezamăgit.

— Da, răspunse Gwynn.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Jasper. Se pare că ați fi avut nevoie de ajutor, adăugă el arătînd spre mîneca lui Gwynn.

Acesta ridică din umeri.

— Un client nemulțumit a venit cu niște prieteni.

— Ce client? vru să știe Coate.

— Un armator din Phaience, improviză Gwynn.

Nu avea de gînd să spună că fusese împușcat de ciracii unui pește cu o singură ureche.

— Da, cine? continuă Jasper investigația. Am veri care fac afaceri cu nave.

— Uite că nu am făcut schimb de genealogii, spuse Gwynn, împăturindu-și ziarul și ridicîndu-se în picioare.

Trecînd pe lîngă Jasper, îl bătu prietenește pe umăr pe bărbatul tuciuriu.

— Îmi pare rău că ai ratat acțiunea, canibalule. Ai fi avut o friptură proaspătă la micul dejun.

Jasper avu de gînd să riposteze, dar Marriott îl făcu să tacă. Se ridică greoi din hamac și trecu pe lîngă el cu o expresie groaznică pe chip. Își dezlegă armăsarul, sări în șa și plecă în galop, lăsîndu-i pe Gwynn și pe ceilalți stînjeniți, evitîndu-și privirile.

În noaptea aceea, Marriott se duse la Diamantene. Tareda Mereu cînta, îmbrăcată cu o rochie făcută din mici oglinjoare cusute între ele. Trecuseră săptămîni de cînd nu mai fusese interesat de alte distracții decît să o privească pe ea. În nopțile în care nu cînta — nopți în care aparținea numai lui Ulm — era cuprins de depresie. În seara aceea era păzită de Tack și de un junior cu păr țepos pe nume Pieptene, care stăteau împreună la masa din față. Marriott se așezase la o masă în spate, sperînd să nu fie văzut.

Încercă să uite ce se întîmplase la tîrgul de sclavi.

De multe ori Tareda se îmbrățișa singură, de parcă ar fi vrut să se țină într-o singură bucată. Marriott încetase să-și mai imagineze cum ar fi fost dacă ar fi îmbrățișat-o el. Ar fi vrut să se oprească din cîntat, să se uite la el și să transforme visul în realitate. Cînd termină numărul și fu escortată în culise de Tack și Pieptene, Marriott își aprinse o țigară din acelea care-l amorțeau.

Ulm nu-i dăduse niciodată sarcina să aibă grijă de ea. Probabil că-și dăduse seama ce simțea pentru ea încă de la început. Se întreba cît mai avea s-o păstreze Ulm.

Cu siguranță că nu mai avea să treacă mult timp pînă ce avea să se satură de ea, așa cum se întîmplase cu toate femeile lui. Atunci, poate, ar fi avut o șansă.

Cînd își termină țigara, părăsi clubul pe ușa din spate și intră în primul bordel pe care-l văzu. Madama scoase fetele și el o alese pe cea care semăna cel mai mult cu Tareda.

După aceea, călărind pe străzile înroșite de luminile nopții spre casă, cugetă la problema lui.

Pentru că e aproape, dar de neatins, eu sufăr. Dar ar fi mai rău dacă aș părăsi orașul și nu aș mai vedea-o.

Nu-i așa?

Sînt un om slab, concluzionă el pentru a mia oară.

Ce putea să facă? Nu putea decît să stea, să spere și să sufere. Cine ar fi crezut că există un soi de demnitate sau onoare în asta?

Sînt un prost.

În timp ce mergea pe o străduță lăturalnică abruptă și liniștită de pe lîngă Podul Ars, absorbit de necazuri, Marriott auzi un vacarm în urma lui. Se răsuci să privească și văzu o căruță repezindu-se pe stradă și luînd curba pe două roți. Părea că o să se răstoarne, dar se îndreptă din nou și porni în viteză la vale. Se grăbi să-și tragă calul aproape de zidul caselor.

Căruța era prăpădită, iar încărcătura ce se legăna deasupra era prea mare și prost legată. Era evident că frîna cedase și căruța prindea iute viteză. Un măgar, încă înhămat la ea, galopa nebunește, încercînd fără speranță să scape. Căruțașul sălta pe băncuță, ținînd frîiele cu o mînă și cu cealaltă agățîndu-se de mînerul frînei.

— La o parte! strigă el din căruța ce năvălea. Dați-vă la o parte!

O parte din încărcătură căzu cînd căruța lovi o denivelare și alunecă. Mărfurile învelite în hîrtie de

ambalaj se desfăcură pe loc, spărgîndu-se cu zgomot. Cioburi de sticlă multicoloră se împrăștiară pe stradă.

Marriott se gîndi o clipă la idiotul care stivuise în căruță atît de precar încărcătura de sticlărie.

Căruța trecu pe lîngă el și depăși măgarul. Bietul animal căzu sub roțile din față,iar căruța, lovind măgarul, se răsturnă, aruncînd omul și lansînd restul încărcăturii în aer. Bombe policrome explodară pe sol una după alta.

Cînd zgomotul de cascadă se potoli, Marriott ieși din nou pe stradă. Descălecă și cercetă căruțașul, apoi măgarul. Amîndoi erau morți. O lungă fîșie de stradă era parcă acoperită cu paiete strălucitoare. Marriott privi acest curcubeu căruia îi era unic martor. Nu putea crede că era un semn bun.

Se îndepărtă călare și constată că nici măcar gîndurile lui pentru Tareda nu-i puteau alunga din minte răfuiala de la tîrgul de sclavi. Văzu, din nou, Fantoma Însîngerată luptîndu-se cu pistolul blocat și se văzu pe el țintind. Simți iarăși scuturătura din mînă cînd apăsase pe trăgaci și îl văzu pe Gwynn tresărind (își imagină glonțul trecînd la cîțiva centimetri mai la dreapta, prin capul lui Gwynn). Se văzu trăgînd într-un om mort în loc să tragă într-unul viu și se auzi mințind după aceea. Nu credea că mințise bine, dar Gwynn îl crezuse.

Marriott se imagină spunîndu-i lui Gwynn ceea ce se întîmplase de fapt, deși știa că nu avea să facă un astfel de lucru.

Voia să uite totul.

Pînă ce ajunse înapoi acasă, în apartamentul pe care-l închiriase pe strada Lumen, devenise aproape convins de propria-i minciună și era de părere că Ordinul Fantomei Însîngerate îi datora o cămașă nouă, nu el.

Dar cînd își dezlegă șireturile, mîna dreaptă îi tresări și continuă să tremure atît de rău, încît termină de dezbrăcat folosindu-se numai de mîna stîngă.

— Promiți să nu spui nimănui?

— Supraestimezi interesul pe care-l are lumea pentru asta. Dar promit. Pe cuvîntul meu.

Era ziua de Croal de după incidentul de la tîrgul de sclavi. Reverendul băuse mult și vorbea din nou despre secrete ezoterice. De această dată, vinul cel tare îi dezlegase limba destul de mult și ajunsese să-i spună lui Gwynn anumite lucruri ce ar fi trebuit să rămînă doar pentru urechile inițiaților.

— Încearcă să asculți cu oarecare respect ceea ce ai să auzi: Dumnezeu este infinit, iar o prezență infinită trebuie, logic, să cuprindă toate lucrurile, inclusiv toate potențialele. De aceea, Dumnezeu conține și potențialul celui ce nu e Dumnezeu. Cînd Dumnezeu a făcut universul, acest potențial s-a manifestat. Această manifestare a ne-divinului o numim infernal. Natura sa este complet paradoxală. În acest fel, fiule, poate exista un fenomen ce nu este divin într-un univers divin.

Gwynn sorbi din ceai.

— Asta e adevărul? întrebă el.

— Te depășește? spuse reverendul cu mulțumire. Nu sînt surprins. N-ar fi trebuit să vorbesc despre asemenea probleme cu un ateu.

— Poți să fii liniștit, nu voi spune nimănui. Dar să presupunem că teoria este corectă, de dragul discuției. Acest „infernal" s-ar manifesta ca un individ obișnuit, de exemplu ca mine?

— Da...

— Excelent. Chiar și așa privind, sînt ceea ce mi-aș dori să fiu.

— ...deși numai în privința viciilor și crimelor tale. O parte din tine — poate chiar mai mult de jumătate — este perfectă. Ești un bun candidat pentru ispășire. Răutatea ta e profundă, dar nu răspîndită.

Gwynn luă o bucată din plăcinta care era specialitatea zilei.

— Se poate spune, deci, că zeul tău și infernalul sînt dușmani?

— E ceva mai complicat. Dumnezeu știa ce urma să se întîmple, firește. Divinul era un plan pentru infernal. Pentru că totul vine din Dumnezeu și nimic dumnezeiesc nu poate fi distrus, infernalul trebuie să fie transmutat. Trebuie să-și recunoască greșeala, să înțeleagă lipsa de logică a existenței sale și să devină din proprie voință parte a divinului. Cînd va fi convertit complet, potențialul eronat nu va mai exista. Va fi atinsă perfecțiunea. Cu toții sîntem subiecți, substanțe ale acestei măreț alchimii, Marea Lucrare a lui Dumnezeu.

— Foarte emoționant. Și iadul cum se potrivește în această schemă eficientă?

— Gîndește-te la un olar care ia un vas prost făcut de pe roată și îl aruncă înapoi în găleata cu lut. Sufletele suferă cînd sînt tratate în acest fel și suferă așa pînă ce își încetează existența. Ești reciclat și transformat în altceva. Dumnezeu încearcă din nou pînă ce Lucrarea se termină. Pînă atunci, fiule, tu vei fi dispărut de mult.

— Frumos, spuse admirativ Gwynn.

— Frumos?

— Absolut. Asemenea poveste ciudată și tragică este foarte frumoasă.

Reverendul pufni.

— Ți se pare, firește, că batjocura ta este sofisticată, dar e numai juvenilă. Nu ai de gînd să încerci — nu ai de gînd să îndrăznești să cercetezi fundamentele incredulității tale?

Gwynn ridică o sprînceană.

— Nu prea cred că sînt obligat să fac eforturi în numele planurilor tale, părinte.

— Corect, oftă reverendul trist și caută împăcare în sticlă.

— Cu toate acestea, aș vrea să discut această problemă a aberației imaginare pe care zeul tău imaginar se chinuie atît de mult să o elimine. Am dreptate cînd presupun că violența este o proprietate a acestui infernal?

— Violența, cruzimea și toate răutățile, fiule, spuse reverendul între două înghițituri. Acestea nu fac parte din natura divină. Îmi pare rău să te decepționez. Știu că ți-ar plăcea ideea unui zeu vicios.

Gwynn făcu un gest de dezaprobare cu cuțitul.

— Mai degrabă aș prefera să nu existe nici un zeu. Dar recunosc că sînt mirat. De ce este secretă această parte a doctrinei tale — nu vrei să știe toată turma că virtutea aparține numai divinului?

Reverendul clătină din cap cu emfază.

— Masele s-ar putea să accepte, dar intelectualii vicleni ar argumenta că asta dovedește imperfecțiunea și limitele lui Dumnezeu. Ar promova imaginea unui Dumnezeu nehotărît, a unui Dumnezeu murdar, care se chinuiește să se perfecționeze, ca o persoană obișnuită — chiar a unui Dumnezeu bolnav. S-a mai întîmplat. Se poate ajunge la dualism. Oamenii încep să creadă că răul este o putere separată, la fel de puternică precum binele. Asta nu se poate.

— Dar, dacă ne gîndim numai la specia umană, se pare că acest infernal rivalizează în puteri cu părintele său divin.

— Ești răutăcios, dar să nu subestimezi bunătatea oamenilor, predică reverendul.

Nebăgîndu-l în seamă, Gwynn spuse:

— Și cum rămîne cu răutatea copleșitoare din natură? Nu știu dacă fiarele se delectează cu cruzimea lor așa cum ne delectăm noi; dar, chiar dacă cruzimea lor e mai puțin sofisticată, este cu siguranță abundentă și variată. Animalele afișează toate viciile, de la brutalitatea simplă a crocodilului pînă la comportamentul

uliului care crapă țeasta prăzii și îi devorează creierul de viu, sau cel al mușchilor care-și depun ouăle în omizi și alte insecte vii, de unde vor ieși puii care le vor devora pe dinăuntru. Sau, mai puțin crud, dar, cu siguranță, nu un lucru divin, regina furnicilor, care se naște fără picioare sau aripi, care este forțată să accepte îngrijirea furnicilor toată viața; toate sînt obligate la un trai leneș și decepționant. Ca să nu mai vorbim despre boli, ale căror cauze ni se spune de către știință că sînt niște animale foarte mici.

Gwynn își rosti discursul cu entuziasm. Petrecîndu-și mare parte din viață într-un ținut cu puține animale, era fascinat de abundența vieții la tropice și citea regulat jurnalele zoologice din bibliotecă.

— Răutatea, concluzionă el, pare să înflorească în lume.

— Ai terminat? Pentru că nu ai făcut decît să arăți că ai o imagine distorsionată a lumii. Ignori grandoarea și tandrețea din natură ca un măscărici idiot ce se joacă cu gîndaci într-un colț al sălii tronului; îți bați joc de cele create; este un lucru nedemn.

— Te-ai gîndit vreodată că infernalul poate lupta și că e pe cale să cîștige, că e în avantaj de multă vreme?

Reverendul nu voia să se lase atras.

— Nu avem de unde ști, insistă el, intențiile infinitului, nemărginitului. Totul e frumos la vremea lui. Nici nu-ți poți imagina cît de frumos.

Acesta fu ultimul lucru coerent spus de reverend dinaintea paharului. Vinul, care așteptase liniștit în sîngele lui, porni la atac și-l luă în stăpînire.

Reverendul se trezi a doua zi într-un hotel drăguț. Hainele îi fuseseră curățate și călcate și cineva avusese grijă să-i lase un pachet cu prafuri contra mahmurelii pe noptieră. Ăsta era un lucru bun, pentru că trebuia să ajungă repede la spital. Nu că doctorița sau surorile

aveau să-i ducă dorul, dar știa că una dintre paciente era pe moarte și nu-i plăcea să rateze nici un deces.

Cînd ajunse, pacienta mai era încă în viață, deși abia mai rezista. Nu avea o boală anume; era doar bătrînă. Se așeză la capul patului ei și îi cercetă chipul osos și liniștit.

De cîte ori privise moartea în ochi? De mii de ori, fără îndoială. De fiecare dată căuta același lucru: ceva pe chip, în ochi, care să-i spună că muribundul îl vede pe Dumnezeu. Nu observase pînă acum nici un semn. Absența lui continuă îl tulbura mult, atît de mult, încît în ultima vreme începuse să întrebe direct, în șoaptă, dar hotărît, ca acum:

— Ce vezi? Ce simți?

— Nu văd nimic, spuse răgușită femeia, fără să deschidă ochii. Mă simt obosită ca o cîrpă în vînt.

Cuprins de vinovăție, reverendul continuă:

— Nu auzi nimic? Te rog, încearcă să asculți.

— Îți aud pălăvrăgeala, părinte, mormăi ea, și e mare povară pentru urechile mele. Taci sau du-te undeva de unde să nu te aud.

— Îmi pare rău, șopti reverendul.

Renunță și rămase tăcut lîngă patul ei, urmărind-o din priviri. Nu vedea nimic. Cînd fu gata să moară, femeia deschise ochii, dar dacă văzu ceva mai luminos decît tavanul, nimic din înfățișarea ei nu o trădă. Încă o veghe irosită.

Privind împrejur pe furiș ca să se asigure că nu era văzut de nici o soră, scoase sticla de whisky din haină și trase o dușcă grăbită.

Reverendul era conștient că majoritatea erau mulțumiți să nu știe ce zace dincolo de poarta morții sau să creadă ceea ce religia, a lui sau oricare alta, îi spunea să creadă. Se simțea vinovat că, deși vorbea în numele credinței, nu fusese cu adevărat credincios niciodată. Nu avusese niciodată nevoie, pentru că avea

oarecare cunoștințe despre Dumnezeu — sau cel puțin așa credea.

Acesta era momentul în care gîndurile începeau să se învîrtească în jurul cozii.

Reverendul își amintea — deși nu mai era atît de sigur pe amintirile lui — că avusese contact cu Dumnezeu, Îl simțise, Îl auzise, chiar Îl văzuse. Prezența divină — sau fenomenul care părea a fi o prezență, prezență divină din pricină că măreția ei depășea de departe măreția oricărui lucru perceput în natură — fusese alături, deasupra, împrejurul și înăuntrul lui toată viața.

Nu fusese lipsit de ea niciodată și de aceea îi înțelesese enormitatea abia cînd dispăruse. Despărțirea fusese bruscă, neanunțată ca fuga unui amant capricios.

Reverendul nu avea cuvinte să descrie potrivit prezența însăși. Absența sa era vidul, durerea pricinuită de lipsă și pierdere, durere fără nume, dar care putea fi descrisă drept senzația exilului de care sufereau, după părerea lui, toți oamenii, chiar dacă nu-și dădeau seama, precum Gwynn.

Mai mult decît vorbea cu muribunzii, reverendul își făcuse un obicei din a vorbi morților. Tăcerea lor îl făcea să vrea să vorbească. Se adresă femeii moarte:

— Timpul ne răpește puterea de a ne mira, nu-i așa? Ne diluează încetul cu încetul entuziasmul și pune în loc nesiguranța. În tinerețe am fost uluit de Dumnezeu și am plecat să predic în pustie dragostea divină. Eram entuziasmat de deșert. În fiecare zi am văzut chipul lui Dumnezeu în soarele crunt, în pămîntul pîrjolit și în vîntul arzător și în fiecare noapte am zărit chipul divin în lună, în focurile din fața corturilor și în liniștea somnului. Dar, mai presus de toate, vă mărturisesc, doamnă, și îmi pare rău dacă vă jignesc urechile, l-am văzut pe Dumnezeu în femei; trupurile lor glorioase și ochii de gazelă, dulceața lor și temperamentul impetuos!

Postind, am avut viziuni despre un văl în cer și am înțeles că acesta ascundea frumusețea supremă, dulceața, impetuozitatea, grația infinită și gloria! În mod ironic, pe Dumnezeu l-am pierdut pînă la urmă din pricina unei fete. Vălul a rămas, dar nu am mai zărit nimic dincolo de el. Poate că acel văl era singurul lucru sfînt. Cînd închid ochii, încă îl mai văd! Sufletul meu tînjește după Dumnezeu, dar omul nu e numai sufletul său, nu? E îngrozitor ce spun, dar lutul meu tînjește după lutul fetițelor. Ca să-mi potolesc vina — și te rog să-mi ierți lipsa de delicatețe — aproape că m-am convins singur că îl caut de Dumnezeu în brațele lor și în alte locuri pe care nu le pot menționa. Vă mulțumesc, doamnă, pentru atenție.

Trase cearșaful peste capul moartei. Apoi plecă la Casa Galbenă.

Acolo îl așteptau vești proaste. Cînd o ceru pe Calila, proprietăreasa îi spuse că un alt bărbat o cumpărase și o luase cu el pentru uzul lui privat. Îi sugeră o altă fată, dar reverendul se simți înșelat și jefuit și își pierdu orice dorință de plăcere. Plecă și se așeză sub un felinar de pe un teren cu dărîmături pe malul apei, acolo unde fuseseră odată niște case. Găsi bucăți de cărămidă și de gresie împrejur și le aruncă una după alta în apă.

Cînd se plictisi de asta, crescu coconi în palme.

Nu știa niciodată ce avea să iasă din ei. Deseori erau viespi; dar mai scosese și miriapozi, scarabei și chiar păsări colibri. De această dată, cînd coconii se desfăcură, se trezi în palme cu fluturi mari de noapte care băteau din aripile diafane cenușii. Cînd li se uscară aripile, se ridicară în zbor, înălțîndu-se iute în aer. Reverendul îi privi. Deși nu voia să fie emoționat de frumusețea lor, nu se putu abține.

Cu toate acestea, fluturii erau condamnați. Atrași de lumina lămpii, zburară spre flacără. Îi dădură ocol

de două ori, apoi zburară direct în flacără, dispărînd cu două pocnete slabe.

Lacrimi de frustrare umplură ochii reverendului. Refuzînd să cedeze, mai produse doi coconi din care ieșiră două libelule albastre superbe.

Și acestea se ridicară spre flacără și căzură ca niște bețișoare arse, ca niște chibrituri folosite. Oftînd, reverendul produse un al treilea set de coconi. Căpătă din nou fluturi de noapte, de această dată maronii, părăși și deloc frumoși. Reverendul încercă să-i alunge peste apă, dar ei urmară aceeași cale direct spre flacără.

Renunță și închise rănile din mîini, apoi își vîrî pumnii în gură ca să se forțeze să nu plîngă ca o femeie.

11

Anotimpul umed sosi în Ashamoil aducînd cu el aer lipicios și fierbinte, furtuni și roiuri de țînțari, de muște și cicade. Fumul și praful de cărbune aprins în umezeală îmbîcsea aerul de pe Skamander și de pe terasele de jos; țesăturile putrezeau, ghipsul se sfărîma, metalul ruginea. Întregul oraș se împuți și duhnea a canale desfundate din care răsuflau dizenteria și holera.

Schimbarea anotimpurilor era prin tradiție o vreme a actelor ciudate, de parcă oamenii care aveau mijloace să uite de disconfortul fizic ar fi încercat să nu se mai gîndească la suferința trupească. Moda anului trecut fusese știința, multe bucătării se transformaseră în laboratoare pe durata întregului anotimp. Astfel, mulți săriseră în aer, se sufocaseră în nori de gaz otrăvitor, declanșaseră incendii și luaseră boli de la animalele pe care experimentaseră. Ca urmare, în acest an fusese îmbrățișată moda romantismului medieval trecut, saturat cu magie, lipsit de orice fel de tehnologie. Un individ pe nume Durn Limment, care făcuse o mare

avere din vopseluri și cerneluri, văzu ocazia de a amesteca festivalul fantastic de modă cu comerțul și o angajă pe Beth să creeze ilustrații pentru un bestiar. Trebuia să fie o ediție limitată, opulentă — „un incunabul modern", după cum spunea Limment, tipărit cu cernelurile lui și legat în piele colorată cu ultramarin și auriu. Îi spusese lui Beth că avea libertatea de a face ce vrea cu imaginile, atît timp cît lucrarea îi afișa toată gama de culori și se făcea repede, ca să profite de moda sezonului.

Gwynn era acolo cînd Beth începu să producă desenele pentru carte. I se păru că lumea ei de forme nehotărîte era acum parțial organizată într-un mod mai codificat. Grupă anumite elemente și botează rezultatul: o fiară cu trup de bufniță, aripi de foc și capul unui copil negru care rîde, pe care-l numi Rambukul; pe unul cu o corabie în loc de trup, cu gîturile a nouă lebede și capurile a nouă lilieci îl numi Lalgorma. Cea mai ciudată creatură pe care o desenă era o piatră roșie, netedă, cu barbă de iarbă albă pe care o numi Ombelex. Deși părea o creatură inertă, o înfățișă închisă într-o cușcă grea. Desenă și interpretări ale monștrilor tradiționali, inclusiv un nou vasilisc cu chip ascuțit de mascul, o glugă ca de cobră făcută din pene de păun și o limbă cu țepi. Sfinxul pe care-l desenă era tradiționalul leu-vultur-femeie, care însă se juca cu o geamandură de sticlă.

În timp ce era ocupată cu acest proiect, avu grijă și de lucrul care îi aducea un venit stabil. Lucra multe ore să acopere cererea crescîndă de portrete erotice. Aici se vedea acum influența noului ei amant. Îi spuse lui Gwynn că era atît de liniar și de monocromatic, încît era ideal pentru gravuri. Chipurile deveniră mai puțin precise, frumusețea lor mai marțială; căpătară ceva din alura prototipului și ceva din malițiozitatea lui care îi putea fi observată în gesturi și expresii. Modelul lor nu se exprima asupra lor, ci doar zîmbea de fiecare dată

cînd dădea cu ochii de lucrări. Înțelegea ce fel de comportament i se cere atît timp cît juca rolul muzei.

Arta ei privată căpătă o și mai pronunțată schimbare. Declarînd că bestiarul îi satisfăcea interesul pentru înfățișări extreme, încetă să mai creeze imagini de carnaval al minunilor și începu o serie de acuarele în tonuri sumbre în care harababura senzațională de dinainte era înlocuită de exact opusul ei. În edificii arhitectonice ori extrem de strîmte, ori extrem de vaste, siluete umane nelămurite stăteau singure sau cîte două. Parțial ascunse în umbre sau stînd la distanță, păreau pe cale să dispară. Din aceste scene, Gwynn căpătă senzația unei vieți secrete într-o lume nedezvăluită care exista dincolo de ziduri, ghicită după furișarea siluetelor sau după vreun obiect complicat ce zăcea pe stradă de parcă ar fi fost aruncat acolo.

Inevitabil, se află pînă la urmă în Evantaiul de Corn că avea o amantă foarte frumoasă. Ceilalți îl necăjiră și voiră să afle cînd o puteau vedea. Numai Marriott nu spuse nimic. Se retrăgea din ce în ce mai mult în sine. În acest timp, Gwynn petrecu tot mai puțin timp socializînd cu colegii lui și din ce în ce mai mult cu Beth. Uneori o privea la lucru. Beth se putea transforma dintr-o creatoare de vise într-o mașină de producție. Cînd o văzuse cum asudă muncind la pregătirea procesului de gravare, la acoperirea plăcilor de metal și la curățarea bitumului și a cernelei cu lacuri de terebentină și șomoioage de hîrtie, o întrebă de ce nu-și ia un asistent. Ea îi răspunse că lucrul manual îi antrenează corpul în timp ce mintea i se odihnește, adăugînd părerea ei că treburile obișnuite aveau valoare dacă erau tratate ca o disciplină, nu ca o stare de fapt permanentă.

La rîndul ei, Beth îl privi antrenîndu-se cu sabia, ceea ce făcea deseori pentru scurt timp dimineața, direct după ce se trezea și se spăla. Într-o zi, ea îi spuse că-l invidiază pentru îndemînarea lui în artele marțiale.

Numai în circumstanțe primejdioase, declarase ea, se poate afla cît de mult valorează. El răspunse ceva neutru, gîndindu-se ce fel de circumstanțe considera ea ca fiind primejdioase. În locurile nesănătoase pe care le frecventau, nu fusese niciodată pus în situația de a o apăra.

Nu se simți în stare să o întrebe ce vedea la el, dar își pusese singur de multe ori această întrebare. Înțelese că între ei funcționa un fel de atracție a lucrurilor opuse care nu erau neapărat complementare. Beth îi povestise pentru a doua oară de călătoria lungă pe care voia să o facă, trecînd dintr-un port în altul fără oprire și fără să se gîndească la capătul călătoriei. Nu știa dacă o făcuse cu intenție, dar vorbise numai la persoana întîi singular în legătură cu plecarea din Țărmul Teleute. Nu era greu să și-o imagineze călătorind în acest fel, la nesfîrșit, fără teamă, căutînd și găsind mereu noi fenomene și storcîndu-le esența în lucrările ei despre lumi imaginare.

Îngrijorat de starea lui Marriott, Gwynn se cercetă pe sine, căutînd semne de melancolie. Observă că se simțea ceva mai legat de orele romantice ale apusului și răsăritului și că avea un sentiment mai pronunțat al scurtimii vieții și al singurătății esențiale, dar era obișnuit cu aceste simptome din alte relații amoroase anterioare și de aceea nu văzu nici un motiv de îngrijorare pentru sănătatea lui — cel puțin nu pentru cea a minții. În anotimpul umed, ca toată lumea din oraș, se temea să nu se îmbolnăvească. Umiditatea atrăgea paraziți și molime, iar căruțele cu cadavre treceau de două ori pe zi, ridicînd morții ca să-i arunce în rîu, lucru ce atrăgea mulți crocodili. Se învățaseră cu ora la care sosea căruța și, astfel, înaintea răsăritului și după apus, apa de la cheiurile din Ashamoil se umpleau cu saurieni flămînzi. În aceste momente, bărcile se țineau pe mijlocul rîului, departe de traficul

primitiv și agresiv de la mal. Nici o barcă nu avea curajul să se apropie de înghesuiala de la locul în care erau aruncate trupurile în apă.

Beth și Gwynn făceau de două ori pe săptămînă călătorii pe canalul din junglă. Atmosfera de acolo nu era mai puțin apăsătoare decît cea din oraș, dar era mai curată. Într-una dintre aceste călătorii, într-o zi în care cerul era acoperit complet cu nori albi fierbinți și aburi cu miros de mucegai, Beth stătea la prova caiacului, îmbrăcată cu o cămașă veche, cu mînecile pantalonilor suflecate și cu sandale în picioare. Unghiile de la picioare îi erau vopsite cu auriu. Gwynn era și el îmbrăcat ușor, cu părul strîns în vîrful capului, ca un barcagiu. Un arzător portabil de pe fundul bărcii scotea un fum de camfor care alunga țînțarii. Aduseseră cu ei și o copertină ca să se protejeze de căldură și de insecte, mai ales de păianjenii cei mari care creșteau în sezonul umed și care nu erau deranjați de camfor sau de oricare alt miros (măcar erau destul de mari ca să fie nimeriți cu pistolul).

La prînz, se opriră, traseră la mal și desfăcură copertina. Acolo, în timp ce jucau plictisiți zaruri după masa de prînz, Gwynn află mai multe despre fascinația lui Beth pentru ocean.

— Nu am fost niciodată la ocean, dar îmi amintesc că am zburat acolo, spuse ea. Îmi amintesc toate navele și curba orizontului. M-am așezat pe o stîncă și am privit portul. M-ai crede dacă ți-aș spune că amintirea asta nu pare să fie un vis?

— Te-aș crede; dar dacă ai insista că nu a fost deloc un vis, n-aș mai fi atît de încrezător.

— Da, cred că ai dreptate. Nu-mi amintesc ce vîrstă aveam cînd am visat asta. Eram mică. Dar înainte să visez asta am fost o fetiță cuminte, după aceea am început să stau în preajma golanilor și să mint. Oamenii mă găseau vinovată întotdeauna, dar parcă se supărau

pe altcineva. Se supărau pe fetița cea bună care fusesem. Nu înțelegeau că aceea dispăruse, se pierduse pe undeva și că o altă creatură se trezise în patul ei. Uneori cred că fetița a plecat pe ocean și eu sînt singura parte a ei care a rămas în urmă; un fel de sediment al memoriei sau imaginației ei, prins în coșul de gunoi al unui trecut perpetuu. Sau sînt ceva cu care ea s-a întîlnit și a acceptat să schimbe locurile.

— Și care dintre aceste posibilități ar fi adevărul, după părerea ta?

— Penultima, cred.

— Asta înseamnă că ai vrea să fii un monstru, dar nu unul plin de cruzime?

— Nu prea cred. Un monstru, nu o brută. Știi povestea omului cu o cutie grea?

— Nu cred.

— Un om face rost de o cutie. În unele versiuni o cumpără, în altele o capătă ca răsplată pentru o faptă bună; nu are nici o importanță. Povestea începe cînd persoana care îi dă cutia îi spune că, pe măsură ce trece timpul, obiectul dinăuntru devine din ce în ce mai valoros, cu condiția să nu deschidă cutia. Omul crede, așa că duce cu el cutia luni de zile fără să o deschidă. Treptat, ea devine mai grea. În sfîrșit, după un timp ajunge atît de grea, încît nu o mai poate duce. Se gîndește să cumpere un măgar, dar își dă seama că și acesta va fi depășit în curînd. Într-o zi va avea nevoie de un cal, apoi de un elefant, și pînă atunci va deveni un bătrîn care nu mai are timp să se bucure de conținutul cutiei. Hotărăște că lucrul cel mai înțelept este să deschidă cutia.

— Și ce era înăuntru?

— Un imp. Creaturile astea sînt ca niște bufoni care spun glume vulgare. La început, omul s-a înfuriat că nu a găsit nimic mai bun în cutie, dar impul s-a dovedit a fi isteț și bun și, pînă la urmă, îl ajută să cucerească

inima unei femei pe care o urmărește pe tot timpul poveștii. Firește, spera să o găsească pe ea în cutie.

— Și se întreba dacă nu cumva, lăsînd cutia nedeschisă încă puțin, nu ar fi găsit-o pe ea înăuntru? bănui Gwynn.

— În unele variante ale poveștii, dar de obicei crede că a făcut exact ce trebuia, de vreme ce capătă pînă la urmă și femeia viselor lui și un prieten folositor în persoana impului. Există și o versiune mai rară în care descoperă că niciodată nu ar fi găsit altceva decît impul care l-ar fi făcut să cucerească inima femeii pe care și-ar fi dorit-o, indiferent care ar fi fost aceea. Atunci începe să regrete că nu și-a dorit mai mult decît o femeie, iar povestea se termină mai puțin vesel.

— Dar tu preferi versiunea asta? ghici din nou Gwynn.

— Așa este. Una dintre școlile de filozofi de pe continent afirmă că întotdeauna ne găsim pofta inimii. De aceea, ei îi sfătuiesc pe oameni să fie îndrăzneți și să-și dorească lucruri mari.

— Și filozofii ăștia au spus vreodată ce și-au dorit ei?

— Niciodată. Și-au dorit puterea, dar au folosit întotdeauna eufemisme.

Apoi Beth strigă triumfătoare „Ha!", deoarece cîștigase jocul.

— Ți-am spus o poveste; acum trebuie să-mi spui tu una.

Gwynn spuse că era un lucru cinstit și o întrebă ce fel de poveste ar vrea să audă.

— Adevărul despre tine, spuse ea. Ce te-a alungat atît de departe de locurile natale? Ce cauți?

— Să trăiesc, îi răspunse el, privind peste apă. Poporul meu are o zicală: cînd nu are de ucis dușmani, o familie trebuie să ucidă ceva, altfel se va ucide pe sine. Într-o noapte, ca să nu fiu ucis, mi s-a părut mai convenabil să fur o sanie și să fug din Falias. Eram

destul de tînăr. Înainte să ajung prea departe, m-am întîlnit cu un alt băiat cu care am devenit prieten. Amîndoi am mers spre răsărit pînă într-un ducat numit Brumaya. Din nefericire, în timp ce ne odihneam acolo, a izbucnit războiul. Din întîmplare, tocmai clanul meu era agresorul. Am fost recunoscut, arestat și dus în temnița ducelui sub acuzația că aș fi fost spion. Firește, am încercat să le spun că nu eram prea iubit acasă și firește că ei nu m-au crezut. Din fericire, prietenul meu a reușit să nu se lase prins și a angajat niște oameni să mă salveze. Însă a trebuit să vîndă toate lucrurile ca să-i plătească. Am rămas cu hainele de pe noi și cu un cățelandru — așa că aveam trei guri de hrănit. Ca să nu ne aresteze din nou și nici să nu murim de foame, ne-am înrolat în armata de mercenari care era plătită — ca să vezi ironia — de către ducele din Brumaya. Curînd, m-am trezit că lupt împotriva propriului meu popor. M-am răzbunat destul ca să satisfac pînă și mîndria unui adolescent. Atunci am căpătat și sabia asta.

Gwynn bătu darabana pe teaca sabiei Gol'achab.

— Oricum, ca să o scurtez, în Brumaya a trebuit să semnăm un contract pe trei ani. După aceea, diferite contracte ne-au dus spre sud și spre vest. Cînd ni s-au sfîrșit cei trei ani, ajunseserăm în Ținutul de Aramă. Prietenul meu s-a lăsat de meserie și a plecat pe calea lui. Eu am rămas. Lucrurile au mers bine pînă la un punct, după care au mers prost. La sfîrșit, situația era îngrozitoare și am avut noroc să scap cu viață. M-a ajutat o prietenă. Sau poate că nu ar trebui să o numesc prietenă; n-ar fi de acord. O femeie cu principii înalte, asta în mod clar.

Se opri. Beth se uita ciudat la el.

Nu, nu la el, își dădu el seama. La ceva din spatele lui.

— Gwynn..., șopti ea.

Orice ar fi fost, nu părea să-i fie frică. Tonul vocii și privirea trădau admirație, chiar adorație. Simți un mic acces de gelozie.

Beth ridică încet mîna și arătă peste umărul lui.

— Avem o companie distinsă.

Gwynn era cît pe ce să spună că, deși aprecia încordarea dramatică, prefera comunicarea clară. Dar cînd adulmecă mirosul nou-sositului, inima îi sări din piept.

Un tigru.

Chipul lui Beth strălucea.

Cu mișcări foarte lente, Gwynn scoase pistolul din toc și întoarse capul.

În umbră, zări fiara. Nu era la mai mult de doi metri, întinsă pe o piatră. Gwynn îndreptă pistolul asupra ei. Îi era teamă de forța ei, de greutatea trupului ei. Îl mînca degetul să tragă. Trase cocoșul. Avu nevoie de tot autocontrolul să nu apese trăgaciul.

În timp ce aștepta cu inima în gît, simți calmul lui Beth.

În cele din urmă, tigrul se mișcă. Traversă umbra, se îndreptă spre apă și plescăi puternic din picioare. Caiacul se legănă și se ciocni de platformă.

Gwynn răsuflă încet. Se uită la Beth care era atentă la capul negru-auriu ce traversa rîul.

— Mulțumesc, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Nu cred că m-ai fi iertat.

Ea îi oferi una dintre privirile ei enigmatice, apoi întinse paharul cu zaruri. Oftînd, Gwynn puse pistolul deoparte.

Cîștigă jocul următor. Beth îl întrebă ce vrea ca trofeu.

— Vreau să știu de ce nu te temi de lucrurile de temut, răspunse el privind-o în ochi.

— Răspunsul e simplu, spuse ea. Nu ghicești?

— Doamnă, eu sînt soldat. Am fost învățat să citesc totul în ochii adversarului. Mai întîi înveți să citești intențiile. Apoi începi să vezi sufletele. Oamenii ajung ca niște cărți deschise. Nimeni nu te mai poate surprinde. Teoretic. Dar chintesența ta îmi este opacă, trebuie să recunosc. Dacă mi-ai fi fost dușman, aș fi fost îngrijorat. Așa, sînt intrigat.

— Ei, poate că nu am suflet. Poate că asta e partea din mine care a plecat în noaptea în care am visat că zbor spre ocean. Poate că nu mă tem de tigru pentru că sînt mai puternică. Și tigrul înțelege asta.

Cuvintele ei nu i se părură lipsite de sens. Simțurile care îl ajutau să detecteze lucruri subtile indicau un mare mister dincolo de suprafață, ca lumile ei nedescoperite din gravurile cele noi.

— Ar trebui să devenim înțelepți o dată cu vîrsta, spuse ea, privind pe lîngă el spre junglă și spre apă. Ar trebui să devenim bogați spiritual.

El îi întinse zarurile.

— Mai jucăm?

— O singură dată.

— Bine.

Trișară amîndoi, iar Beth cîștigă la limită. Spuse că nu mai avea alte întrebări, dar insista să primească un semn al victoriei, așa că Gwynn împleti o coroniță de salcie și i-o puse pe cap. Apoi îngenunche și îi oferi cu mărinimie gîtul.

Cînd se întoarseră în oraș în noaptea aceea, Beth dori să dea o tură prin bîlci, așa că, după ce duseră înapoi caiacul, merseră pe jos cîteva străzi de-a lungul rîului, spre lumina torțelor și vacarmul bîlciului.

Beth descoperi cu bucurie un nou-venit, ocupînd spațiul de lîngă podiumul îmbrăcat în pînză al lui Modomo. Această atracție, care nu se prezenta sub nici un nume, era un bărbat de vîrstă mijlocie care stătea pe spate pe o saltea, avînd numai o legătură în jurul

șoldurilor. Era de statură medie, cu un trup sănătos, iar salteaua pe care stătea era curată. Pielea îi era aproape la fel de albă ca a lui Gwynn, dar cu o tentă rozalie. Ținea ochii închiși, cu buzele deschise într-un zîmbet blînd.

Singurul lucru ciudat era lujerul de lotus care îi ieșea din buric. Era o floare mare, perfectă, de același roz palid ca și pielea bărbatului.

Beth se apropie și cercetă floarea. Bărbatul nu mișcă. Beth atinse o petală.

— Un șiling să tragi de ea, spuse bărbatul fără să deschidă ochii. Dacă o poți scoate, cîștigi ceva.

— Ce?

— Nu contează, spuse el, pentru că nu o să reușești. Nimeni n-a reușit vreodată și nici nu va reuși. Dar poți încerca dacă vrei.

Beth se cotrobăi prin buzunarul pantalonului și găsi un șiling. Bărbatul îl luă și îl strecură sub saltea. Beth prinse în mîini lujerul lotusului și trase — fără succes. Trase a doua oară cu toată puterea. Dar, după cum spusese bărbatul, floarea nu ieșea. Parcă ar fi avut rădăcinile sub un munte.

Bărbatul avea un buric foarte adînc și îi era imposibil să vadă exact cum era prinsă floarea de lotus de trupul lui. Beth bătu în retragere.

— Gwynn, încearcă tu, spuse ea.

Gwynn încrucișă brațele la piept și se uită semeț la omul cu floarea de lotus.

— Nu, mulțumesc, draga mea. Acest tip de exhibiționism nu e pe gustul meu.

— Nu o face pe durul. Ai putea să o tai. Ți-ar plăcea.

— Ar crește la loc, se băgă în vorbă bărbatul. Rădăcinile sînt în mine și vor porduce o altă floare.

— Cît de lungi sînt rădăcinile? întrebă Beth.

Omul scoase un oftat lung.

— Mai lungi decît ți-ai imagina.

— Doare?

— Nu.

— Și atunci de ce vrei să o scoți? E frumoasă. Nu-ți place?

— Nu-mi displace. Dar majoritatea oamenilor au aceeași părere ca prietenul tău; li se pare urît. Cu excepția părinților mei, nimeni nu m-a iubit.

— Chiar cred că e crescută acolo, îi spuse Beth lui Gwynn. Nu pare lipită.

— Pune-l în bestiarul tău, sugeră Gwynn.

Trecură mai departe.

— Nici măcar nu-ți trece prin cap să crezi că e crescută chiar din el, nu?

— Într-adevăr, nu, dragă, spuse el, nu foarte convins, dar simțea nevoia în acel moment să aibă o atitudine diferită de a ei.

— Îți dorești prea puțin de la lume, Gwynn, spuse ea clătinînd din cap.

Singur în apartamentul său, contemplă înțelesul iubirii.

Oricît de dese erau momentele cînd îi plăcea să creadă că sentimentul pe care el și Beth îl aveau unul pentru altul era dragoste, știa bine că nu era așa. Nu era emoția, nici măcar situația cunoscută în anvallică sub numele de *cariah*. Deși se obișnuise repede cu limba din Ashamoil, care era în mod esențial un schelet de gramatică halaciană elegantă cu carne din vocabularul a vreo zece alte limbi, i se părea că limba lui natală oferea instrumente mai precise pentru a defini anumite concepte și stări emoționale, dintre care făcea parte, din întîmplare, și dragostea. În limba lui Beth ar fi putut spune de pildă „Te iubesc". În anvallică, această frază ar fi fost imposibilă, deoarece *cariah*, iubirea, nu avea formă la singular și nu putea fi exprimată decît la plural. Se înțelegea a fi obligatoriu un sentiment mutual și

implica o amestecare voluntară a identităților. Cînd o persoană dorea să-și afirme *cariah* față de o alta, expresia cea mai folosită era „Iubim cum apa iubește apa și focul iubește focul".

Ca să spui numai „Te iubesc" ar fi trebuit să folosești termenul *naithul*, ceea ce însemna să te întorci sau să te apleci asupra subiectului. Verbul implica sentimente calde, admirație, dorință carnală sau chiar devoțiune, dar nu implica și sentimentul reciproc. Obsesia lui Marriott pentru Tareda Mereu era cazul cel mai disperat de *naithul*. Partenerii foloseau rareori termenul unul pentru celălalt.

Mai exista un cuvînt, *suhath*, denumind o persoană întîlnită la răscruce. Sensul era acela al întîlnirii a doi călători, care se bucură unul de tovărășia celuilalt, după care urmează despărțirea și plecarea mai departe. Gwynn și Beth făceau parte din această categorie. Se abținea să-și dorească mai mult, cu excepția unui lucru: să ajungă să o cunoască înainte să se separe.

Știa că-i scapă ceva important — vedea dungile, dar nu recunoștea tigrul. Din această cauză se hotărîse să-l viziteze pe unchiul Vanbutchell. De data asta stabilise, precaut, o întîlnire, ca să evite o nouă excursie fără rost.

La ora întîlnirii cu Gwynn, unchiul Vanbutchell veni să răspundă la ușă, arătînd ca un înger foarte bătrîn, ametit și blînd, îmbrăcat cu o jachetă aurie peste pijama și cu un fes care-i cădea pe frunte. Alchimistul îl primi pe Gwynn cu căldură și îl pofti înăuntru, printr-un hol pînă într-o cameră retrasă cu mai multe canapele. Gwynn se așeză pe canapeaua de lîngă o vitrină în care era așezată o colecție de obiecte antice.

— A trecut ceva timp de cînd nu te-am mai văzut, spuse Vanbutchell, vîrîndu-și mîinile în mîneci.

— Am fost foarte ocupat, unchiule.

— O să mă simt jignit dacă ai să-mi vorbești despre nenorociții aceia din tîrgul de noapte!

— A trebuit să trec pe la ei cînd tu vizitai alte planuri ale conștiinței. Cinstit să fiu, ultima dată n-a fost rău deloc. Ar trebui să fii atent, să nu-ți pierzi clientela.

Vanbutchell părea profund întristat, și Gwynn zîmbi.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Rivalul tău este altcineva. O persoană, nu o sticluță.

— A, o doamnă, nu? Sau un băiat?

— Unchiule, n-o să spun ce este, răspunse Gwynn, clătinînd din cap. Vreau să-ți spun doar că că am nevoie să cercetez o problemă neclară. Ce ai de vînzare pentru asta?

— Pentru limpezirea simțurilor, spuse Vanbutchell în timp ce se îndrepta spre un dulăpior cu multe rafturi de sticlă, cred că am ceva chiar foarte bun. Din fericire pentru tine, ți-l pot oferi la un preț rezonabil.

Trase un raft și scoase o fiolă de sticlă pe care i-o înmînă lui Gwynn.

— Se numește Mările Lunii. Un nume drăguț pentru o licoare drăguță, după părerea mea.

Ținînd fiola între degete, Gwynn examină lichidul pe care-l conținea. Era maroniu-roșcat, apos și ușor tulbure.

— Te amețește bine, nu? întrebă el.

Vanbutchell jubila.

— Halucinația e totală. Călătoria e de-a dreptul fantastică.

Gwynn îi întinse fiola înapoi lui Vanbutchell.

— Dacă aș fi vrut să călătoresc, ți-aș fi spus asta. Eu caut informații, nu iluzii.

— Ah, nu, ai înțeles greșit! spuse Vanbutchell grăbit, ridicînd mîinile într-un gest implacabil. Tinctura asta te va duce într-un punct de unde ai să fii în stare să vezi tot ce vrei. Depășește iluzia timpului liniar. Am

folosit-o de multe ori și pot să spun că nu am fost niciodată dezamăgit. Nu îți oferă o privire spre interior, ci spre exterior, ceea ce este mai folositor oricui, mai puțin misticilor; iar tu, dacă aș putea fi atît de îndrăzneț să fac un comentariu personal, nu-mi pari un mistic. Totuși, din punct de vedere rațional și gnostic, substanța e minunată.

— Cînd te lauzi în halul ăsta mă apucă îndoiala.

Vanbutchell deschise brațele și spuse:

— Știi că nu mă aștept ca cineva să-mi cumpere produsele fără să le fac o introducere. Ce-ai zice să faci un test pe loc, gratis?

Gwynn răsuci fiola între degete.

— Există efecte secundare?

— Nici unul, deși nu l-aș amesteca cu nimic. Și nu-ți pot garanta sănătatea dacă îl folosești exagerat, firește. Poate fi luat așa sau diluat.

— Bine, am să încerc. Pune ibricul pe foc, unchiule.

— Incomparabilă femeie, remarcă satisfăcut colonelul Strălucire. Bune șolduri!

— Foarte bune, domnule! salută caporalul Lipeală.

— O zeiță! exclamă reverendul.

— O stea, zîmbi astronomul.

— Aș da-o pe Tareda pentru ea, comentă Ulm făcînd din ochi.

Deasupra gulerului de pene verzi, gura cărnoasă a Taredei Mereu se bosumflă furioasă. Expresia ei se preschimbă într-un zîmbet cînd se aplecă și șopti:

— Tu ce ai da pentru ea, Gwynn?

Gwynn se uită la fiara despre care vorbeau, un sfinx care se plimba încoace și-ncolo pe o plajă din fața terasei hotelului unde stăteau cu toții sub un umbrar de bambus. Pe masă erau șampanie și struguri albi într-un bol de cristal. Cerul de smarald și marea se întindeau pînă la orizont, unde se vedea un șir de vapoare.

— Cred că o să aflăm, răspunse el.

Toată lumea de la masă se uita spre vapoarele care traversau foarte repede marea.

Ceilalți rămaseră la masă, iar el se ridică și porni spre plajă. Sfinxul se opri din mers și se apropie de el prin apă. Răsuflarea ei era dogoritoare și mirosea a trandafiri și vînat proaspăt. Ochii ei erau negri ca fierul.

Apoi, sfinxul se întoarse și se îndepărtă puțin. Cînd privi din nou spre mare văzu vapoarele deja ancorate.

Generalul Anforth, îmbrăcat cu o haină albastră și cu și mai multe șnururi de aur decît colonelul Strălucire, coborî din nava cea mai mare și păși peste apă ca un sfînt. În mînă avea o lesă la capătul căreia se afla Marriott, gol, mergînd pe apă în patru labe. Anforth se opri la marginea nisipului. Marriott trase de lesă, mîrîind și lăsînd bale.

— La călcîi! se răsti Anforth și Marriott se ghemui pe nisip, privind în sus cu ochi ucigași.

— Am știut întotdeauna că am să te prind, Gwynn, spuse Anforth, trăgînd afară sabia. A fost numai o problemă de răbdare.

Deși știa cum avea să se termine, Gwynn își dădu totuși interesul. În timp ce sfinxul îi spunea ghicitori lui Marriott, el se luptă cu generalul Anforth. Priceperea bătrînului era teribilă; Gwynn, surclasat, ametit, era tăiat iar și iar. Nu simțea nici o durere, doar umilire fără margini.

Sfinxul se descurcă mai bine. Îi înfulecase capul lui Marriott și îl scuipase în apă, unde rămăsese plutind, balansîndu-se pe valuri. Apoi își îndreptă atenția spre Anforth. Îl prinse de umăr cu o labă uriașă cu gheare ascuțite, îl trase la pămînt și-l țintui cu greutatea ei. Anforth se zbătu fără rost; sfinxul scoase ghearele celeilalte labe din față și îl spintecă asemenea unui pește.

Gwynn dori să o aplaude, dar cînd încercă să bată din palme, observă cu surpriză că Anforth îi tăiase mîna

dreaptă, care zăcea la picioarele lui, strîngînd nu sabia, ci doar un fir roșu care dispărea în ciotul încheieturii.

Căzu în apă, pe scoicile ascuțite care îi pătrunseră în carne. Se uită rugător în ochii goi ai sfinxului. Mirosul dulce-acrișor îi umplu nările. Monstrul mîrîi. Gwynn văzu că ochii de fier nu erau decît niște capace; prin mijlocul fiecăruia trecea cîte o despicătură prinsă cu încuietori fine. Cu ultimele puteri, ridică mîna stîngă, întinzînd degetele spre ochiul cel mai apropiat.

Gwynn deschise ochii. Fu dezorientat preț de o clipă, apoi își reveni, trezindu-se în cameră cu Vanbutchell. Înjură încetișor.

— Nu-i bun? întrebă Vanbutchell bîțîindu-se pe picioare. Te simți bine?

— Bine.

Se ridică de pe canapea imediat și își îndreptă hainele. Măcar Vanbutchell îi spusese adevărul despre lipsa efectelor secundare. Sau, cel puțin, despre lipsa lor în primul moment. Parcă nu fusese sub influența substanței — se uită la ceas — preț de jumătate de oră.

— A fost mai profund și mai real decît un vis obișnuit, nu? întrebă Vanbutchell.

— Nu eu trebuie să judec profunzimea sau realitatea, spuse Gwynn, aranjîndu-și un buton.

— În cazul ăsta, te interesează și alte călătorii pe mările lunare?

Acum că viziunea dispăruse, scepticismul inițial al lui Gwynn reveni. Sperase că viziunea indusă chimic, cercetîndu-i memoria, ar fi descifrat aspectele ascunse ale lui Beth prin acele imagini enigmatice ale ei pe care le înregistraseră chiar ochii lui, ca niște scribi ce scriau după dictare într-o limbă necunoscută lor, silabă după silabă. Cu toate acestea, după cum își amintea el viziunea, căpătase aura unui simulacru. Dacă ar fi durat

destul de mult ca să reușească să deschidă capacele de fier, credea că ar fi văzut înăuntru o minciună.

— Nu, nu cred. Dă-mi ca de obicei. Patru drahme sînt de ajuns.

— Cum dorești, spuse Vanbutchell și se îndreptă spre dulăpiorul cu rafturi și scoase o sticluță. Pot să te întreb de ce îți place asta atît de mult?

— Îmi potolește teama de adevărul absolut, spuse Gwynn și numără banii. Noapte bună, unchiule.

— A, da, așa să fie. Noapte bună și vise frumoase, spuse Vanbutchell.

12

La Diamantene, un soi de cărăbuși cu ochi înflăcărați își găsiseră sălaș potrivit. Pe podea, oriunde te-ai fi uitat, scăpărau și fremătau perechi de mici puncte roșii, incandescente. Efectul era plăcut la vedere, dar mirosul pe care-l emanau aceștia cînd îi călcai era, din nefericire, pestilențial. Ca să-și scape localul de ei, Ulm adusese înăuntru mai mulți pitoni galbeni, cunoscuți ca avînd un mare apetit pentru cărăbușii de toate soiurile. Unul dintre aceștia se urcase pe scaunul lui Gwynn, iar Jasper cel Precis îl stîrnise să sară la spuma de pe-o halbă de bere, cu toate că toate încercările lui Gwynn de a-l face să încerce o țigară fuseseră întîmpinate cu o împotrivire implacabilă.

Ulm își adunase locotenenții la club pentru a face un anunț.

— Domnilor, după cum știți cu toții, fiul meu cel mic, Elei, a stat în anul din urmă acasă la sora mea, în Musenda. Sînt bucuros să vă spun că-n dimineața aceasta a sosit înapoi aici, în Ashamoil. Mîine seară, ca să-i sărbătorim venirea, voi da o petrecere la vila mea.

Gwynn bătu din palme alături de ceilalți, ascultînd însă doar cu jumătate de ureche. Marriott, stînd la stînga sa, nu avea astîmpăr. Era seara liberă a Taredei și, în absența ei, Marriott nu părea să știe ce altceva să facă în afară de-a bea ca un pește. Avea ochii roșii, tenul de culoarea zăpezii stropite cu urină, o expresie buimacă și disperată pe chip. Își împăturea și despăturea șervețelul de la masă, își încheia și lărgea cravata, se scobea în dinți cu unghiile, apoi își curăța unghiile cu dinții; era un spectacol jalnic. De-a lungul serii, Gwynn încercase să-i vorbească, dar, primind ca răspuns numai vorbe monosilabice și priviri chinuite, renunțase la încercare. Ceilalți îl ignoraseră pur și simplu de la început, nedorind evident să se încurce cu un om decăzut. Chiar și Ulm îl ignorase, lucru care-l făcea pe Gwynn să fie agitat, căci Ulm nu ignora niciodată nimic. Avea oare de gînd Ulm să aștepte ca Marriott să-și piardă complet mințile?

Apoi își auzi numele.

— Gwynn, vreau s-o aduci pe domnița aceea a ta. Cred că ai ținut-o ascunsă destul de mult.

— Sigur c-o voi aduce, dacă voi putea, dar e posibil să-și fi făcut deja alte planuri. Are o fire foarte independentă, zise Gwynn cu inocență.

Ulm se aplecă în față, zîmbind, dezvelindu-și cîțiva dinți.

— Nu crezi că ai putea-o convinge că o seară de cîștiguri, mîncăruri și dansuri la vila mea ar fi o distracție mai bună decît socializarea cu scursorile orașului ăstuia la canalele de deversare de pe malul rîului?

Gwynn își compuse un chip de om suferind.

— Ulm, e o femeie. Eu nu sînt decît masculul speciei. N-aș putea s-o conving că soarele răsare de la est dacă ea ar prefera să răsară de la vest, spuse el, stîrnind rîsete din partea unora.

— Gwynn, poale de femeie, de ce te temi? îl luă Ulm în rîs. Crezi că ți-o va fura cineva de la masa asta?

Vorbele acestea stîrniră hohote și mai zgomotoase.

— Dacă ar avea nechibzuința să-și lege viața de unul dintre troglodiții ăștia, ar trebui să mă consider bucuros că am scăpat de ea, răspunse Gwynn cu un aer leneș.

Ceilalți, cu excepția lui Marriott, reacționară pornind un cor de insulte. Zgomotul îl alertă pe piton atît de tare, încît căzu de pe scaunul lui Gwynn și se furișă sub masa alăturată (unii aveau să spună mai tîrziu că-l văzuseră sorbind din dozatoarele de bere de la bar). Jasper cel Precis îl provocă pe Gwynn la un concurs de frumusețe și noblețe, Tack și Pocnitoare propuseră un concurs de forță, iar lui Coate i-ar fi fost pe plac o întrecere de virilitate.

— Oricînd vreți, jigodii netrebnice, zîmbi Gwynn cu nepăsare.

— În cazul ăsta, Gwynn, de ce să n-o facem la petrecere?

Ricana veni din partea lui Biscay Bucătarul.

— Măi, măi, Biscay, prăpăditule; ai de gînd să-mi încînți doamna cu o partidă aventuroasă de contabilitate?

— Dedesubturile financiare s-au dovedit și-n alte rînduri a cîștiga favorurile multor trupuri tinere și dulci, zise grăsanul.

— Multe trupuri trebuie să pară tinere în întunericul depozitului și dulci unui om care probabil că trăiește în preajma aromei propriilor sale dejecții aburinde, îndrăznesc să spun.

Biscay își lăsă capul pe spate și rîse.

— Ou și oțet! Mă face cu ou și cu oțet!

— Prea-bine, domnilor, ajunge, zise Ulm. Gwynn, adu-o. Nu fi egoist. Înfrumusețează întoarcerea acasă a fiului meu.

În pofida tonului glumeț al discursului său, acesta conținea și un ton poruncitor.

Știind că nu mai putea întinde coarda, Gwynn ridică brațele într-un gest de resemnare.

— Orice dorești, desigur că mă voi strădui să fac.

Mai tîrziu, revăzînd discuția în minte, se crispă la cît de mult o înjosise pe Beth. Totuși, nu ar fi avut cum altfel să le vorbească despre ea colegilor săi.

Beth reacționase la jalnica sa explicație pentru cererea lui Ulm rîzînd.

— Dar îmi doresc să merg! Cred că protipendada n-ar fi deloc în dezacord cu mine.

Se roti cu spatele la el pentru a se sprijini de roata unei prese din atelier, adoptînd o postură elegantă.

— Mîine îmi voi cumpăra o rochie și Trandafirul Scuturat se va duce la balul celor răi — se întoarse la el cu pas agale și-și strecură brațele pe după mijlocul său — împreună cu cavalerul ei cel negru.

Observîndu-i privirea nu-tocmai-fericită, îi oferi una la fel de provocatoare.

— De ce te temi?

Dacă era să fie sincer, nu se mai temea pentru siguranța ei în compania tovarășilor săi. Ulm avea dreptate. Într-adevăr se temea că o va pierde în favoarea unuia dintre ceilalți.

— De repetarea acestei întrebări, draga mea! fu răspunsul pe care-l oferi.

Gwynn își aminti puține lucruri de la petrecere. Bănui că fusese o adevărată orgie, căci se simți slăbit vreme de două zile încheiate după aceea, însă amănuntele se aflau undeva pe-un canal întunecat, irecuperabile cu excepția cîtorva, foarte puține, care ieșiră la suprafață ca niște bule de aer în cursul ședерii sale la pat.

Aproape toate aceste amintiri erau cu Beth. Dacă fiul lui Ulm, pe care Gwynn nu și-l putea aminti cîtuși de puțin, fusese vedeta aparentă a petrecerii, Beth fusese adevărata vedetă, punînd-o în umbră pînă și pe Tareda Mereu. Îi transformase pe bărbații din Evantaiul de Corn cum nici Tareda în clipele ei cele mai tragice nu reușise s-o facă. Mintea lui Gwynn retrăi, într-un chip fragmentar, momente cînd fiecare dintre colegii săi, în compania lui Beth, fusese absolut fermecător, vădind maniere nobile, amabil și măsurat la vorbe. Într-un fragment de memorie, el și Beth erau îmbrățișați de Ulm, care spunea, aparent cu o extremă sinceritate: „Căsătoriți-vă. Vă doresc tot binele."

Despre propriul său comportament nu reuși să dragheze nimic; nu era nici o fărîmă de amintire dacă luase parte sau nu la acea bizară amabilitate. Își amintea însă că Marriott n-o făcuse. Păstra amintirea lui Marriott îngenuncheat într-un colț, ținîndu-se de cap, văitîndu-se: „Îmi tremură mîinile, îmi tremură capul, nu mă pot uita."

Gwynn descoperi că gîndurile îi mergeau pe-o traiectorie neobișnuită: *Ca s-o cîștig cu adevărat, la ce va trebui oare să renunț?*

În ziua de Croal se simțea destul de bine pentru a se duce la obișnuita întîlnire cu reverendul.

Reverendul observă că arăta mai palid decît de obicei și că mînca puțin. Renunțînd la ideea pe care o susținea — oricum, demonstrația nu-i ieșea prea bine — arătă cu cuțitul spre farfuria aproape neatinsă a adversarului său.

— Care e problema? Ești bolnav?

— Sînt doar puțin obosit.

— Ei bine, mie-mi pari bolnav. Hai, fiule, care-i problema?

Gwynn se trezi că-și dădea glas gîndurilor:

— E posibil să fie un caz ușor de...

Își înghiți cuvintele, recăpătîndu-și în grabă discreția, făcînd un gest vag în schimbul cuvîntului nerostit.

— Sifilis? își dădu cu părerea reverendul. Fiule, sper că n-ai fost prea rușinos ca să nu mergi la doctor!

— Mulțumesc, dar sînt într-o stare de sănătate satisfăcătoare, spuse el. Voiam să spun „extenuare".

— Nu, nu-i adevărat, spuse reverendul, scuturînd din cap. Recunosc atitudinea unui bărbat care a luat o boală intimă. Dacă nu e sifilis, atunci domnița aia a ta... cea despre care nu vorbești niciodată... ai lăsat-o grea? Ei?

— Nu.

— Atunci, insistă reverendul, poate că a lăsat-o grea altcineva și ea dă vina pe tine? Sau să fie oare pofta ei inepuizabilă și tu să te simți... secătuit?

Scutură pe furculiță un tăiței flasc ca să se facă înțeles.

Gwynn își pierdu pe dată cumpătul.

— Glumește pe seama mea cît poftești, dar mai vorbește încă o dată necuviincios despre Beth și-o să te omor, bătrîn neghiob ce ești!

Reverendul scoase un fluierat scăzut.

— Vai mie, vai mie. Ceva este-n mod clar nelalocul lui. Ar trebui să-mi înțelegi îngrijorarea. Știi că am nevoie de tine nevătămat pentru ceea ce pregătesc și, prin urmare, sînt interesat de sănătatea ta.

— Sper că nu-ți închipui că mă amuzi.

— Mă tem, fiul meu, că nu mi-am închipuit niciodată că sînt bufonul tău personal!

Gwynn își reveni în fire. Își regăsi simțul umorului.

— Nu e reciprocă poziția asta? Îți însuflețesc existența sumbră, nu-i așa, părinte? Și amîndoi avem ocazia să ne echilibrăm puțin...

Își aprinse un autodafé, inhală profund și suflă inele de fum spre reverend.

— Știi ce cred eu? zise reverendul. Cred că ești bolnav de dragoste. Sau, mai degrabă, așa te crezi.

— Și ce dacă-i așa?

Reverendul își făcu trucul de-a scoate din nimic o țigară și chibrituri. Suflă înapoi inele de fum și-l trimise pe unul prin mijlocul unuia al lui Gwynn.

— Fiule, crede-mă, n-ai nici o șansă să fii îndrăgostit. Există oameni capabili de iubire — o iubire adevărată, serioasă, profundă — și oameni care pur și simplu nu sînt și nu vor fi niciodată capabili. E inimaginabil ca un tip ca tine să fie orice altceva în afara acestui din urmă caz.

— Cuvinte amăgitoare... mă-ndoiesc că le crezi cu adevărat.

— Atunci, rogu-te, spune-mi ce cred eu.

— Contrarul. Dar m-aș hazarda să spun că ești invidios. Nu vrei ca eu să fiu fericit. Ai prefera să-ți imaginezi că sufăr, doar ca tu să te simți bine știind că nu ești singurul în situația asta. Ei bine, părinte?

După o clipă de auto-interogație, reverendul conchise că-l stăpîniseră, într-adevăr, invidia și pizma. Conchise de asemenea că nu-i păsa. Dacă Gwynn îi era prieten, îi era în mod egal și dușman; unul pe care soarta ar fi trebuit să-l facă să sufere, dar pe care, într-adevăr, îl tratase cu o nedreaptă generozitate. Reverendul se gîndi la propriile sale iubiri pierdute, de la Dumnezeu la Calila, și interesul de-a salva atît sufletul lui Gwynn, cît și pe al său îl părăsi pe măsură ce spiritul răzbunător își întări încleștarea. Nu se putu înfrîna să nu rostească și alte vorbe răutăcioase.

— M-ai făcut să sufăr — și asta cînd depun un efort atît de mare să văd lucrurile din perspectiva ta! Cred doar că un om ca tine, un om de cuvînt, un bulevardier, sigur că trebuie să se bucure de viață în vreme ce-i interzice categoric acesteia să se bucure de el. Nu te-ai întărit în calea sentimentelor, nu ți-ai mutilat sufletul

ca să te protejezi de vanitate? Cum poți atunci să te închipui într-un leșin al iubirii? Orice-ar fi în neregulă cu tine, cu siguranță nu e vorba de iubire!

Mina lui Gwynn deveni gînditoare. Pe-un ton de rară blîndețe și rară candoare, spuse:

— Chiar crezi asta? Te aud însușindu-ți o mîndrie perversă, mîndrie de care pari a crede că eu sînt stăpînit, străduindu-te să mă îndemni să-mi neg cele mai nobile sentimente. Făcînd asta, te înjosești mult. Chiar și eu pot vedea asta. Chiar vrei să-ți tai singur gîtul doar de dragul înscrierii unui punct ieftin și dușmănos împotriva mea, și chiar crezi că te voi lăsa s-o faci, cînd acum eu sînt cel care are în joc ceva valoros?

Cu o demnitate și mai mare, continuă:

— Simt cea mai rară bucurie și provocare în compania lui Beth. Ea iscă în mine o flacără nici pe departe comună. Cred că nu mă voi sătura niciodată să-i stau alături. Și, chiar de-ar fi o nesăbuință să sper că avem un viitor comun, doar un nebun ar permite acestui lucru să împiedice fericirea din clipa de față. N-o voi dezonora fiind altcumva decît sincer în ceea ce spun despre ea. Oricît aș greși cu gîndul, n-o voi batjocori niciodată. Cînd ea e subiectul discuției, vei descoperi că sînt cît se poate de serios.

Reverendul lăsă capul în pămînt. Momentul său de răutate trecuse. Era rușinat și uluit în mod egal. Totuși, din confuzie se ivi o senzație de mirare, căci își dădu seama că în sfîrșit aplicase o lovitură grăitoare. Cît de paradoxal și de ironic era că în răbufnirea sa de supărare, în momentul său de eșec, adusese la lumină ceva ce fusese adînc îngropat în adversarul său. Cîrligul său nepriceput găsise un loc lipsit de apărare și pătrunsese destul de adînc, încît să tragă afară o fărîmă de virtute.

— Îmi pare rău, spuse el, ridicînd privirea. Mă vei ierta?

— Fie nu poate fi iertat nimic, fie nu e nimic de iertat. Am rostit de multe ori astfel de vorbe, dar, din cîte știu eu, nimeni nu mi-a dat vreodată ascultare.

După mai multe minute ce trecură în liniște, reverendul vorbi din nou. Se întorsese la vechea sa dispoziție.

— Fiul meu, sentimentele tale față de această domniță sînt doar un simptom al adevăratei tale dorințe de uniune cu Dumnezeu, se înțelege de la sine. Dar am înregistrat un progres cu tine! Da, chiar așa. Sînt pe cale să cîștig, fiindcă recunoști că încerci aceste sentimente adevărate și profunde, și că tînjești după un fel de viață cuviincioasă alături de persoana iubită.

— Mă înțelegi complet greșit, ca de obicei, dacă crezi că tînjesc după cuviință.

— La naiba cu asta, atunci; nu contează. Un fel de viață alături de ea. Domnul mi-este martor, ies cîștigător!

Reverendul lovi cu pumnul în masă, făcînd farfuriile să zăngăne.

— Crezi ce vrei. Nu contează deloc pentru mine.

— Atunci, cred că am cîștigat runda asta, fie c-o recunoști au ba.

— N-o recunosc. Dar a fost o rundă interesantă. Prin urmare, primește mulțumirile mele. Dar, cum am spus, sînt ostenit. Am să-ți urez o noapte bună.

Gwynn lăsă plata pentru mîncare și-și împinse scaunul în spate. Cu o plecăciune din cap spre reverend, se ridică și plecă.

Afară, fluieră încet, sărind în șaua calului. Porni în trap de-a lungul străzii.

Simți o desfătare răspîndindu-i-se încet prin corp. Senzația aceasta începuse cînd vorbise despre sinceritatea sentimentelor sale față de Beth.

— Că ai cîștigat ori nu ceva, părinte, eu, fără-ndoială, am cîștigat ceva, murmură el.

Micul instrument — semănînd cu un tîrnăcop miniatural, delicat — intră cu ușurință în orbita tînărului ce stătea întins cu fața în jos pe masa de demonstrații. Bărbatul înalt și vioi care-și spunea doctor Solitar execută o mișcare agilă din încheietura mîinii, apoi scoase micul tîrnăcop. Globul ocular mișcat din loc al pacientului său își reveni în poziția normală.

— Poftim, doamnelor și domnilor! se adresă doctorul Solitar publicului înghesuit în noua sală de cărămidă a Societății pentru Igienă Publică. Cu cele mai mici resurse de bani, de timp și efort, lupul nostru e transformat într-un miel! Cînd se va trezi, nu va mai simți pornirea de-a bate, viola, ucide sau abuza ori răni în vreun fel ființele umane! Venerabilele voastre mame, fragedele voastre fiice nu mai trebuie să se teamă de el noaptea. Este blînd. Este liniștit. Dacă vreți să vedeți dovada acestui lucru, întoarceți-vă mîine; va fi treaz și pregătit să fie examinat și pus la încercare de oricine dintre domniile voastre dorește asta!

Solitar ridică mîinile pentru a reduce la tăcere aplauzele ce-aveau să vină.

— Doamnelor și domnilor, ne aflăm în pragul unei noi era milostive. Oamenii precum acesta, sărmane victime ale firilor lor rele, nu vor mai umple închisorile și azilurile. Nu vor mai amenința persoanele pașnice! Și nici nu-i vor mai împovăra acești foști criminali și nebuni pe bărbații și femeile care muncesc din greu, căci vor îndeplini, la fel de credincioși ca vitele, munci simple și josnice la care-i punem acum pe copiii slabi și pe sălbaticii periculoși. În cîteva cuvinte — cîteva cuvinte aurite cu sîmbure miraculos, doamnelor și domnilor — răul va fi transformat în bine, și cît se poate de eficient.

Raule, stînd în spate alături de publicul larg — locurile din față fiind ocupate de membrii Societății, printre care se numărau mai mulți doctori ai Colegiului,

îmbrăcați izbitor în sumbre halate negre —, ascultă doar cu o ureche aceste vorbe alese.

La începutul carierei sale de medic în Cartierul Lămîilor depusese conștiincioasă efortul de-a se informa cu privire la descoperirile medicale, citind reviste și participînd la seminarii publice cînd își găsea timpul necesar. Totuși, volumul de impostură fusese atît de mare, iar acela de știință folositoare atît de mic, încît după cîteva luni nu-și mai bătuse capul. Reacționase la afișul de popularizare al doctorului Solitar doar dintr-o curiozitate canibalică.

— Acum, pentru toți, stimații mei colegi în marea noastră căutare umană a lumii perfecte, este onoarea mea să vă prezint exemple a ceea ce veți vedea mîine. Fiica mea Opal vi le va arăta acum!

În față veni o adolescentă bine îmbrăcată, conducînd pe scenă un grup de șase bărbați și femei. Solitar anunță că aceștia erau foști pacienți cărora le făcuse aceeași operație. Toți, pretinse el, fuseseră violenți, nebuni sau cu grave devieri de comportament. Acum, în fața publicului, personalitățile pe care le afișau erau, fără deosebire, indiferente și lente. Solitar îl pălmui pe unul dintre bărbați; acesta se crispă. Strigă la o femeie tînără; aceasta îi întoarse o privire ștearsă. Între timp, fiica lui Solitar aduse pe scenă lighene cu cartofi.

— Toată lumea să curețe cartofi! comandă doctorul Solitar.

Pacienții săi se lăsară toți pe vine și începură, ascultători, să curețe.

În punctul acesta, Raule se întoarse și plecă, curiozitatea sa științifică atingîndu-și o limită naturală. Nu-i păsa să afle cum se va descurca tînărul al cărui creier tocmai fusese ciopîrțit. Merse pe catîr printr-o burniță caldă, se întoarse la spital pentru a-și face turele de după amiază pe secții. Spitalul era plin, așa cum se întîmpla mereu cînd ploua. Cartierul Lămîilor cel insalubru

era un incubator deosebit de fertil pentru boli, iar secțiile erau pline de bătrîni, de tineri, de oameni slabi și de simpli ghinioniști care căzuseră pradă febrelor și infecțiilor.

Pe drumul de întoarcere, privirile îi căzură pe un băiat și o fată care se îmbrățișau în cadrul unei uși. Pe fată nu o cunoștea, dar băiatul era Jacope Vargey. Raule simți o undă de regret.

13

Capul Cămătarului de lîngă intrarea în tîrg era plin de beți, ca de obicei, și, spre miezul nopții, devenea un loc gălăgios. Clientela era formată în mare parte din muncitori din schimbul de noapte, negustători și actori din tîrg. Cerb, Modomo și uriașul Palee se aflau la o masă, împărțind o strachină de mîncare. Mai erau, de asemenea, Gwynn, Biscay, Coate, Pieptene și un alt tînăr, nou în Evantaiul de Corn, pe nume Whelt. Se aflau la Capul Cămătarului fiindcă lui Biscay îi plăcea localul. Grăsanul anunțase că avea nevoie de bani și propusese un joc de cărți. Din păcate, norocul nu era de partea sa; în schimb, era de partea lui Whelt, care părea incapabil să piardă. Tînăr scund, vorbăreț, inflamabil, acesta deveni mai volubil pe măsură ce mormanul de bani crescu. Coate și Pieptene, amîndoi slabi la băutură, pierdeau aproape la fel de mult ca Biscay. Gwynn, în ce-l privea, rămase destul de sobru și jucă strîns, resemnîndu-se cu faptul că era pur și simplu noaptea altcuiva.

Dar, pe cînd se apropiară primele ore ale dimineții, roata norocului se întoarse. Whelt și Pieptene se duseră să se ușureze, iar cînd se întoarseră, Whelt începu să piardă. Pieptene glumi că, o dată cu urina, își alungase și norocul. Biscay profită fără milă și, curînd, își

recuperă pierderea. Cînd Whelt ajunse la ultimii bănuți, Biscay se oferi să-i dea cîțiva cu împrumut.

— Fii cu băgare de seamă, nu-i un om prietenos, îl preveni Gwynn pe tînăr. Ridică din umeri ca reacție la privirea mînioasă pe care i-o aruncă Biscay. Whelt refuză oferta bucătarului și ieși din joc.

De atunci încolo, Biscay cîștigă fără oprire. Gwynn se uită cu atenție la grăsan, convins că trișa, dar nu-l putu prinde asupra faptei. Coate se îmbătă prea tare să-i mai pese cît pierdea, în vreme ce Pieptene părea gata să explodeze de furie, iar Whelt afișa o milă fără de margine față de propria sa persoană. Gwynn aproape că suspină de ușurare cînd barmanul veni să ia ultimele comenzi.

Începuse să se îndoiască de veridicitatea amintirilor sale de la petrecere. Din noaptea aceea, nici unul dintre colegii săi nu amintise de Beth și, mai mult de-atît, nici o fărîmă din efectul pe care ea păruse să-l aibă asupra lor nu mai era de văzut în vreun fel.

În seara următoare, pe cînd el și Beth beau ceva înainte de culcare în barul de pe Podul Albastru, abordă subiectul.

— Orice amintire de la petrecerea aceea ea sortită să fie mai puțin decît de încredere, cred. Cu siguranță nu am încredere în ale mele, spuse ea. Dar există o teorie conform căreia lumea nu este cu adevărat doar un singur loc, ci are o formă cu multe fețe — cîte o lume pentru fiecare persoană — și că, aidoma lichidelor, toate lumile noastre se infiltrează în celelalte cînd se întîlnesc, cu toate că, deloc ca lichidele, substanțele lor, chiar și amestecate, pot fi deslușite cu ușurință. Poate că s-a întîmplat ceva de felul ăsta.

— Tu dai crezare teoriei ăsteia?

— Mi se pare interesantă. Și avem tendința să credem în ceea ce ni se pare interesant, nu?

Lui Gwynn i se părea interesantă ideea, însă era indiferent la posibila ei valoare. Într-adevăr, era întrucîtva de parcă o lume saturată cu miasma ei deosebită întîlnise și supusese o lume pe care o împărțeau membrii Evantaiului de Corn, după care se retrăsese cu abilitate. Dar, cum spusese ea, amintirile legate de acea întîlnire nu puteau fi de încredere.

Un lucru însă era sigur: el, unul, suferea o schimbare. Se simțea diferit, chiar și cînd nu se gîndea la ea. Nu se prefăcea că nu înțelege acea transformare; bănuia c-o va înțelege după ce va fi trecut timpul și se va putea uita în urmă. Nu se îndoia deloc că Beth îl va schimba și mai mult, dacă-i permitea acest lucru; cît de mult, sau cît de permanent, nu avea de unde știi.

Nu lua serios în considerare o retragere. Ideea a ceva care-l transforma rămînea seducătoare. Făcea apel, își dădea el seama, la antipatia sa față de lucrurile absolute și permanente.

Aceasta se dovedi ultima încercare de gîndire filozofică la care se pretă Gwynn pentru o vreme. Munca ce fusese atît de plăcut lipsită de evenimente majore se întoarse pe scena principală a vieții sale cu forțe sporite.

Lucrase în schimbul de noapte, supraveghind încărcarea unui cargo de arme pentru Colonel și, în toiul dimineții, încă dormea. Îl trezi zgomotul produs de cineva care striga și bătea vîrtos la ușă. Era Pieptene. Avea expresia unui om care fusese forțat să înghită păianjeni vii.

— *Auriul Flamingo* a fost sechestrat. Șeful e-ntr-o dispoziție de tot rahatul. Are loc chiar acum o întîlnire la vilă.

Gwynn scoase o înjurătură apăsată și-i spuse lui Pieptene să aștepte cît să se îmbrace.

— Grăbește-te, atunci.

— Pe cine mai trebuie să chemi?

— Pe Marriott, pe Coate și pe Jasper.

Gwynn își trase pe el hainele și-și îndesă o pălărie peste părul răvășit de somn. Cu Pieptene deschizînd drumul, coborî în pas alert scările și ieși afară la grajd, încheindu-și în tot acest timp centura cu pistolul.

Plouase, iar soarele ardea printre norii de culoarea stridiilor, care atîrnau jos ascunzînd vederii orașul de sus. Aburii se înălțau din caldarîmul ud, plutind în sus pentru a se întîlni cu norii. Frunzele, noroiul și cicadele moarte zăceau în rigole. În vreme ce Gwynn merse călare pe străzi alături de Pieptene, ceru detalii. Pieptene părea să știe foarte puține.

— Nava a fost abordată cînd a sosit în dimineața asta. Apoi a avut loc un soi de revoltă la vamă. Fiul de curvă care a luat *Flamingo* este acum noul superintendent.

— Cum îl cheamă?

— Udo Nanid.

Gwynn nu cunoștea numele, nu c-ar fi existat vreun motiv pentru care să-l cunoască.

Merseră să-i trezească și pe ceilalți trei, care se aflau cu toții acasă, nici unul dintre ei nefiind zurbagiu. Străbătînd străzile, Gwynn îl ținu sub supraveghere pe Pieptene. Ceva din atitudinea tînărului i se părea suspect, de parcă Pieptene nu i-ar fi spus totul, gînd care-i încorda nervii lui Gwynn. Dispoziția lui Ulm avea să fie cu siguranță aspră-n dimineața aceea, iar Ulm într-o dispoziție proastă era capabil să bănuiască pe oricine de orice. Lui Gwynn nu-i plăcea perspectiva unui interogatoriu înainte de micul-dejun. Admise că aerul misterios al lui Pieptene s-ar putea datora aceleiași neliniști.

O oră mai tîrziu, cavalerii seniori și tinerii de rang superior erau adunați cu toții în vila lui Ulm de pe Terasa Palmetum, într-o cameră lungă, fără ferestre, cu lambriuri de mahon, folosită pentru întîlniri. Era prezent și Elei, ședea lîngă tatăl său îmbrăcat într-o

haină negru cu argintiu, cu pistoale nou-nouțe și banduliere încrucișate. La paisprezece ani, băiatul avea o alură delicată pe care costumația fistichie nu făcea decît s-o accentueze.

Ulm începu prin a se uita încruntat de-a lungul mesei lăcuite la oamenii săi. Cînd vorbi, vocea sa fu destul de calmă:

— Domnii mei, noaptea trecută, nava noastră, *Auriul Flamingo*, a fost atacată, scoasă din funcțiune și abordată de-o divizie vamală aflată sub conducerea unui anume Udo Nanid. A fost deschisă a doua cală, încărcătura a fost prin urmare confiscat și echipajul arestat. La ora cinci în dimineața asta, prietenul nostru Superintendentul Vămii a fost arestat sub acuzația de corupție. La ora șase, Nanid a fost învestit drept noul Superintendent. La ora șapte, mi-a fost adusă o înștiințare, spunîndu-mi-se că domnul Nanid are intenția ca prima sa acțiune să fie o analiză completă și-o revizie contabilă a Societății Evantaiul de Corn. La șapte treizeci, am citit toate astea în ziare.

Ulm făcu o pauză — lăsînd poate timp, îi trecu lui Gwynn prin minte, ca faptele să capete adevărata dimensiune în mințile îmbîcsite ale celor prezenți. Sorbi dintr-un pahar aflat lîngă cotul său, apoi continuă:

— Deoarece toate astea se află pe primele pagini, varianta de a-l ucide pe Nanid ne este din păcate refuzată, cel puțin ca direcție imediată de acțiune. Șantajul este din nefericire un alt drum închis. Nemernicul pare să ducă o viață fără pată și nu avem timp să organizăm nimic. Chiar dacă ar fi dispus la o soluție onorabilă, lucru improbabil, a oferi una în acest moment de răscruce ne-ar face să părem slabi. Acesta e genul de lucru pe care am încercat întotdeauna să-l evit, domnilor.

Ulm își dezgoli dinții într-un zîmbet înfiorător.

— Am slăbit oare prea mult frîiele? V-am permis să vă luați simbria nefăcînd aproape nimic, cînd ar fi trebuit să vă cer să fiți necontenit cu ochii-n patru?

Nimeni nu se arătă foarte interesat să răspundă la această întrebare.

— În rîndul vostru, potăi puturoase, e evident că se află un șobolan vigilent. Voi afla cine este acesta și va muri. Cît despre voi, restul, nu veți mai fi leneși de-aici încolo. În aceste vremuri comode, nu ne oferim destule provocări. Asta-i greșeala cetățeanului modern și fără-ndoială că asta i se va dovedi a-i fi fatală. Trebuie să vină o vreme în viața fiecărui om în care să fie nevoit să pășească în foc și, fie să se transforme-n cenușă, fie să se călească, devenind un om mai puternic. M-am hotărît să fac acum acest pas; și, prin urmare, asta veți face și voi cu toții. Îmi voi pune speranța în voi, iar voi vă veți dovedi forțele în ochii mei, sau veți muri încercînd s-o faceți.

— Șefule, ce tot vorbești?

Jasper fu cel care îndrăzni să vorbească.

— Spun că v-am întins brațul dușmăniei. Veți fi cu toții puși la grele încercări. Mulțumesc cerurilor pentru ciudatele și vechile tradiții. Am trimis deja vorbă la Biroul Vamal despre intenția noastră. Mă aștept curînd la un răspuns afirmativ.

— Care sînt termenii? întrebă Biscay.

— Unul dintre noi contra trei de-ai lor, pe Podul Memorial. Sfidez destinul, știu. Nanid n-ar trebui să fie tentat să refuze. Domnii mei, vă veți da măsura puterii cu o victorie atît de splendidă, încît perceptorii nu ne vor mai deranja niciodată, sau veți ajunge-n mormînt străduindu-vă să faceți asta. Și, o dată cu voi, asta-mi va fi soarta și mie. Sînteți ai mei; cum să nu-mi asum o parte din vina eșecurilor voastre?

Peste cavalerii Evantaiului de Corn se lăsă duhul nemișcării. Cu toții știau de străvechiul obicei din oraș,

datînd dinaintea domniei curților legale. Din vreme-n, vreme de-a lungul secolelor, Podul Memorial fusese pentru nobilii din Ashamoil ceea ce Livada fusese pentru bandele din Cartierul Lămîilor. Oricine avea ceva de împărțit și dispunea de suficienți bani pentru a achita considerabila taxă cerută de autoritățile municipale, avea dreptul să-și provoace oponentul la o judecată prin luptă dreaptă pe arcul podului. Nașterea tradiției se pierdea în trecutul îndepărtat, alături de numele inițial al podului, denumirea lui prezentă fiind o referire la imensele efigii ale eroilor străvechi ce fuseseră puse pe parapetele lui. Trecuseră cincizeci de ani încheiați de la ultima luptă, însă legile nescrise nu se schimbaseră. Dacă Nanid refuza provocarea, avea să fie obligat să renunțe la acuzația de contrabandă și să întrerupă toate investigațiile care decurgeau din ea.

— Bestia asta, Nanid, este îndrăzneț. Mă-ndoiesc că va refuza, spuse Ulm. Poate că speră că voi urma această direcție. N-are decît să-și vadă speranța spulberată, atunci. Vom merge la război. Pregătiți-vă. Sînteți liberi.

Se ridicară cu toții de la masă și ieșiră din sală în tăcere. Pe cînd Gwynn se plimba pe coridoarele de marmură ale vilei alături de tovarășii săi, le studie chipurile. Văzu unele expresii stoice și cîteva fericite. Nici unul nu părea nemulțumit ori temător. Numai în sinea sa putea discerne sentimentele pe care le căuta la ceilalți.

Îl cercetă cu deosebire pe Pieptene. Pe toată durata discursului lui Ulm, tînărul cu păr țepos afișase un zîmbet vag, și încă-l mai afișa și acum. Gwynn nu se putea dezbăra de senzația că era ceva bizar, și se hotărî să acționeze sub imperiul instinctului.

Cînd ieșiră în grădină, rămase în urmă cu Marriott, Jasper și Coate. Toți trei — chiar și Marriott — păreau vigilenți și le licărea o lumină în ochi. Gwynn își aminti că, de mult, lui Marriott îi plăcuse să fie soldat într-o

armată adevărată, mai mult chiar decît îi plăcuse lui însuși.

Bărbații plecară călare de la vilă în grup. Imediat, Gwynn îi părăsi pe ceilalți, urmîndu-l discret pe Pieptene, care călărea puțin mai în față. Pieptene adoptă un traseu care cobora de-a dreptul dealul, în orașul de jos. Cartierele aglomerate îl forțară pe Gwynn să micșoreze distanța, altfel și-ar fi pierdut prada prin labirintul de străzi. Trecu pe lîngă Corinthian, așa că sări de pe cal și legă frîiele de bara din fața băii publice, apoi continuă pe jos, la adăpostul aglomerației de dimineață.

Pieptene intră în cele din urmă călare pe o stradă dintr-o zonă părăginită din apropierea Podului Închisorii, nu foarte departe de bistroul lui Feni, unde intră într-o clădire de cărămidă afumată care anunța că are camere de închiriat. Intrînd o jumătate de minut mai tîrziu, Gwynn se trezi într-un antreu care mirosea a șoareci. În spatele biroului portarului, o femeie pitică stătea cocoțată pe-un scaun de lemn cu spătar, pentru copii.

— Unde s-a dus bărbatul care tocmai a intrat?

Gwynn așeză cîteva monede pe tăvița scaunului.

— Al doilea etaj, camera doisprezece, spuse pitica.

— Cheia.

— A luat-o pe cea de rezervă.

Arătă cu degetul spre o ușă din spatele lui Gwynn.

— Scările sînt pe acolo. Nu lăsa *dezordine* sau *cadavre*. Îngrijitorul *urăște* cadavrele.

Gwynn urcă la etajul al doilea și coti la stînga pe-un coridor placat cu lemn. Auzind sunete specifice unei înfruntări violente, se grăbi. Zgomotul ieșea din camera doisprezece.

Găsi ușa descuiată și o deschise brusc. Pe podeaua unei încăperi dezordonate, Pieptene și Whelt se luptau. Pieptene avea în mînă un pistol pe care Whelt încerca să-l împingă departe de fața sa. Cînd se trînti ușa,

aceștia se descleștară; Pieptene trase, glonțul intrînd în podea. În clipa următoare, Gwynn trase și-i azvîrli pistolul din mînă.

Pieptene încremeni și se uită țintă la Gwynn în cadrul ușii, îngrozit. Whelt începu să chicotească isteric.

Apoi răsunară pași iuți pe coridor. Gwynn se strecură pe-o parte în cameră, ținînd arma îndreptată spre Pieptene, și-și întoarse privirea pentru a vedea cine venea.

Erau Jasper cel Precis și Coate. Aceștia se opriră în pragul ușii. Și ei își scoseseră armele. Coate o flutură pe-a sa în direcția lui Gwynn.

— Ce dracu', făcu Gwynn, faceți voi doi?

— Ni s-a părut că arăți ciudat, Gwynn, așa că te-am urmărit, spuse Jasper.

Gwynn ridică încet dintr-o sprînceană.

— Așa că ce dracu' faci *tu*? zise Coate.

— Îl urmăresc pe el, răspunse Gwynn, înclinînd din cap spre Pieptene, fiindcă arăta ciudat.

Zîmbi.

— Și-am crezut că ziua de azi nu va avea nici un haz.

Coate lăsă arma jos. Se frecă la nas.

— Scuze, zise el.

— Las-o baltă.

— Ce făcea el?

— Încerca să-l omoare pe Whelt.

Pieptene dădu să vorbească.

— Taci! lătră Coate.

— Cine a vorbit în numele lui? vru să știe Jasper.

Coate răspunse cu un mîrîit.

— Ah. Păi, n-ar trebui să te ocupi de asta, atunci?

— O cunosc pe mama lui, zise Coate. I-am promis că-i voi purta de grijă. Nu-mi pot călca promisiunea.

— La dracu' cu ea, făcu Jasper.

— Nu face nimic.

Gwynn se duse la Pieptene și Whelt și le comandă să îngenuncheze cu capetele plecate. Supunîndu-se, Whelt, care se oprise din rîs, începu să strige. Gwynn îl lovi tare în spatele craniului cu tocul pistolului, făcîndu-l să leșine și reducîndu-l la tăcere, iar o clipă mai tîrziu făcu același lucru și cu Pieptene.

— Să spunem că asta-i fapta mea bună pe ziua de azi, zise el, trecînd pe lîngă Coate.

— Ești un om cumsecade, Gwynn, zise Coate.

— La dracu' cu asta, făcu Gwynn.

Elicele bărcii cu motor amestecau apa stătătoare din brațul mort al rîului. Gwynn făcu barca să se oprească. Aplecîndu-se peste cîrmă, fumă o țigară și urmări soarele după-amiezei strălucind pe apă. Peste murmurul motorului și opera de ciripituri din bolta luxuriantă de frunze, clipocitul prorei îi ajunse vag la urechi. Imediat, Ulm apăru pe lîngă cabina de comandă.

— Du-ne acasă, comandă el.

Gwynn întoarse barca, lăsînd brațul mort al rîului să se întoarcă la liniștea sa pastorală, mlăștinoasă.

Mărturia lui Whelt era aceasta: cînd el și Pieptene ieșiseră să se folosească de rigolă în timpul partidei de cărți de la Capul Cămătarului, îl întrebase pe Pieptene cum de reușea Ulm să treacă atît de mulți sclavi pe sub nasul autorităților vamale, iar Pieptene îi spusese despre a doua cală de pe *Flamingo* — lucru de care Whelt, fiind nou, nu fusese informat. Whelt jură că nu-i dăduse informația lui Nanid, insistînd că trebuie să-i fi auzit un al treilea. Recunoscu faptul că Pieptene, neavînd încredere în el că-și va ține gura cu privire la acest amănunt dacă ar fi fost interogat, încercase să-l reducă la tăcere, cînd apăruse Gwynn. Pieptene, cînd fu interogat separat, își susținu desigur nevinovăția, spunînd că lupta cu Whelt era ceva între ei, din cauza unei femei. Femeia fu găsită și spuse că da, se întîlnise

cu ambii bărbați, cu Whelt fără știrea lui Pieptene; dar asta nu însemna mare lucru, căci, chiar dacă povestea ei era adevărată, nu dovedea că Pieptene spunea adevărul. Așa că rămînea întrebarea cum de știa Whelt despre a doua cală dacă nu-i spusese Pieptene.

Jasper cel Precis fu cel care propuse să fie consultată o ghicitoare, iar Gwynn fu cel care garantă puterile hoaștei de la piața de noapte.

Ulm fu de acord și hoașca fu adusă pe furiș la vilă.

Pieptene și Whelt îi fură prezentați. Ea îi examină uitîndu-se țintă în ochii lor, adulmecîndu-le palmele și lingîndu-le buricele degetelor. După ce îndeplini aceste proceduri, anunță că ambii bărbați erau vinovați de prostie și de desfrîu verbal. Dar îl declară pe Whelt un idiot sincer și pe Pieptene un mincinos. Fusese într-adevăr un al treilea care se aflase destul de aproape să-i audă vorbind și care-i dăduse informația lui Nanid.

Ulm o întrebă cine era acest al treilea om.

— Nu ești soarta însăși să știi asta, domnul meu, spuse ea.

Apoi se opuse tuturor încercărilor lui Ulm de a scoate de la ea informația aceasta. În cele din urmă, Ulm își pierdu cumpătul și-i tăie gîtul cu mîna lui.

Le dădu oamenilor săi ordine să-l găsească pe al treilea bărbat, după ce vor fi făcut drumul pe rîu în sus pentru a scăpa de Pieptene și Whelt, a cărui sinceritate nu-l emoționase pe Ulm cel dezgustat atît cît să-l cruțe.

O jumătate de oră mai tîrziu, barca cu motor părăsi brațul mort al rîului, Ulm se întoarse la ușa cabinei de comandă. Atitudinea sa era detașată, aproape afabilă, însă cuvintele îi erau ciudate.

— Gwynn, noaptea trecută, înainte de toate astea, am avut o viziune cu un crocodil albinos. Bestia mi-a

vorbit și mi-a spus că nu poate exista glorie fără sacrificiu. Tu ce crezi?

Gwynn recunoscu vorbele reverendului și încercă o senzație de vertij. Deschise gura pentru a se arăta de acord, ceea ce i se părea cel mai înțelept lucru de făcut, dar, înainte să vorbească, Ulm interveni, scuturînd din cap:

— Nu pe tine trebuie să te întreb asta. Unii luptători sînt ca florile cu viață scurtă, alții sînt ca buruienile pe care nimeni nu le poate smulge din rădăcini. Tu ești unul dintre cei din urmă. Tu nu crezi în sacrificiu, nu-i așa?

— Nu-i decît o opinie personală, spuse Gwynn cu precauție, dar cred că formația mentală care cere sacrificiu este în esență tragică în genul ei de nobilitate. Tragedia găsește gloria în faptul de a pierde în mod curajos, însă rezultatul este tot un eșec. Comedia găsește gloria într-o victorie fericită. Eu prefer comedia.

Ulm rîse.

— Cînd o spui în felul ăsta, asta prefer și eu, cît se poate de categoric.

Verificîndu-și ceasul, ieși din cabina de comandă lăsîndu-l pe Gwynn măcinat de întrebări.

Răspunsul Biroului Vamal sosi. Era o acceptare. Întrecerea de pe Podul Memorial urma să aibă loc în răstimp de trei zile, în ziua numită Sorn.

Reacția la aceasta fu un entuziasm pentru care Gwynn nu reuși să găsească motiv. Cel mai grotesc în ochii săi era Coate. Fiindcă vorbise în numele lui Pieptene, acesta își pierduse onoarea. Acum jura să și-o recîștige în luptă.

Gwynn se întrebă dacă nu cumva Beth crease totuși un efect de lungă durată asupra colegilor săi. Să fi fost oare dispoziția lor ciudată pentru eroism ceva ce zăcuse latent încă de la petrecere? Dar Marriott, își aminti el, fusese nefericit la petrecere — iar Marriott era acum

într-o stare mentală mai bună decît îl văzuse Gwynn în ultima vreme.

Într-un tîrziu, îl întrebă pe Jasper:

— De ce sînt fericit?

Jasper își lăsă capul pe spate, părînd uluit.

— Vom merge să omorîm perceptorii, iar tu *nu* ești fericit?

— Aș fi mai fericit dacă șansele ar fi ceva mai mult în favoarea noastră, zise Gwynn.

Jasper îl împunse ușor în umăr, chicotind.

— Ar fi bine să-ți scoți boașele de la păstrare, îl sfătui el.

Veni vorba că Biroul Vamal avea să primească ajutor de la aliații lor pentru a-și spori numărul pînă la cel de trebuință. Gwynn se întrebă dacă Compania Comercială Istețul ori Societatea Pătratul Auriu nu-i vor trăda pe Evantaiul de Corn, sau dacă Familia Celor Cinci Vînturi nu se va ridica din mormînt. Dar, aparent, Biroului Vamal li se alăturară diverse grupuri antisclavagiste. Era o alianță bizară, dat fiind că orașul scotea bani mulți din taxele asupra sclavilor și-n nici un caz autoritățile nu doreau ca acest fel de comerț să înceteze; însă războiul deseori aducea la un loc asociați ciudați.

Seara venise, rău prevestitoare, învăluită în nori de alamă. Raule mînca o masă din orez în biroul ei, cînd una dintre tinerele novice veni la ușa ei să-i spună:

— E un om afară, doamnă, care cere să vă vadă. Spune că vă cunoașteți.

Fata arbora o privire nesigură.

— Poartă straie de cioclu...

Raule nu făcuse decît să schimbe o dată salutări cu Gwynn din noaptea cînd Scarletino Quai îl ucisese pe Bellor Vargey. Îl evitase, iar el nu venise niciodată s-o caute. Fiindcă citise în ziare despre viitoarea bătălie dintre Evantaiul de Corn și Biroul Vamal, Raule bănuia

că vizita avea legătură cu acest fapt. Fu tentată să-i spună novicei să-l expedieze. Totuși, era puțin probabil ca bărbatul să accepte o concediere fără apel; și, pe lîngă asta, dacă bărbatul era sincer, Raule trebuia să-și recunoască o fărîmă de curiozitate.

— Se va comporta cuviincios. Lasă-l să intre.

— Da, doamnă.

Fata era prea bine școlită să vorbească altfel decît respectuos, însă privirea ei spunea clar că-l considera pe vizitator un om pe care doctorița nu avea de ce să-l cunoască. Îndreptîndu-și spatele, fata ieși din birou. La scurtă vreme, Gwynn se prezentă la ușa lui Raule.

— Doctore, o salută el cu o ușoară plecăciune formală.

— Negustorule de sclavi, îi răspunse ea la salutare.

El suspină.

— Chiar e nevoie?

— Nu, dar mie-mi place. Stai jos.

Îi arătă un scaun lîngă fereastră, iar ea se așeză în spatele mesei de scris.

— Să ghicesc, zise ea, că vizita are de-a face cu victimele la care te aștepți de ziua lui Sorn?

— Are.

Se așeză, își încrucișă picioarele și aprinse o țigară.

— Nu e nevoie să-ți spun că majoritatea doctorilor din oraș habar nu au de chirurgia de război.

— Insultîndu-mi dușmanii nu mă vei atrage de partea ta. Muncești pentru o cauză murdară, Gwynn.

Bărbatul își deschise larg brațele.

— Cu siguranță, nu sugerez să ne iei partea, întreb doar dacă vei fi de acord să-i tratezi pe răniți aici. Podul Memorial e destul de aproape, încît să poată fi transportați cu ușurință.

— Fără-ndoială. Dar spitalul acesta e pentru enoriașii din Cartierul Lămîilor. Am un exemplar al re-

gistrului parohiei. Dacă vreunul dintre oamenii tăi se află în el, va fi mai mult decît binevenit să ocupe un pat.

— Că tot ai adus vorba de paturi, venind încoace n-am putut să nu observ secțiile. Locul ăsta pare a avea mare nevoie de-o perfuzie cu bani.

— O perfuzie cît de mare?

— Zece mii de florini sau așa ceva, aș spune.

Lui Raule i se păru că e pe punctul de a rîde.

— Aproape că mă emoționează că șefului tău îi pasă atît de mult de bătăușii săi.

Gwynn adoptă o expresie curtenitoare.

— E greu să dai peste oameni de nădejde. I-am spus că, dacă e nevoie să salvăm vieți, tu ești cea mai potrivită persoană pentru munca asta. Este dispus să facă o donație spitalului ăstuia în schimbul garanției că ne vei ajuta. Mi-am luat libertatea să spun că, probabil, nu vei accepta o mită personală.

Ea luă un stilou și lovi cu capătul lui în masă. Apoi scuturâ din cap.

— Trebuie să-ți mărturisesc, cînd mă gîndesc la voi aliniați și atacîndu-vă reciproc pe-un pod, mă-ntreb dacă rezultatul previzibil n-ar fi mai degrabă bun pentru orașul ăsta.

— Ai dreptul la părerile tale, spuse el cu blîndețe. Poți sau nu să crezi, chiar dacă ți-ai pierdut tot respectul și afecțiunea față de mine, eu n-am pierdut nici un pic din respectul pentru tine. Cu toate astea, ține minte că-ți ofer bani pe care i-ai putea folosi să ajuți oamenii din locul ăsta dărăpănat.

— Știu că nu e atît de simplu.

— Tu complici lucrurile.

Observă o broșură pe masa ei. O ridică.

— Doctorul Solitar, citi el cu voce tare, prezintă o revoluție în medicină: separarea lobului frontal. Criminalii și nebunii devin ascultători și docili după această intervenție rapidă și ieftină.

Ridică privirea.

— Ce-i asta?

— Un domn care-ți vîră un piolet în orbită și-ți taie creierul în două.

— Și cel care este supus operației supraviețuiește?

— Atîta vreme cît pioletul e curat, astfel încît să nu apară vreo infecție. Poate c-ar trebui să-i spui șefului tău despre asta. Doctorul Solitar le cere pacienților să lucreze în locul sclavilor.

— Interesant.

Gwynn puse broșura la locul ei.

— Se-ntîmplă să nu fiu de aceeași părere.

Raule ridică ușor din umeri și spuse brusc:

— Să-ți arăt ce mi se pare mie interesant?

— Fără doar și poate.

Femeia se ridică din scaun.

— Pe aici.

O urmă de-a lungul coridorului spre micul laborator. Raule deschise ușa. Observînd colecția de embrioni deformați, fu uimit.

— Sînt dovezi, spuse ea. Îți plac?

Gwynn se apropie de un raft și studie îndeaproape borcanele de pe el. Găsind fetusul cu două capete, îl ridică și îl roti, examinîndu-l din toate unghiurile.

— Dovezi pentru ce? spuse el într-un tîrziu, punînd borcanul la loc.

— Că nu totul merge bine. Că lucrurile nu sînt cum trebuie. Nu-i nici pe departe o idee revoluționară, știu. Dar apoi am găsit asta. Prinde.

Prinse borcanul pe care i-l aruncă. Conținea copilul crocodil. Se uită la el cu mare atenție.

— E un puiuț fermecător. Ar trebui să-mi stîrnească sentimentele paterne?

— N-ar trebui să facă nimic. Sau, mai degrabă, a avut într-adevăr un scop, dar n-a reușit să-l îndeplinească. N-a putut nici să trăiască.

El se uită de-aproape la arătarea din borcan.

— Vrei să spui că e real, nu un fals?

— E real, din păcate. A ieșit din una dintre femeile voastre ikoi. Ca răspuns la o rugăciune, mi s-a spus. Copilul acesta trebuia să fie salvatorul oamenilor ei, dar capul și trupul lui au fost poziționate greșit, și a murit.

— Crezi asta?

— Nu sînt sigură. Dar nu am o explicație mai credibilă de oferit. Știu însă ce este arătarea aia.

Gwynn se uită la ea în așteptare.

— Tu ești, Gwynn. Tu și Ulm și toți cei ca voi care ați greșit cu mult timp în urmă și nu v-ați putut îndrepta. Nu știu ce vă lipsește. Mi-ar plăcea să știu.

Cu un rîset moale, îi aruncă borcanul înapoi.

— Bine, zise el, cred că înțeleg ideea ta subtil exprimată. Nu-ți voi mai răpi din timp.

Se întoarse cu spatele și dădu să plece.

— Stai.

El se opri în pragul ușii.

— Douăzeci de mii. De dragul oamenilor de aici, din Cartierul Lămîilor. Și vreau jumătate din plată înainte, doar ca să fiu de acord cu învoiala.

— Pe jumătate vraci, pe jumătate lipitoare.

Gwynn rîse din nou.

— A fost simplu totuși, nu-i așa? Vei primi douăzeci de mii.

Lui Raule aproape că-i venea să-și tragă o palmă fiindcă nu ceruse mai mult. Netrădînd nimic, spuse:

— Sîntem înțeleși. Acum, te rog frumos să ieși.

— Desigur, doamnă.

Înclină din cap, după care porni de-a lungul coridorului. Raule așteptă pînă ce nu-i mai auzi pașii. Apoi ridică borcanul și îi vorbi ocupantului său:

— Se pare că am dat de bani, zeu mic. Poate că mi-ai adus noroc.

Majoritatea cavalerilor Evantaiului de Corn petrecură dimineața dinaintea luptei antrenîndu-și caii la Clubul Sportiv Mimosa Tier. După aceea, Gwynn se duse cu Marriott la baia publică, spre care apăsarea căldurii și umiditatea îndemnaseră o mulțime de oameni.

— Calul tău a sărit bine azi, observă Marriott cînd își găsiră loc în piscină, îngrijiți de fete în haine de pînză.

— M-am gîndit că e bine să-l pregătesc să sară peste mormanele de cadavre, zise Gwynn, lăsîndu-se să tresalte în apă, în vreme ce o silfidă zîmbitoare îi freca părul cu un șampon mirosind a violete, iar alta îi masa umerii.

— Aha, așa se vorbește. A trecut prea mult timp de cînd n-am mai avut o luptă bună. Abia aștept.

Marriott vorbea cît se poate de serios.

— Atunci, poți aștepta și din partea mea, cît eu îmi voi păzi spatele.

— Ah, să nu spui că nu-i simți lipsa. E-n sîngele tău cum e și-n al meu. Războiul, prietene. Ulm avea dreptate. Omul trebuie să calce prin foc.

— Pari în toane bune, îndrăzni Gwynn.

— Simt că trăiesc, Gwynn. A trecut ceva vreme. Sînt iarăși aprig. Sper doar ca asta să fie de-ajuns.

Animat de-o senzație rău-prevestitoare, Gwynn întrebă:

— Pentru ce să fie de-ajuns?

— Pentru a muri cu demnitate. Îmi tremură mîinile. Ți-am spus, nu-i așa? Asta-i cea mai bună cale de ieșire, Gwynn. Calea onoarei. N-am avut o viață rea, una peste alta. Dar nu voi merge mai departe. Nu mă deranjează că se termină acum.

Gwynn simți un fel de istovire.

— Bine, Marriott. Dacă mori, îmi dai mie nasturii tăi de smarald?

— Sigur. Ți-i dau pe toți.

— Ești prea generos.

— Nici poveste.

Gwynn își vîrî capul sub apă și rămase așa atît cît își putu ține respirația. Își imagină că plutește în derivă pe un ocean, purtat de ape ca mesajul în sticlă al unui naufragiat.

Mă distrez bine. Stelele sînt calde, nisipurile nopții strălucesc ca mătasea. Îmi doresc să fii aici.

Gwynn își turnă o porție mică de coniac, umplu restul paharului cu sifon și-l luă cu el pe balcon. Se uită în jos la terasa din față de la Corozo, gîndindu-se să fugă noaptea din Ashamoil. Dacă rămînea, la fel de bine se putea duce la Podul Memorial, să-și spulbere singur creierii și să nu mai piardă vremea așteptînd să fie împușcat de altcineva.

Dar dacă pleca, nu-i putea cere lui Beth să-și abandoneze munca și să vină cu el. Ar fi fost un lucru irațional, ridicol; și era sigur că ea l-ar fi refuzat.

Nu putea pleca nici singur, lăsînd-o în oraș. Nu era vorba doar că o punea într-o poziție periculoasă. Introducînd cu forța sinceritatea în dialogul său lăuntric, recunoscu că *nu* se va duce singur. Adevărul era că nu era pregătit să se despartă de ea. Iar acum, se întrebă dacă va fi vreodată.

Simțămîntul de încîntare era încă înlăuntrul său. După ce-l asemuise cu o floare cînd îl simțise prima oară, gîndurile sale erau acum înclinate să-l asemene cu o sămînță: un nucleu, adînc îngropat, dezvăluindu-și primele secrete în întunericul intim din preajma lui, pe cînd necuprinsa parte a potențialului său era încă un vis latent. Cînd îi contemplă despletirea, simți un zvîcnet luminos în inimă. Și era oare comic, se întrebă el, că era posibil să moară atît de repede după ce-l descoperise, înainte să aibă șansa de a mai face ceva în afară de a-i admira doar existența?

Își răspunse la întrebare cu un zîmbet artificial.

Se gîndi să meargă la ea, dar, în cele din urmă, se hotărî să n-o facă. Era stînjenit de idioțenia la care urma să ia parte la ivirea zorilor; și se temea că sentimentele îl vor părăsi și că se va afla în fața ei complet deschis. Nu se simțea mai pregătit să facă asta decît se simțea s-o părăsească.

Cerb cel puternic stătea întins în pat lîngă soția lui adormită, în singura cameră în care locuiau. Era miezul nopții, dar curînd ea avea să se trezească pentru a merge la serviciu la fabrica de textile unde trudea șaisprezece ore pe zi, zi de zi. Fața ei familiară, epuizată, dragă lui Cerb, părea mai netedă și mai tînără în lumina difuză. Ridicînd capul ca să se uite peste vîrfurile picioarelor sale, o văzu pe copila lor, dormind adînc în leagănul de la capătul patului.

— Am auzit ceva, iubițel, îi spuse Cerb soției sale, încet, să n-o trezească. La Capul Cămătarului. Răspundeam chemării naturii în spatele localului. Mă ascunsesem puțin în susul rigolei să-mi golesc intestinele. Unii nu stau pe gînduri s-o facă în văzul tuturor, dar știi că eu sînt sensibil. Găsisem un loc întunecat, numai bun. Cît am stat acolo, din local au ieșit doi nătărăi cum scrie la carte. I-am auzit cum se pișau pe-un zid. Cît și-au golit vezicile, au discutat. Nu vorbeau deloc încet; numai o legumă surdă nu i-ar fi auzit. Unul i-a spus celuilalt ceva cît se poate de interesant — ceva ce unii oameni de la Vamă ar fi interesați să audă, mi-a trecut mie prin gînd. Știi că sînt un om supus, un bun cetățean. Am făcut un raport. Și-am aflat cît ar plăti unii oameni pentru niște zvonuri. Te face să te întrebi dacă ei știu măcar ce valoare au banii.

Soția lui Cerb se mișcă în somn. Începu să sforăie încet. Îi dădu un ghiont. Ea mormăi, apoi reîncepu să respire ușor.

— Fetița noastră, continuă Cerb, ce putem spera pentru ea dacă va crește în sărăcie? Știu că vrei pentru ea mai mult decît îi putem da. Mă îmbolnăvesc pînă-n măduva oaselor gîndindu-mă la ea, muncind ca un cîine toată ziua, așa cum muncești tu, sărmană femeie. Nu. Vreau ca fiica noastră să aibă o viață bună. Așa că ăsta-i un început.

Cerb își luă portmoneul din locul în care se afla pe noptieră și scoase cîteva bancnote împăturite.

— Cinci sute de florini, zise el, frecîndu-i între degetele sale mari. Îi voi pune la bancă mîine la prima oră. Și vor mai fi și alții, dacă cineva are de cîștigat din ceea ce le-am spus. Vor fi mult mai mulți. Ți-aș spune, iubițel, dar știu că nu ți-ar plăcea. Ai prea multe griji. Lasă-mă pe mine s-o port pe asta. Forța unui bărbat trebuie să fie bună la ceva, nu-i așa?

Cerb împături bancnotele la loc și puse portmoneul înapoi pe noptieră. Se întinse lîngă soția lui, încercînd să uite că acum exista acest secret între ei.

14

Peste Podul Memorial, aerul era îngreunat de mirosul de bălegar pîrguindu-se în căldura apăsătoare a dimineții. Cicade invizibile ciripeau pe deasupra fabricilor huruitoare de pe malul rîului. Cele două tabere războinice stăteau față în față, fiecare la cîte un capăt al podului. Pe malul sudic, Evantaiul de Corn avea patruzeci de oameni călare și în jur de două sute de pedeștri, Ulm adunînd acolo toți bătăușii și țăranii de pe statul său de plată neoficial. Pe malul nordic, era adunată forța mai mare a poliției vamale și-a aliaților ei. Între aceștia, statuile priveau de sus cîmpul de luptă. Concepute să fie văzute de la distanță, fiecare avea o înălțime de peste șase metri și era urcată pe-un soclu de un metru optzeci, în interiorul parapetului cu balustradă.

Cavalerii Evantaiului de Corn transpirau cu toții în hainele lor de paradă. Grăjdarii lucraseră la caii lor încă de la primele ore ale dimineții și toate animalele aveau coame împodobite și pleduri ce străluceau ca satinul. Ulm, călare pe-o iapă albă, stătea în față ținînd un discurs despre sacrificiu și glorie. În fruntea călăreților, stînd pe calul său cu ochelari de protecție între Marriott și Coate, Gwynn se uita la chipurile celor din jur. Fumînd țigări pe ultima sută de metri și înghițînd mic-dejunuri lichide din ploști și sticle, mult prea mulți rînjeau ca nebunii. Coate arăta sever și nobil — Gwynn nu știa cum de izbutea asta, dar cumva izbutea —, în vreme ce Marriott părea prea liniștit. Elei era undeva în rîndurile din spate, așa cum voise Ulm să stea în timpul luptei, spunînd: „Lasă-l să dea pinteni". Din rîndul seniorilor, doar Biscay fusese învoit de la luptă. Venise într-un palanchin să urmărească desfășurarea de forțe. Și Tareda urmărea spectacolul dintr-o trăsură cu geamuri fumurii.

În vreme ce taberele beligerante așteptau ca niște piese de șah înaintea jocului, în jurul lor se înregistra o forfotă de oameni. Se adunase o gloată de suflete curioase, aliniindu-se sus pe terasele de lîngă și de deasupra podului, înghesuindu-se la ferestre și pe acoperișuri. Copiii din bandele de mahala ieșeau în evidență în costumele lor sclipitoare, alergînd de colo-colo ca niște libelule; negustorii ambulanți se bucurau de vînzări bune, oferind cîrnăciori de mic-dejun și plăcinte; mai mulți jurnaliști de la ziarele din oraș își ocupaseră pozițiile în apropierea podului, cu carnețelele în mîini. Jos, în mijlocul rîului, o ambarcațiune de agrement își coborîse ancora și pe puntea ei stătea o ceată de oameni fugiți de la slujbă, lungindu-și gîturile, cîțiva folosindu-se de lornioane pentru a observa cele ce se petreceau.

Va fi un măcel, își spuse Gwynn cu hotărîre, trăgînd din al optsprezecelea autodafe din dimineața aceea. Ulm nu avea o strategie. Nu dăduse nici un ordin decît că

trebuiau să atace dușmanul și să fie bravi. Gwynn își făcea griji pentru cai. Armăsarii Societății Evantaiul de Corn erau antrenați să-și păstreze calmul în timpul luptei și erau obișnuiți cu focul de armă, însă nu erau obișnuiți cu o acțiune de-o asemenea amploare și bănuia că, atunci cînd aveau să se avînte în luptă, aceștia urmau să încerce imediat să fugă îndărăt.

Neașteptîndu-se să supraviețuiască în cazul unei înfrîngeri, își pariase mare parte din bani pe victorie. Agentul îi dăduse șanse de opt la unu împotriva Evantaiului de Corn, spunînd voios: „Vor mătura podul cu voi. Dar jucătorilor profesioniști le plac estimările mele. Din punctul meu de vedere, azi e o zi numai bună pentru tine să mori."

În vreme ce Ulm vorbea, Gwynn își verifică armele. Avea la el cele două revolvere plus alte două înăuntrul hainei, tambure de rezervă pentru reîncărcare și Speer-ul — nu găsise pușcă mai bună în Ashamoil — atîrnat peste umăr.

Ulm își încheie discursul. Urîndu-le oamenilor săi noroc, se retrase în spatele cîmpului de luptă. Nou-descoperita sa îndrăzneală nu era destul de mare cît să-l facă să conducă personal atacul. Sarcina aceasta avea să cadă în seama lui Marriott, care fusese primul ce se oferise voluntar. Acum, Marriott se întoarse spre Gwynn.

— Eh, ce bine e! Simt că am o haită de lupi în sînge! mîrîi el și izbucni într-un rîs ostentativ sălbatic.

— Mă bucur pentru tine, zise Gwynn.

El și Marriott își păziseră mereu spatele unul celuilalt. Nu se aștepta acum la un asemenea lucru din partea compatriotului său. Pregătindu-se, își înfășură frîiele pe coama șeii și-și luă pușca.

Marriott pufni, apoi rîse din nou și-l lovi peste braț.

— Astă-seară vom bea din craniile perceptorilor, prietene — fie că sîntem vii, fie că petrecem în saloanele morților curajoși!

După care Marriott își scoase arma, un mare ciocan de război pe care-l luase de la un mort din nord cu ani în urmă, și urlă comanda de atac.

Gwynn atinse cu pintenii coastele calului și acesta porni în galop alături de ceilalți. Aerul se umplu de zăngănitul potcoavelor pe pietre. În față, cavaleria inamică era o masă tălăzuitoare de uniforme de-un albastru-închis.

La stînga lui Gwynn, Jasper cel Precis se ridică în scările șeii, urlînd, dezgolindu-și colții împodobiți. La dreapta lui, Strivește-i-Sam roti o pușcă elefant. Îndrumîndu-și calul cu picioarele, Gwynn se uită de-a lungul puștii, își alese un călăreț și trase.

Cînd apăsă pe trăgaci, de jur-împrejurul lui erupse un bubuit asurzitor de foc de armă. Un călăreț din tabăra cealaltă căzu de pe cal și fu strivit sub copitele cailor camarazilor lui. Gwynn nu putea să vadă dacă era rănit cineva dintre ai săi. Cerîndu-și scuze în gînd rasei cabaline, ținti spre cai și fu răsplătit cu priveliștea a două bestii aflate în galop căzînd la pămînt și multe altele împiedicîndu-se în ele, aruncîndu-și călărețiii din șei.

Marriott înaintă de unul singur, orbește, în avangarda dușmanului, lovind cu ciocanul în stînga și în dreapta. Calul îi căzu la pămînt, dar, în cădere, Marriott se agăță de-un om, trăgîndu-l jos din șa. Pe cînd încerca să urce la loc pe armăsar, un altul îndreptă spre el un pistol, dar fu împușcat de Gwynn.

Gwynn nu intenționa să ajungă la mijlocul podului. Îndreptîndu-se spre marginea din dreapta, luă frîiele și încercă să-și oprească armăsarul lîngă o statuie; însă instinctul de turmă îi preluase controlul minții și refuză să încetinească. Gwynn ochi următoarea statuie, un monument al unei amazoane. Soclul îi ajungea cam pînă la brîu. Neavînd timp să se gîndească dacă era o idee chiar atît de bună, își împinse pușca spre spate, ridică

picioarele, în așa fel încît să stea pe vine în șa pentru o clipă, apoi sări.

Aterizã pe soclu în siguranță, chiar dacă dureros, lovindu-se de genunchiul statuii. După ce-și restabili echilibrul și se întoarse, văzu că armăsarul îi dispăruse în îmbulzeală. Scena de pe pod era acum un haos îngrămădit. Așa cum bănuise el, mulți cai încercau să scape cu fuga — chiar dacă toți pe care-i observă purtau cioltarele albastru cu negru ale Biroului Vamal — iar animalele căzute la pămînt erau obstacole pentru toți călăreții. Deși unii rămăseseră în șa, majoritatea ajunseseră să lupte corp la corp. Mulți își abandonaseră armele de foc în favoarea baionetelor și-a săbiilor.

Adăpostindu-se jos, în spatele picioarelor robuste ale amazoanei, Gwynn își căută ținte. Altcineva — părea a fi Coate, cu toate că era greu să vezi prin fumul negru de pușcă ce îmbîcsise deja aerul — făcuse ca el și tragea la țintă din spatele unei statui de pe cealaltă parte.

Șansele unor lovituri precise erau reduse. Gwynn se mulțumi să țină pușca într-un singur loc și să tragă atunci cînd îi trecea un dușman prin față. Cînd i se goli arma, omorîse deja șase oameni. Se gîndi în treacăt s-o schimbe cu pistoalele, dar preferă precizia puștii și începu s-o reîncarce.

Era în toiul acestei operațiuni, cînd un glonț îl lovi în brațul drept. Impactul îl dădu pe spate și se prăbuși de pe soclu cu un strigăt ce se pierdu în zarva dimprejur. Ar fi căzut cu totul de pe pod dacă n-ar fi fost bucata de balustradă din spatele statuii. Reuși să se prindă de ea cu mîna stîngă — în același timp lovindu-se violent cu dinții de ea — și se ținu cu disperare.

Brațul drept îi era străpuns de-o țepușă încinsă, însă membrul îi dădu ascultare cînd îl îndemnă să se miște. Îndurînd durerea, se opinti și puse un genunchi pe zid. Spunîndu-și să se așeze lîngă statuie și să rămînă jos,

se tîrî pe burtă, respirînd sacadat, incomodat de Speer, care se strecurase sub el.

De-ndată ce trecu de soclu, se rostogoli jos și aterizā pe vine la pămînt. Imediat, ceva ieși de după statuie și-i șuieră spre cap.

Ridică iute Speer-ul. Țeava pară un paloș și focul îi brăzdă brațul. Acum îl putea vedea pe mînuitorul sabiei: un tip cu bărbiță vopsită în galben-șofran, care-i aminti lui Gwynn de-o perucă pubiană.

Gwynn sări în picioare, împingînd în același timp arma în direcția opusă acelor de ceasornic. Această răsucire înlătură sabia, creînd o deschidere în garda purtătorului de barbă asemănătoare cu o perucă pubiană, de care Gwynn profită, aplicînd o lovitură cu piciorul în rotula bărbatului.

Gwynn auzi și simți osul rupîndu-se. Barbă-pubiană strigă, se împletici și scăpă paloșul din mînă. Gwynn aruncă pușca, scoase pistolul din partea stîngă și trase trei gloanțe în pieptul acestuia, mai jos de smocul de culoarea șofran.

Cînd dușmanul său învins se prăbuși la pămînt, se prăbuși și Gwynn. Aruncă în treacăt o privire la brațul rănit. În mînecă avea două găuri de un centimetru fiecare, una sus și una jos unde glonțul îi pătrunsese în mușchi. Ca distracția să fie completă, îl dureau toți dinții din față și se simțea slăbit.

Un bărbat îl atacă cu o baionetă. Gwynn nu-l nimeri cu prima împușcătură, reușind să-l atingă cu a doua tocmai la timp. Se feri cînd bărbatul căzu spre el, și îi mai trase un glonț în cap.

Luptele se întinseseră pe toată lungimea podului; însă încleștarea principală era în partea nordică, ceea ce însemna că Evantaiul de Corn probabil ieșea cîștigătoare. Lui Gwynn nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi trebui într-adevăr să clipească, fiindcă, din fumul mușcător, plumburiu, apăru o siluetă neagră, solidă. Era

calul său, mergînd uşor la trap, de parcă s-ar fi aflat undeva pe un cîmp liniştit.

— Unde ai fost, să vizitezi oraşul? suspină Gwynn.

Cum calul nu-i răspunse, Gwynn se căţără în şa, crispîndu-se puternic în sinea sa, şi porni călare în susul podului. Mai împuşcă trei oameni şi-şi dădu seama că-i împuşcase pe ultimii doi în spate. Forţele Biroului Vamal băteau în retragere. De undeva din faţă, de departe, auzi o voce răcnind în anvallică:

— *Laiho! Geyro laiho!*

Victorie.

— Ai avut noroc... din nou, zise Raule, făcînd ultima cusătură la rana lui Gwynn.

Legă firul şi-l tăie.

— E o gaură curată şi precisă. Ar trebui să se vindece bine, deşi ţi va crea un mic şi bine-meritat disconfort pentru o vreme.

— Cu toţii am avut noroc, spuse Gwynn.

Mai mult decît noroc, adăugă el în gînd. *Ceva a făcut ca regulile să se schimbe.* Nu murise nici unul dintre cavalerii Evantaiului de Corn şi nici nu fusese rănit grav. Cîţiva îşi pierduseră caii, majoritatea din cauza picioarelor rupte; şi asta a fost tot. Nu era de mirare că Raule părea într-o dispoziţie bună — avusese puţin de lucru în schimbul a douăzeci de mii de florini.

Voia să meargă la Beth, dar Ulm comandase o sărbătorire imediată la Diamantene. El plecase deja, plecase împreună cu Elei. Fiul lui Ulm omorîse un om şi scăpase şi el neatins. Cel mai curajos şi norocos erou al zilei fusese Marriott, fără îndoială. Îl ucisese pe Nanid, zdrobind craniul bărbatului cu ciocanul său de război.

După ce una dintre novice îi bandajase braţul, Gwynn îl căută pe Marriott. Trecu pe lîngă Coate, care purta pe chip expresia senină a unuia care s-a răzbunat, şi-l găsi pe Marriott primind îngrijiri pentru o

tăietură la maxilar din partea unei alte călugărițe tinere. Departe de a părea fericit că este în viață, expresia sa era îndurerată.

Gura i se crispă într-un zîmbet amar.

— Ei bine, la asta nu mă așteptam, Gwynn.

Gwynn se strădui:

— Să fim serioși, nu poate fi așa de rău să fii în viață.

— Dar cînd ți-ai făcut alte planuri, prietene, cînd ți-ai făcut alte planuri...

Gwynn ieși din cameră și se duse să caute o toaletă.

Se simțea mai degrabă un observator al petrecerii de la Diamantene decît un participant la ea. În vreme ce colegii lui se împerecheau pe canapele și pe podelele murdare — pentru acea ocazie, Ulm adusese la club un grup de tîrfe alese pe sprînceană —, Gwynn stătu cu Marriott și se îmbătă.

Ar fi trebuit să aibă dreptate. Bătălia trebuia să fie un dezastru. Habar nu avea cum de nesăbuita încredere a celorlalți triumfase în fața realității, dar fără doar și poate asta se întîmplase. Deși nu voia să caute calul de dar la dinți, nu putea decît să se întrebe ce implicații aveau întîmplările din ziua aceea.

Băieții agenților de pariuri sosiră aducînd plicuri. Fiecare om, se părea, pariase din greu. Gwynn și-l luă pe al său și-l vîrî cu grijă în buzunar. Însă pentru Marriott nu era nici unul.

— Eram atît de sigur că voi muri, spuse el.

Tot ce putu face Gwynn fu să-i mai cumpere ceva de băut.

La un moment dat, în timpul petrecerii, sosi un mesager cu un mesaj pentru Ulm. După ce-l ascultă, Ulm veni la Gwynn.

— Am prins martorul ascuns, spuse el. Vreau să te ocupi tu de el. Are o soție și-un copil. Rezolvarea standard. Ești destul de treaz să-ți amintești o adresă?

Gwynn aprobă din cap.

— Camera șaptesprezece din vechea Breaslă a Urdarilor pe Strada Cato.

— Deci cine... ?

— Dacă-ți vine să crezi, forțosul de la afurisitul ăla de bîlci.

Gwynn își amintea că Cerb fusese la Capul Cămătarului. Nu-l cunoștea personal însă fu totuși surprins. Luîndu-se după aparențe, îl crezuse întotdeauna pe Cerb o persoană tăcută și dreaptă, nu un om înclinat spre bîrfe sau capabil să intervină în treburile altora.

— E sigur?

— Mai sigur nu se poate. Ce, ți-e prieten?

— Nu. Doar că nu mi se pare genul ăsta de om.

— Cineva care aude un lucru ce nu trebuie să-i ajungă la urechi, devine lacom, îi vin idei.

Ulm ridică din umeri.

— Apoi este omorît.

— Cînd, atunci?

— Fă-o de ziua lui Hiver. Îl vei lua cu tine și pe Elei. Astăzi totul a mers bine, dar are nevoie să învețe dedesubturile îndeletnicirii.

— Se face.

Ulm plecă. Gwynn se uită în jur pînă ce-l găsi din priviri pe Elei. Băiatul stătea pe-o canapea, abia vizibil sub două frumuseți goale. Ulm nu-și desemnase fățiș moștenitorul, însă era evident încîntat de copilul său cel mic. Dacă Elei supraviețuia pînă la o vîrstă potrivită, era posibil ca tatăl lui să-i acorde conducerea Evantaiului de Corn neținînd cont de ceilalți frați ai lui, care-l ajutau acum pe Ulm îngrijindu-se de interesele sale în alte orașe. Dacă se întîmpla asta, cugetă Gwynn, vremurile puteau deveni într-adevăr foarte interesante.

Nu merse cu gîndul mai departe în viitor. Cînd avea să se termine cu Beth — încă era de părere că nu putea

dura — nu era sigur că și-ar dori să rămînă în Ashamoil. Clătinîndu-se puțin, se ridică în picioare.

— E timpul s-o iau din loc, cred, îi spuse lui Marriott.

— Înainte să pleci, zise acesta, uită-te la mîinile mele.

Gwynn se uită. Degetele lui Marriott tremurau.

— Pe pod, erau din nou sigure. Dar uită-te la ele acum — sînt ca niște virgine în noaptea nunții!

Marriott începu să plîngă. Gwynn se lăsă înapoi pe scaun și-și îmbrățișă prietenul cu brațul teafăr, incapabil să se gîndească măcar la un cuvînt pe care să i-l spună. Rămase acolo, trăgînd de ultimul pahar cu băutură, în vreme ce Marriott înghiți fără oprire duște după duște, pînă ce leșină.

Gwynn se tîrî foarte obosit pe scări în sus. Se opri în vîrf, clipind din pricina luminii. Ducîndu-se pe alee să-și ia calul, își ținu privirea în pămînt, conștient că se clătina puțin și că era încă îmbrăcat cu hainele cu care participase la luptă, pline de pete sîngerii și alte urme. Nu voia să întîlnească privirea nimănui. Urcă în șa cu mare atenție, strînse frîiele și se duse în sfîrșit la Beth.

Se aștepta ca ea să fie furioasă sau cel puțin supărată pe el fiindcă nu-i spusese de bătălie, însă nu era. Îi spuse flegmatic că citise despre ea în ziare. Asta păru să-i fie de ajuns.

— Arăți ca vai de lume, observă ea.

— Tu arăți bine, spuse el.

Îl conduse către pat și-l lăsă acolo.

Toată după-amiaza, căzu și se trezi dintr-un somn întunecat. Prima dată cînd se trezi, descoperi că era dezbrăcat. În celelalte interludii de trezie, Beth era uneori prezentă, alteori nu. O dată, îi simți mîinile plimbîndu-se în susul și-n josul corpului său, ușoare ca o șoaptă, descriind cercuri lente. Mai tîrziu, îi observă

atenția zăbovind asupra brațului său bandajat și a nenumăratelor vînătăi, de parcă ar fi interesat-o aceste afecțiuni. Dacă era așa, putea înțelege. Nu avea nici o obiecție deosebită.

Cînd se trezi din nou și o văzu uitîndu-se țintă la el, se strădui să-i ofere un zîmbet sardonic.

— Ar fi trebuit să-mi rup nasul sau să pierd un ochi?

— Nu, asta n-ar fi ajutat deloc.

— Aproape că mi-am scos cîțiva dinți...

— Nu te-aș mai fi primit în casă.

— Ești mai crudă decît mine, doamnă.

— Mă tem, spuse ea, că te definește vanitatea. Fără a avea de ce să fii vanitos, ai fi un om diferit.

Se trezi și mai mult.

— Nu mă crezi în stare de destulă imaginație, draga mea. M-aș adapta împrejurărilor. Mi-aș face dinți falși din coral roșu și aur, și-un ochi de sticlă — nu, mai mulți ochi de sticlă; aș face colecție. Aș avea ochi din tot soiul de sticle — rubinii, argintii, mate, gravate, lucioase...

— Ei bine, spuse ea, bănuiesc că nu m-ar deranja asta. Recunosc, am crezut că ai o părere mai convențională asupra frumuseții.

— Poate că așa este, admise el, dar îndrăznesc să spun că mi-aș putea schimba gusturile.

Ea zîmbi.

— Majoritatea oamenilor ar încerca să-și ascundă astfel de răni, însă tu le-ai înlocui cu podoabe. Chiar te gîndești la trupul tău doar ca la un fel de podoabă — cu adevărat interschimbabilă cu mărgeanul sau sticla vitrată?

— Dacă discutăm doar despre aparențe, bănuiesc că asta-i adevărat pînă la un punct. Totul e materie.

— Scheletul poartă mușchi, mușchii poartă piele, pielea poartă haine?

— Exact. Fața e o mască făcută din piele; ochiul este o bucată de marmură conectată la creier.

Întinse mîna și trasă o linie de la colțul ochiului ei pînă la rădăcina părului. Ea îl sărută pe frunte, apoi se ridică și plecă. Închise ușa și, curînd, o auzi cum lucra în atelier.

Gîndurile îi alunecară în derivă. Nu doar el, ci chiar natura lumii părea să se fi schimbat. Miraculoasa victorie a Evantaiului de Corn, copilul-crocodil, omul-lotus, dacă nu era un fals; aceste lucruri îi dădeau motiv de nedumerire. Dacă teoria lumilor multiple a lui Beth era adevărată, cugetă el, și lumea lui se amestecase cu o alta, acea altă lume avea legi pe care el nu le înțelegea. O asemenea altă lume putea fi ca o plantă care, cînd este transferată într-un sol străin, crește fără control; ori chiar ca o boală infecțioasă. Dar dacă exista o lume care putea modifica tot ce atingea și să facă totul de nerecunoscut? Beth s-ar fi proclamat proprietara ei, cel mai probabil; însă ea putea fi cu ușurință doar una dintre creaturile ei, hibrizii ei, simptomele ei.

— Discreția este întotdeauna esențială.

Gwynn îi vorbea pe un ton scăzut lui Elei, care călărea în rînd cu el de-a lungul unei alei pavate cu cărămidă între zidul unei terase și partea din spate a unei fabrici de conserve. Păcănitul egal al copitelor cailor le acoperea conversația.

— Dacă vor apărea întrebări — și uneori chiar apar; nu toți oficialii din orașul ăsta sînt prieteni cu tatăl tău — ne va trebui un alibi ca să spunem că am fost altundeva în seara asta.

— Atunci, mergem în vizită la martorul nostru?

— Întocmai.

Pe alee umbrele erau prea adînci pentru ca Gwynn să-i vadă chipul schimbător; totuși, simți plăcerea timidă a băiatului, dată de faptul că avusese dreptate.

Aceasta era prima dată cînd Gwynn avea de-a face cu Elei, care fusese la un internat din Phaience înaintea

anului petrecut în Musenda. Pînă atunci, în noaptea aceea, fiul lui Ulm se dovedise a fi agreabil, calm și afabil. Atitudinea sa nu trăda nici o urmă de lăcomie ori o fire nemiloasă. Gwynn se întrebă dacă aceste calități nu erau prezente și bine ascunse din vreme, ori lipseau de fapt cu desăvîrșire.

Aleea îi aduse în Piața Dangătului Melodios. Gwynn își opri calul în fața arcadei dintr-un zid, pe unde se intra în curtea unei case cu o fereastră roșie la etajul al doilea, prin care ieșea lumină. Își priponiră caii în curte, scoaseră cîteva pachete din desagi și urcară niște scări puțin înalte spre o verandă pavată cu dale de piatră. În spate, într-o arhitravă adîncă, se afla o ușă veche din lemn de santal cioplit, cu un ciocănel de alamă sub forma a două figuri îngemănate. Gwynn ridică ciocănelul și bătu. Într-o clipă, se auzi apropierea unor pași tîrșîiți. La ușă răspunse o femeie frumoasă în rochie de mătase de același roșu-intens ca al ferestrei, cu decolteu adînc ce scotea la vedere o pereche de sîni tari. Zîmbi și întinse mîna, iar Gwynn îi umplu palma cu bancnote.

Femeia le făcu semn lui Gwynn și Elei să intre în casă. Înăuntrul, totul era o întunecime cu tentă rozalie, cu mobilă drapată în satin și-n aer pluteau parfumuri intense. Deschise drumul spre dormitor și-i lăsă pe amîndoi acolo. Se schimbară în hainele pe care le aduseseră în pachete: cizme cu talpă de cauciuc, jachete negre cu glugi și eșarfe negre. Cînd ieșiră, femeia îi conduse la o ușă din spate. Aceasta dădea într-o alee de drenaj udă și mirosind a acru, puțin mai largă decît umerii lui Gwynn. El o luă înainte, Elei venind în urma sa.

— Va spune că am fost cu ea? întrebă Elei fără să ridice vocea.

— Da. O abatere sărbătorească pentru tine.

— Și va fi crezută?

— Dacă n-o va contrazice nimeni.

— De ce avem încredere în ea?

— E o femeie de onoare; cel puțin, onorează banii cu care e plătită. Și, da, cineva i-ar putea oferi mai mult, dar atunci va trebui să pună în balanță asta cu prețul de a se pune împotriva tatălui tău.

Elei nu mai puse alte întrebări. Gwynn îl conduse cam un kilometru de-a lungul unor cărări întunecate care-i aduseră într-un sfîrșit la o stradă slab luminată, mărginită de clădiri ce fuseseră cîndva mărețe. Multe dintre ele purtau vechile nume gravate ale birourilor municipale, ale băncilor, ale sălilor breslelor și ale altor locuri la fel de importante. Majoritatea fuseseră transformate în adăposturi ieftine cu cel puțin un secol în urmă și nu mai văzuseră de atunci ciocanul unui muncitor sau peria unui curățător. Cerul galben și lumina felinarelor aflate la mare distanță unul de celălalt puneau în evidență, deasupra porticurilor, marile fantezii aglomerate ale zidăriilor de piatră baroce și grilajele căzute ale balcoanelor de fier.

Gwynn se opri la o clădire cu coloane de marmură cenușie și două vaci cioplite în piatră, care-i flancau intrarea din față, și se afundă în umbrele porții de sub fronton. Elei se strecură între doi pilaștri de cealaltă parte a ușii. Își traseră eșarfele astfel încît să-și acopere fețele. Gwynn scoase un set de piolete din oțel și începu să lucreze asupra încuietorii. Era una surprinzător de bună pentru o construcție atît de dărăpănată și forțarea ei îi luă mai mult decît i-ar fi fost pe plac. Dar, într-un sfîrșit, o făcu să se deschidă și împinse ușa în lături.

În antreu se auzea sunetul bătrîneții care sforăie. Gwynn își aprinse bricheta. Un portar sau îngrijitor sfrijit stătea întins pe-un prici, lîngă un perete pictat cu o frescă pastorală, aproape ștearsă de ravagiile timpului și ale vandalilor. Gwynn îi dădu bricheta lui Elei și scoase o sticlă mică și-un burete dintr-un buzunar interior al jachetei sale. Vărsă din conținutul sticlei

peste burete, eliberînd în aer aburii dulcegi ai cloroformului și ținu buretele peste gura bătrînului pînă cînd somnul i se adînci în inconștiență. Apoi puse piciorul pe scări și urcă, tălpile sale de cauciuc nescoțînd nici un sunet. Înclină aprobator din cap spre Elei, care pășea atent ca să nu facă nici un zgomot.

Numărul șaptesprezece era la etajul al cincilea și, de data aceasta, încuietoarea nu opuse nici o rezistență. Ușa se deschise spre o singură încăpere sărac mobilată, împărțită în două de-un panou de lemn. Nu avea perdea sau draperie la fereastră și strălucirea nopții colora totul în cameră într-o revărsare chihlimbarie.

Îndemnîndu-l pe Elei să vină după el, Gwynn se duse la panou și se uită peste el. De cealaltă parte se afla un pat vechi de alamă, în care dormea singură o femeie. În leagănul de la picioarele patului dormea un copil. Gwynn observă chipul foarte simplu al femeii, mirosul ei acru, forma ciudată a corpului sub așternut și așternutul însuși, care era imprimat cu un model mohorît de flori de-un verde palid.

Trase încet aer în piept. Brațul rănit și cloroformul îi dăduseră o durere în mijlocul craniului. Adunîndu-și forțele, scoase iarăși sticla și buretele și intră în spațiul de dormit. Cînd se aplecă deasupra femeii, aceasta dădu să se trezească. Îi acoperi iute fața cu buretele, ținîndu-l acolo pînă cînd substanța își făcu efectul. Căutînd în alt buzunar, scoase un cuțit cu lamă îngustă și un clește. I le dădu lui Elei.

— Eu trebuie s-o fac? șopti acesta.

— Dacă vrei.

Elei luă încet uneltele. Se uită nesigur la clește.

— Ce trebuie să fac?

— Ți s-a spus despre ce-i vorba aici?

Elei scutură din cap.

— Greșeala soțului ei a fost că nu și-a ținut gura. Prin urmare, pedeapsa va fi aplicată asupra gurii, asu-

pra limbii. Asta e metoda preferată a tatălui tău de-a rezolva situații de felul aceasta. E foarte elocventă.

Elei clătină din cap.

Gwynn ajunse la concluzia că băiatul putea face totul singur. Nu avea chef să se afle în locul acesta infect, să facă munca aceasta infectă. Se sprijini de perete și-și aprinse un autodafé.

— Dă-ți jos haina și ridică-ți mînecile. Nu-ți dorești să ieși de aici plin de sînge, îl sfătui el.

Elei se supuse.

— Acum, ridic-o în șezut și lasă-i capul pe spate.

După ce Elei făcu asta, Gwynn îl instrui:

— Deschide-i gura, prinde limba cu cleștele și trage-o în sus. Unde se unește cu partea de jos a gurii, taie cît poți tu mai spre spatele gurii.

Elei urmă pașii așa cum îi descrisese Gwynn.

— Nu văd ce fac. E mult sînge, șopti el după cîteva secunde.

— Lucrează pe pipăite.

Elei împunse și tăie ascultător cu cuțitul. În cele din urmă, reteză limba. Ținînd-o în clește, întrebă:

— Unde s-o pun?

— Oriunde. E bine și pe raft. Spală-te și să mergem.

Elei puse limba pe raftul indicat de Gwynn. La dreapta patului se afla un lavoar, iar apa era într-o carafă. Elei clăti cuțitul și cleștele, le șterse de așternutul de pat și i le dădu înapoi lui Gwynn. Se spălă pe mîini, întorcînd capul pentru a se uita la femeie, pe chip citindu-i-se o slabă curiozitate.

Din gîtul ei se auzeau zgomote puternice, jilave. Imediat, din nas și din gură îi ieșiră bule de sînge.

— Acum moare? șopti Elei.

— Da.

Termină cu spălatul. Gwynn verifică pulsul femeii. Era moartă. Dădu să deschidă drumul de întoarcere. Elei îi atinse mîneca și se opri.

— Ce e?

— Cum rămîne cu... ?

Elei înclină din cap spre leagăn.

— Nicicum. Lasă-l.

— Din milă?

— Ca asigurare. O persoană căreia nu-i pasă dacă moare poate să te ucidă cu ușurință. Dacă-ți faci un dușman și-l lași în viață, asigură-te bine că are pentru ce să trăiască. Eu prefer să-mi omor dușmanii, însă tatăl tău e un om mai sofisticat decît mine.

Elei aprobă din cap.

Gwynn îl conduse afară și înapoi pe drumul pe care veniseră. Coborau pe niște scări înguste, cînd un zgomot din spatele său îl făcu să se dea în lături cu iuțeală. Făcu asta chiar la timp. Voma lui Elei împroșcă scările în jos.

— Îmi pare rău, icni Elei cînd termină. Îmi pare cu adevărat rău...

Chiar și-n lumina slabă, chinul prin care trecea era perfect vizibil.

— Elei, îți dau o idee de comportare frumoasă. Dacă ai impresia că se va întîmpla asta, avertizarea persoanei din față e considerată o dovadă de bune maniere. Doar dacă n-ai vrut să-mi pui la încercare reflexele?

Trebuia să fie o glumă, pentru a arunca în derizoriu incidentul, însă Elei o luă în serios, ca un copil mai mic, cu o privire de mîndrie profund rănită.

— Elei, te sîcîi, atîta tot.

— Oh.

— Te simți bine?

— Așa cred. Trebuie să-i spui tatei de asta?

— Doar dacă mă întreabă.

— Nu are cum să întrebe de așa ceva, nu?

— Probabil că nu.

— Bun, zise Elei.

Își îndreptă umerii.

— Nu mi se va mai face niciodată rău cînd voi omorî pe cineva.

Cu Gwynn în față, se întoarseră la casa cu fereastră roșie fără vreun alt incident. Se schimbară înapoi în hainele lor de rînd și-și luară rămas bun de la stăpîna casei. Cînd se aflau afară în curte, Elei întrebă dacă n-ar putea să meargă la Diamantene să bea un pahar. Simțea un gust putred în gură, spuse el. Gwynn se arătă de acord, așa că merseră călare spre Strada Lumen.

Din întîmplare, cîțiva dintre ceilalți se aflau deja la club. Tareda era pe scenă și Marriott, Jasper cel Precis, Coate și doi tineri pe nume Porlock și Spindrel ocupau o masă în față. Cărăbușii cu ochi roșii plecaseră, dar cîțiva pitoni rămaseseră, grași și indolenți, răsfățați de clienții care-i tratau acum ca pe niște cîini de companie și-i hrăneau pînă peste poate cu resturi de la masă și dulciuri. Gwynn observă că Marriott depunea efort să-și țină privirea departe de Tareda, însă pe față i se citea o iubire tragică. Între timp, Jasper și Coate îl întîmpinară pe Elei cu o bonomie de cămătari. Desigur, voiau să afle cum se descurcase. Gwynn își făcu o palmă căuș în cealaltă, semnul unei misiuni duse la capăt, la care ei îl felicitară exuberant pe Elei. Coate îl bătu pe spate și-i spuse că el va fi șeful într-o bună zi. Elei le acceptă complimentele cu modestie.

Jasper îi cumpără lui Elei un cocteil puternic. Unul dintre tineri dădu să treacă din mînă-n mînă spre el un talisman chinezesc, pe care Gwynn îl opri la el. Ulm nu s-ar fi supărat ca Elei să se îmbete împreună cu ceilalți, însă ar fi fost mai puțin mulțumit dacă băiatului i se permitea să se facă criță.

Toți bărbații îi cumpărară lui Elei de băut și noaptea înaintă tîrîș. Discuțiile se întoarseră la pescuit. Coate voia să facă o excursie pe rîu în sus ca să prindă păstrăvi. Gwynn continuă să fie atent la cît bea și încercă să nu-și arate lipsa de veselie pe care o simțea.

În următoarea pauză, Tareda veni la masa lor. Încurajat de unchii lui falși, un Elei rumen în obraji o întrebă pe Tareda dacă i-ar face onoarea să stea lîngă el. Zîmbindu-i ca o soră mai mare, aceasta îi spuse că era fiul tatălui său. Se așeză într-un scaun pe care el i-l trase cu neîndemînare și-i puse întrebări despre familia sa din Musenda și despre școala pe care o urmase acolo. Marriott se uita în gol.

Gwynn își termină băutura și se duse la bar să mai ia una. Tocmai o plătea cînd auzi o singură împușcătură.

Alergă iute înapoi, împingînd oamenii în lături. În mijlocul tăcerii care se lăsase în club, auzi vocea lui Jasper cel Precis ridicîndu-se, strigînd cele mai murdare blasfemii. Ajunse la masă și-l văzu pe Elei la podea, ghemuit. Tareda, Jasper cel Precis și Coate stăteau cu toții aplecați deasupra lui. Marriott lipsea.

— Spuneți-mi, exală Gwynn.

Tareda ridică privirea.

— S-a lăsat purtat de val și m-a atins pe țîță. L-am împins deoparte, apoi Marriott l-a împușcat, spuse ea fără intonație.

Fața lui Elei era contorsionată de durere. Cu fiecare expirație, scotea cîte un strigăt firav.

— L-a lovit în stomac, spuse Jasper. Poate c-ar fi bine să-l ducem la prietena aia a ta care e doctor. Doar dacă nu vrei să dai bir cu fugiții chiar acum.

— Ar trebui să fugim cu toții, spuse Coate, un mușchi din obraz zvîcnindu-i.

Gwynn se simți distant, de parcă ar fi fost o altă persoană, altundeva, urmărind scena printr-un telescop. Îngenunche și încercă să vadă dezastrul. Rana de intrare se afla pe partea stîngă a bustului băiatului, cu cîțiva centimetri mai jos de coaste. Se așteptase să vadă o gaură produsă de-un glonț de mare calibru, dar nu părea mai mare decît a unuia de douăzeci și doi. Sîngele care se scurgea din ea era închis la culoare.

Ridică privirea și apoi o coborî înapoi spre Elei. Nu vedea o rană de ieșire.

Fără să aibă habar unde se dusese glonțul înăuntrul băiatului, nu avea cum să-și dea seama cît de gravă era situația.

— Îl duc la spital, se auzi el oferindu-se voluntar. A fost în responsabilitatea mea. Voi doi, le comandă lui Spindrel și Porlock, luați-l pe sus. Cineva să ducă vorbă la Ulm.

Amîndoi tinerii arătau de parcă s-ar fi așteptat ca Ulm să sară dintre umbre în orice clipă. Mișcîndu-se prudent, îl ridicară pe Elei, care scoase atunci un scîncet prelung, mieunat.

— Ești sigur?

Jasper îi aruncă lui Gwynn o privire ciudată.

Gwynn aprobă din cap. Continua să se simtă foarte departe. Apoi spuse:

— Marriott a plecat?

— A dispărut în noapte.

— Luați caleașca mea, se oferi Tareda.

— Mulțumesc, asta aveam de gînd să fac, zise Gwynn. Te va duce cineva acasă.

Gesticulă tăios spre cei doi tineri care-l țineau pe Elei pe brațe și trecură cu toții printre clienții care stăteau într-o tăcere perfectă, de gheață, uitîndu-se oriunde altundeva, numai la neputincioasa ceată a cavalerilor Evantaiului de Corn, nu.

PARTEA A TREIA

15

Pe jumătate trează, Raule se întoarse pe-o parte și căută din nou somnul. Dar ciocănitul de la ușă continuă și o auzi pe soră strigîndu-i numele.

Se trezi pe dată.

— Ce este?

Dibui după haine pe întuneric.

— Rană prin împușcare, se auzi vocea sorei medicale. Un băiat. E-un bărbat cu el, unul dintre cavalerii aceia. Sînt în sala de operație acum.

Raule coborî în grabă după soră în mica sală de operație a spitalului. Rănitul era întins pe masă, cu pieptul dezgolit. Era conștient și mormăia. Raule nu fu surprinsă să vadă cine era celălalt bărbat.

Gwynn avea pe chip expresia unui înger al morții ce suferă rău de nervi. Apăsa peste rană cu ceea ce părea a fi un șervețel de restaurant. Se dădu în spate ca să-i facă loc.

— De ce n-am scăpat de tine? se încruntă Raule. Nu încerca să răspunzi. Cine-i băiatul?

— Elei. Fiul lui Ulm.

Gwynn vorbi repede.

— A fost împușcat acum zece minute. Fii pe pace, te voi...

— Plăti pentru deranj? Da, o vei face.

Raule își săpuni mîinile.

— Tu l-ai împușcat?

— Nu.

Raule se uită la rana de intrare.

— E încă-n el, îi spuse sora medicală, pregătind o injecție cu morfină.

Elei ridică fruntea.

— O să mor? icni el.

— Poate că nu, zise Raule.

Pe cînd sora îi înfipse lui Elei acul în șold, ușa se deschise și în sala de operație intrară alte călugărițe, aducînd pînze, vase cu apă și lighene. Curînd, Elei dispăru în spatele unui zid de robe și broboade.

Gwynn ieși cu spatele din sală. Pe coridor, după ce ușa se închisese în urma lui, se sprijini de perete și-și apăsă ochii cu mîna.

Era singur, după ce-i trimisese pe Porlock și Spindrel înapoi în caleașcă. Se uită la ceasul de la mînă. Era trei fără zece.

Se duse la biroul lui Raule, îl găsi încuiat, își aminti de cheile care atîrnau la intrarea în spital și se duse după ele. Una dintre ele descuie ușa. Găsind înăuntru un stilou și hîrtie, îi scrise lui Beth, spunîndu-i că a fost implicat în niște probleme și că ar fi înțelept din partea ei să nu stea acasă cîteva zile. Semnă scrisoarea și-o închise într-un plic. Strecurîndu-se afară, alergă spre cea mai apropiată stradă principală și se uită în susul și-n josul ei în căutarea unui posibil mesager, fiindcă el își lăsase calul la Diamantene. Puțini oameni erau acolo. Doi tineri stăteau îmbrățișați în poarta unei case, absorbiți unul de celălalt. Cineva stătea întins pe caldarîm, înfășurat într-o pătură.

Apoi Gwynn găsi ceea ce căuta. Pe-o alee lăturalnică, un grup de tineri ședeau fără să facă nimic în jurul unui foc aprins într-o canistră de ulei. O vestă cu paiete, scînteind în lumina focului, îi reținu atenția.

Se apropie de grup; membrii lui ridicară capetele la auzul pașilor săi. I se adresă celui cu paiete.

— Tu, vrei să cîștigi niște bani?

Pe fața băiatului apăru în treacăt o expresie de încîntare, după care afișă o mină nonșalantă.

— Poate. Ce trebuie să fac?

Gwynn îi întinse scrisoarea.

— Livrează asta.

Îi dădu adresa casei de pe strada Crane și scoase din buzunar cincizeci de florini.

— Cînd? spuse băiatul.

— Chiar acum, zise Gwynn.

— Hei, o fac eu pentru douăzeci! spuse un băiat mai scund.

Cel cu care vorbea Gwynn se întoarse și-l lovi peste ureche.

— Scuze, îi spuse lui Gwynn.

— Pornește la drum, îi zise el.

Băiatul ridică binevoitor din umeri și porni săltînd în josul străzii.

— Mișcă-ți fundul! strigă Gwynn.

Băiatul grăbi pasul.

Gwynn se întoarse la spital, unde luă loc pe-o bancă de lemn la intrarea în sala de operație și-și aprinse o țigară. Rana îi pulsa crunt și avea iarăși o durere puternică de cap. Trebuia să fie pe undeva laudanum; dar rezistă pornirii de-a merge să caute. Nu avea nevoie acum de-o minte încețoșată.

Dacă Marriott chiar voise să-l omoare pe Elei sau intenționase să tragă un foc de avertizare și fusese trădat de mîinile-i tremurînde, nu conta. Marriott era acum un om mort, doar dacă nu părăsise orașul și ajunsese deja departe, iar Gwynn se îndoia de asta. Marriott s-ar fi ascuns, dar n-ar fi plecat din orașul în care se afla Tareda Mereu.

Gwynn zîmbi amarnic în sinea sa. Nu se așteptase să înțeleagă vreodată atît de bine obsesia lui Marriott.

Moartea lui Elei ar fi fost mandatul propriei sale morți. Dacă Elei trăia, erau șanse bune ca Ulm să vrea

totuși să-l pedepsească fiindcă nu reușise să-l ferească pe băiat de necaz. Dacă n-ar fi trebuit să se gîndească decît la el, ar fi fugit sau ar fi luptat. În cel mai rău caz ar fi fost împușcat mortal, ceea ce ar fi fost un lucru mai bun decît o excursie pe rîu în jos încălțat cu cizme de ciment.

Totuși, trebuia să se gîndească la Beth. Nu avea habar dacă ciudata ei putere asupra inimilor bărbaților ar salva-o de temperamentul răzbunător al lui Ulm, dacă lucrurile aveau să meargă înspre rău. Dar dacă rămînea în oraș, dacă se preda — putea spera ca orice pedeapsă la care s-ar fi hotărît Ulm ar fi căzut direct asupra lui, iar Beth ar fi fost în siguranță. Se părea că era totuși capabil de sacrificiu.

Fumă toate autodaféurile pe care le avea la el. Înconjurat de chiștoacele stropsite, se uită fără țintă în jur. Nu era nici o lumină aprinsă pe coridoare, dar ușa sălii de operație avea panouri de sticlă și prin ele răzbătea destulă lumină, încît el să poată citi afișele de pe-un panou atîrnat pe perete. Purtau pecețile Bisericii și-ale diverselor societăți pentru tot soiul de lucruri de ordin public ori moral, și erau imprimate cu îngrozitoare descrieri ale bolilor venerice și cu diatribe împotriva „viciilor nenaturale".

Unul blama tutunul, „Viciul Murdar și Periculos al Fumatului, care Jignește Nasul, Amorțește Cerul Gurii, Provoacă Îmbătrînirea Pielii și Duce la Slăbirea Progresivă a Întregului Corp". Gwynn citi pe diagonală pînă ajunse la ultimul rînd: „Tutunul vă va Omorî Încet și Sigur".

La fel face și timpul, gîndi el. *Dar dacă vreți să isprăviți repede treaba, profesioniștii vă recomandă gloanțele.*

— Gwynn.

Tresări, trezindu-se.

Stătea întins pe bancă; nu-și amintea să fi adormit. Raule era în fața lui.

Întindea spre el o tăviță în care se afla o bucată mică și teșită de plumb.

— Poți mulțumi cerului pentru gloanțele mici, spuse ea. A intrat în stomac și a rămas acolo. Trebuie să-l fi încetinit marea cantitate de alcool ingerată. Dacă nu face o infecție, se va putea duce acasă peste două săptămîni. Într-o lună va fi ca nou.

— Nu-i un vis ăsta, nu-i așa?

— De unde să știu eu? spuse Raule.

Gwynn se uită la glonț. Își aminti că-și spusese că rana e mică. Marriott trebuia să se fi hotărît să folosească un pistol ușor ca mijloc de apărare în schimbul mîinilor sale nesigure.

— Ești regina doctorilor, îi spuse lui Raule.

Se ridică în picioare.

— Cît îți datorez?

Raule flutură nepăsătoare din mînă. Preț de-o clipă, îl țintui cu o privire greu de dibuit. Apoi se întoarse și intră înapoi în sala de operație, și închise ușa.

Gwynn se duse afară și porni înapoi spre Diamantene să-și ia calul. Era acum șase dimineața. Se opri la un chioșc să-și mai cumpere țigări și un ziar. Incidentul era pe prima pagină. Gwynn nu citi articolul. Aruncă ziarul într-un coș de gunoi și își adună forțele pentru a da ochii cu Ulm.

Tack și Pocnitoare îl opriră în grădina din fața vilei.

— Știi ce trebuie să faci, zise Tack.

Gwynn îi dădu arma și depărtă brațele. Pocnitoare îl pipăi cu atenție peste tot. Se crispă cînd mîna acestuia se strînse peste rană.

— Scuze, spuse Pocnitoare.

După ce-i luă cuțitul din cizma dreaptă, Pocnitoare își îndreptă spatele, clătinînd aprobator din cap.

— Bine. Șeful e în piscină.

Gwynn intră în vilă însoțit de gemeni. Apartamentul privat al lui Ulm se afla la ultimul etaj, după ce treceai de trei paliere.

— Dacă va trebui să te omorîm — începu Tack, pe cînd urcau — vrem să-ți spunem că ne-a făcut plăcere să te cunoaștem, Gwynn, termină Pocnitoare.

— Asemenea, domnilor, zise cordial Gwynn.

Dacă Ulm se hotăra să fie răzbunător, Tack și Pocnitoare aveau să fie cei care să-i zdrobească mîinile și să-i toarne ciment în jurul picioarelor și să-l împingă în rîul Skamander. Pînă atunci, puteau foarte bine să se comporte civilizat.

La ultimul etaj, străbătură un coridor lambrisat cu panouri din lemn de nuc și podit cu un covor sculptat. La capătul lui, între două busturi întruchipîndu-l pe Ulm, se afla ușa din sticlă mată a camerei de baie. Pocnitoare trase de șnurul unui clopoțel instalat pe zidul alăturat pentru a-și anunța prezența, apoi frații îl duseră pe Gwynn înăuntru.

Încăperea era plină de aburi, luminată slab de lămpile cu kerosen din nișe. Unde aburul era subțire, se puteau discerne noi statui aurite: nimfe goale, sirene și îngeri, toate lipite de pereții din marmură cu lanțuri fine, poleite. O sobă pentru încălzire funcționa în camera alăturată, sunetul cavernos produs de focul ce ardea în ea abia auzindu-se.

Prima piscină era plină cu apă, dar era neocupată. Un paravan cu frunze de aur ascundea o a doua piscină. Gwynn rămase nemișcat. Tack și Pocnitoare își scoaseră pistoalele. Minutele trecură și apa clipoci de cealaltă parte a paravanului.

În cele din urmă, vocea lui Ulm se auzi din adîncurile încăperii.

— Așadar, ai venit. Fiul meu probabil că e încă în viață.

Cuvintele fură urmate de noi clipoceli. Gwynn încercă să ghicească intenția lui Ulm din tonul și inflexiunea vocii, însă glasul său era un cifru.

— Da, zise el simplu.

— Spune-mi care e starea lui, spuse vocea lui Ulm.

— Doctorul se așteaptă să-și revină complet, dacă nu apar alte complicații.

Apa se mișcă.

— Mi s-a spus, zise Ulm, că l-a împușcat Marriott.

— Da.

Urmă o altă pauză lungă. Gwynn simți cum îi șiroiește transpirația pe spate.

În cele din urmă, Ulm puse capăt tăcerii.

— Gwynn, trebuie să hotărăsc ce să fac cu tine. Elei a făcut un lucru prostesc și ceilalți trebuiau să aibă grijă de el cînd nu erai tu de față; totuși, trebuie să aleg pe cineva pe care să-l pedepsesc.

Gwynn își ațintì privirea pe chipul unei statui.

— Pentru moment, spuse vocea lui Ulm, voi presupune că prognoza doctorului e corectă. Prin urmare — pentru moment — aceasta e judecata mea, asupra lui Marriott și asupra ta. Asta se poate numi greșeală a inimii sau greșeală a mădularului; dar eu o numesc greșeală a mîinilor. Îmi vei aduce mîinile lui Marriott. O vei face mîine înainte de miezul nopții. Asta e judecata mea, și milostenia mea, asupra voastră, a amîndurora. Am încredere că înțelegi generozitatea milosteniei mele.

Preț de-o clipă, Gwynn simți un val de uriașă și lașă ușurare. În urma lui veni un val de împotrivire: își imagină că zdrobește capul lui Ulm de-un perete, iar și iar, pînă ce acesta se despica precum o rodie. După aceea, îl pătrunse și rămase stăpînit de-un sentiment rînced și uscat.

Ulm continuă de parcă n-ar fi spus decît un lucru cu urmări normale:

— Jasper a pus niște oameni să-l caute pe Marriott. Se vor afla la Arcada Violei. Du-te acum și tu la ei.

Astfel concediat, Gwynn se întoarse pe călcîie pentru a pleca. În chip irațional, aproape că aștepta să simtă mușcătura gloanțelor în spate. Nu veni nici unul. Tack și Pocnitoare îl urmară afară din cameră și-i dădură înapoi armele. Erau tăcuți și așa era și el. Își prinse pistolul la brîu și porni cu pași mari de-a lungul coridorului. Gemenii nu-l urmară.

Pe scări, surprinse un vuiet din afara vilei. Cînd ieși în grădină, descoperi că ploaia cădea din cer cu găleata, de parcă s-ar fi rupt fundul vreunui ocean celest. Cît stătuse în casă, sosise musonul.

O voce puternică a apei în cădere, lovind acoperișuri și caldarîmuri și avîntîndu-se în Skamander, reverbera între zidurile văii. Mare parte din Ashamoil dispăruse din vedere, ascunsă în spatele unei cortine gri-alburii, solide. Gwynn fu ud leoarcă în cîteva secunde.

Îndreptîndu-se prin grădină către grajduri, văzu silueta unei alte persoane apropiindu-se de el.

Era Tareda. Era la fel de udă ca el și nu avea papuci în picioare. Veni pînă lîngă el.

— Am vorbit cu el, zise ea. Am făcut tot ce-am putut.

— Atunci, s-ar putea să-mi fi salvat viața, spuse el.

Femeia își luă ochii de la el.

— Ce se va întîmpla?

Gwynn îi spuse.

— Îmi pare nespus de rău, șopti ea.

Clipiră unul spre celălalt prin ploaie, forțele clipei silindu-i pe amîndoi să stea acolo, așteptînd să se gîndească la un cuvînt potrivit sau un gest sigur, de parcă printr-un asemenea triumf mărunt al politeții se putea schimba totul.

Ea spuse într-un tîrziu:

— Trebuie să merg înapoi înăuntru.

Trecu pe lîngă el. Continuîndu-și drumul, el se simți imaterial, precum o fantomă.

Într-o oră, se afla la arcadă. Magazinele erau încă închise în spatele grilajelor lor de fier. Nu așteptă mult, cînd doi oameni jerpeliți îl abordară. Se prezentară ca fiind Cuie și Sulița.

— L-am găsit, spuse cel pe nume Cuie. Este la Sangréal. Nu pare grăbit să plece.

Gwynn cunoștea Sangréal-ul. Era una dintre cele mai jalnice pivnițe de lîngă apă.

— Îl supraveghează cineva acum? întrebă.

Cuie mormăi o afirmație.

— Vom lăsa vorbă la Diamantene dacă se mișcă, zise el.

Gwynn scutură din cap și spuse:

— Nu.

Nu voia să se afle la clubul lui Ulm mai mult decît era nevoie.

— Pînă și șerpii de acolo pot trage cu urechea și vorbi, spuse el în loc de scuză.

Se gîndi la un loc de întîlnire potrivit.

— Veniți la Prostia Omenească. Ne vom vedea acolo mîine noapte.

— La ce oră?

— La opt.

— S-a facut, zise Cuie.

Cei doi bărbați plecară. Gwynn urcă în șa și călări prin ploaie pe Scara Cocorului în sus.

Beth veni la ușă doar în cămașă. În mansarda ei era o căldură înăbușitoare.

— Ți-am primit biletul, spuse ea. Nu plec nicăieri. N-am de ce mă teme de șeful tău. Îți faci prea multe griji, Gwynn.

Îi luă mîna.

— Vino să vezi la ce am lucrat.

Gwynn deschise gura, apoi o închise la loc. Nu-i spusese nici un amănunt în scrisoare și, evident, ea nu era interesată să le audă.

În clipa aceea își dădu seama că nu exista pentru ea în același fel în care exista el în propria sa percepție. Ea deținea o versiune copiată, o interpretare a sa, filtrată prin matricea priorităților și dorințelor ei.

Prin urmare, desigur, și el deținea doar o copie a ei.

O urmă în atelier.

— Astea sînt primele încercări, zise ea, arătînd spre o duzină de gravuri întinse pe un suport pentru uscare. Ce crezi?

Gravurile semănau în multe feluri cu scenele ei înfățișînd o arhitectură opresivă și scene insesizabile de viață care-l intrigaseră atît de mult. Noile imagini păstrau tonul întunecat al cernelii și stilul monumental al clădirilor; înfățișau în mod evident același loc imaginar. Totuși, viața locuitorilor lui, care pînă atunci fusese doar aluzivă, era acum pe de-a întregul expusă. Ușile și obloanele erau deschise și scoteau la iveală lumea de dincolo de ziduri.

Gwynn descoperi că-i era imposibil să-și transpună părerea în cuvinte.

Zugrăvind lumea ascunsă, geniul părea s-o fi părăsit pe Beth.

Locuitorii ei semănau cu himerele de carnaval din lucrările ei de început. Totuși, depășiseră granița de la paradigma ciudățeniilor schimbătoare la una a umanității corupte: un om avea un al treilea picior porcin; o femeie avea, în loc de sîni, un uger mare de vacă; brațele unei alte femei erau doi șerpi, iar bărbatul care stătea îngenuncheat între picioarele ei depărtate avea mai multe perechi de lame între maxilare în locul dinților și-al limbii; și așa mai departe. Ca înainte, aceștia erau surprinși în desfășurarea actelor sexuale, dar de data aceasta plăcerea lipsea. Chipurile lor, care erau toate

omenești, purtau expresii disprețuitoare, idioate și scîrbite.

Gwynn se întrebă dacă nu-i juca feste privirea; dacă, în clipa aceea, din cauza întîmplărilor recente din viața sa, nu era incapabil să vadă frumusețea sau să simtă plăcerea. Dar, cu cît se uita mai mult la imagini, cu atît era mai sigur de judecata sa.

Nu era nimic, între priveliștile din fața sa, pe care un nebun nu ar fi putut să le extragă din cotloanele canceroase ale minții sale. Era și mai neliniștit să se vadă pe sine pretutindeni în ele, ori mai degrabă fragmente din el însuși, de parcă ar fi fost dezmembrat și împrăștiat prin toate acele scene. Atît printre figurile care produceau durere și ofense, cît și printre cele care sufereau, se numărau multe care, într-un fel anume, i se asemănau lui.

Ezitînd să-și dea glas fățiș neliniștii, spuse:

— Mă tem că, într-un fel, nu reușesc să înțeleg. Ce înfățișează mai exact gravurile astea?

— Dobîndirea de cicatrice, spuse Beth.

Ca răspuns la încruntarea sa perplexă, ea îl instrui:

— Rămîi nemișcat.

Se supuse iar, și ea a început să-i desfacă hainele. Se simțea ca un manechin de magazin. Cît ai clipi, rămase gol pînă la brîu. Ea îi mîngîie pielea cu penelul moale al degetelor sale. Apoi își puse mîna în jurul brațului rănit și-l strînse tare prin bandaj.

Cuprins de durere, el se uită fix la ea.

— Asta e real, spuse ea. Carnea este reală. Ține-n ea memoria noastră cu mai multă precizie decît o face mintea.

— Doamnă, ce Dumnezeu... — izbucni el; apoi vocea îi muri, căci fața ei se apropie de a sa, și îi simți mirosul respirației.

Gura ei era o cădelniță din care se revărsa o odoare dublă: aerul salubru al unei grădini de trandafiri pîngărit de duhoarea unui hoit proaspăt.

Rămase locului, aruncat de șoc în pasivitate, în vreme ce mîinile ei îi urmară linia vechilor cicatrice, și ea spuse:

— Am fost invidioasă pe tine, fiindcă tu porți cu tine un trecut al înfruntării morții. Toată lumea poate purta frumusețea, dar mult prea adesea forța nu are cum să se facă văzută și să fie admirată. Cînd privesc acidul mușcînd din metal, îmi imaginez că metalul este pielea mea. Mă înțelegi?

Gwynn scutură din cap.

— Beth...

Se uită în ochii ei și descoperi că, în sfîrșit, bariera de fier dispăruse. În întunecimea orbitoare din spatele ei, văzu ceva ce cunoștea de mult.

Dintre toate lucrurile pe care sperase uneori să le găsească, ceva ce era posibil ca el însuși să fi creat cu siguranță nu se număra printre ele.

Se străduí cu frenezie să gîndească. Odoarea din respirația ei provenea din viziunea pe care o avusese el la unchiul Vanbutchell. Era oare posibil ca viziunea să fi fost un adevărat moment de prestiință, un avertisment? Dacă era așa, mirosul putea fi simptomul unei boli, ori o toxină; poate o afecta negativ una dintre chimicalele cu care lucra.

— Ce este, Gwynn?

— Mă tem că nu ești sănătoasă. Nu pari tu însăți.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, îl asigură ea. Va începe să mi se pară obositor dacă vei continua să-ți mai faci griji pentru mine. Sînt un individ din specia mea extrem de sănătos.

Își dovedi puterea fizică. Făcu dragoste într-un fel violent, iar el îi răspunse cu aceeași monedă. O dată, îl pălmui peste față; și el se trezi că-și folosește toată

puterea ca s-o forțeze să stea pe burtă, dorind s-o țintuiască așa și s-o posede așa cum fac animalele. Nu putea spune dacă se răzgîndise și slăbise de bună-voie strînsoarea sau dacă îl biruise ea; se trezi că Beth stătea din nou cu fața spre el; iar mîinile ei se ridicară și se strînseră în jurul gîtului său. Nu era altceva decît o strînsoare din joacă; dar el simți o violență mînioasă planînd în spatele jocului. În vreme ce corpul său își continuă mișcarea aproape de unul singur, simțind plăcere, spiritul i se afundă și mai mult, pe cînd promisiunea unor teritorii necunoscute se retrăgea dincolo de orizont.

Cînd terminară unul cu celălalt se întinseră pe spate și el spuse:

— Mi-ai intrat sub piele, se pare. Am vrut asta, așa că nu mă opun. Dar mă tem că și eu ți-am intrat ție.

— Îți dorești să te schimbi, nu-i așa? Ei bine, poate că și eu îmi doresc asta.

Calmul îi revenise în gesturi. Stătea întinsă pe-o parte, zîmbind. Însă mirosul devenise puternic în respirația și transpirația ei.

Vorbele ei îl surprinseră.

— Mi te-am imaginat ca pe un catalizator, modificînd ceea ce atingi în vreme ce tu însăți rămîi neschimbată, spuse el.

— Ești romantic, dar greșești. Eu te-am căutat, îți amintești? Ai fost ingredientul de care aveam nevoie.

— Nu-s sigur de asta.

— Așteaptă și ai să vezi, atunci.

Mi-ai devenit dragă, voia el să-i spună; dar descoperi că nu e capabil să spună decît că e obosit, și că nu mai putea rămîne, și că va fi ocupat cu munca în ziua următoare, și că nu o va putea vizita.

În după-amiaza aceea, zăcu pe canapea în sufrageria sa, încercînd să se odihnească și să-și ordoneze gîndurile. Dar nu reuși să-și găsească pacea, căci gîndurile

la Beth și Marriott i se învîrteau în cap ca doi căluți de carusel.

Dacă urma litera ordinelor lui Ulm, nu trebuia să-l ucidă pe Marriott. Un om putea supraviețui fără mîini. Trebuia poate să-i dea lui Marriott de ales. Dar, în cele din urmă, ajunse la hotărîrea că, dacă tot voia Marriott să moară, asta ar fi fost mai bine să facă.

În puterea nopții, Cerb cel puternic înfășură cadavrul soției sale într-un cearșaf curat. Ridicînd povara pe brațe, o duse la casa unui om pe care-l știa ca făcător de minuni.

Vrăjitorul răspunse la ciocănitul lui Cerb, venind la ușă într-o robă neagră brodată în fir de aur cu simboluri misterioase. Văzînd ce purta în brațe omul, ridurile de pe fața lui bătrînă se adînciră de o durere profundă.

— Stăpîne Vanbutchell.

Cerb rosti numele după care-l cunoștea pe vrăjitor, apoi fu incapabil să continue.

Vanbutchell, făcătorul de minuni, spuse:

— Sper că înțelegi că n-o pot aduce înapoi. Îți pot da doar o armă. Și va fi un preț, și încă un preț.

— Accept, zise Cerb.

Lacrimile îi căzură din ochi, atît de pline de amărăciunea vinei, încît săpară două șanțuri însîngerate în jos pe fața sa.

— Prea bine.

Vanbutchell îl conduse prin casă spre o cameră goală, deschisă spre cer printr-o gaură rotundă din tavan și deschisă spre pămînt printr-o groapă asemănătoare în podea.

— Ne aflăm în athanor, spuse Vanbutchell. Acest loc este axa și matricea. Aici, în anumite momente și cu ajutorul materiei potrivite, se pot înfăptui alchimii nemaiauzite. Stai; nu veni mai aproape. Îți voi spune prețul. Universului îi vei plăti cu viața.

— Asta nu contează pentru mine.

— Cer, de asemenea, o plată pentru mine. Ai o fiică. Mîine, adu-mi-o. Va avea grijă de mine în acești ani ai bătrîneții și, dacă are înclinație, voi face din ea o vrăjitoare.

— Mai bine s-o iei tu decît adăpostul săracilor. Ai cuvîntul meu; va fi a ta.

— Atunci, lasă aici ce-ai adus, zise Vanbutchell, și du-te, și-ntoarce-te mîine la ora asta, iar eu îți voi da arma.

— De ce trebuie s-o las aici? Ar trebui îngropată cuviincios.

— Materia. Rămășițele ei pămîntești vor fi transformate în instrumentul răzbunării tale. Te opui?

Cerb își plecă fruntea.

— Asta așa s-ar putea să fie, spuse el încet. Da. Așa să fie.

Îngenunche și lăsă la pămînt legătura înfășurată în cearșaf.

Vanbutchell așeză o mînă pe umărul masiv al bărbatului.

— Ți-aș putea da ceva care să-ți aline chinurile.

— Nu.

Vanbutchell clătină din cap cu mare tristețe.

Cerb plecă și se întoarse acasă, unde-și ținu fiica în brațe și-i spuse totul despre mama ei, neocolind felul în care murise ori partea sa din toate astea. Chiar dacă era prea mică să înțeleagă ceva, el simți totuși obligația de a-i spune adevărul. Apoi rămase treaz, uneori vărsînd iarăși lacrimi din acelea nefirești, corozive, alteori pierzîndu-se pentru scurte perioade de timp într-o fantezie în care soția sa stătea alături de el, doar la o mică distanță.

Ploile musonice veniră a doua zi. El rămase în pat și ascultă revărsarea de apă, ținîndu-și fiica în brațe. Cînd veni din nou întunericul, în sfîrșit, încercă să se

joace cu ea, dar ea era agitată. O schimbă și îi dădu de mîncare însă ea continuă să se zvîrcolească și să plîngă. Începu și el să plîngă din nou, lacrimi obișnuite de data aceasta, care i se scurseră prin șanțurile descărnate din piele.

— Cerul plînge, tu plîngi, eu plîng, murmură el.

Se plimbă de-a lungul și de-a latul camerei cu ea. Mișcarea păru s-o calmeze, așa că el făcu asta pînă ce veni vremea să meargă din nou la Vanbutchell.

Făcătorul de minuni răspunse la ușă după mult timp. Părea mai bătrîn. Îi spuse lui Cerb:

— N-a fost ușor; și eu am plătit un preț.

Continuă, murmurînd pe jumătate, mai mult pentru sine parcă:

— Dar am făcut bine să permit această răfuială. Sînt prea puține răfuieli pe lume; sînt permise prea multe rele. După aceasta, poate că ne vom dovedi niște persoane mai calculate și mai sobre.

Apoi se uită la bărbat, așteptînd.

— Numele ei este Ada.

Cerb își sărută fiica o dată blînd, pe frunte, după care o așeză în brațele lui Vanbutchell.

Uitîndu-se țintă la fața ei mică, Vanbutchell clătină o dată din cap, cu măsură.

— S-ar putea să fie o vrăjitoare într-o zi. Va avea un nume nou.

— Asta nu mă privește pe mine, spuse Cerb absent.

— Rămîi acolo.

Vanbutchell se duse de-a lungul holului împreună cu fetița și dispăru în partea din spate a casei. La scurtă vreme după aceea, se întoarse, mișcîndu-se încet, cu altceva în mîini.

Era o armă, o secure. Un mîner de fier negru de un metru douăzeci, la un capăt cu o lamă sub formă de evantai de șaizeci de centimetri. Vanbutchell i-o întinse lui Cerb.

Acesta o luă cu mare grijă. Îi simți greutatea în mîni. Lama era sclipitoare, ascuțită ca un brici nou, și era gravată cu flori ce înfloreau în modele elaborate peste metal. O atinse cu blîndețe, plimbîndu-și buricele degetelor pe suprafața împodobită.

— Da, a fost făurită din rămășițele pămîntești ale soției tale — fie ca sufletul să i se odihnească în curînd, răspunse Vanbutchell la întrebarea nerostită de Cerb. Nu eu am ales forma sau am creat modelul pe care-l vezi pe lamă; e pur și simplu ceea ce a devenit ea.

În toiul chinului sufletesc și-al groazei, bărbatul cel puternic simți un val de mîndrie față de femeia care-i fusese soție. O viață grea o îmbătrînise înainte de vreme. Acum, acolo, în mîinile sale, se afla dovada sufletului bun pe care lumea nu-l observase niciodată. Gîndul acesta nu-i putea aduce nici o alinare, dar îi strînse la un loc toată revolta.

Nu era un luptător; în tinerețe, fusese pentru scurtă vreme soldat, dar trecuseră douăzeci de ani de cînd nu-și mai folosise forța pentru a face altceva în afară de a distra vizitatorii bîlciului. Totuși, simțea că-i era cunoscută arma din mîinile lui la fel de bine cum cunoscuse corpul soției sale.

— Du-te cu bine, să te răzbuni și să-ți întîlnești soarta. Îi voi spune fiicei tale că tatăl ei a fost un erou, zise Vanbutchell, nu fără ironie, dar, de asemenea, nu fără sinceritate. Am mai făcut un lucru pentru tine. Curînd, dușmanii tăi vor crede că ești mort. Nu te vor căuta.

Vrăjitorul se înclină, apoi se întoarse și plecă tîrșîndu-și picioarele de-a lungul holului.

Afară, biciuit de ploaie, Cerb ținu securea lipită de piept. În mintea sa nu încăpea îndoială că Societatea Evantaiul de Corn se făcuse vinovată de mutilarea și moartea soției sale. Nu exista altă explicație. Avea un dușman formidabil. Dar, dacă-i era scris să moară

răzbunîndu-se, asta nu avea să fie decît o meritată pedeapsă pentru vinovăția sa.

16

Cu toată forța de care era capabil în acele împrejurări, Gwynn își petrecu ziua gîndindu-se la uciderea lui Marriott.

Se trezi devreme și ieși afară, înfășurat într-o pelerină de ploaie. Nu era aproape nimeni în căldura și ploaia torențială. Rîul Skamander era învolburat; crocodilii pluteau în apa zbuciumată.

Nu se va folosi de rîu. De asta era sigur.

Trei ore de călărit de-a lungul rîului îl aduseră la marginea Ashamoilului și la o nouă extensie a orașului, care, în scurta ei existență, își dobîndise numele de Micul Iad. Acolo se aflau măcelării în aer liber, tăbăcării, cumpărători de cai bătrîni și fabrici de lipici, care fuseseră cu aproape optsprezece luni în urmă mutate din străvechile lor amplasări în acest loc nou, într-o încercare a administratorilor orașului de-a îmbunătăți zona de lîngă mare. Gwynn se plimbase de multe ori cu barca motorizată pe lîngă Micul Iad, dar nu-l vizitase niciodată.

Găsi o sălbăticie de barăci acoperite cu tablă galvanizată și-o duhoare atît de puternică, încît îi înțepa ochii. Calul său clătină din cap și pufni furios.

Din șa, observă activitatea din curtea unui abator. Se omorau porci. Un acoperiș din prelate adăpostea marele pătrat de pămînt din calea ploii, dar sîngele și excrementele de animal transformau curtea într-o mlaștină. Gwynn nu era singurul vizitator al curții: doi haruspicii stăteau pe vine lîngă carcasa spintecată a unui porc cu robele strînse în jurul genunchilor, înțepînd viscerele cu baghete de bambus.

Gwynn se gîndi la săbii, cuțite, pumnale. Se uită la oameni cum taie gîturile porcilor, observînd forța cu care înfigeau cuțitele în carnea animalelor.

Era adevărat că-n ultima vreme Marriott nu-i mai fusese cine știe ce prieten. Gwynn nu se mai simțea la fel de apropiat de el cum se simțise în vremurile de demult.

Dar, dacă stai să te gîndești, lamele erau de încredere. Pînă și cea mai bună sabie era o rudă apropiată a unui cuțit de măcelar. Și chiar nu voia să simtă mirosul sîngelui vechiului său prieten, ori să simtă spintecarea cărnii și frîngerea oaselor sale.

Nu. Va alege o altă cale.

Plecînd din Micul Iad, Gwynn merse călare înapoi spre centrul orașului și luă drumul pe Dealul Titan în sus, spre muzeul războiului. Acolo, petrecu două ore în sălile răcoroase și uscate de piatră ale clădirii, unde el era singurul vizitator, uitîndu-se la arme liniștite. Deși unele erau interesante din motive tehnice, estetice ori istorice, puține se vădeau a fi practice, în afara armelor de foc. Dar, dacă o armă albă cu tăiș era prea intimă, o armă de foc era prea distantă și prea comună, ușurința folosirii ei constituind un soi de impolitețe pe care nu-și dorea s-o comită.

Afară, un vînt puternic sculpta ploaia în cortine de apă și le trimitea în zbor una în cealaltă, fiecare spărgîndu-se în următoarea. Gwynn coborî dealul pe cal printre picăturile de apă. Trecuse acum de miezul zilei și-i era foame. Se opri la o cantină și comandă o farfurie de scrumbii afumate și o omletă, pe care le consumă fără să le simtă gustul.

Mai departe pe stradă, din întîmplare, trecu pe lîngă o piațetă unde era spînzurat un om. Nefericitul se zvîrcolea, sugrumîndu-se, deoarece călăul tăiase prea scurtă bucata de frînghie. Gwynn nu putu decît să scuture din cap la această dovadă de nepricepere.

Rămase locului și se uită pînă cînd trupul în sfîrșit atîrnă flasc, chiar dacă nu nemișcat, căci vîntul îl împingea dintr-o parte în alta ca un felinar într-o furtună.

O strangulare ar fi fost grotescă și dificilă. Se gîndi să folosească cloroform, urmat de-o metodă mai puțin violentă de sufocare, dar alungă ideea spunîndu-și că era lipsită de stil.

Ceea ce-i mai lăsa la dispoziție otrava.

Avea meritele ei. Dacă alegeai substanța potrivită, puteai evita suferința fizică; se putea face de aproape și totuși cu un grad de distanțare; și, în privința stilului, era discret și avea un element al dramei tragice cu respect față de timp. Pentru protagonistul damnat, otrava era lovitura de zibelină ce aducea o moarte ciudată, stilată: o moarte cu timp pentru solilocviu, una în care corpul nu se prăbușea ca o fantoșă stricată, ci se putea transforma încet într-o statuie pe scenă, devenind un monument ce păstra caracteristica persoanei.

În viața reală, se înțelegea de la sine, o astfel de întoarcere fără cusur a sorții nu era niciodată o perspectivă probabilă. Cu toate astea, asocierea era prezentă, iar Gwynn își spuse că, dacă el trebuia să fie autorul morții lui Marriott, voia ca moartea cu pricina să nu fie complet fără sens în relație cu viața care o precedase. Soția bărbatului puternic îi veni în gînd, ca exemplu al unei morți absurde. Comedia era precedată de dezechilibru, dar numai pînă la un punct, evident subiectiv, dincolo de care se întindea teritoriul groazei. Teritoriul acela avea atracția lui, desigur; dar numai cînd victima era un străin.

Ideea de a-i lua lui Marriott viața printr-o metodă groaznică îi veni în minte, chiar dacă numai ca o noțiune ipotetică. Cumpăni la ea din curiozitate, să afle care ar fi efectele asupra minții sale. Repetînd mental diverse scenarii, punînd o fărîmă din el însuși pe scena imaginației sale celei mai sălbatice, văzîndu-se

îndeplinind atrocități grotești cu un zîmbet ipocrit, idiot, redeveni conștient de limitele sale. Fărîma aceea nu-l reprezenta; nici chiar latura sa cea mai nemiloasă nu era interesată să-l facă pe Marriott să sufere.

Îi trecu prin minte că, pînă atunci, nu-și mai trădase niciodată un prieten. Era un lucru pe care reușise întotdeauna să-l evite.

Asta nu mai era posibil.

Gwynn se hotărî asupra otrăvii. Însă avea o experiență relativ mică în privința asta; prin urmare, în ideea de a-și spori cunoștințele, călări peste Podul Fîntînilor spre malul nordic, apoi străbătu aleile pietruite din piața universității, spre biblioteca boltită, loc de depozitare a cunoștințelor dobîndite de-a lungul unui mileniu.

Biblioteca se afla la jumătatea dealului, dominînd rîul. În ziua aceea însă priveliștea era doar un haos al ploii. Într-o oră, Gwynn găsi trei substanțe disponibile în localitate, care puteau servi scopurilor sale. Convins că Vanbutchell va avea măcar una dintre ele, Gwynn rămase în sala de lectură și cercetă atent textele, căutînd ceva în legătură cu starea lui Beth. Dar, în acele labirinturi de chimie, biologie și istorie, nu găsi nimic.

Vorbise la figurat cînd spusese că-i intrase sub piele; dar putea o asemenea intruziune să fie altfel decît psihologică? Cît de ironic ar fi fost dacă, cu toate temerile sale dinainte cu privire la Evantaiul de Corn, singurul ei inamic ar fi fost el însuși?

Cînd puse, în sfîrșit, foile deoparte, soarele deja asfințise.

Aerul rămînea încins, iar ploaia încă mai cădea furtunos. Pretutindeni, apa se revărsa din canale și curgea pe străzi, mizeriile învîrtejindu-se și învolburîndu-se în puhoaie. Unde nu exista pavaj, noroiul era adînc. Peste noapte, Ashamoil se transformase în grota distrusă de inundații a unui ciclop.

Gwynn merse călare jos, la bîlciul de pe docuri, doar ca să meargă undeva.

Sub prelatele dungate roșu cu albastru, afacerile erau încă în desfășurare. Majoritatea obișnuiților locului erau acolo, îmboldind o ceată foarte mică de oameni. Bărbatul puternic era, desigur, absent. Gwynn aranjase ca o altă turnătoare de-a lui Ulm, o femeie cunoscută sub numele de Șoarece de Zahăr, să-l țină sub supraveghere. Făcînd tumbe și roata țiganului, piticii purtau pe chipuri expresii sumbre.

Gwynn merse mai departe, nefiind atent cine știe cît la cele din jurul său.

Aproape că dădu peste cineva care apăru de după un colț. Se dovedi a fi reverendul. Nu purta nici o haină impermeabilă și era ud pînă la piele. Alergă la Gwynn.

— Știu ce pui la cale! strigă reverendul.

Gwynn îl fixă cu privirea în tăcere.

— Știu, zise din nou reverendul, ce pui la cale. N-o face. Te rog să n-o faci.

— Părinte, vorbești fără tine.

Reverendul scutură violent din cap.

— Zvonurile circulă. Sărmanul tău prieten e bine-cunoscut. Au fost mulți martori la nefericitul incident de la club. Se fac multe speculații cu privire la ce se va întîmpla cu el. M-am încumetat să bănuiesc că împrejurările vor cere implicarea ta, fiule, și, prin urmare, ți-am urmărit peregrinările de azi. Ploaia asta m-a ajutat să rămîn nevăzut. Scopul tău n-a fost greu de ghicit pentru cineva care te cunoaște. Știu că nu vrei s-o faci!

— Știi foarte puține; dar ar trebui să știi că nu e bine să pleci urechea la zvonuri.

— Asta-ți va aduce damnarea!

Reverendul se aruncă la pămînt și stătu prosternat în fața lui Gwynn. Gwynn își îndemnă calul să meargă. Acesta păși peste reverend, care se poticni să se ridice în picioare, alergă pe lîngă Gwynn și-l apucă de

gleznă. Gwynn încercă să scape de strînsoarea reverendului și descoperi că nu putea; strînsoarea preotului era neașteptat de puternică.

— Ce ai să faci acum, ai să mă împuști? îl provocă reverendul.

Puținii oameni din apropiere nu se mai uitau la atracțiile bîlciului, ci priveau acum la această nouă atracție. Gwynn se uită la reverend de parcă, brusc, nu l-ar fi cunoscut.

— Să le spun ce vrei să faci? șuieră reverendul. Pot s-o strig din toți plămînii și oamenii aceștia vor auzi. Le vor spune și altora. Îi vei împușca pe toți?

— Nimănui nu-i va păsa ce strigi tu, zise Gwynn, și cel mai puțin îmi va păsa mie.

— Prea bine, atunci, spuse reverendul. Prea bine.

Dădu drumul piciorului lui Gwynn și făcu cîțiva pași în spate. Trase aer în plămîni ca să strige; dar curajul îl părăsi în ultima clipă. Privitorii năuciți îl văzură stînd prostește cu maxilarele larg deschise, arătînd fără nici un sunet spre interiorul gurii, parcă unui dentist.

— Domnilor, vă rog să mă scuzați, se auzi o voce de undeva din spatele reverendului.

Era o voce placidă, ostenită, și-i aparținea bărbatului din al cărui buric creștea o floare de lotus.

— N-am putut să nu aud.

Înclină din cap pentru a se uita la reverend și la Gwynn.

— Nu-mi stă în obicei să intervin în treburile altora, dar, în cazul de față, mă simt îndemnat s-o fac. Părinte, de ce nu-i arăți ce poate face sfințenia? Ceea ce n-au putut face alții, poți face tu; eliberează-mă din această existență inertă. Fără lotusul ăsta în mine, mi-aș putea găsi un serviciu cumsecade, o soție; aș putea avea copii.

— Nu pot, spuse reverendul.

— Asta-i o minciună, zise omul-lotus.

Reverendul părea stînjenit, iar Gwynn se uita fără pic de interes.

— Oare se va căi, îi vorbi reverendul omului-lotus, și nu-și va mai trăda sufletul, dacă te pot scăpa de lucrul acesta care te constrînge?

— Nu poți decît să încerci.

— Domnule, cine ești?

— Eu? spuse omul. Un nimeni, domnule. Doar un om al inerției.

Sub gluga pelerinei, ochii lui Gwynn se îngustară. Omul-lotus observă și înclină din cap spre el.

— E-o zi proastă?

Zîmbi.

— Păi, poate că mîine va fi mai bine.

Apoi se întoarse spre reverend.

— Hai, fă-o; ce ai de pierdut?

— Habar nu ai, zise reverendul.

Dar se apropie de el. Se aplecă și întinse mîna spre floarea cea rozalie și mare.

— Un șiling, spuse gazda ei.

Reverendul îi dădu moneda și omul o vîrî sub saltea.

Cît Gwynn continuă să se uite, reverendul îngenunche, prinse lotusul de tulpină cu ambele mîini și trase.

Lotusul ieși. De el atîrna o rădăcină lungă, de care stăteau prinse fuioare de viscere. Bărbatul scoase un strigăt ascuțit, apoi un geamăt scîncit. Sîngele — strălucitor, arterial — țîșni din gaura din mijlocul pîntecelui său. Reverendul aruncă lotusul și se uită cu groază la jetul stacojiu. Bărbatul se uita drept în sus cu ochi întunecați, lichizi, plini de dezamăgire. Reverendul își plecă fruntea și-și afundă fața în palme.

— Am o cerință, șopti muribundul. Plantează rădăcina aia în pămînt fertil. E posibil să iasă ceva bun din ea.

Reverendul fie nu-i auzi vorbele, fie le ignoră, așa încît Gwynn descălecă și luă lotusul de jos.

Atunci fu momentul în care cineva spuse cu forță:

— Ucigașule!

Gwynn se uită să vadă cine vorbise. Dar nu lui i se adresase insulta. Un bandit soios avea un cuțit în mînă și era pe cale să-l arunce în spatele reverendului. Gwynn l-ar fi putut împinge pe reverend din calea lui, dar se trezi în schimb cu pistolul în mînă, trăgînd. Posibilul asasin se crispă, se clătină pe picioare și căzu pe spate.

Gwynn își alungă cu mîna din fața ochilor fumul armei.

— Mai vrea cineva? întrebă el.

Mulțimea se împrăștie cu iuțeală.

Gwynn așteptă, dar reverendul nu ridică privirea și nici nu se mișcă în vreun fel. Între timp, din fostul monstru de bîlci sîngele continuă să se scurgă. Gwynn îl lăsă pe reverend și porni călare spre rîu. Se gîndi la nămolul de pe fundul lui: putred, plin de cadavre. Atît cît se pricepea el la horticultură, își spuse că un asemenea sol probabil că ar fi fertil. Aruncă lotusul în apă.

Odată asta făcută, se duse la Prostia Omenească, unde-l aștepta Cuie.

Cuie îi raportă că Marriott se afla încă la Sangréal.

— Nu se clintește deloc. Se duce doar să se pișe, atîta tot.

— Bine. Continuă totuși să-l supraveghezi.

— Cum dorești.

Gwynn îi dădu lui Cuie niște bani, apoi se duse la unchiul Vanbutchell. Alchimistul era acasă. De data aceasta veni la ușă purtînd o robă neagră și-o tichie tot neagră. Nu era nici urmă de pijamale, iar comportamentul său nu era nici angelic, nici vag. Îi putu vinde lui Gwynn exact ce-i trebuia. Scoase o cutie mică de porțelan, sigilată cu ceară neagră. Prețul pe care-l spuse îl făcu pe Gwynn să ridice o sprînceană.

— Unguentul ăsta e rar. Ești norocos că am mai găsit ceva pe aici, îi spuse Vanbutchell. Totuși, zise el, ridicînd din umeri sub robă, dacă tot vei plăti pentru răul ce-l faci, poți începe la fel de bine chiar acum.

Gwynn nu se simțea în stare să-l contrazică. Numără banii și luă cutia de porțelan. Apoi se gîndi la ceva. Îl întrebă pe Vanbutchell dacă nu știa de-un drog sau otravă ce producea o aromă de carne crudă și trandafiri în respirația celui care o folosește.

— Nu știu nimic, spuse Vanbutchell. Cu siguranță eu nu vînd așa ceva.

— Ar putea exista o altă explicație, atunci; o boială, de pildă?

— Din cîte știu eu, nu.

Gwynn nu încercă impresia că vrăjitorul i-ar fi ascuns ceva. Plecă, încercînd să alunge din gînd îngrijorările pentru starea lui Beth.

În Sangréal putea ca o latrină. Corpuri pe jumătate goale se frecau unele de altele în căldura bolnăvicioasă și întunericul de acolo, pe-o podea din lespezi murdare. O mînă se ridică din masa de carne și se prinse de pulpana hainei sale. O lovi cu pintenul. Cineva țipă o înjurătură urîtă și mîna se retrase.

Gwynn își croi drum spre partea din spate a încăperii, căutîndu-l pe Suliță. Văzîndu-l, stabili contactul vizual și smuci din cap spre ieșire. Suliță se uită la el pentru o clipă cu o curiozitate apatică, apoi veni tîrșîindu-și picioarele.

Jumătatea din spate a încăperii era ocupată de priciuri mici, pe care stăteau întinși drogați decrepiți. Gwynn îl găsi pe Marriott sprijinit de peretele din spate. Priciul era prea scurt pentru el și picioarele-i atîrnau ciudat peste marginea lui. În mîini i se odihnea o pipă de alamă lungă, cu opiu. Își ținea ochii închiși și avea un chip îmbătrînit cu zece ani. Pielea lui era cenușie,

părul îi stătea lipit de frunte și obraji în șuvițe transpirate. Lîngă priciul său se afla unul neocupat. Gwynn se așează pe el.

— Marriott.

Marriott nu se mișcă.

Aș putea s-o facă chiar acum, își spuse Gwynn, aprinzîndu-și o țigară. Își lăsă ochii să se închidă, încercînd să intre în dispoziția mentală necesară. Văzînd starea lui Marriott, ironia scopului său nu-l părăsise.

— Tu...

Auzind vocea aspră a lui Marriott, Gwynn deschise din nou ochii.

Marriott se uita la el.

— Tu... e ciudat... erau atît de mulți oameni, dar tu nu erai acolo. M-am întrebat unde ai plecat.

Buzele sale conturară un zîmbet strîmb.

— Credeam că te-au aruncat în rîu.

Tuși, întoarse puțin capul și scuipă în rumeguș. Se rostogoli înapoi.

— Ce mai faci, Gwynn?

— Bine.

— Ce mai face Tareda?

— Și ea e bine.

— Vorbește-mi despre ea, te rog. Spune-mi totul. Ce cîntece cîntă acum?

— Aceleași cîntece.

— Atunci, e încă fericită, șopti Marriott.

Trase din pipă.

— O mai iubesc oamenii?

— Da.

— Cîntă la Diamantene astă-seară. Vrei să vii cu mine?

— Nu în seara asta. Poate data viitoare.

— Domnița ta cu păr trandafiriu, nu? Nu mă pot preface că nu sînt gelos. Dar sînt și bucuros pentru tine. Fă-o să fie a ta, prietene. N-o pierde.

Marriott icni, tuși și se ridică în coate. Se întoarse cu fața spre Gwynn.

— Mă bucur că ai venit la mine. Te așteptam. Credeam că vei veni mai curînd. Am fost surprins cînd n-ai venit cu ceilalți.

— Cu ceilalți?

— O, nu știu. Am visat o mulțime de oameni.

— Ăsta nu-i un vis. Ești treaz acum.

Marriott trase iarăși din pipă.

— Mîinile au fost de vină. N-am vrut să-l împușc pe puști. Nici măcar n-am vrut să scot pistolul. Mi-au tremurat mîinile, Gwynn.

De parcă ar fi strîns mai bine un capac, Gwynn își înăbuși gîndurile și sentimentele.

— Te deranjează dacă trag și eu din aia? întrebă el, arătînd spre pipă.

— Dă-i drumul.

Marriott i-o dădu. Gwynn își puse țigara deoparte și luă pipa cea grea cu ambele mîini. Își permise să tragă o gură din fumul acela dulce, nu prea mult. Înainte să-i dea pipa înapoi, șterse mușțiucul cu degetele înmănușate. Luînd-o înapoi, Marriott înclină încet din cap, de parcă știa ce făcea el. Următoarea gură de fum pe care o luă fu lungă și adîncă. Gwynn îl privi cum se lăsă înapoi pe spate și rămase așa, respirînd calm. Credea că asta era tot. Se știa că otrava aducea un somn ce trecea în moarte la fel de ușor cum dispare fumul în aer. Totuși, Marriott începu să vorbească din nou.

— E bine că omul poate dormi așa de mult, cred. O treime din fiecare zi. Jumătate, dacă se străduiește. Îmi amintesc că, în Brumaya, cînd te-am scos din închisoarea ducelui, dormeai buștean. Nu voiai să te trezești. Îți aduci aminte?

Gwynn își recuperă țigara.

— Mi-aduc aminte.

— Și-ți amintești de trenul ăla pe care l-am deturnat?

— Sigur că da. Nouăzeci-și-șaptele.

— M-ai făcut să pun cărbuni pe foc.

— Fiindcă nu știai să conduci locomotiva.

— Data viitoare conduc eu. Poți să pui tu cărbuni pe foc.

— Bine, Marriott.

— Am fost ca o broască ce-și pune speranțele în lună.

Vocea lui Marriott devenea înfundată. Gwynn trebui să asculte atent ca să priceapă ce spunea.

— Credeam c-o pot înghiți, așa cum ai înghiți o perlă. Știu ce ai făcut. Am vorbit în locul tău, pentru onoarea ta. Dar în felul ăsta vei putea să-ți păstrezi doamna. La asta m-aș gîndi, dacă aș fi în locul tău.

Gwynn așteptă. Mișcarea pieptului lui Marriott încetini. Mai lăsă să se scurgă cîteva minute, apoi îi verifică pulsul. Bătea mai slab. Marriott nu mai spuse nimic și, cînd îi verifică din nou pulsul, era mort.

Gwynn ieși afară și se întoarse cu Jasper cel Precis, cu care venise în trăsură. Împreună luară cadavrul pe sus și-l purtară pe scările din spate. Nu-i opri nimeni. În localuri precum Sangréal era un lucru obișnuit să vezi cadavre ieșind pe ușă.

Gwynn și Jasper urcară povara în trăsură. Ploaia torențială și vîntul încetaseră, făcînd loc unei nopți de-un calm de seră. Jasper luă frîiele și conduse pe o alee tăcută ce ducea spre rîu. Se opriră la marginea apei și coborîră cadavrul.

— Vrei s-o fac eu? întrebă Jasper.

— O fac eu, răspunse Gwynn.

Gwynn adusese greutăți din plumb, pe care le legă de picioarele lui Marriott. Apoi își scoase sabia și reteză ambele mîini ale cadavrului de la încheietura palmei. Clătină o dată din cap spre Jasper și împreună rostogoliră cadavrul în rîu. Acesta se scufundă repede, chipul

lui Marriott fiind o pîclă, apoi dispărînd. Gwynn se îndreptă de spate, respirînd din greu. Mănușile sale încă mai purtau urme de unguent transparent, unsuros. Și le dădu jos, după care le aruncă și pe ele în apă.

La vilă, Ulm acceptă geanta de piele pe care i-o dădu Gwynn. O deschise, verificînd conținutul. Rînjind, scuipă în ea. Fără nici un cuvînt, ridică privirea spre Gwynn și aruncă geanta la podea. Apoi își împreună încet palmele.

Gwynn se duse înapoi la Sangréal în noaptea aceea, ocupă un prici și fumă pînă cînd se afundă într-o toropeală abisală. Prăbușindu-se, printre viziunile ce-i trecură prin minte se afla una a unui sîmbure mic, îngropat în pămînt, negru, scos parcă din foc.

17

Cînd Ulm veni să-l viziteze pe Elei la spital, fu a doua oară cînd Raule îl văzu pe nobil de aproape. Prima dată, după lupta de pe pod, rămăsese cu impresia unui om căruia îi plăcea să facă pe regele. Îi mulțumise ostentativ pentru efortul depus, deși făcuse puține pînă la urmă, apoi scosese plata pentru spital dintr-un cufăr de jad plin de bancnote proaspăt tipărite. Sperase să nu-l mai vadă niciodată.

Veni însoțit de cei doi asasini gemeni uriași, unul ținînd o umbrelă. Făcu în fața ei o plecăciune curtenitoare. Asasinii se înclinară și ei, la unison, ca o pereche de mimi comici.

— Doctore, Gwynn spune că ești de părere că Elei își va reveni complet, zise Ulm.

— Cu răbdare și odihnă, da.

— Aș vrea să-l văd.

— Desigur. Te va conduce sora.

— Mulțumesc.

Ulm se înclină din nou, apoi o urmă pe sora de serviciu, care umblă cu fața îndreptată neabătut înainte, de parcă l-ar fi însoțit pe diavoul însuși.

Raule se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se posacă. Nu încăpea îndoială despre sentimentele sale față de Ulm. Ura să-l vadă punînd piciorul în micul ei teritoriu.

Căută în sinea ei sentimente secundare de milă pentru victimele domeniului în care activa el. Nu era de găsit nici un astfel de sentiment. Conștiința sa încă era o fantomă. Putea simți dezgust, însă nu și compasiune. Aducîndu-și aminte de doctorul Solitar, lobotomistul, Raule se gîndi că era de parcă propriul ei creier fusese supus operației și o parte importantă din el fusese extirpată.

Își amintea prima ocazie cu care observase că-i lipsea conștiința. Fusese, într-un fel, în timpul unei operații chirurgicale.

Se întîmplase în Ținutul de Aramă, într-un oraș tipic de oază, fortificat, un loc cu o sută sau așa ceva de case din văioagă și mai multe capre și găini decît oameni. Nu era un paradis, dar era suficient ca bază de operațiuni pentru soldații-deveniți-bandiți care-l rechiziționaseră.

Locuitorilor speriați ai orașului, care se predaseră fără luptă, Gwynn le ținuse un discurs despre avantajele pe care le vor avea dacă le vor oferi adăpost membrilor bandei sale. Banditii aveau să plătească tot ce consumau, promisese el, și, cît timp urmau să se afle între zidurile orașului, aveau să se comporte ca niște oaspeți recunoscători. Cînd unul dintre oamenii săi fusese prins încercînd să violeze o fată a locului, își întărise vorbele: pusese ca localnicii și nelegiuiții să se adune și, în fața ochilor tuturor, îl decapitase pe făptaș.

Banda, numărînd acum treizeci și șase de oameni, plecase călări cîteva nopți mai tîrziu ca să prindă-n

ambuscadă o caravană. Raule așteptase în sala de operație pe care și-o înființase într-una dintre case, cu trei soții din oraș care să fiarbă apă și să taie pînză pentru bandaje. Și le amintea pe toate trei: femei nezîmbitoare ale căror ochi exprimau o permanentă eschivare din calea greutăților vieții.

Dintre cei treizeci și șase se întorseseră exact jumătate. Dintre aceștia, puțini scăpaseră nerăniți. Doi muriseră înainte de venirea dimineții. Alături de negustători se aflau deghizați soldați din Armata Eroilor. Ambuscada fusese prinsă-n ambuscadă.

Nelegiuiții rămași în viață reușiseră să captureze doi soldați. De la aceștia, Gwynn — șchiopătînd pe-un picior bandajat, scăpînd din nou ca prin urechile acului de-o rană care să-l ologească pe viață, și mai mînios decît îl văzuse vreodată Raule — și alți doi dintre oamenii săi aflaseră că primiseră un pont de la cineva din oraș. Cum prizonierii nu știau ori nu voiau să spună cine, Gwynn comandase să li se taie gîturile.

În dimineața următoare, pusese ca toată populația să se adune la eșafodul din oraș. Bărbații și femeile sale, călare pe cămile, flancaseră orășenii și îi forțaseră să îngenuncheze pe șiruri. Gwynn stătuse pe eșafod, sprijinindu-se de spînzurătoare și-i ceruse vinovatului să facă un pas în față. Sus pe eșafod se afla, de asemenea, un pat de fier, adus dintr-o casă și dezgolit de saltea.

Oamenii răspunseseră cu liniștea. Ei, care acceptaseră într-un suflet prezența intrușilor, deveniseră cu toții, parcă dintr-un capriciu al vîntului, sfidători.

— Gîndiți-vă la asta, se adresase el mulțimii lor. Dacă nu face nimeni un pas în față, vom trece la vechea și plictisitoarea manevră. Unul dintre voi va muri la fiecare minut pînă cînd cel ce-a avut de-a face cu soldații aceia se dă-n vileag ori este dat în vileag de altcineva.

Un bărbat strigase:

— Nu cauți adevărul! Vrei doar vărsare de sînge!

Gwynn înclinase ușor din cap spre Harni cel Roșu, care-l împușcase mortal pe bărbat.

Sîngele vărsat pe nisip nu spărsese liniștea din jurul spînzurătorii. Gwynn lăsase să treacă un minut, apoi clătinase iarăși din cap spre Harni cel Roșu.

Brusc, un adolescent sărise și strigase să se oprească, pentru că el era vinovatul. Apoi se ridicase o femeie, strigînd că ea le spusese unor ofițeri la piață despre nelegiuiții din oraș. Urmase un ropot de mărturii, toți oamenii, tineri și bătrîni, ridicînd vocile, fiecare strigînd că el sau ea o făcuse.

Gwynn trăsese un foc. Sunetul făcuse zarva să înceteze brusc, orășenii uitîndu-se în jur să vadă care dintre ei fusese ucis. Norocul făcuse ca el să fi tras doar în aer. Totuși, avîntul de protest fusese întrerupt. Curajul nebunesc al oamenilor se scursese. Încet, cu armele oaspeților lor de odinioară îndreptate spre ei, îngenuncheaseră cu toții din nou.

Gwynn arătase spre băiatul care mărturisise primul și pocnise din degete. Cel mai apropiat bandit descălecase, îl înșfăcase pe băiat și-l tîrîse pe eșafod. De data aceasta, nimeni nu se mai oferise să-și declare vinovăția.

Cît îi prinseseră banditii latul la gît, băiatul avusese un zîmbet nepămîntean, foarte frumos, aproape idiot, de martir. Pe el îl spînzuraseră primul, nu atît să-i rupă gîtul, cît doar ca să-i provoace durere. Înainte să ajungă prea aproape de moarte, doi dintre ei îi tăiaseră streangul, apoi îl legaseră de pat cu frînghii.

Raule, căreia Gwynn îi comandase să stea lîngă pat în calitate de sfătuitor chirurgical, observase că o dată ce băiatul își recăpătase suflul, zîmbetul nepămîntean îi reapăruse pe buze. Rămăsese acolo chiar și-atunci cînd Gwynn scosese un cuțit lung, amenințător.

Cu o tăietură, Gwynn desfăcuse cămașa băiatului; cu a doua, făcuse sîngele să curgă. La a treia tăietură, băiatul strigase, abandonînd complet zîmbetul, și

continuase să strige, căci nu-i fusese pus căluș în gură. Raule descoperise că era de prisos, fiindcă Gwynn își văzuse singur de treabă cu o precizie abilă. Curînd, ieșiseră la iveală granatul și coralul și carneolul, bogățiile ascunse ale băiatului, și duhoarea sa lăuntrică se revărsase în aerul de dimineață. Gwynn împunsese, feliase, retezase fără grabă. Din cînd în cînd, se oprise pentru a alunga languros mușteleе ce se adunau în jurul trupului desfăcut. Cîinii din sat, atrași de mirosul de sînge, se adunaseră în jurul eșafodului, alături de ei aflîndu-se și ogarul său alb cu blană deasă, plin de cicatricele luptelor, dînd din coadă și lătrînd surescitat la stăpînul său.

Uitîndu-se la acea lentă execuție, Raule își adusese aminte o poveste veche cu un profet care, într-un moment al carierei sale se întîlnise cu un înger, care-l despicase de la gît pînă între picioare, apoi îi spălase inima cu apă sfințită și-o umpluse cu nestemate simbolizînd cunoaștere și credință. Își spusese, meditativ: *Nu ne-ar plăcea oare tuturor să ne imaginăm că așa sîntem pe dinăuntru, plini de lucruri valoroase, frumoase, indestructibile, și nu cu măruntaiele astea vulnerabile și urît mirositoare?*

Țipetele băiatului ar fi putut sfîșia cerul. Raule știa că bărbatul împușcat de Harni cel Roșu avusese dreptate. Problema nu era adevărul. Dacă avusese ori nu loc o trădare, cine era sau nu vinovat nu conta cîtuși de puțin. Supușilor săi rămași în viață, Gwynn trebuia să le dea de undeva sînge, sau aceștia l-ar fi vrut pe al său; iar el, observase Raule, găsea în mod evident plăcere în exorcizarea frustrărilor sale.

Se plimbase în jurul patului șchiopătînd, tăind și înțepînd. Cînd Raule îl avertizase că băiatul era pe moarte, acesta înfășurase un colac de mațe pe cuțit și-l aruncase peste marginea eșafodului la cîini. Sărind să apuce îmbucătura ispititoare, cîinii smulseseră și mai multe viscere din băiat, fiecare membru al haitei asi-

gurîndu-și o porție, pînă cînd, în cele din urmă, totul se împrăștiase.

Oamenii ce stăteau jos în genunchi păstraseră tăcerea pe tot parcursul execuției. Demnitatea lor era îngrozitoare, înspăimîntătoare. Atunci fusese momentul în care își dăduse ea seama pentru prima dată că ceva nu era în ordine cu ea: cînd stătuse acolo fără să simtă groază ori rușine, fără să simtă nimic în afară de acea teamă față de demnitatea celor blajini.

Amintirea se sfîrși cînd Ulm și cele două umbre solide ale sale intrară înapoi în birou.

— Primește mulțumirile mele cele mai profunde pentru că ai salvat viața fiului meu, zise Ulm.

Scoase un teanc de bani prinși cu o agrafă de aur și începu să numere bancnotele.

Raule ridică o mînă în semn de refuz.

— Nu e nevoie, spuse ea cu răceală.

Ulm ridică ușor din umeri și puse banii deoparte.

— Am o cerință, spuse el. Sînt încrezător că fiul meu îți poate fi încredințat spre îngrijire, dar nu-mi doresc ca el să se mai afle în apropierea acestor oameni bolnavi. Trebuie să primească o încăpere separată.

— Desigur, rînji Raule. Voi pune să se pregătească rezerva regală.

Se uită cu înflăcărare în ochii lui Ulm.

— Nu mai există nici un centimetru cub liber în clădirea asta. Totul este la fel de public, domnule, ca unul dintre țarcurile tale cu sclavi. Fiul tău se află într-o secție de boli necontagioase. Dacă asta nu-ți este de ajuns, îți propun să încerci la alt spital.

Ulm scutură din cap.

— Poate că ești tu un vraci venetic cu maniere de brută, dar te-ai dovedit a fi un doctor priceput. N-am mai văzut alții ca tine în oraș. Fiul meu va rămîne aici.

Raule ridică din umeri.

— Atunci, va rămîne în patul acela. Ține minte că nici n-ar trebui să se afle sub acest acoperiș. Spitalul nostru este destinat locuitorilor din Cartierul Lămîilor.

Ulm ridică o sprînceană. I se strîmbară buzele.

— Te crezi o salvatoare a săracilor, nu-i așa?

— Nu. Sînt doar doctorul lor, răspunse Raule răspicat.

— Nu simți că-ți intră pe sub piele? întrebă el.

Ea nu-i răspunse. El insistă:

— Toată mizeria, toată suferința, nefericirea — nu simți că nu vei reuși niciodată să te cureți de ele?

Ulm rîdea.

Raule împinse bărbia în față și se ridică în picioare.

— De ce nu te întrebi și tu dacă nu-ți intră pe sub piele lucrul cu care te ocupi? Te poți gîndi la asta pe drumul de întoarcere.

Îi arătă ușa cu mîna.

Zîmbetul îi rămase lui Ulm pe buze.

— Fie cum vrei tu, doctore. Dar ai grijă de fiul meu.

Făcu o pauză.

— Poate că te vei gîndi la faptul că soarta ta este acum legată de a lui.

Se întoarse cu spatele și părăsi încăperea, urmat îndeaproape de bătăușii săi identici. După ce plecară, Raule scoase un suspin prelung, adînc.

În noaptea aceea, Jacope Vargey o surprinse cu o vizită. Cu el se afla fata pe care Raule o mai văzuse înainte. Amîndoi păreau fericiți. Aveau să plece din Ashamoil împreună, cu Emila, spuse Jacope.

— Vom găsi un loc mai bun, zise fata.

Raule le ură noroc. Poate că exista un loc mai bun. Cine era ea să le spună că nu exista?

Bunătatea din lume creștea ca mușchiul în crăpăturile copacilor, își spuse ea. Creștea, cumva, cu rădăcini ascunse, hrănită de ceva invizibil.

La trei nopți după ce-l omorîse pe Marriott, Gwynn se duse călare la Prostia Omenească, unde era stabilită întîlnirea cu Șoarecele de Zahăr.

Șoarecele de Zahăr avea vești despre puternicul Cerb.

— E mort, spuse tînăra femeie, aruncîndu-și zulufii negri peste umeri. S-a spînzurat singur de smochinul cel mare din Piața Dangătului Melodios.

Gwynn întrebă dacă-i văzuse cadavrul; ea răspunse că nu-l văzuse, dar că auzise vestea de la șase oameni de încredere. Gwynn o plăti și dădu să plece.

— Hei, zise Șoarecele de Zahăr.

— Ce e?

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme cu zeița aia cu păr roșcat. Ești iarăși singur?

Era cam de vîrsta Taredei; frumușică fată. Cînd Gwynn scutură negativ din cap, ea spuse: „Păcat", și zîmbi pe sub gene.

— Dar pariez că poți fi necredincios.

Gwynn îi puse un deget sub bărbie și-i înălță capul.

— O, da. În feluri care mă-ndoiesc că ți-au trecut vreodată prin minte.

Zîmbetul ei se șterse cînd i se uită drept în ochi. Îi alungă degetul.

— Ești un om ciudat, să știi.

— E o lume ciudată, spuse el încet.

Ea își compuse o față confuză și păru pe cale să ofere o remarcă. Oricum, în momentul acela, în bar dădu buzna cineva și alergă țintă la Gwynn. Era Spindrel. Părea tulburat.

— La dracu', te caut de patru afurisite de ore!

Gwynn înăbuși suspinul care i se urca în piept. Oricare ar fi fost problema, nu voia să știe nimic despre ea.

— S-a trimis după tine, îi spuse Spindrel.

Gwynn strînse din buze și scrîșni fără sunet din dinți.

Șoarecele de Zahăr zîmbi superior.

— O noapte plăcută, domnilor.

Plecă precum o boare.

Gwynn se uită în spatele privirii întrebătoare a lui Spindrel. Acesta ridică din umeri și dădu să pornească spre ieșire. Gwynn aproape că-l urmă. Însă un gînd îl făcu să-l prindă pe tînăr de braț și să-l întoarcă spre el. Făcu semn spre ușa din spate și începu să-și croiască drum prin mulțime. Spindrel înjură și merse după el. Ajungînd repede în față, Gwynn se strecură prin ușă și-o lăsă să se închidă după el.

Spindrel, pășind afară o clipă mai tîrziu, se trezi că se uită în ochiul negru al țevii unui pistol.

— Dacă ies prin față, șuieră Gwynn, voi găsi o ceată de oameni așteptînd să mă linșeze?

— *Poftim?*

— Dacă moare Elei, al meu e rîul. Știi asta. E mort?

— Nemernic nebun, nu-i vorba de blestematul ăla de puști!

Spindrel gîfîi furios.

— E vorba de Coate. A murit Coate.

Ulm își plimbă privirea peste cavalerii adunați asa cum pînza ruginită a unui fierăstrău s-ar mișca peste carnea crudă.

— N-aveți nici o idee? Nimic? spuse el. *Toate* mințile voastre au luat-o pe arătură?

Nimeni nu trebuia să rîdă la gluma aceea, și nimeni nu rîse.

Adunarea nu era în sala de conferințe, ci în încăperea frigorifică din subsolul vilei. O singură lampă lumina patruzeci de bărbați care-și uneau sprîncenele, își potriveau hainele, se arătau interesați de manichiură, se scărpinau în cap — făceau orice în afară de-a se uita direct la Ulm.

— Pentru ce, pe numele tuturor tîrfelor mele, zise Ulm obosit, pentru ce vă plătesc?

Nu pentru expertiză în paranormal, îi veni lui Gwynn să răspundă. În mijlocul camerei, pe blocuri de gheață pe-o masă de oțel, zăcea Coate. O lovitură cu un obiect ascuțit îi despicase capul de la tîmpla dreaptă pînă la buza de sus. Totusi, nu acesta era cel mai tulburător. Ci florile. Rana era plină de flori de-un verde palid, mici, plate, cu cinci petale, și încă mai multe erau vizibile sub pielea dimprejur.

Gwynn rămase complet nemișcat, încercînd să-și compună o mină la fel de inexpresivă ca pereții albi ai încăperii. Mai văzuse o dată flori exact ca acelea și încă destul de recent: în dormitorul omului puternic, pe cearșafuri.

Oricum ar fi privit lucrurile, se întorcea la același gînd: starea post-mortem a lui Coate indica o întîlnire dintre lumea celor vii cu aceea a celor morți.

Și o astfel de întîlnire aparținea, se înțelegea de la sine, tărîmului extraordinarului — tărîmul în care intrase el, ori care intrase în el, încă din noaptea în care o găsise pe Beth.

Îl auzi pe Ulm spunînd:

— De vină e Biroul Vamal, desigur. La fel sînt toți cei care au avut motiv să-l elimine pe Coate. Întrebați în stînga și-n dreapta. Mai mult chiar, doi dintre voi îmi vor păzi neîncetat fiul. Supraveghere non-stop, pe schimburi obișnuite. Și păziți-vă cu toții dosurile.

Călărind prin burniță înapoi în oraș, Gwynn își aduse aminte de discuția în contradictoriu cu reverendul despre nebun și pian. I se părea că acel nebun se afla acum în mintea sa, dar și-n lumea exterioară, impunînd lipsa de logică a viselor asupra gîndului și a materiei.

Mintea sa, agățîndu-se de rațiune, abordă logic implicațiile morții lui Coate. Dacă, într-adevăr, un spirit — fie bărbatul puternic, fie soția lui — acționase de dincolo de mormînt, de ce-l omorîse pe Coate, cînd Elei

și el însuși ar fi trebuit să fie țintele imediate? Poate că fantoma nu avea preferințe; ori poate că-și croia drum de jos în sus. În orice caz, nu avea de ce să se teamă.

Mulți dintre colegii săi făcuseră semne ca să se apere de deochi cînd văzuseră cadavrul, dar nimeni nu îndrăznise să vorbească despre supranatural cu voce tare. Fuseseră semne clare de ușurare cînd Ulm pomenise de Biroul Vamal.

Gwynn merse spre Scara Cocorului.

Era evident că lucrurile stăteau mai rău în privința lui Beth.

După volumul de lucrări terminate, era clar că lucrase fără a se odihni destul. Chipul său era vizibil slăbit și ochi îi erau înconjurați de umbre. Miasma vagă din visul său plutea în jurul ei, precum mirosul de mosc al unui animal. Lui Gwynn i se părea că se uita la el cu privirea unui criminal și, totodată, a unei victime, o armă și-o rană: un astfel de lucru era posibil să fi creat el, să fi văzut la ultima lor întîlnire.

Spuse foarte puține. Desene, sute de desene erau stivuite pe podeaua atelierului ei și-n dormitor. Se așeză într-un scaun și închise ochii pe jumătate.

Gwynn luă un teanc de schițe la întîmplare. Unele erau trasate în cerneală, altele în cărbune și cretă. Toate îl înfățișau pe el sau un om care-i semăna foarte mult. Privindu-le, Gwynn văzu acest om în ipostază după ipostază, nici una bună: pe un pod deasupra unei mlaștini sumbre, o sperietoare de ciori solitară, în cărbune; ghemuit într-o intrare întunecată, rînjind la ceva nevăzut pe o alee ce se pierdea în obscuritate; pe o terasă lată, întunecată, urlînd fără glas la un cer în fierbere; alături de morți, de multe ori, stînd deasupra lor ținînd în mînă o sabie însîngerată sau un pistol fumegînd, furișîndu-se printre persoanele îndoliate din jurul unui mormînt, îmbrățișînd o femeie spînzurată, pe puntea

unei bărci, pe un altar, înecat într-o pădure submarină de alge; putrezind în lanțuri într-o temniță subterană; zăcînd ciudat de abătut și abandonat într-un salon; tolănit pe niște scări coborînd spre rîu, gol, înconjurat de șerpi falici gata de atac.

Ridică plin de solicitudine un alt teanc și se uită prin el. Ajunse la o imagine care-l înfățișa pe el lîngă un pat pe care stătea o familie emaciată compusă dintr-un bărbat, o femeie și doi copii. Dublura sa se uita din imagine cu o expresie viclean-ademenitoare, cu o mînă întinsă, arătîndu-i privitorului familia sa, de parcă ar fi încercat să vîndă momente de plăcere cu trupurile chinuite, întinse pe pat. Următorul desen era aproape identic, dar propriul său corp, în aceeași stare precară, era cel care stătea întins în pat, iar rolul vînzătorului ambulant era jucat de doi băieți cu fețe bine definite. Pe măsură ce trecu în revistă scenele următoare, chipul său îi deveni fără noimă, ca un cuvînt repetat de prea multe ori. Gwynn puse desenele la locul loc pe podea, își șterse de pe mănuși urmele de cretă și se întoarse spre Beth.

Ea îl studie și clătină apatic din cap.

— Nu mă așteptam să-ți placă. Nu am de gînd să le mai arăt cuiva.

— Mărturisesc că sînt bucuros, zise el. Doamnă, mă tem că nu ți-am slujit bine de muză.

— O, nu, dimpotrivă, se arătă ea de altă părere cu o clătinare a capului, ești ideal. Mai bine nu mă puteam descurca nici dacă te-aș fi creat eu însămi.

Gwynn se așeză în scaunul din fața ei.

— Nu am vin, spuse ea. N-am ieșit să cumpăr.

— Ai mîncat?

— Am mîncat carne ciudată.

Arătă cu mîna spre desenele stivuite.

— Și-am dat rod ciudat. Nu mi-e rău deloc. Dar tu ești nefericit.

— În acord cu dorințele tale, se pare.

Beth clătină iar din cap.

— Totul e că un vasilisc nu se poate uita la sine în oglindă. Te-am reflectat pe tine și vederea reflecției tale ți-a provocat durere.

— Am venit să-ți spun că, din noaptea în care ne-am întîlnit, viața mea a început să semene tot mai mult cu un vis. În noaptea aceea am vrut să mă schimb. Am invitat vrăjile. Nu-ți puteam spune atunci ce fel de schimbare căutam. Am știut doar cînd am găsit-o. Dar am pierdut-o mult prea repede. Totuși, visul continuă. Ai văzut un craniu spart din care florile cresc ca dintr-o jardinieră? Eu am văzut asta cu doar o oră-n urmă.

— Sărmanul meu diavol, murmură ea. Nu ai înțeles partea ta în asta. Știi care e sensul artei?

— Instinctele îmi spun că sensul artei este să înfrumusețeze viața — dar eu nu sînt artist.

— Ești mai mult decît crezi. Arta este făurirea conștientă a numeroase fenomene. Multe obiecte sînt doar obiecte — inerte, doar utilitare. Multe întîmplări sînt neimportante, prea banale să adauge ceva experienței noastre de viață. Asta-i o nefericire, căci nu poți crește decît dacă spiritul îți este puternic zdruncinat; iar spiritul nu poate fi puternic zdruncinat de lucruri lipsite de spirit. Mare parte din viața noastră e moartă. Pentru omul primitiv, lucrurile nu stăteau așa. El își făcea propriile obiecte, le dădea formă și le decora cu scopul de-a le face nu doar folositoare, ci și puternice. Încerca să-și insufle armele cu natura tigrului, oalele de gătit cu viața lucrurilor care cresc; și reușea. Aparența, materia, istoria, contextul, raritatea — poate că raritatea mai mult ca orice — se combină pentru a crea, magic, calitatea sufletului. Dar noi, demiurgii moderni, sîntem copiști prolifici; dăm prea puținor lucruri suflet propriu. Locomotivele, cu apropiata lor asemănare cu bestiile, s-ar putea să fie marea excepție; dar aproape

în toate celelalte lucruri cu care sărmanii oameni de azi își umplu lumea, eu văd o reprimare a supranaturalului, o reducere la cenușă a focului vieții. Creăm o lume inertă; construim un cimitir. Iar pe morminte, ca să ne aducă aminte de viață, punem cunune de poezii și buchete de picturi. Cînd ai spus că arta înfrumusețează viața ai exprimat tocmai această condiție. Nemaifiind integru, supranaturalul a devenit opțional, un lux — unul de care tu, prietenul meu drag, ești foarte îndrăgostit, chiar dacă inconștient. Te împodobești mînat de aceleași instincte ca și primitivul care-și pune pe față o mască înspăimîntătoare de lut și pene pe cap, și te comporți într-un mod neobișnuit de calculat — așa cum fac și eu. Facem astfel din noi înșine fenomene supranaturale. Nu-i nici un truc josnic — să te transformi într-o raritate în această epocă a suprapopulării.

Ridică mîna de pe brațul scaunului și execută cu ea o mișcare circulară.

— Am ajuns să cred că ne manevrăm sferele individuale ale ființei prin spectrul lumilor posibile prin alegerile pe care le luăm, acțiunile pe care le facem. Majoritatea oamenilor rămîn la rute cunoscute și astfel nu pot călători departe. Trăiesc prea modest și, poate, prea particular. Numai fiind ciudați putem să avansăm, căci acțiunile ciudate ne fac să fim respinși de normalitatea pe care am jignit-o și să fim împinși spre o normalitate care să ne poată sluji mai bine. Există întotdeauna un risc al excentricității, dar eu am avut noroc — nu, am avut *grijă* —, m-am mișcat încet, cu pași mărunți, folosind uneltele simbolismului și ale metaforei. Cei din vechime au adoptat o atitudine prevăzătoare față de artă. Vizionarea anumitor piese era permisă doar unui număr mic de cărturari inițiați, căci simpla vedere a anumitor artefacte îi poate face pe oamenii nepregătiți să se transforme în piatră, sau copaci, sau fiare. Astăzi, nimănui nu-i pasă; pot trudi

aici, făcînd obiecte ale puterii toată ziua, toate zilele, și nici un suflet nu mă va acuza de vrăjitorie.

Îi oferi un zîmbet slab.

— Am evocat un spirit malefic. L-am chemat — și acum, toată această muncă este încercarea mea de a-l studia. Nu este un soldat bun, care să se lupte doar cu alți soldați; este un criminal care dă buzna și-și impune paradigma asupra altora, azvîrlindu-i în rolul victimei. Dar el merge îndărăt, se întoarce la o poziție în mulțime, făcînd ceea ce fac ei. S-ar putea să aibă cicatrice, dar în esență este marmorean. Te ademenește cu promisiunea unei schimbări mai complete, o întoarcere înspre moarte, și cu drama ce însoțește moartea, eliberarea și redefinirea formelor și umorilor... Eu n-am făcut decît să-mi imaginez poveștile pe care el nu mi le spune.

Beth suspină.

— Tu nu ești și totuși ești el. Te-am chemat la mine; acea gravură a fost un obiect cît se poate de supranatural. Fără-ndoială, mulți ți-ar fi putut juca rolul; dar tu ești cel care stă acum aici.

— Spune-mi, atunci, ce rol am de jucat, zise Gwynn, fiindcă mă tem că joc rolul unui nebun; și mă tem că ți-am provocat rău.

Trase adînc aer în piept și săpă după cuvinte.

— Cînd am venit în orașul ăsta, aș fi fost de acord cu oricine spunea că a rămas puțin mister în lume. Dar în tine, doamnă, mai întîi în imaginea ta, apoi în sinele tău viu, am văzut farmecul a ceva la fel de îndepărtat și de secret ca stelele. Căutînd să ating acest necunoscut, am început să mă simt ca un om care a călătorit printr-un deșert vast, necunoscînd niciodată nimic în afară de nisipul din jurul său și de drumul uscat de sub tălpile lui, apoi dă peste mirajul unei grădini și-al unui oraș, și descoperă că mirajul este real, și că este mai mare ca deșertul; că deșertul a fost, după atîta mers, doar o mică parte a mirajului.

— Apoi ai simțit dragostea, care este starea în care simți dorința și împlinirea dorinței în același timp, spuse ea.

— Poate că tu ai răspunsul corect. Dar, ca să-ți folosesc vorbele, m-am întors la poziția mea din mulțime. Dar asta nu e tot. Din perspectiva mea, legile naturii s-au schimbat. Au început să se schimbe încă din noaptea în care te-am întîlnit. Visam în noaptea aceea și, ca să te găsesc, am urmat un fir roșu. Am visat că te învăluia un miros de trandafiri și sînge; și miasma rămășițelor.

Ea zîmbi.

— Sărurile transformării. Realitatea, nu visul. Cred că ai fost mereu pregătit să mă vezi ca o creatură a viselor tale; să-ți imaginezi că tu ești călătorul și eu aventura prin intermediul căreia ai putea atinge o stare mai fericită. Ai văzut lucruri magice și ai ales să crezi că ele aparțin sferei mele de existență; și nu te-ai identificat tu oare cu un intrus periculos — poate singura ființă care mi-ar putea face rău?

Pe nepusă masă, Gwynn se simți epuizat. Rana îi pulsa în ritm cu bătăile inimii, de parcă un ciocan i-ar fi bătut un cui în braț.

— Îți voi spune povestea noastră, zise Beth.

Ridicîndu-se din scaun, se duse în atelier. El o urmă, dar rămase aproape de intrare, în vreme ce ea străbătu încăperea spre fereastra trapezoidală.

— Odată ți-am spus că am venit pe lumea asta făcînd schimb de locuri cu un copil care voia s-o părăsească — îți aduci aminte?

— Mi-aduc aminte că ai spus că ai visat sau ți-ai imaginat asta.

— Am visat, spuse ea, că mi-am scos o panglică de mătase din gură și că am început s-o înfășor în jurul capului. Era începutul unui cocon.

Oul pe care i-l dăduse Gwynn se afla încă pe pervazul geamului. Ea îl ridică.

— Să aflăm ce este în el?

— Dacă asta vrei; e al tău.

Ea îndoi brațul, luînd o poziție ca pentru a azvîrli cu oul în zid. Apoi scoase un rîset scurt și-l așeză la loc pe pervaz. Se depărtă de fereastră, încrucișîndu-și brațele la piept.

— Ești de foarte departe, Gwynn. Dacă te-ai simțit vreodată singur aici, nu trebuie să cauți un motiv.

Făcu o pauză, așteptîndu-se poate ca el să nu fie de acord însă el aștepta în liniște ca ea să continue.

— Păstrez amintirea că am fost foarte tînără și că plîngeam fără vreun motiv aparent; spuse ea. Una dintre mătușile mele m-a întrebat care e problema; i-am spus că vreau să merg acasă. Desigur, ea mi-a spus că mă aflam deja acasă. Eu n-am spus nimic, dar eram sigură că-mi spunea o minciună. Întotdeauna m-am simțit ca un călător rătăcit, chiar dacă am trăit toată viața în orașul ăsta. Am venit aici, în cartierul de lîngă rîu, unde totul vine și pleacă mereu, iar viața nu seamănă deloc cu societatea disciplinată în care am crescut, așa încît aș avea o scuză să mă simt ca un străin. Dar acum vreau să merg înapoi acasă. Înapoi de unde am venit, înainte să fac schimb de locuri cu copilul acela. Odată, m-am gîndit la toate astea în termenii unei metafore; acum mă gîndesc în termenii unei metamorfoze.

Cît vorbi, se plimbă, întorcîndu-se în dormitor, trecînd pe lîngă el în pragul ușii. Se aruncă pe pat și depărtă brațele.

— Îmi construiesc un cocon, vorbi ea spre tavan. Cînd voi ieși din el, voi putea să mă întorc acasă.

— Și dacă spun că mă tem că-ți construiești doar un labirint, o închisoare?

— Ăsta e un gînd pe care l-am avut și eu. Dar un labirint trebuie să aibă în inima sa viermănoasă ceva viu și rar. O închisoare trebuie să țină în ea un prizonier. Poate că acea creatură rară, prizonierul, nu va începe

să existe decît cînd i se va construi închisoarea. Poate că trebuie să crească acolo înăuntru. A început să-ți placă forma mea larvară, dar îți va plăcea oare de mine ca insectă matură?

Gwynn păși înapoi în cameră.

— Vreme îndelungată, am crezut că stă-n firea umană să inventăm cele mai ciudate explicații pentru lucrurile care ne uimesc și să credem în ceva ce ne depășește cunoștințele actuale, fiindcă nu ne putem mulțumi cu limitele și sfîrșiturile; sîntem nesătui și ne dorim imposibilul. Eu mă mîndream că nu am iluzii — dar, ca orice om, trebuie să mi le fi dorit. Coconul pe care l-am visat este țesut din fir roșu, adăugă ea. Vei spune oare că mintea mea pur și simplu a făurit visul din materia comună a corpului meu sau vei crede că trupul meu, culoarea mea, există în forma aceasta pentru a face posibil visul?

— La asta nu-ți pot răspunde, zise el. Este corpul tău și este visul tău.

— Visul nostru, spuse ea. Am visat conștient și spiritul meu malefic a visat oricum numai inconștient nu, dar mințile noastre visătoare au aceeași putere. Visului nostru, eu i-am adus puterea organizatoare a sufletului, iar el a adus haosul materiei. El este mai mult decît ciudat, mai mult decît excentric — este catastrofal. El sfîșie cortina dintre viață și moarte. Și eu am observat o sfărîmare a legilor naturale, iar asta se întîmplă datorită puterii lui — și tu, simbolic, numinos, prin legile metaforei și imaginii, ești el. Ți-am spus că ai fost ingredientul de care aveam nevoie. Ești spărgătorul de reguli. *Ești nenaturalul care poate modifica natura.*

— Sînt un om, zise Gwynn. Am fost născut, am îmbătrînit și-ntr-o bună zi, cu siguranță, voi muri.

— Poate că vei avea altă soartă, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Mi-ai spus odată că-mi doresc prea puține de la lume. Dar puținul pe care-l doresc pare să fie prea departe de mine.

— Uite cum vorbește partea amarnică din tine, spuse ea. Va trebui să te hotărăști cît de departe ești dispus să călătorești, vasiliscul meu nordic — dacă nu vrei să te tot întorci în același loc. Alchimia se petrece, procesul a început și nu poți ieși din el. Dar ai putea alege starea în care să sfîrșești. Dacă ești în căutare de mistere, eu voi fi mereu cu un pas înaintea ta. Ai nevoie doar de tovarăși.

Gwynn clătină încet din cap.

— Mă tem că morții mă vor alături de ei. Aș putea crede tot ce spui, doamnă; poate că într-adevăr cred totul. Aș putea uita că sînt eu însumi și să-mi închipui că sînt un element din tine. Poate că voi muri, iar tu vei rămîne cu spiritul tău malefic, neviciată de partea umană.

— Vei avea încredere în mine? întrebă ea. Vei aștepta cît timp procesul își va urma cursul?

— Trebuie să plec, îi spuse el.

— Te vei întoarce, zise ea.

Merse singur spre ieșire.

Pe cînd Gwynn își îndemna calul pe Scara Cocorului în jos, prin pasajul umbrelor de sub casele cu console, căzu într-o reverie contemplativă. Își spuse:

Sînt mereu alt om; o reinterpretare a omului care am fost ieri, și alaltăieri, și-n toate zilele pe care le-am trăit. Trecutul a dispărut, a fost întotdeauna invizibil; nu a existat decît în memorie, și ce este memoria dacă nu gînd, o copie a percepției, nici mai goală, dar nici mai plină de adevăr decît orice moft trecător, închipuire ori alt freamăt al minții. Și dacă acțiunile, cuvintele, gîndurile sînt cele care definesc un individ, acele definiții se schimbă precum vremea — dacă tiparul și continuitatea

sînt deseori vizibile, la fel sînt haosul și schimbarea bruscă.

Își dădu seama că gîndea tot mai mult ca Beth. Asta nu-l surprinse. Și — urmări el gîndul în cerc — nu-l surprinse, deoarece gîndea ca ea.

Cînd se duse în sfîrșit la culcare, o făcu extrem de conștient de egalitatea aproape perfectă dintre somn și moarte. Iar în singurătatea somnului, fu încarcerat de memorie. În vise, suferi o întrevedere cu Marriott înăuntrul unui labirint compus din pasaje de piatră pline pînă la glezne cu valuri de zăpadă murdară și cioburi de sticlă. Începu cu Marriott retezîndu-și singur mîinile, astfel încît să nu poată lupta, apoi picioarele, astfel încît să nu poată alerga, și-apoi totul se înrăutăți, și petrecu ore întregi scufundat într-o durere din care nu se putu trezi. Își reveni în simțiri cînd sună alarma ceasului; era ud leoarcă de sudoare, inima îi palpita, mușchii îi erau încordați și îl dureau.

Se simțea josnic, și ar fi rămas în pat, dar trebuia să meargă să-l supravegheze pe Elei. Era rîndul lui.

18

Lui Raule nu-i plăcea că banditii lui Ulm stăteau tot timpul în spital și-i aduse asta la cunoștință lui Gwynn în termeni foarte direcți și într-adevăr grosolani, cînd acesta veni să înceapă schimbul de dimineață alături de Jasper cel Precis. Cînd Gwynn încercă să dea glas unor scuze, ea îi făcu semn să iasă din birou și să închidă ușa.

Elei avea o febră ușoară și un somn sincopat. Gwynn și Jasper făcură ca timpul să treacă mai repede jucînd cărți, folosind patul drept masă. Reverendul acceptă invitația lui Gwynn de-a li se alătura.

Înainte de terminarea schimbului, Spindrel intră sprinten însoțit de un alt tînăr. Erau uzi și cu răsuflarea tăiată, și păreau speriați.

— Biscay a fost eliminat, spuse sacadat Spindrel. La fel și Porlock. Se pare că au fost uciși amîndoi azi-noapte. Sînt ca și Coate — exact la fel.

Spindrel înghiți.

— Are loc o altă întîlnire. Am venit să preluăm schimbul.

Gwynn și Jasper își abandonară cărțile de joc și ieșiră în grabă, lăsîndu-i miza reverendului. Cît ai clipi, își îndemnau caii printr-o furtună cu fulgere năprasnice în susul abruptului drum dintre Cartierul Lămîilor și vila lui Ulm.

— Așadar, Gwynn, ce-ai făcut azi-noapte? întrebă Jasper.

— Am dormit, răspunse Gwynn.

— La fel și eu.

Jasper își linse dinții ascuțiți, așa cum era înclinat să facă atunci cînd era agitat.

Pînă atunci, oamenii se feriseră din calea lor, dar în clipa aceea fură forțați să se retragă pe marginea străzii de o trăsură cu șase cai ce venea cu o viteză uimitoare din direcția opusă. Vizitiul, o figură îndesată, îi salută din mers.

După ce trecu de ei, cei doi cavaleri se uitară unul la celălalt. Jasper își scutură apa din urechi. Amîndoi recunoscuseră trăsura: îi aparținea lui Ulm, vizitiul fiind fie Pocnitoare, fie Tack.

— Unde crezi că merge? întrebă Jasper.

Neavînd habar, Gwynn scutură din cap.

— Pînă-n iad și-napoi, poate?

— Începe să fie prea mult pentru mine, se plînse Jasper. Cred că vreau să mă retrag și să merg într-un loc liniștit.

— Ai grijă ce-ți dorești, zise Gwynn. Nici un loc nu-i mai liniștit ca un cimitir.

Jasper se uită la el cu pică.

Trupul masiv al lui Biscay și cel costeliv al lui Porlock erau întinse în camera frigorifică cu craniile crăpate precum al lui Coate, Porlock fiind aproape tăiat în două pe la brîu, rănile fiindu-i la fel de înțesate de flori ca rigolele toamna tîrziu.

Strivește-i-Sam era singura persoană de acolo atunci cînd ajunseră Gwynn și Jasper.

— Sam, unde s-a dus șeful? întrebă Jasper. Tocmai i-am văzut trăsura îndreptîndu-se spre rîu ca un tren de marfă.

Sam se trase de mustață cu un deget și un ciot cît jumătate de deget.

— S-a prăbușit, spuse el. Aici. A părut un infarct. Înainte să-și piardă cunoștința, le-a spus lui Tack și Pocnitoare să-l ducă la vraciul lui Gwynn.

Gwynn se întrebă cum avea să reacționeze Raule.

— Eu am rămas la conducere, spuse Sam.

După Biscay, el era următorul în rang.

— Acum, habar n-am ce rahat se-ntîmplă, dar cineva știe. Așa că, mai întîi vom face o verificare a dușmanilor noștri cunoscuți. E un registru în biroul lui Ulm, sus, în sala de întîlnire. Luați o pagină și verificați numele. Lucrați împreună — nimeni nu merge singur.

— Atunci, pagina aia-i pentru amîndoi sau trebuie să luăm fiecare cîte una, Sam? întrebă Jasper.

— Cîte-o afurisită de pagină fiecare, Jasper. E o listă lungă.

Ploaia intrase într-una dintre rarele ei perioade de acalmie. Ieșind afară era de parcă ai păși în gura caldă și cenușie a unei fiare care-și ținea răsuflarea, adunînd în pîntece noi furtuni și mai puternice. Copacii din grădină erau îngreunați de frunze aplecate, de pe care

picura apa, și de aerul rănit al amanților nesatisfăcuți, după îndelunga biciuire cu apă la care fuseseră supuși.

Gwynn își slăbi eșarfa. Își aprinse o țigară; la fel făcu și Jasper.

Jasper inhală adînc și se uită spre cer.

— Ce crezi despre toate astea, Gwynn?

Gwynn ridică din umeri și nu răspunse.

— Credeam că vei pleca, după...

Jasper își lăsă fraza neîncheiată. Tuși.

— Nu-i treaba mea. E evident că ai motive să rămîi. Totuși...

— Știu. Am văzut trei motive bune ca să plecăm.

— Unii ar profita de șansa asta pentru a fugi.

— Unii.

— Și eu rămîn. Ciudat, nu-i așa, cum îți descoperi principiile?

— Am face bine să ne stabilim un traseu.

Gwynn se simțea de parcă ar fi trăit simultan două vieți.

Era mult de lucru, iar Gwynn și Jasper cel Precis trebuiră să-și impună un ritm susținut pentru a ține pasul cu planul. Sosiră vești că Ulm își revenea, dar Sam încă mai conducea în prezent activitățile. Febra lui Elei apărea și dispărea. Așa cum prevăzuse Gwynn, Evantaiul de Corn pierdu din membri; în jur de douăzeci de oameni părăsiră corabia.

Spre sfîrșitul celei de-a doua zile, Gwynn și Jasper interogaseră deja treizeci de oameni. Dinții omului negru, scrîșnind la distanță de-o lungime de fir de păr de nasul, gura sau ochiul unui posibil suspect, smulse multe nume. Știind că era un exercițiu zadarnic, Gwynn puse în scenă un spectacol al amenințărilor și speră ca Jasper să nu observe că mintea nu-i stătea de fapt la ceea ce făcea.

Tîrziu în cea de-a doua noapte a cercetărilor lor, se duseră să se relaxeze într-o ceainărie liniștită de pe partea sudică a Podului Ars ce nu avea mijloc, lîngă care-i adusese ultima oprire din ziua aceea. Arcele și traversele arse ale podului de lemn fuseseră ancorate de mal cu eșafoduri de oțel în urmă cu multe secole; eșafodurile, ruginind repede în clima umedă din Ashamoil, fuseseră reparate de multe ori, însă pilonii vechi nu fuseseră niciodată luați de acolo cînd se instalaseră alții noi, iar podul fusese redus treptat de-a lungul timpului la dimensiunea unui mic element din cadrul unei mari rețele de rugină. Ploaia desprindea rugina cea veche și-o arunca în ferestrele ceainăriei.

— Ar trebui să mergem în vizită la șef, zise Jasper.

Gwynn se simți dator să fie de acord.

— Mîine. Ar trebui să terminăm cu vizitele astea la domiciliu pînă la vremea prînzului.

Își masă brațul. Activitatea ultimelor două zile nu ajuta la vindecarea rănii.

În ziua următoare, ploaia fu murdară și vîntul care sufla fu infect, de parcă norii putreziseră stînd prea mult timp pe cer, aerul se îmbîcsise în burdihanul bestiei musonice. Fulgerele loviră toată ziua culmile dealurilor, doborînd cîțiva copaci înalți în grădinile celor bogați, iar tunetul bubui în susul și-n josul văii. Crocodilii încă domneau în Skamander. Gwynn văzu unul de aproape pe cînd călărea pe Esplanadă în drum spre locul de întîlnire cu Jasper cel Precis. Părea întruchiparea perfecțiunii puterii și-a trîndăviei; sute de milioane de ani i se citeau în ochi și-n maxilarele zîmbitoare, bizare. Gwynn își spuse că e unul dintre cele mai bune accidente ale naturii că brutele acelea stupide cu creiere mici păreau mereu să contemple primejdioase secrete profunde sau să savureze mari și complicate planuri nemiloase.

Și-ar fi putut face timp s-o viziteze pe Beth, dar amînă întîlnirea. Se duse la baia publică și zăcu în apă o oră, singur cu excepția tinerelor și atractivelor frumuseți care-i săpuneau părul și-i aduceau de băut.

— Voi trăi, spuse Ulm, și va trăi și fiul meu. Casa noastră nu va cădea.

— Te descurci de minune, șefule, zise Pocnitoare.

— Jasper, a mai murit cineva? Ați rezolvat misterul nostru?

Era pentru a treia oară cînd Ulm punea întrebările acelea.

— Nimeni, și nu, își repetă Jasper răspunsul. Ne ocupăm de asta. Toată lumea lucrează.

Ulm închise ochii.

— Lucrați mai mult. Sînteți niște javre puturoase, asta sînteți cu toții.

Ulm stătea în patul de lîngă cel al lui Elei. Tack și Pocnitoare se mutaseră în secția șefului lor. Cum toate celelalte paturi erau ocupate, Gwynn putea bănui doar că dormeau pe podea. Ulm și fiul lui erau amîndoi puternic sedați. Gwynn se întrebă dacă era absolut necesară o medicație atît de puternică. Raule nu era prin preajmă; plecase să-i viziteze pe bolnavi acasă, după spusele sorei de serviciu. Era oare posibil ca Ulm să nu și-o poată imagina pe doctorița cea pricepută, cu misiunea ei caritabilă și dușmană inveterată a comportamentului imoral, capabilă de vreun fel de faptă rea? După ce se gîndi la asta o vreme, Gwynn hotărî să-și țină gîndurile pentru sine.

— Gwynn.

Gwynn păși în față.

— Dacă fiul meu nu supraviețuiește, am hotărît ce se va întîmpla cu tine. Rîul e-al tău, Gwynn. Îmi ești de folos, dar dacă moare Elei, nu voi mai vrea să-ți văd vreodată fața.

Ulm scoase încet și prelung aerul din piept.

— Te poți gîndi și te poți teme de asta. Fără-ndoială că deja te temi. Și totuși rămîi, ca Marriott. M-am gîndit că poate n-ar trebui să mă încred în tine. După ce te-am convins să-i faci lui Marriott ce i-ai făcut, cum să mai pot avea cu adevărat încredere în tine?

Gwynn afișă o mină impasibilă.

— Cred că am dovedit cui îi sînt credincios.

— Cui? Chiar te referi la mine? Asta e ceea ce mă pune pe gînduri.

Apoi, dintr-o dată, adormi.

În pivnița inundată a unei case abandonate de pe una dintre străzile dărăpănate și liniștite de lîngă rîu, Cerb ședea pe masa care-i servea de pat. Între masă și zidul din față, unde scările urcau pînă-n stradă, cinci scaune cu șezutul deasupra apei formau o punte de trecere. Scaunele fuseseră așezate acolo de bătrînul care locuise înainte în pivniță. Bătrînul murise de frică atunci cînd îl văzuse pe Cerb, care coborîse scările doar în căutarea unui loc unde să se ascundă de ploaie. Acum, cadavrul lui era în apă, hrană pentru pești. La lumina zilei, care intra prin ferestrele înguste din partea de sus a zidului dinspre stradă, Cerb putea să-i vadă vag, umbre mici și precise țîșnind în jurul umbrei mai mari.

Era zi acum. Cerb ședea cu picioarele încrucișate, cu securea așezată pe genunchi.

— Perla, murmură el.

Începuse să-și strige arma cu numele soției sale.

— Perla, iubirea mea...

Lăsă propoziția neterminată, lipindu-și lama de obrazul neras.

— Iubirea mea, șopti el, chiar vom face asta?

Neștiind care membru al Societății Evantaiul de Corn o ucisese, se hotărîse să-i omoare pe toți. Dar nu lichidase decît trei; și deja setea de sînge îi scădea, iar

planurile sale de răzbunare începuseră să i se pară grotești.

— Știu că tu ești acum o ucigașă, dar poate că eu nu sînt.

Mîngîie lama.

— Îmi pare rău, iubițel. Îmi pare rău.

Lama era rece și frumoasă, iar muchia ei sclipitoare îi vorbea mai tare ca orice cuvînt: să fie iubirea sa așa o lumînare slabă, zece ani de căsnicie să fie așa ușor dați uitării?

— Oh, iubirea mea, iubițel...

Cerb murmură asta iar și iar, simțind cum tristețea îi năpădește tot corpul de parcă el ar fi zăcut pe jumătate mîncat în apă. Plînse, și lacrimile îi curseră pe făgașele din obraji. Șezu acolo și murmură și plînse pînă ce rămase sterp. Însă ceva fojgăia în golul din el, ceva prea blînd, prea pasiv, prea strîns legat în slujba noțiunilor de bine și rău.

Acel lucru era, cu siguranță, sufletul său; ce altceva putea fi? Îl ura fiindcă era meschin, incapabil de măreție. Gîndindu-se la cît de mic era sufletul său, se întrebă dacă acesta era motivul pentru care se străduise mereu să-și construiască un corp mare și puternic.

Așeză arma pe masă, se tîrî peste scaune și urcă scările în stradă.

Îl lovi în față o ploaie care putea și era galbenă, o ploaie ca urina tuturor cîinilor din lume. Ploaia era plimbată de colo-colo de-un vînt mîlos, ieșit din latrine și morminte.

Coborî înapoi scările. Nepăsîndu-i de scaune, înaintă prin apă. Luă securea și o ținu lîngă obraz.

— Ajută-mă, șopti. Ajută-mă să găsesc calea, iubițel.

O ușă păru să i se deschidă în spatele ochilor. Văzu o cameră, și-n camera aceea îl văzu pe Ulm comandîndu-i lui Gwynn să-i ucidă soția. Apoi își văzu vechea locuință. Văzu crima. Se luptă să pună capăt viziunii,

dar fu forțat să vadă totul. Cînd în sfîrșit se termină, Cerb urlă în pivniță ca o fiară sălbatică.

19

Cîtă vreme Ulm rămase mai departe la spitalul din Cartierul Lămîilor, Strivește-i-Sam încercă să arate că-și făcea datoria cu competență. Nu se găsise încă nici un criminal, dar se putea născoci unul, cu siguranță. Un țap ispășitor fu găsit în persoana unui tînăr, un oponent acerb al comerțului cu sclavi, cunoscut ca făcînd gesturi grandioase și vag artistice — cu un an în urmă adunase în jur de cincizeci de mîini, brațe și picioare pe care sclavii le pierduseră din cauza mașinăriilor din fabrici și le atîrnase pe fire în fața unei pancarte ce le anunța proveniența, între doi piloni centrali ai Podului Fîntînilor, cu fața spre traficul de pe rîu — și care luptase în bătălia de pe Podul Memorial și pierduse mai mulți camarazi. Cînd fu interogat, se dovedi dornic să-și asume răspunderea pentru moartea lui Coate, Biscay și Porlock.

Sam, străduindu-se să atingă eleganța, organiză o execuție prin care idealistul fu dus în grădinile vilei, într-un crîng de lilieci de lîngă casă, unde, într-un pavilion mic, fusese instalat un braț de spînzurătoare. Cadavrul fu încredințat rîului.

Ziua următoare fu ziua lui Croal. Gwynn își ținu obișnuita întîlnire cu reverendul.

— Arăți chiar ca dracu', fiule, își informă adversarul reverendul. Ce-ai făcut?

— Am dat de belele, ca de obicei.

Gwynn scutură scrumul autodaféului și ochi mîncarea de pe masă. Părea pregătită cu mai puțină grijă ca de obicei; erau mai multe cărnuri tocate și îmbucătățite, strălucind de aspic și ulei, servite pe carapace de broaște

țestoase întoarse cu susul în jos. Feni, stînd prin preajmă, îi spuse că fusese nevoit să facă economie.

— Recomand, spuse el arătînd spre un amestec rozaliu, ghiveciul de esofag, grăsimi și cartilagii. E mult mai bun decît pare.

— Nu sîntem pretențioși la mîncare, Feni, spuse Gwynn și se servi.

— Mai ești cu Beth? întrebă reverendul.

— Cred că trebuie să spun că da.

— Asta-i bine. Doar iubind o altă persoană nu-ți salvezi sufletul, desigur, dar e un început.

Reverendul își umplu gura cu drob și ceapă, apoi își execută trucul cu țigara și chibriturile.

— Cum reușești să faci asta?

— Ei, ei; magicianul nu are voie să-și dezvăluie secretele. Dar îți voi spune. Țin țigările și chibriturile în mînecă. Le scot și le pun înapoi la loc. E un truc foarte simplu, de fapt.

— Nu prea cred. Pînă și cel mai simplu magician de stradă are un mod neobișnuit de a-și mișca mîinile, o anumită grație ascunsă; și, sincer, tu nu ai grație.

— Unde bați?

— Dă-mi voie mai întîi să nu fiu de acord și să vorbesc despre anumite fenomene la care am fost recent martor. Primul a fost un fetus cu cap de om și corp de crocodil — era mort, din fericire.

— Îl știu, zise reverendul. Arătarea asta se află în camera cu orori a doctoriței.

Feni veni cu ceainicul de argint și bolul lustruit. Gwynn își execută obișnuitul ritual cu clondirul de agat și sorbi.

— Al doilea fenomen privește trei bărbați, fiecare ucis de-o lamă grea mînuită cu mare forță. La toate cele trei cadavre, rănile au fost umplute cu inexplicabile flori mici și verzi, care se văd de asemenea sub pielea din jurul rănilor. Poate că n-ar fi imposibil să fie vîrîte acolo,

folosind substanțe chimice pentru a ridica pielea; dar pielea nu arăta semne că ar fi fost ridicată sau afectată în vreun alt fel.

Pomeni apoi de așternuturile de pat ale bărbatului puternic.

Cînd termină povestea, reverendul scoase un suspin trist.

— Fiul meu, fiul meu. Încep să disper.

— Nu e timp pentru asta, spuse Gwynn, făcînd un gest de iritare cu furculița. Cred că tovarășii mei au fost uciși de o fantomă. A lovit la întîmplare, și n-a mai lovit de atunci, dar mă tem c-o va face.

Reverendul clătină din cap la aceasta și mai scoase un suspin.

— Fantomele devin tot mai mult o pacoste comună. Totul se datorează felului nepăsător în care-i tratăm pe morți. Dar dacă-mi ceri să fac o exorcizare, n-o voi face. Orice ți s-ar întîmpla ca urmare a ultimelor tale păcate, o meriți. Nu voi încerca să te salvez. Voi găsi pe altcineva și-o voi lua de la capăt.

Gwynn scutură viguros din cap.

— Nu voiam să-ți cer ajutorul. Mai e și altceva, dar ți-am spus tot ce voiam să-ți spun. E destul dacă spun că anumite reguli par să se fi schimbat. Încerc să înțeleg schimbările astea. Nu te-ai arătat deloc surprins de existența unui vlăstar dintre o femeie și un crocodil; și, evident, fantomele nu sînt ceva ieșit din comun pentru tine. Dar pentru mine, lucrurile astea nu sînt obișnuite.

— Fiul meu, sigur că nu sînt obișnuite. Dar explicația e cît se poate de simplă. Cum am spus înainte, fantomele sînt rezultatul neglijenței oamenilor; sînt asemenea gunoaielor de pe străzi. Cît despre monștri și toate lucrurile ce încalcă legile naturii, sînt lucrarea Domnului. Prin minuni, duhul sfînt își manifestă puterea întru folosul celor orbi.

— Exact felul de bazaconii pe care mă așteptam să le debitezi, spuse Gwynn cu un rînjet plictisit, dar disprețul său nu era chiar atît de sincer.

Era ușor, comod, să discute cu reverendul, să acopere aceleași subiecte vechi.

— Cine vorbește bazaconii, fiul meu? Încep să cred că ești malefic într-un fel incorigibil, și mă tem că mi-am pierdut timpul cu tine.

— Chiar așa? Ciudat, cînd eu mă temeam că nu l-ai pierdut.

Reverendul încercă să ridice nepăsător din umeri, dar ochii îi trădară un val de speranță.

— Am o bănuială, spuse Gwynn, că ceea ce faci tu cu țigările alea este o altă încălcare a legilor naturii. Dacă te-aș căuta în haină, aș descoperi mînecile goale, nu-i așa?

Gwynn avea de gînd să adune toate informațiile posibile. Își spuse în sinea sa, cu umor negru, că într-o lume unde totul se putea întîmpla, un zeu putea exista — iar asta nu făcea decît să-i sporească problemele.

Reverendul îi aruncă o privire lungă.

— Era cît pe ce să te abandonez, spuse el într-un sfîrșit. Poate că nu sînt sortit pentru asta. Prea bine. Ai riscat să pari nebun; ăsta poate fi un semn al progresului.

Se ridică din scaun.

— Vino afară.

Gwynn îl urmă pe reverend afară din Bistroul lui Feni, în aleea din spate.

Ploaia intrase într-un alt moment de acalmie. În locul ei venise o căldură jilavă solidă. Aleea era udă, rigolele pline cu apă băltită, în vreme ce pe cer, norii musonici transpirau și atîrnau în mase galbene, plutind deasupra etajelor superioare ale clădirilor de pe alee ca niște pliuri de piele grasă. Cînd Gwynn și reverendul păși afară, un fulger purpuriu spintecă norii.

Pentru o clipă, aerul fu răcit de-o briză după care căldura o absorbi la fel repede cum un uriaș bea un degetar de apă.

Un alt trident de fulgere scăpără, urmat de bubuitura de mortieră a tunetului. Uitîndu-se în sus la norii supurînzi, Gwynn fu lovit de un dor după cerul negru, stele, planete, lună.

— Prea bine, spuse reverendul, ești atent?

Fața lui lăsată semăna cu a unui buldog sperînd să i se dea un os.

— Ca privind prin gaură de cheie, părinte.

Reverendul scoase din aer o țigară. Scoase și un chibrit.

— Ai văzut de unde au venit?

— Nu.

— Prea bine.

Reverendul își dădu jos jacheta. Îi arătă lui Gwynn că nu avea nimic în mîneci. Îi dădu jacheta lui Gwynn s-o cerceteze. Gwynn făcu asta, nu găsi nimic, i-o dădu înapoi. Reverendul își sumese mînecile și își arătă brațele goale.

— Să mă dezbrac pînă la piele? se oferi el.

Gwynn ridică din umeri.

— E un oraș liber, părinte.

Reverendul își aprinse țigara. Suflă inele de fum. Inel după inel, fumul formă fața unei femei care se păstră preț de cîteva momente, pînă ce vaporii din aer îl absorbiră încet. Reverendul suflă iar, făcînd o navă din fum călătorind pe o mare de fum, un tîlhar la drumul mare de fum atîrnînd de-un copac de fum, un băiat de fum prinzînd un pește de fum.

Urmă o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, Gwynn spuse:

— Bine, văd.

— Dar nu vezi lumina, nu?

Gwynn scoase un oftat profund.

— Asta ai putut face dintotdeauna sau e un talent dobîndit de curînd?

— Unele lucruri, spuse reverendul, sînt intime. Se află între om și Dumnezeu.

Își îmbrăcă jacheta.

— Nu ți-ai schimbat punctul de vedere; e evident lucrul ăsta.

— Aș prefera să cred că ai făcut-o prin forțe proprii, spuse Gwynn.

— Ei bine, deoarece nimic natural și nenatural nu te-a convins de existența lui Dumnezeu, nu aveam de ce să mă aștept ca scurtul meu spectacol de amuzament s-o facă. Vrei să-ți rîzi de mine aici afară sau vrei să mergem înăuntru?

Gwynn scutură din cap.

— Întrucît găsesc că lumea devine din ce în ce mai ridicolă, par să-mi pierd capacitatea de a o privi cu un ochi ridiculizant.

— Ni se răcește cina, spuse reverendul.

Gwynn se întrebă ce pierduse de fapt reverendul.

Făcu un pas în spate și se uită în depărtare pe alee.

— Nu există un răspuns, nu-i așa? Pînă acum, poate că într-adevăr ai executat trucuri; iar acum ai — cum să le spun? — puteri oculte. Dar, chiar dacă mi-ai explica totul, nu te-aș putea crede, căci știu că suferi de boala închipuirii.

Scutură din nou din cap și spuse:

— Sînt prea obosit. Voi merge acasă.

Se îndepărtă, cizmele sale călcînd în bălțile de pe jos.

Cînd silueta lui Gwynn dispăru din vedere, reverendul ridică privirea spre cer.

— Îmi pare rău, dar știi că asta e tot ce pot face-n ultima vreme, spuse cu voce tare. Îi lipsește sensibilitatea; nu voi risca să spun dacă acelora dintre noi care suferă le lipsește recunoștința. Presupun că știi răspunsul.

Reverendul, față în față cu norii, nu simți nici un pic din aversiunea lui Gwynn față de ei. Putea simți cel mult ceva dincolo de ei, împiedicat doar de materie. Ar fi fost mai rău să se uite la un cer senin și să nu vadă nimic.

Doar noaptea următoare își găsi Gwynn curajul să meargă la casa de pe Scara Cocorului.

În fața ușii lui Beth se simțea un miros puternic; nu mirosul sălbatic, viu, de trandafiri și sînge, ci duhoarea obișnuită de crematoriu. Plăcuța cu numele de lîngă ușă anunța acum: **BETHIZE CONSTANZIN, TEURG.**

Din cealaltă parte a ușii se auzeau zgomote și vocile înfundate ale mai multor oameni. Cu mîna dreaptă pe armă, Gwynn ciocăni.

I se răspunse repede la ușă; Beth fu cea care răspunse.

Sfîrșeala îi dispăruse din trăsături și își recăpătase fosta forță fermecătoare. Era costumată în rochia lungă, verde cu auriu, curgătoare, care era cea mai bună rochie de seară a ei. Avea părul complicat coafat, cu piepteni împodobiți și cu agrafe scînteind în buclele-i roșcate.

— Domnul meu întunecat, spuse ea cu un zîmbet leneș și îl îmbrățișă.

De aproape, parfumul ei domina izul de stîrv.

Gwynn o strînse tare.

— Beth.

Ea păși în spate.

— Și vrei să fii, zise ea, moartea sau diavolul?

El spuse:

— Răspunsul meu nu s-a schimbat.

Ea își petrecu brațul prin spatele lui și-l conduse înăuntru.

— Vino, vîrcolacul meu de cimitir, și aruncă o privire, șopti ea.

În atelier — căldura din încăpere era groasă ca ceara de lumînare, duhoarea amintind de Micul Iad — se aflau monștri, stînd ghemuiți și așezați pe spate. Aceștia erau sursa îmbîcsirii, căci erau cu toții alcătuiți din părți de leșuri, garnisiți cu elemente de materie vegetală și neorganică — orhidee, rodii, piese de mașină, cioburi de sticlă.

Aveau multe capete — de maimuțe, de porci, de cai, chiar al unui tigru — și multe membre. În jurul lor se învîrteau siluete îmbrăcate în zdrențe, cosînd și legînd și lipind. Gwynn îi recunoscu pe acești muncitori ca fiind cerșetori de seama celor care, cu luni în urmă, se grăbiseră să culeagă rămășițele nenorocosului codoș și-ale Fantomelor sale Însîngerate.

Încăperea părea să-și fi mărit dimensiunile pentru a-i încăpea pe toți. Și timpul, își spuse Gwynn, suferise o modificare; părea imposibil ca Beth să fi putut aduna toate materialele, darămite să confecționeze statuile, chiar și cu ajutorul acelor asistenți sinistri, de cînd o văzuse el ultima oară.

Dacă acestea erau himerele imaginației lui Beth, luate de pe hîrtie și desfășurate în trei dimensiuni, nu emanau nici bucuria zgomotoasă a primei generații, nici cruzimea celei de-a doua; nu erau animați de absolut nici un sentiment. Totuși, chiar dacă erau neterminate și îngrămădite laolaltă în atelier ca vitele într-un țarc, figurile aveau o prezență pe care Gwynn n-o putea nega — o prezență ce depășea agresiunea vizuală și olfactivă. Era ca și cînd, își spuse el, trupurile titanilor primordiali ar fi fost excavate din pămînt sau tîrîte afară din ocean, cu tot cu fragmentele epocilor din urmă pe care gravitația și pămîntul mișcător le vîrîseră în ei. Chiar dacă erau atît de noi și chiar dacă materia din care erau compuși le garanta vieți scurte, fiecare brută bizară era, prin cine știe ce truc, încărcată cu puterea vechimii însești.

Gwynn se simți micșorat, depășit, un epigon, învins.

— Putem forța un lucru să existe inventîndu-i reflecția, spuse Beth. Acum, uite o ghicitoare pentru tine: dacă o oglindă reflectă materia, ce reflectă materia?

— Ce importanță are? încercă Gwynn să glumească.

Stînd în spatele lui, Beth îl prinse de umeri.

— Toată substanța e străveche. Tu și eu, formele noastre corporale, aceste cadavre, toate au început o dată cu universul. Cel mai îndepărtat trecut sălășluiește, chiar dacă amestecat și reformat, în prezent. Substanța vie, carnea — acest mușchi barbar, osul și părul —, este mijlocul nostru de transformare cel mai accesibil și puternic. Am învățat asta de la tine, sluga mea de negustor de sclavi, asasinul meu.

— Astea nu-s lucruri inteligente, murmură el. Impuritatea lor mă atrage; prostia lor, nu.

— Ei sînt Stăpînii Dezordinii, spuse ea, lipindu-se de el, vocea ei fremătînd lîngă gîtul său precum aripile unei viespi, și adăugă: aceștia, ceilalți, sînt experți, cunoscători, care au spus că știu de lucrarea mea și și-au oferit serviciile. Au tradiții îndelungate.

Gwynn o auzi nedeslușit. După ce-și rostise părerea, simțea acum toți ochii aceia morți din toate acele cranii de bestie holbîndu-se înnebuniți la el. Transpirația îi șiroi pe față, iar gura i se uscă. Încercă să spună că somnul rațiunii naște monștri, însă vocea sa rosti în schimb:

— Patul meu e-un cuib de urechelnițe.

Totul în fața sa pîlpîia în căldură. Formele se topeau, se solidificau, se topeau din nou.

Cel mai apropiat monstru, o ampshisbaena[1] cu capete de babuin și asin, cusute de un corp de bizon femelă, păru să-și miște gurile:

---

[1] În mitologia greacă, șarpe cu cap la ambele părți ale corpului — n. tr.

— Nu tînjești după duhoarea realității? spuse babuinul. În adîncul bănuitor și rece al ființei tale? zise asinul.

Dintr-o dată, Gwynn se simți electrizat de însuși faptul modernității sale. El era singurul care nu părea să se distreze; iar asta, simți el, nu era deloc bine. Adunîndu-și forțele, îndepărtă mîinile lui Beth și zîmbi cu cruzime.

— Îți arăt eu duhoarea realității, spuse el și scoase sabia Gol'achab din teacă.

Cu o mișcare iute, reteză capul babuinului.

Căpățîna asinului începu să plîngă.

Unul dintre cerșetori se apropie șchiopătînd și luă de jos capul retezat. Luînd un ac de os de undeva din zdrențele sale, așeză căpățîna la locul ei și începu să coasă pielea.

Beth îl apucă pe Gwynn de braț.

— De ce ai făcut asta? ceru ea să știe.

— M-a provocat, doamnă, răspunse el cu nepăsare.

— Sînt doar niște *copii*, spuse ea.

Gwynn își lăsă capul pe spate și rîse. O veselie extremă îi alungă dispoziția ursuză, era fermecat, toate neplăcerile îl părăsiră. Continuă să rîdă, iar cerșetorii își tîrșîiră picioarele spre el, îl dezarmară, apoi, cu degete nesigure dar blînde, îl dezbrăcară de haine. Era fericit să fie gol în căldura aceea; dar unul dintre cerșetori ridică un sac de pe podea și-l deschise, și scoase un șorț de măcelar din piele neagră tare și-o bucată lungă de pînză neagră. Creatura îi legă șorțul în jurul gîtului și-al brîului, în vreme ce o alta îi prinse pînza la ochi. Veni un al treilea și-i așeză pe umeri o mantie din găitan negru ce mirosea a bere și a usturoi. Reuși să-și potolească rîsul și să-și recapete cît de cît suflarea, iar ei îl conduseră în dormitor.

Mirosul de mosc al sfinxului îi inundă nările, iar picioarele goale îi înotară printre hîrtii; era ca într-unul dintre acele insultătoare portrete ale sale.

Luptîndu-se iritat cu legăturile, reuși să scape din acel costum împovărător. Clipi, căci încăperea era puternic luminată: douăzeci sau mai multe lămpi atîrnau din tavan. Beth ședea pe marginea patului, goală cu excepția podoabelor din păr, cu picioarele cochet ridicate.

Își întoarse capul într-o parte, expunînd suprafața frumoasă și musculoasă a gîtului.

El îngenunche pe pat, se lăsă pe spate și-i trase corpul peste el. Se întrebă cum era posibil să-l fi deranjat vreodată odoarea ei; îi inspiră respirația, umplîndu-și plămînii cu parfumul ei.

Cerșetorii rămaseră în cameră, lipiți de pereții dimprejur. Cu voci fine ca uleiul, începură să psalmodieze.

Ascultînd, el deslușì cuvintele:

Craniul e-o distilerie a crimei
Gîtul e-un jgheab de alamă
Inima e-o pasăre ce doarme pe-o aripă
Șira spinării e scara unui sabotor
Mîna dreaptă e-o umbră
Mîna stîngă e-o rădăcină
Ochiul e-o eclipsă
Pîntecele e-un cimitir
Fundul e-un sicriu drapat cu mătase
Pielea e-o zdreanță ce-acoperă oasele

— Ce cîntă acolo? chicoti Gwynn.

— Un cîntec de dragoste, răspunse Beth.

— Ei, atunci, vulva-i un cazinou, spuse Gwynn indistinct, sărutînd-o în același timp lacom acolo, a ta-i cu adevărat generoasă...

— Așa-mi placi, spuse entuziasmată Beth, întinzînd picioarele.

Vine-un vas la nisipurile nopții,
Vine îngemănarea haosului cu timpul,

psalmodiau cerșetorii. Pe Gwynn nu-l deranjau privirile lor. Cu această ocazie, înțelese el, căutarea distracției carnale era doar o parte dintr-un spectacol mai mare, mai complex, unul ce nu se putea încadra în spectrul pasiunilor umane. O mușcă, apoi o linse: trupul ei era cel mai desăvîrșit și mai delicios din lume; și-n stăpînirea lui — înțelese el într-un mult așteptat moment de iluminare — propriul său trup i se părea nevătămat, teafăr, sănătos; deveni o creatură fără nici un fel de trecut. Cercetînd cu limba gura lui Beth, Gwynn sorbi, ca un animal ce bea apă de ploaie din mușchii unui copac, dorind să îndure orice consecințe ar fi avut acest lucru.

Patru voci vorbiră deodată:

Pe voi, toate manechinele nobile, pe voi, bărbați și femei cu trăsături aspre, ochi uluitori și dinți ca niște cuțite, vă îmbrățișez pe toți. Iubiți luna cețoasă de toamnă, arborii-templu vara, profilul unei elegante persoane iubite, zborul de seară al cocorilor, ploaia care cade în mare și chiar pe unele dintre tovarășele voastre ființe umane. Bravo vouă!

Mi s-a spus că voi fi dus la centrifugă și la presă, căci doctorii sînt neobosiți optimiști și cred că prin măsuri eroice vor găsi ceva de valoare înlăuntrul meu. O dată pe săptămînă, agenți nemiloși îmi vor aduna lacrimile.

N-am disprețuit niciodată casa memoriei, unde așteaptă surprize precum un șir de ferestre țuguiate ce reflectă marea, un pumn de piatră plin de licheni ce servește de consolă, o bătrînă lată-n spate vîrînd mîna într-un coș de nuiele plin cu mere galbene, sunetul unui clopot zgomotos, cu glas gros. Faima a fost cîștigată în rigolele dimineții, iar la prînz, dragostea s-a transformat într-un tigru.

Undeva există grădini în care păunii cîntă ca privighetorile, undeva există caravane de iubiți despărțiți plecați la drum să se-ntîlnească; există focuri rubinii pe munți îndepărtați și comete albastre ce apar primăvara ca safirele pe cerul negru. Dacă nu așa stau lucrurile, vino să ne întîlnim în curtea infamă și vom planta un copac de spînzurătoare și ne vom legăna ca niște pendule triste, nemaiatingîndu-ne niciodată.

Văzu o lumină în întunericul din fața sa. Ilumina secretele cărnii ce se aflau înlăuntrul lui Beth: hieroglife desenate pe pielea ei ca niște tatuaje și, încrustate printre aceste semne, fosilele unor creaturi mici, dispuse și ele sub formă de hieroglife, sori, luni, stele încovoiate, spirale compartimentate.

Îl luase în gură, și adînca plăcere fierbea, fermenta, era la fel de ciudat ca tot restul lucrurilor. El simțea peste tot o presiune acaparatoare, de parcă s-ar fi aflat în gura unui uriaș ce scoate umori din adîncul ființei sale, rostogolindu-l ușor prin mierea porilor lui.

Apoi fosforul îi inflamă fiecare nerv, și-un fior orb cu roți de foc îi străbătu tot corpul. Se aprinse, deveni fum; un nor de cenușă încercă să acopere soarele; soarele se împotrivi, și-l arse din nou, rarefiindu-l într-o substanță și mai fină.

Cînd ajunse împreună cu iubita sa la un apogeu al extazului la fel de puternic și de irezistibil ca moartea,

își reveni. Cînd valurile de beatitudine se retraseră în sfîrșit, căzu înapoi pe perne, încălzit la maximum, aproape insensibil, amorțit ca un lepros.

Cerșetorii ieșiră în coloană, retrăgîndu-se în atelier, murmurînd între ei.

La fel ca în noaptea primei lor întîlniri, Beth spuse:

— Rămîi aici. Dormi.

Gwynn nu-și putu împiedica ochii să nu se închidă.

Caiacul pluti pe canal în jos intrînd în junglă.

Mintea ei visătoare atîrnă un lanț de luni pe cerul negru de deasupra colonadelor copacilor, împrejmuind barca cu o flotă de escortă de șerpi de apă ale căror capete străluceau ca niște cărbuni aprinși.

Era înfășurată într-un veșmînt de mătase roșie ce-i stătea pe corp strîns ca o mănușă, iar pe față purta o mască din sticlă rubinie. Însoțitorul ei, care stătea la vîsle, se pierdea în întunericul dimprejur, doar pliurile unui costum negru de bal mascat și borurile largi ale unei pălării negre ieșind în evidență.

În vreme ce el vîslea, ea vorbea.

— Fetița asta, cînd era mică, avea o minge galbenă de fetru cu care să se joace la grădiniță cînd musonul o ținea înăuntru. Cînd era foarte mică, îi plăcea mult mingea fiindcă era sclipitoare și săltăreață, caldă și ușoară. Dar a venit o zi în care i-a plăcut de ea fiindcă o putea transforma într-un soare. Purtînd-o cu ea prin cameră, cu înflăcărare, făcea orele zilei să treacă, și punînd-o la odihnă într-un loc ascuns, într-un cufăr, făcea să vină noaptea. Zilele și nopțile pe care le făcea în felul ăsta erau mai reale decît zilele și nopțile de afară, unde-i era interzis să meargă. În ziua aceea, cînd mingea a devenit soarele, ea și-a început călătoria. Astă-noapte, se apropie de destinul ei. Roza Jerpelita se va duce la Gala Misterelor; va pune capăt trecerii prin vis și va ajunge la locul deschis unde toate visele

sînt reale, universul pe care și l-a construit cu mult timp în urmă.

Vîslașul ei nu spuse nimic, ci continuă să facă barca să înainteze pe ape.

Ajunseră la o răspîntie, unde un alt canal se intersecta cu al lor.

— La stînga, spuse ea.

— A ta sau a mea, doamnă? întrebă el.

— A ta, îl lămuri ea.

El vîsli și barca dădu colțul. Intersecția era începutul unui labirint de rute navale zigzagate, prin care ea îi ghidă, pe lîngă ochii bestiilor mari, pe lîngă torțe pîlpîitoare, pe lîngă ziduri de piatră și cărămidă năruite care pătrundeau în apă, pe lîngă o sumedenie de orhidee și nori și polen.

Încet, cerul se lumină. Lunile rămaseră, dar își cedară luminiscența, în vreme ce jungla făcu loc unei păduri mai puțin dese de ferigi și palmieri zvelți.

Pe măsură ce lumea se lumină, însoțitorul ei deveni oarecum mai întunecat.

În cele din urmă, trase barca spre mal și lăsă vîslele jos, căci ajunseră la marginea unei faleze. Se ridică și rămase în picioare cît ea coborî pe pămînt. Faleza era destul de înaltă încît ea să poată vedea doar cerul dincolo de marginea ei, dar auzi murmur de ape întinse și astfel știu că jos se afla oceanul.

— Vrei să vii cu mine sus și să privești răsăritul? spuse ea.

El păși afară din barcă și veni lîngă ea.

Trecură pe lîngă ultimii palmieri și ajunseră pe muchia falezei. Oceanul se întindea cît vedeai cu ochii. Nesfîrșit, distrugător și dătător de viață, ieșind din noapte, respingînd teroarea, adîncul chemîndu-se pe sine însuși. Lumina se aduna la orizont.

— Nu pot rămîne decît un moment, spuse el.

Ea nu se uită la el, știind că nu va vedea nimic.

Ea spuse:

— Sîntem foarte aproape acum.

Iar vocea oceanului șopti:

— Acum, și acum, și acum, și acum...

Îl auzi pe cel de lîngă ea spunînd pe-o voce blîndă și goală:

— Am iubit tot ce am găsit în tine și mi-am dorit tot ce n-am putut găsi.

Apoi ea auzi un suspin, și soarele răsări, și umbra de lîngă ea căzu la pămînt unde se întinse în spatele ei, un semn negru, lung, singur.

Gwynn se trezi tîrziu în noapte, cu gîtul uscat ca iasca. Beth dormea adînc. Toate lămpile se stinseseră, draperiile erau trase și Gwynn nu-i putea vedea fața. Se ridică în liniște din pat și se duse în atelier.

Cerșetorii picoteau toți pe podea. Gwynn studie himerele la lumina galbenă, nocturnă. Încercă să vadă doar idoli urît mirositori, lucruri burlești create de nebunie, dar ochii refuzară s-o facă. De parcă i-ar fi fost afectată percepția — fie îmbunătățită, fie slăbită, nu avea cum să-și dea seama — văzu teofanii descoperite, forme inteligente neconstrînse de moarte și infinit superioare omului.

Încercă să-și imagineze zborul creației care-i adusese la viață, dar nu putu. Aștepta ca arătarea asin-babuin — acum reparată — sau ca oricare dintre ei să vorbească. Dar n-o făcură. Și nici n-o puteau face, îi trecu prin gînd, cît timp creatoarea lor dormea.

Își aminti povestea lui Beth despre demonul din cutie, și se întrebă, dacă ar fi fost să-i accepte fără rezerve invitația — dacă ar mai fi rămas, dacă ar mai fi dormit —, în ce fel de lume s-ar trezi. Ar fi venit, se întrebă, o zi în care propria sa conștiință va depinde de a ei?

Se duse la fereastra de formă trapezoidală și rămase acolo pentru multă vreme, gîndindu-se la cei morți și întrebîndu-se unde se aflau.

În cele din urmă, neavînd cum să-și stăvilească dorințele, cedă naturii sale.

20

Norii se împrăștiară, lăsînd să cadă cele mai grele ploi din anotimp. Clădirile de pe malul rîului ce nu aveau fundații înălțate fură inundate și-un număr dintre cele mai precare căzură în rîu și fură purtate de apă.

Dar nimic nu putu opri înaintarea lucrurilor. Gwynn trebuia să meargă să se întîlnească cu Jasper cel Precis pentru a duce niște arme la Colonel. Se trezi tîrziu și zăbovi cu bună știință la micul-dejun într-un birt din Parada Vîrtejului. Avea o foame de lup, așa că se tratā cu ouă prăjite, plăcintă de țipar și clătite cu mango și frișcă. Cît mîncă, citi *Corul Zorilor* de la un capăt la altul. Nu se pomenea niciunde de Ulm sau de Evantaiul de Corn, lucru neobișnuit. Articolul principal era despre un crocodil care-și găsise culcuș în camera de baie din vila de pe deal a unei familii din înalta societate. Paginile de modă anunțau o invenție, o mătase chimică, cu numele melodios de cuprammonium xephron. Împrumutînd un creion de la o chelneriță, Gwynn încercă să rezolve rebusul criptic de la pagina cu jocuri și-l completă pe jumătate. Se descurcase bine pentru un străin, își spuse el.

După acea masă prelungită, merse călare la debarcader unde erau acostate bărcile cu motor ale Societății Evantaiul de Corn. Jasper și Spindrel îl așteptau. Gwynn îi purtă sub un soare ce era un vîrtej palid printre norii de ploaie, care umpleau tot văzduhul, acoperind orașul și rîul cu o ceață albă deasă. Celelalte bărci

erau vizibile doar datorită felinarelor și vălătucilor de fum negru ce le ieșeau pe coș, iar navigarea ar fi fost imposibilă dacă traficul n-ar fi fost mult redus de vremea rea.

În barcă, căldura era atît de apăsătoare, încît cei trei bărbați se dezbrăcară la bustul gol, iar Tarfid, în infernul camerei motoarelor, lucra în pantaloni scurți. Gwynn își aprinse o țigară, din obișnuință, dar era prea cald să fumeze și-o lăsă să ardă singură.

Își simțea mintea aiurea, alături de sentimentul că este oaspete la o petrecere de la care pleacă tot mai mulți oameni. Pierdut în gînduri care se bifurcau și se intersectau ca urmele unor exploratori orbi, aproape că ratã debarcaderul de la Majestic. Lămpile de ceață de-o parte și de cealaltă a lui nu erau aprinse. Gwynn înjură, opri motorul și acționă sirena, care scoase un sunet prelung și mînios. Rîul era umflat aproape pînă la nivelul pontonului. Spindrel îi legă la mal, în vreme ce Gwynn și Jasper își îmbrăcară înapoi hainele pe care le dăduseră jos. Lăsîndu-i lui Spindrel instrucțiuni să sune sirena dacă ar fi apărut vreo problemă, păsiră pe debarcader și porniră pe drumul ce străbătea peluza.

Pe cînd se apropiau de hotel, Jasper își plimbă limba peste dinții săi baroci.

— Aerul ăsta... — murmură el.

Gwynn pufni și-l simți: izul nu tocmai necunoscut a ceva mort plutea în ceață.

Se întrebă ce avea să fie de data aceasta.

La hotel, era o acalmie stranie. Cu toate că se vedeau lumini la parter și la unele dintre ferestrele de la etaj, nu era nici urmă de portar sau paznici sub verandă, nu se auzea nici o notă muzicală dinăuntru.

Gwynn și Jasper păsiră pe verandă și se duseră la ușă. Gwynn își apropie un ochi de unul dintre panourile de sticlă din lateral și, uitîndu-se înăuntru, își scoase pistolul. Putea distinge silueta întunecată a biroului de recepție din holul principal, dar nu se vedea obișnuita

agitație a personalului și vizitatorilor. Scutură din cap spre Jasper, care se înarmase și el. Împreună se duseră în spatele hotelului. Acolo era la fel de liniște ca și-n față.

Gwynn stătea mai aproape de ușă.

— După tine, spuse Jasper.

— Mulțumesc, dragul meu, murmură Gwynn.

Împinse ușa în lături și se furișă în spate lîngă zid, pregătit să tragă și să fugă. Nu se întîmplă nimic. Cînd se păru că nu avea să vină nici un atac, se mișcă încet pe după ușă și se uită pe coridorul din spate.

Motivul tăcerii, al duhorii și al absenței personalului se holba de pe podea cu ochi nemișcați. Candelabrul arunca lumină peste cadavrele a doisprezece paznici, îngrijitori și bărbați în uniformele organizației colonelului Strălucire. Majoritatea fuseseră împușcați, doi spintecați și omorîți în bătaie.

Gwynn și Jasper se uitară unul la celălalt. În liniște, făcură un tur și cercetară încăperile de la parter. În salon și în sala de mese se aflau alte cadavre deposedate de obiectele de valoare și de arme. Unora le lipsea parțial sau în întregime îmbrăcămintea. Unii oaspeți civili zăceau printre oamenii morți ai colonelului, dar nu foarte mulți. Puțini oameni călătoreau în timpul musonului, bărcile de agrement nici nu porneau pe ape, iar Gwynn recunoscu în mare parte dintre civili rezidenții permanenți ai hotelului.

O cercetare a bucătăriei scoase la iveală douăzeci sau mai mulți membri ai personalului de îngrijire morți, și un cadavru ciudat: un bărbat aproape gol, mort ca și ceilalți, cu un satîr înfipt în față. Brațele lui purtau cicatricele geometrice ritualice ale unui soldat ikoi.

Gwynn împunse cu cizma ikoiul mort.

— Uite cum apar viermii...

— Un vierme, dar unde-s ceilalți? murmură Jasper. Dacă el e singurul care a avut noroc, e greu de crezut că ceilalți ar fi lăsat aici cadavrul.

— O scăpare din neglijență?

— Sau ar putea fi o capcană. Membrii tribului Siba ar fi putut face asta.

Jasper trase aer printre dinți.

Coborîră apoi și cercetară pivnița. Ușa scărilor era deschisă și-acolo jos se aflau alte cadavre, dar nici unul dintre ele nu mai era lusan.

Jasper își șterse fruntea.

— Mai avem de văzut barul, spuse el. Ai chef de-un pahar sau mai multe?

— Fără doar și poate, spuse Gwynn, hai să facem o haltă.

Urcară înapoi scările, îndreptîndu-se spre salonul de la parter. Barul de acolo avea uși duble din lemn negru cu panouri din sticlă verde mată, promițînd un rai al băr-baților departe de albul și cristalul din restul hotelului.

Jasper cel Precis dădu ușile în lături.

Făcu un pas în spate.

— Dumnezeule... — spuse el dintr-o suflare.

Gwynn rămase nemișcat în prag.

— Cuiva, o să-i apară.

Oricine ar fi făcut masacrul, Gwynn recunoscu fără rețineri că depusese un efort considerabil. Cei patru-zeci sau cincizeci de morți, în mare parte oamenii colonelului, alături de două chelnerițe, cîțiva paznici și niște muzicanți, erau așezați pe podea formînd un desen asimetric, dar cît se poate de evident voit, linear, de același fel ca și tatuajele ikoiului mort. Mesele din bar fuseseră date toate în lături și stivuite frumos lîngă pereți pentru a face loc mulțimii de cadavre.

În mijlocul desenului, trei lămpi înalte stăteau ceremonios, alcătuind vîrfurile unui triunghi. Abaju-rurile le fuseseră luate și-n locul lor erau îndesate cape-tele colonelului Strălucire, caporalului Lipeală și al unui alt bărbat pe care Gwynn îl mai văzuse de vreo două ori și-l recunoscu ca fiind negustătorul care conducese

cealaltă jumătate a revoltei Evantaiului de Corn. Oricare ar fi fost stadiul la care ajunsese acum războiul lusanilor, spărgătorii de porți nu mai erau în mod clar bine primiți.

Jasper se duse lîngă capul colonelului și-l scoase din țeapă. Îi aruncă o privire dezgustată, apoi îl aruncă în cealaltă parte a încăperii. Acesta ricoșă în perete și se rostogoli pînă lîngă bar, unde se opri.

Jasper rămase în mijlocul încăperii și se uită la Gwynn.

— Se pare că s-a terminat, spuse el.

Gwynn trebui să fie de acord cu el. Dacă și cînd avea să-și revină, Ulm putea repune pe picioare afacerea Evantaiului de Corn, dar urma să-i ia timp, și nu avea să mai poată plăti salariile oamenilor ca ei.

Jasper se duse la bar și-și turnă de băut. Gwynn făcu la fel.

— Pentru prietenii absenți, zise el.

— Prietenii absenți, repetă Jasper, atingînd paharul său de a-l lui Gwynn.

După o jumătate de sticlă de coniac, se aventurară sus la primul etaj. Pe scări și în camere găsiră alți morți, dar nici un alt aranjament artistic, și nici un alt lusan. Părerea lui Gwynn era mai departe că-și luaseră morții cu ei, dar recunoștea că orice era posibil — și, în orice caz, nu-i păsa prea mult.

Găsiră apartamentul colonelului Strălucire răvășit cum scrie la carte, fără ca aproape nimic din el să fi rămas intact. Tabloul cu cavalerul și femeia zăcea la podea, făcut fîșii. În peretele din spatele lui se afla o gaură pătrată, unde era evident că se aflase un seif. Pe masa de scris a colonelului mai erau cîteva hîrtii. Nu părea a avea vreo importanță deosebită, dar Jasper le strînse. O verificare a celorlaltor camere de la etaj și a celei de deasupra nu scoase nimic altceva la iveală în afară de soldați și oaspeți măcelăriți.

Plecară din Majestic pe ușa principală și se întoarseră la barcă. Jasper îi dădu lui Spindrel veștile, iar Gwynn îndreptă ambarcațiunea înapoi spre Ashamoil. La jumătatea drumului, ploaia se opri, dar Gwynn nu mări viteza. Ceilalți doi nu se plînseră. Acum, nu aveau motiv să ajungă repede înapoi.

Asfințitul arunca rugină în Skamander, crocodilii de seară adunîndu-se la cheiuri, cînd ei ajunseră în sfîrșit la destinație. Strivește-i-Sam nu primi veștile căzut pe gînduri. Cînd termină de țipat, se afundă într-un scaun și se văicări că nu știa cum să-i spună de toate astea lui Ulm.

Gwynn se oferi s-o facă el. Ceilalți trei se uitară la el pieziș.

— Oricum trebuie să merg acolo, spuse el, și să mă asigur că buna noastră doctoriță nu ne-a aruncat șeful în stradă.

Jasper cel Precis părea că e pe cale să spună ceva, dar n-o făcu.

Sam ridică din umeri.

— Mie-mi convine.

Cînd se întoarse să plece, Gwynn auzi vocea isterică a lui Spindrel:

— *Ce-o să ne facem?*

Surprinse și răspunsul lui Jasper:

— O să ne luăm tălpășița.

Raule roti gînditoare micul instrument pe degetele mîinii drepte, observîndu-i forma miniaturală, ridicol de elegantă. Apoi își concentră privirea la omul inconștient întins pe masa de operație.

— Îmi pare chiar foarte rău pentru fiul tău, spuse ea încet, aplecîndu-se aproape de fața lui. N-am putut face nimic. Boala lui n-a avut nici o legătură cu rana. A fost un parazit, Viermele lui Margoyl; autopsia a confirmat lucrul ăsta. Ouăle se află de obicei în salivă,

unde stau într-o inactivitate sigură; dar dacă intră în sînge, scot pui, se-nmulțesc ca șobolanii, și atacă organele vitale. Este aproape întotdeauna fatală. Un simptom este că urina devine negricioasă, iar scaunul galben. Cînd mi-au fost anunțate aceste lucruri în cazul fiului tău, i-am spus ce i se întîmplase. Cînd și-a dat seama că nu are șanse de supraviețuire, mi-a descris o faptă anume pe care o îndeplinea la ordinele tale. S-a tăiat la deget făcînd lucrul acesta, a spus, dar tăietura era superficială, și abia dacă a băgat-o în seamă. Dar chiar și o tăietură mică ar fi fost o mare cale de acces pentru vierme. Anticipat, trebuie, de asemenea, să-mi exprim regretul cu privire la banditii tăi. Știu că nu-și făceau decît datoria, dar și eu mi-o fac pe a mea. Chirurgie, așa se cheamă; ocupația de-a elimina țesuturi bolnave, maligne și necrozate dintr-un organism. În cazul ăsta, tu ești țesutul.

Cînd își dăduse seama că Elei era pe moarte, fusese un lucru simplu să pregătească două seringi și, cu ajutorul călugăriței de serviciu, să le administreze repede celor două gărzi de corp. Doza de morfină din fiecare fusese suficient de puternică să doboare un cal. Avuseseră efectul scontat asupra lui Tack și Pocnitoare.

Ulm nu observase cînd adormiseră gemenii peste cărțile de joc. Era prea ocupat să urmărească trecerea viselor colorate.

Din cîte își putuse ea da seama, dragostea lui Ulm pentru fiul său fusese reală. Dar numai acest lucru cu greu ar fi putut s-o emotioneze.

— Și animalele încearcă să-și protejeze plozii, nu-i așa? Atîta tot, rosti ea cu voce tare. Cît poate cîntări dragostea unui părinte pentru copil în balanța virtuții? Doar dragostea față de cei străini nouă este cea care are o adevărată valoare, cu siguranță.

Nu era nici o siguranță, desigur. Stia bine că o conștiință adevărată nu putea fi înlocuită de conștiința

lui fantomă. Dar, pe de altă parte, poate că avea importanța ei și capacitatea de a emite judecăți morale fără intervenția unei conștiințe bazate pe terenul instabil al sentimentelor.

— Răul înflorește fiindcă oamenii buni nu sînt destul de buni, murmură ea. Și, uneori, cei buni au zile rele.

— Mi s-a părut cam naiv să aibă încredere în tine.

Raule ridică privirea și-l văzu pe Gwynn, care intrase în cameră pe tăcute. Nu-i spuse nimic.

— Am venit să mă asigur că ești bine, zise el, întîlnindu-i privirea.

Își încrucișă brațele pe piept, îndepărtîndu-și mîinile de arme.

— Dar e clar că încă-ți mai poți purta sigură de grijă.

Aruncă o privire spre Tack și Pocnitoare, ale căror trupuri zăceau la podea.

— Mai sînt în viață?

— Pentru moment, zise ea. El, pe de altă parte...

Făcu un gest spre Ulm.

— E un om ignorant și grobian, Gwynn. Nu e un stăpîn demn.

— Știu cum este, spuse Gwynn. Cu toții putem fi ignoranți și grobieni uneori. Oricum, s-a zis cu Evantaiul de Corn, dacă vrei să știi. Dar, fără-ndoială, disprețul tău e justificat. Fă ce poftești cu el.

— Mulțumesc pentru permisiune, spuse ea sarcastic.

El ridică din umeri.

— Poate c-ai vrea, de asemenea să știi, spuse el, că nu mă vei mai vedea niciodată. Am pierdut din afecțiunea noastră în acest oraș. Chiar și așa, sper să ne despărțim în termeni buni.

Raule se gîndi la asta și se surprinse clătinînd afirmativ din cap.

— Dacă nu mai sîntem adversari, zise ea cu precauție.

Întinse mîna — cea în care nu ținea instrumentul. Își strînseră scurt mîinile. Ea nu zîmbi, ci doar spuse:

— Încearcă să nu dai de belele, pistolarule.

— La fel și tu, doctore; după noaptea asta, cel puțin.

Și se despărțiră.

Cînd Raule rămase din nou singură, începu să lucreze. Nu-i luă mult. O dată ce termină, se spălă pe mîini, apoi se duse în birou, unde se așeză și scrise o scrisoare de demisie, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Sigilă scrisoarea într-un plic și-o lăsă pe masa ei de scris. Apoi se duse în laborator și aruncă o ultimă privire la colecția ei de monștri. Se uită cu deosebită atenție la copilul-crocodil. Fu cît pe ce să-l ia cu ea. Dar se hotărî că aparținea Ashamoilului și-l lăsă unde se afla.

Vreme de trei zile, Gwynn fu văzut în locuri familiare din oraș, nedumerind oamenii în săli de bal din suburbii și bodegi din mansarde. Fu observat uitîndu-se frecvent peste umăr, de parcă s-ar fi temut că este urmărit. Petrecu mult timp curățîndu-și armele și nu dormi.

Dar, într-un sfîrșit, Gwynn își părăsi purgatoriul autoimpus și se întoarse în mansarda lui Beth. Se temea că dăduse dovadă de nemernicie fugind; își imagină că nu-și va putea găsi voința să plece fiindcă ea rămăsese, așa că spera s-o găsească acolo, și s-o găsească schimbată: înapoi, îndrăznea el să viseze, la femeia alături de care petrecuse atît de multe nopți și zile fericite. Ploaia încă plana în așteptare, iar aerul era o supă cenușie, aproape irespirabilă, prin care calul negru al lui Gwynn galopa cu greu, cu gîtul îndoit și cu aburi ieșindu-i din piele, ca o bestie ce trage o povară monumentală.

Ferestrele mansardei erau întunecate. În curte, Gwynn ridică privirea și văzu că ușa din capul scărilor era puțin întredeschisă. Aruncă frîiele peste o cracă a

mărului sălbatic și urcă scările cîte două o dată. Din spatele ușii nu se auzea nici un sunet. O împinse în lături.

Atelierul era gol.

Dispăruseră cerșetorii, dispăruseră toate obiectele de artă de pe pereți, dispăruseră presele și tuburile de metal și celelalte dichisuri de rînd. Dispăruseră și himerele. Aerul mirosea doar a umezeală și praf.

Dormitorul era la fel de gol, cu excepția șemineului, care dădea pe dinafară de hîrtie arsă. Gwynn ridică o bucată ce nu era complet înnegrită, pe care rămăsese puțin dintr-o imagine: patru vîrfuri de degete, o creangă aplatizată, o linie de coastă. Moloz.

Fără nici un sunet, buzele lui formară numele ei.

Pe pat se afla o scrisoare. O citi și o reciti:

Nemișcarea ta era nemișcarea unui moment de nesiguranță întins peste ani. Tu erai doliul pentru lucrurile pierdute și absente, și teama pierderii ce-avea să vie; ai întruchipat uneori o cruzime și o istovire fascinante. Privirea ta avea puterea să mă transforme-n piatră; dar a mea avea puterea unei oglinzi. Ne despărțim, eu spre cer, tu spre suprafață.

Dedesubt era o schiță executată în peniță a sfinxului întins pe-un divan de piatră și iederă. Fața monstruoasei creaturi era întoarsă pe trei sferturi, cu privirea îndreptată spre ceva din afara imaginii. Expresia ei era fermecată, de parcă ar fi văzut ceva mai fascinant ca ea însăși. Urmau alte cuvinte:

Îmi rămîne doar să-mi usuc aripile astea în noul aer și să-i urez prietenului meu șarpele rămas bun, înainte să uit forma de vorbire pe care o înțelege el. Un vînt luminat de soare șuieră pe rîu în sus. Sînt emoționată ca o fată, eu, care n-am fost niciodată tînără, și-ntr-o

clipă voi urca pe trapezul meu și voi zbura spre cer și spre ocean și spre lumea largă de dincolo de ziduri. Îi voi lăsa însă o ghicitoare, la care să răspundă de va putea: unde a fost coconul meu?

Gwynn dădu fuga înapoi în atelier. Sticla fusese scoasă din fereastra trapezoidală. Vopseaua de pe pervaz era zgîriată, aproape scrijelită, într-un fel ce era posibil să se fi datorat unor gheare.

Se aplecă pînă aproape de pervaz și adulmecă, încercînd să-i prindă urma mirosului, dar nu reuși. Își blestemă în gînd umanitatea, dorindu-și simțurile unei fiare. Cu capul înclinat, se aplecă afară în aerul murdar.

Ceva era agățat în rețeaua de plante tîrîtoare de pe zid. Era oul, cel pe care i-l dăduse el cu mult timp în urmă. Lumina soarelui îi albise vopseaua. Întinse mîna și-l luă. Era ud, rece și întrucîtva înmuiat.

Se gîndi să-l spargă să vadă ce fel de creatură se afla înăuntru. Posibilitățile erau nelimitate, dar numai dacă nu spărgea coaja și nu afla adevărul.

Așeză oul pe pervazul geamului.

— Doamnă, nu m-am înecat eu oare în tine pînă aproape de moarte? murmură el. Ți-ai luat altă muză, vreo apariție mai adaptabilă, mai schimbătoare? Să nu fiu eu decît un reziduu?

Căci mintea sa întreținea o întruchipare ametitoare: Beth luase o parte din el, poate cel mai bun lucru din el, lăsînd în urmă acest sine mai puțin vrednic, să se clatine între atacurile plictiselii și-ale dorinței, și, inevitabil, să se dezintegreze.

Se prăbuși peste pervaz, lacrimile izbucnindu-i din ochi.

Și-apoi...

Era jos, intrîndu-i cu forța în privirea încețoșată, plutind, vălurind într-un brusc zefir:

Un păr roșcat lung.

Capetele lui erau încîlcite în cîrceii iederii cu puțin mai jos, vîntul amenințînd să-l desprindă și să-l poarte pe aripile lui.

Gwynn ieși pe fereastră și se aplecă periculos de departe, întinzînd brațele. Dar nu reuși să ajungă la păr; iar vîntul îl cerea pentru el.

Vîntul îl și ridică, iar degetele lui Gwynn, în mănușile lor împodobite, îl apucară și-l aduseră înăuntru.

Părul atîrna, legănîndu-se în respirația lui, o spirală evanescentă, o aspirație arzătoare, armonia tăcută a unui meteorit, un cifru fără rezolvare, un dansator impetuos.

Ce trebuia să facă oare cu el? Să-l strîngă într-o șuviță și să-l scoată din cînd în cînd pentru a-l privi, așa cum făcuse cu gravura?

Apoi — nu se putu abține — își imagină că părul era îmbibat cu putere; că în firul flexibil zăcea însăși esența lui Beth. Așa că-l duse la gură, îl rostogoli între limbă și dinți, și-l înghiți.

Măcar atît luă din ea cu el, și scrisoarea, ca dovadă, dacă avea să ajungă să se îndoiască vreodată că-i cunoscuse autorul.

Unchiul Vanbutchell era acasă și răspunse la ușă cu o promptitudine neobișnuită. Avea pe el pijamaua și jacheta de seară. La întrebarea lui Gwynn dacă mai avea niște Mări ale Lunii, răspunse că pusese cîteva deoparte, și plecă și se întoarse cu un flacon, pe care i-l dădu spunîndu-i că trei picături ar fi o doză potrivită.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse el cu blîndețe.

Cînd Gwynn nu-l mai putea auzi, alchimistul adăugă:

— Ei bine, a fost cel puțin profitabil.

21

Reverendul plecă din Casa Galbenă. Savurînd cu vinovăție amintirea unei fete pe nume Onycha, care avea mijlocul prins într-un corset fin de alamă și gîtul alungit cu cercuri de alamă, își croi drum spre Bistroul lui Feni. Mergea încet, cu haina și vesta descheiate, însă tot pufăia și gîfîia și își simțea inima luptîndu-se să pună sîngele în mișcare. Ajunse la Feni cu mare ușurare și aproape că plonjă prin perdeaua portocalie de mărgele.

Înăuntru, reverendul îi aruncă o pivire foarte surprinsă adversarului său. Gwynn ocupa o masă într-un colț. Era aplecat în fața unui ceainic, cu părul căzut peste chip. Nu păru să observe sosirea reverendului. Din cîte-și amintea reverendul, nu-l văzuse niciodată pe Gwynn la Feni altcîndva decît atunci cînd aveau ei întîlnire de Croal.

Reverendul îi ceru lui Feni obișnuitul său Sac Negru.

— Adu toată sticla, zise el, aruncînd ocheade spre Gwynn.

Feni ridică din umeri și se conformă. După ce desfăcu sticla și i-o dădu reverendului, clătină din cap în direcția lui Gwynn.

— Prietenul tău e aici de-o bună bucată de vreme. E cam afumat.

— Păi, îi cam plac drogurile.

— Poate că ar fi bine să-l convingi să meargă acasă, reverendule, sugeră Feni. Dar la fel de bine ați putea rămîne aici și să beți, și să vedeți care dintre voi moare primul. Personal, pariez pe el, dar nu se știe niciodată.

— Scuză-mă... moare?

— Știi tu, trece în lumea dreptilor. Dă ortul popii. O sfeclește, oferi Feni mai multe variante.

— De ce să moară vreunul dintre noi? întrebă reverendul cu interes.

Feni clătină din cap spre sora lui și prietenele acesteia de la masa cea gălăgioasă.

— Cărțile surorii mele, care nu mint niciodată, arată că cineva își va trage ultima suflare în localul meu astă-noapte. Mă gîndeam că acesta va fi prietenul tău, dar dacă tot ai venit, ai putea fi tu. Poate că te va chema Domnul la ceruri în noaptea asta, eh?

— Domnul mi-a uitat numele, Feni. Poate că tu vei fi cel care va muri, te-ai gîndit la asta?

Reverendul lăsă banii pe bar, auzind pufnetul puternic al lui Feni cînd se întoarse cu spatele la el și se duse cu sticla la masa unde stătea tolănit Gwynn. Acesta ridică încet capul, dezvăluind o neobișnuită stare de neîngrijire. Avea barba nerasă, părul nepieptănat, ochii speriați: albul lor căpătase un ton de fucsia, pupilele erau mult micșorate, lăsînd irișii pali să plutească aproape goi, ca două meduze, în acea închisoare impură.

Zîmbi înfiorător.

— Stai jos, părinte, îl invită pe reverend, arătînd placid spre scaunul din fața sa. Stai.

— Ce s-a întîmplat, fiule? întrebă reverendul, luînd loc.

— Cerul. Luna. Prețul vieții.

Gwynn tuși.

— Scuză-mă că sînt atît de nespălat. E-o ocazie specială.

— Ce ocazie?

Gwynn luă un flacon de pe masă și-l scutură generos peste ceai. Bău lacom din bol.

— Îmi reîncep viața de burlac. Beth a plecat. Sînt sortit nereușitei.

Reverendul ridică sticla la nivelul bărbiei, apoi se trezi c-o lasă la loc jos. De data aceasta voia să rămînă treaz. Simți o anume compasiune pentru Gwynn; dar ceea ce simțea cel mai puternic era bucuria de a-și vedea adversarul într-o stare atît de vulnerabilă. Reverendul socoti că avea acum de departe cele mai mari șanse — cele mai mari pe care le-ar putea avea vreodată — să-l

atragă pe Gwynn pe calea credinței. Imediat, cu o surescitare copleșitoare, începu să se roage:

O, Dumnezeu Suprem, năruie ce-a mai rămas din rațiunea acestui om.

Tu, a cărui dulceață este extaz, a cărui răsuflare este parfum și tunet, intră acolo unde este durere, arată-te ca singurul sfîrșit cuvenit al tuturor dorințelor. Vino la acest suflet ce zace-n cortul său de legături sterpe, neștiind nimic despre tine. Apoi fii tu înflăcărat și șovăielnic să nu lovești cu a ta gură slobodă; lovește iute să faci glorioasa și blînda ta rană a binecuvîntării; și nu-l lăsa pe cel lovit să-și recapete simțurile care l-au împins pe calea greșelilor!

Adresîndu-se astfel zeității sale absente, reverendul își ațintì ochii asupra lui Gwynn, încercînd să deslușească dacă încercările sale aveau vreun efect.

Gwynn lăsă bolul cu ceai jos și se îndreptă puțin în scaun. Apoi, foarte încet, își lăsă capul pe spate pînă ce ochii i se ridicară spre cer. Văzînd acest semn, inima reverendului bubui violent. Neputînd să se stăpînească, strigă:

— Ce vezi?

Gwynn se încruntă, străduindu-se parcă să vadă ceva mai clar. Reverendul aștepta fără să răsufle.

În cele din urmă, Gwynn își ațintì ochii roșii înapoi la reverend.

— Nimic, declară el.

Fața i se ridă într-o expresie de dezgust extrem și lovi flaconul cu buricul unui deget.

— Credeam că treaba asta, spuse el, induce un delir mai intens. Dar în noaptea asta văd doar zidurile publice ale lumii, oricît de mult aș bea din ea. Încep să mă întreb dacă bătrînul ăla afurisit nu mi-a vîndut licoarea greșită. Din cîte îmi pot da seama, ăsta-i pișat de maimuță.

Dezamăgit profund, reverendul se afundă în scaun. Totuși, nu avea de gînd să renunțe. Cît Gwynn stătu

apatic, el se concentră puternic asupra unui nou atac. Cînd fu pregătit, spuse:

— Prea bine, uită-te iar în sus.

— Ce rost are?

— Dacă nu încerci, nu vei ști niciodată.

Cu un aer de toleranță aspră, Gwynn ridică iarăși ochii.

De data aceasta, în aer, pentru vederea ochilor săi, plutea un chip de o frumusețe răpitoare și de o inteligență inumană. Acel chip era deopotrivă feminin și masculin, matur și tînăr, serios și amuzat, întunecat de mister și radiind un interes pasional, din care se putea simți cumva că nimic nu era exclus. Buzele înțelepte și mîndre zîmbiră și-n jos plană o aromă de tămîie și cuișoare. În spațiul de lîngă chip apăru o mînă, cu o piele dintr-o mie de bijuterii scăpărătoare, strîngînd un sceptru de aur. Mîna ridică sceptrul, apoi dădu să-l avînte în jos într-un arc grațios.

Gwynn se feri și scoase un pistol.

— Hei! strigă Feni de la bar. Ce naiba faci?

Nu vedea spre ce țintea Gwynn, căci reverendul făcuse apariția vizibilă doar pentru ochii lui Gwynn.

Fața, mîna și sceptrul tremurară toate în aer și dispărură.

— Scuze, murmură Gwynn, punînd arma înapoi în toc.

— Da, păi, orice vei distruge, vei plăti, îl avertiză Feni.

Gwynn se așeză la loc și, preț de cîteva momente, se uită la reverend cu o circumspecție cețoasă. Acestuia i se tăiase răsuflarea.

— Nu ți-ar fi făcut nimic, fiul meu!

— Acela, spuse Gwynn, a fost dumnezeul tău, să-nțeleg?

Reverendul fu modest:

— O imitație cît se poate de nepotrivită a Singurei Frumuseți, a Inaccesibilului.

— Mi-ar plăcea să am halucinațiile tale. Totuși, dacă aș vrea să urmăresc un spectacol cu păpuși, m-aș duce la bîlci. Te rog cu bunătate să nu mai faci asta.

— Fiul meu...

— Las-o așa, părinte, zise Gwynn obosit. Măcar în noaptea asta renunță la încercările de-a mă distruge. Tu ar trebui să fii cel înțelegător.

— Motiv pentru care nu te voi abandona. Am greșit vrînd înainte să fac asta. Am investit prea mult.

— Ei bine, îți vei pierde investiția, mă tem. Voi pleca din orașul ăsta înainte de ora ce veghează răsăritul soarelui.

Gwynn ridică flaconul și-l plimbă între degete.

— Am crezut că asta-mi va arăta unde ne-am dus. Dar visele, se pare, fac din noi nebuni și oameni slabi și ne coboară sub toți escrocii. Ea e dincolo de toate orizonturile, iar eu sînt obligat să urmăresc spectacolul tău de bîlci. Fără ea, nu există farmec adevărat, ci doar o sîcîitoare curgere de fantome. Bănuiesc că trupul și sufletul ei au fost unul și același; eu îți semăn mai mult ție, din nefericire. Recunosc că-mi va fi dor de discuțiile noastre în contradictoriu, părinte. Majoritatea celor cu care un om ca mine are ocazia să-și petreacă timpul pe drum nu sînt parteneri prea buni de discuție.

— Atunci, voi veni cu tine, spuse reverendul cu fermitate.

— Nu.

— Te voi urma. Nu mă poți opri.

— Dacă mă urmezi, te voi omorî cu prima ocazie.

— Nu te cred.

Cînd Gwynn îl măsură cu o privire imposibil de aspră, reverendul suspină.

— Fiindcă nu ești în apele tale, îți voi ierta lipsa de politețe.

Reverendul transpira. Ar fi fost prea nedrept dacă Gwynn s-ar fi ridicat și ar fi plecat, tocmai cînd era într-o stare ce l-ar fi putut face receptiv la grația divină. În intimitatea minții sale, compuse rugăciuni și mai puternice. Între timp, cu voce tare continuă să ridice potul.

— Vin cu tine. Nu mă tem de tine. Voi fi tovarășul tău de drum.

— Ce gînd neplăcut!

— Voi fi prietenul tău.

— Oh, pe toți sfinții...

Reverendul arboră o privire rănită. Lăsă impresia c-ar fi îmbufnat, cu brațele împreunate pe piept, în vreme ce-n sinea sa își continuă rugăciunile.

După ce trecu o tăcere prelungă, Gwynn vorbi încet.

— Știi, judecata convențională pretinde acum că lumina dă naștere la umbre. Dar lucrurile stau altfel. Întunericul a fost primul și este infinit mai bătrîn și mai durabil ca lumina. Lumina împrumută puțin spațiu; apoi moare sau trece mai departe, iar întunericul există din nou de parcă n-ar fi fost deranjat niciodată. Dacă mergi pe Skamander în jos, departe de oraș, poți vedea toate stelele; și-n nopțile fără lună nu poți vedea aproape nimic altceva, atît de goală devine lumea. Stelele par curajoase să continue să ardă în mijlocul unei indiferențe atît de mari; dar și ele sînt șmechere. Își atrag privirea de la ceea ce se află între ele — golurile, care sînt absolute. Absența este mai adevărată decît prezența, dacă adevărul este cel ce rezistă și nu-și schimbă niciodată natura. Probabil că stelele urăsc orașul ăsta. Cît ne va mai lua pînă să găsim un mijloc prin care să citim horoscoapele cu ajutorul lămpilor cu gaz?

Gwynn își termină discursul pe un ton vehement. Apoi ochii i se încrucișară și căzu pe-o parte de pe scaun.

Reverendul o văzu pe sora lui Feni schimbînd priviri știutoare cu prietenele ei. Le aruncă o privire încruntată, apoi se aplecă la podea.

— Fiule?

Gwynn se ridica deja anevoie în picioare. Își găsi echilibrul și merse clătinat spre ușa din spate, dar o rată la cîțiva metri și încercă să deschidă o porțiune din zid. Grăbindu-se spre el, reverendul îl conduse la ușă și roti clanța. Gwynn trecu legănat prin ea, apoi se prăbuși din nou. Rămase gîfîind în rigolă, un loc nu tocmai incomod, căci într-o clipă i se făcu rău la stomac. Vomită rămășițele focului: cenușă udă și praf de cărbune, apoi, în puseuri, sare, păcură, smoală și-n cele din urmă scuipă o gură plină de argint viu. Doar atunci, în sfîrșit, încetară spasmele stomacale; și se tîrî de lîngă mizerie și se lungi pe jos cu capul sprijinit de zid și cu picioarele întinse pe alee, poziție în care rămase, dînd impresie totală de neputință fizică și psihică.

Reverendul urmări acest spectacol cu consternare.

— Rezistă, îți aduc un pahar cu apă, spuse el și dădu fuga înapoi în Bistroul lui Feni.

Printr-un amestec de stele negre, marchize, cotețe de găini și frînghii pentru rufe străluceau pete din cerul de noapte. Totul se legăna ca velatura unei corăbii ce urcă și coboară pe valuri furioase. Gwynn închise ochii scîrbit. În mintea sa se auzeau focuri de arme ce păreau să aibă o provizie nesfîrșită de muniție.

— Determină valoarea sublimului într-o lume al cărei cotidian nu mai poate fi izbăvit — băiete, mă asculți?

Îi vorbea unul dintre vechii săi colegi de școală, vorbea dintr-un coteț de găini, în care era îngrămădit ca un contorsionist, cu fața lipită de plasa de sîrmă.

— Mă simt puțin indispus, domnule, își auzi Gwynn vocea protestînd. De ce nu-l întrebi pe preot?

— Te întreb pe tine, băiete.

— Nu știu. Spune-mi tu, domnule. Sau o să-ți dau foc, o să-ți regulez lumea prin ambele părți, o să-ți distrug tot ce prețuiești...

Halucinația nu putu răspunde, și dispăru.

Gwynn se convinse să se ridice atît cît era în stare, adică în genunchi. Se întrebă iritat cînd se va întoarce reverendul cu apa.

Apoi auzi într-adevăr pe cineva venind. Nu din Bistroul lui Feni, ci de pe alee. Se uită cu ochii îngustați în direcția sunetului.

Persoana care se apropia era la distanță de aproximativ o sută de metri. Era un trecător înalt și lat în umeri, înfășurat într-un parpalac lung. Cînd se apropie, silueta își aruncă parpalacul, scoțînd la iveală un om uriaș, gol cu excepția unei bucăți de piele de tigru în jurul șoldurilor. Ducea în mîini ceva luminos care reținea lumina cerului. Ochii lui Gwynn deslușiră forma securii.

Teama insuflă în Gwynn o doză de sobrietate și putere. Stînd într-un genunchi, își sprijini spatele de perete și scoase pistolul din dreapta. Îl ținu cu ambele mîini și-i trase cocoșul.

— Ah, tu, în sfîrșit! strigă el. Hai să vedem ce fel de dușman ești — o fantomă din minte sau din afara ei? Metafizic vorbind, e-o întrebare foarte importantă.

Apariția lui Cerb era tăcută.

Gwynn așteptă pînă ce silueta lui Cerb se afla la distanță de patruzeci și cinci de metri de el și trase de două ori. Dacă o fantomă putea omorî oameni în viață, poate că un om în viață putea omorî și el o fantomă.

Bărbatul puternic făcu o mișcare rapidă și continuă să meargă.

Gwynn trase a treia oară, cu un rezultat identic.

Cerb era deja destul de aproape încît Gwynn să-i poată vedea șanțurile de pe față, dar nu avu timp să se gîndească la cauza lor. Ținti spre mijlocul pieptului lat și eliberă cele trei gloanțe rămase în încărcător.

Mișcare rapidă — mișcare rapidă — mișcare rapidă.

Securea devie gloanțele.

Adrenalina îl făcu pe Gwynn să se ridice în picioare. Se împletici în spate cîțiva pași, împingîndu-se pe lîngă perete.

— E bună, nu-i așa?

Apariția vorbi pe-o voce a cărei normalitate îl surprinse pe Gwynn.

— Cine? spuse Gwynn, oprindu-se, luînd un nou încărcător de la curea.

Coborî maneta de încărcare a pistolului, trase acul cilindrului, introduse noul cilindru, vîrî acul înapoi și închise maneta, procedură ce i-ar fi luat de obicei în jur de trei secunde, dar degetele sale păreau să-și fi pierdut memoria și se mișcară cu viteza năucită a somnambulilor într-o mlaștină cu mangrove.

— Soția mea. Numele ei era Perla.

Cerb continuă să se apropie, iar Gwynn păși iarăși în spate.

— Mi-a spus cine a omorît-o. Am să-l omor pe băiat și pe tatăl lui, dar mai întîi am să te omor pe tine.

Gwynn scutură din cap.

— Băiatul e mort. La fel va fi și tatăl curînd. Soția ta e moartă, și mort ești și tu. Du-te înapoi în mormînt.

— Soția mea nu e moartă, micuțule. O țin în mîini chiar acum.

Cerb rîse.

— Și nici eu nu sînt mort. Ai fost păcălit. Tu ești singurul mort de aici.

— Dacă spui că trăiești, eu spun să mori, mîrîi Gwynn cu mai multă bravadă decît simțea.

Sperînd că securea nu putea abate două gloanțe o dată, își scoase și celălalt pistol și trase cu amîndouă în același timp, atît de repede cît fu în stare, pînă ce se goliră.

Bărbatul puternic păru să stea locului, însă lama strălucitoare se mișcă precum aripa unui colibri. Nici un glonț nu-și atinse ținta.

Bărbatul puternic înaintă din profil și-și coborî securea la nivelul șoldurilor, paralel cu pământul, cu lama în spatele lui.

Gwynn aruncă pistoalele, acum inutile, și alergă cu spatele, părîndu-i-se că picioarele i se mișcă printr-o mare agitată: un val îl împinse și aproape căzu; apoi un altul îl prinse și-l împinse iarăși în picioare.

Mintea sa făcea tumbe ametitoare. Viteza armei era imposibilă: prin urmare, persista tărîmul minunilor? Dacă, după ce căutase mister și schimbare, avea să primească aceste lucruri sub forma unei morți comune, ar fi fost prea ironic. O alternativă, cel puțin, era disponibilă: nu doar că securea era imposibil de iute, ci el era imposibil de lent, ratînd toate loviturile și încercînd să-și găsească, halucinat, o explicație pentru stînjenitoarea lipsă a reușitei.

Scoase sabia Gol'achab și trase aer în piept.

— Asta-i un truc de petrecere dat naibii, gîfîi el. Cum de-o poate face?

— Iubirea e puternică, spuse Cerb. Iar moartea e și ea puternică.

Și avîntă securea.

Lui Gwynn nu-i conveneau șansele pe care le avea s-o pareze, dar nu prea avea ce altceva să încerce. Așteptîndu-se să fie tăiat în două, ținu de Gol'achab cu ambele mîini și o năpusti în jos ca pe un bici.

Făcu totuși contact.

În clipa în care oțelul cîntă, Gwynn se trase în spate, răsucind iute de mînerul sabiei, folosind lama curbată pentru a trage securea ca și cu un cîrlig. Manevra funcționă, oferindu-i un interval pentru atac.

Se avîntă înainte, ridicînd-o pe Gol'achab cu vîrful în sus; un tertip ce păru să dea roade, căci coada securii

se ridică s-o blocheze, lăsînd pieptul bărbatului puternic nepăzit. Dar cînd, în ultima clipă, Gwynn își coborî ținta și lovi drept, securea era acolo și bloca lovitura cu o așa forță, încît Gol'achab aproape că-i fu smulsă din mînă lui Gwynn și Gwynn însuși fu aruncat în lături, dezechilibrat. Cînd se dădu în spate, clătinîndu-se, instinctul îl făcu să se ferească, iar securea îi șuieră chiar pe deasupra capului.

— Îi e rău, îi spuse reverendul lui Feni. Dă-mi să-i duc niște apă.

— Va trebui s-o fierb, zise Feni.

Luă un ceainic de fier dintr-un cui și-l vîrî sub un robinet din perete. Deschise robinetul și din el ieși un șuvoi kaki.

Reverendul se strîmbă.

— După atîția ani de cînd mănînc la tine, nu-mi spune că-ți iei apa din rîu, Feni.

Feni scutură din cap.

— E un rezervor cu apă de ploaie. Dar de unde crezi că vine ploaia?

Aprinse un ochi al aragazului și puse ceainicul pe el.

Cît așteptau să se fiarbă apa, reverendul și Feni auziră împușcăturile din spatele localului.

— Se pare că prietenul tău își înfruntă destinul, comentă Feni.

— E absurd.

Reverendul aruncă o privire spre ușa din spate.

— Trage în monstruleții pe care-i născocește creierul lui confuz.

Feni ridică din umeri.

— Poate. Dar aud două voci acolo afară.

— Ți-e plin capul de superstițiile soră-tii, îl sfidă reverendul.

Chiar și așa, se ridică și se duse la ușă. Într-o clipă, auzi zăngănit de metal pe metal și icnete de sforțare.

Chiar părea să fie vorba de o luptă. Își aminti vorbele lui Gwynn despre crime. Dar oare se lupta Gwynn să-și apere viața sau nu făcea decît să lovească înnebunit cu sabia într-un jgheab? Reverendul puse mîna pe clanță, apoi șovăi.

Securea se mișca atît de repede sau Gwynn atît de încet, încît el se afla aproape tot timpul în defensivă. Se putea feri, retrage, prinde lama cea grea cînd se năpustea de sus sau din lateral și s-o înlăture; dar nimic altceva. Ori de cîte ori încerca să spargă garda bărbatului puternic, securea îl oprea și-l respingea. Tacticile sale nu lucrau mai eficient decît ar fi făcut-o împotriva unui val de reflux ori a unei avalanșe. De multe ori nu reuși să evite complet muchia securii și începu să adune noi tăieturi. Se împleticea și gîfîia, în vreme ce bărbatul puternic era neobosit și inexpresiv. În semiîntuneric, ochii lui erau niște găuri goale într-o mască. O peliculă de umezeală pe fața lată a acestuia îi susținea singura bănuială că trăia; însă era posibil ca el să fi fost arma inertă, iar securea mînuitorul.

Gwynn se temea că lama suplă a iataganului s-ar putea rupe sub loviturile acelea grele — dacă nu se rupeau mai întîi încheieturile mîinilor sale.

Blocă o lovitură cosită care i-ar fi retezat piciorul drept. Folosindu-și toată forța, reuși să ridice securea. Cu aceeași mișcare, o roti pe Gol'achab pentru o lovitură peste cap, pe care trebui s-o transforme într-o parare, căci Cerb făcu un pas mare în spate și roti securea cu o singură mînă, imitînd mișcarea lui Gwynn, dar ajungînd mai repede la punctul crucial. Gwynn respinse iarăși securea și păși repede în spate, încercînd să dobîndească un spațiu în care să-și recapete suflul. Securea îl urmări. Păși la stînga, o roti pe Gol'achab într-un arc deasupra capului, o trecu la mijlocul mișcării

în mîna stîngă, fandă și ținti o lovitură spre tîmpla de pe partea dreaptă, neapărată, a bărbatului puternic.

În același timp, securea se întoarse, despicînd aerul pe orizontală. Gwynn s-ar fi aflat înăuntrul cercului descris de ea, dar Cerb își scurtase priza pe coada ei și lama îl lovi, trecînd prin mușchii costali ca un cuțit încins prin unt.

Gwynn căzu la pămînt, din el ieșind un strigăt scurt, aspru. Încercă să se ridice imediat, blocînd larma durerii, dar pintenii cei lungi i se încîlciră sub picioare și căzu în patru labe și se clătină fără nici o fărîmă de grație. Se așteptă să moară chiar atunci. Dar lovitura ucigașă nu veni și, cînd ridică privirea, îl văzu pe Cerb stînd, așteptînd fără nici o grabă.

Gwynn reuși în cele din urmă să-și convingă picioarele să-l ridice. Nu era o rană chiar atît de gravă, își dădu el seama. Nu era destul de adîncă să-i fie fatală. Dar asta nu însemna nimic. Următoarea tăietură avea să-l omoare, sau tăietura de după ea. Cu o certitudine absolută, înțelese că pur și simplu nu va supraviețui acelei lupte, orice ar fi făcut. Nu putea decît să aleagă modul în care să piardă.

Trase o gură de aer.

Și, uitîndu-se în ochii bărbatului puternic, văzu o singură cale sigură.

Scoțînd aerul din plămîn, o lăsă pe Gol'achab să-i cadă din mînă și rămase cu mîinile goale, depărtate în semn de predare.

Securea pe nume Perla nu ezită.

Reverendul, care ascultase zăngănitul, îl auzi încetînd. Ascultă și după alte sunete — după strigăte sau pași în alergare. Dar nu auzi decît găini cotcodăcind.

Reverendul își recăpătă stăpînirea de sine. Amintindu-și că intenționase să meargă afară, își îndemnă mîna să deschidă ușa și picioarele să-l poarte dincolo de ea.

Totul era foarte liniștit. În afară de orătăniile agitate, nimic nu se mișca, nimic nu scotea vreun sunet. La o oarecare distanță, două siluete zăceau întinse la pământ. Reverendul strigă numele lui Gwynn. Nici o siluetă nu se mișcă.

Reverendul alergă de-a lungul aleii. Ajunse la o uriașă baltă de sînge și, nepăsător, călcă direct în ea. Ajungînd la cel mai apropiat corp întins pe spate, se opri.

Era Gwynn și era mort. Ceva tăios îi intrase prin umărul stîng pînă la partea de sus a sternului. Ochii i se uitau țintă în sus, încremeniți larg deschiși.

Celălalt, întins aproape, era în viață. Reverendul îl recunoscu pe bărbatul puternic de la bîlciul de pe docuri. După arma cea mare, ciudată, acoperită de sînge, din mîinile lui, nu mai trebui să se întrebe cum își găsise Gwynn sfîrșitul.

Bărbatul puternic se uită-n sus la reverend.

— Mă așteaptă, șopti el. Nu mă va lăsa să stau aici singur. Mă iartă, Perla mea, și-acum pot merge la ea.

Zîmbi slab, apoi păru să adoarmă. Reverendul nu putu vedea nici o rană la el. Simți sufletul mișcîndu-se, ieșind din corp precum un dinte scos din maxilar, nelăsînd nimic în urmă.

Reverendul se întoarse spre Gwynn și se lăsă pe vine lîngă el. Închise ochii adversarului său cu o mînă nesigură, apoi își trecu degetele prin aer, făcînd să apară o lumină. Aceasta străluci pe sînge, pe osul rupt și pe numeroasele flori mici ce se aflau înăuntrul rănii.

Reverendul începu să plîngă.

— Sînt îndurerat, fiule, se destăinui el printre suspine, și nu doar fiindcă am pierdut șansa de a ne salva sufletele.

Apoi îl trase pe Gwynn aproape în șezut de reverele hainei și-l scuturâ tare.

— Nu-i corect! Începuseși să te schimbi — da, începuseși! Făceam progrese. Aș fi cîștigat! Mă auzi? Aș fi cîștigat!

Reverendul încetă să mai scuture trupul lui Gwynn cînd observă că acesta i se dezmembra de-a dreptul în mîini.

— O, la dracu', la dracu'! repetă reverendul, părăsindu-l elocința rugăciunilor sale. La dracu' cu tine! La dracu' cu tine!

Vîntul arctic sufla furios peste un ocean de zăpadă alb, fără valuri, care se spărgea, de jur-împrejurul conturului său perfect, de domul negru și încărcat de stele al cerului. Sus înspre nord atîrna perla mușcată de vărsat a unei luni pline.

Era marginea lumii celor vii și o sanie trasă de cîini călătorea dincolo de punctul terminus al căii ferate celei mai nordice. Acolo îl adusese una dintre sibilele mai tinere. Avea opt sau nouă ani. Asculta vocea femeii, înfundată de blănurile de focă.

— Mai departe de-atît nu mergem. Mai încolo sălășluiesc morții în teritoriul lor. Iar cînd soarele viu se stinge și luna vie se-ntunecă și toate lucrurile ce au viață au venit și-au plecat, lumea aceea va fi singura lume, și așa va fi pentru totdeauna. Tot timpul nu e decît o carapace care plutește singură pe-un ocean încremenit; iar carapacea ține în ea universul; iar carapacea are o zi a nașterii și o zi a morții, cînd se va scufunda în ocean și tot ce-a ținut în ea se va pierde, mai puțin ceea ce se păstrează în amintirile morților.

El îi urmări privirea peste tundră spre capătul ei îndepărtat, unde pămîntul alb se-ntîlnea cu stelele ca niște fulgi de nea. Vîntul îl înțepa prin blănuri, înfigîndu-și gheara în organele sale vitale. Mîinile și picioarele sale, ochii, oasele feței, toate îl dureau. Fiecare gură de aer pe care o lua era ca și cînd ar fi înghițit

gheață. Nu-și putea opri dinții să nu clănțănească, așa că rînji, ca să-i arate sibilei că-l făcea să tremure doar frigul și nu predicția ei tristă. Sibila zîmbi ca pentru a-și rîde de el; totuși, mîna ei înmănușată ieși afară și-l trase aproape de ea, între pliurile mantiei sale de blană. Apoi vocea ei se înălță iarăși încet, spunîndu-i povești în care încetase să mai creadă, dar pe care nu se săturase încă să le asculte: povești despre renumiții săi strămoși, despre faptele lor onorabile și infame, despre întrecerile, crimele și pasiunile lor. Auzi ceva în vocea ei pe care, peste ani, avea s-o identifice cu nostalgia după lucrurile pe care nu le cunoscuse niciodată și pe care nu avea să le cunoască vreodată.

Locomotiva în care se întoarseră părea un urmaș al bestiilor din poveștile sibilei. Călătorind în căldura de funingine a cabinei de comandă, ascultă cu un interes avid explicația conductorului despre cum funcționa mașinăria aceea și reținu tot ce-i spuse omul despre țevi, presiune, valve, combustibil și tot restul, părîndu-i-se totul minunat. Cînd se află în sfîrșit în patul său, iarăși între zidurile citadelei, și-n pragul somnului, gîndurile lui se-ntorceau toate la splendida locomotivă și la cum i-ar putea convinge pe cei răspunzători de educația lui să-i dea voie să conducă așa ceva. Cînd visul începu, acesta nu avu nimic de-a face cu acea dorință copilărească. În loc de locomotive ori chiar de monștri și eroi, visă la turnuri construite din oțel, amețitoare și goale pe dinăuntru, fără camere, și, intersectîndu-se cu turnurile, galerii goale prin care suflau vînturi tînguitoare. Înăuntrul acestor puțuri și pasaje zburau cu frenezie corbi albi, lovindu-se de pereți orbi într-o căutare zadarnică a unei ieșiri.

În vis, rătăcise prin acea structură ca o fantomă, trecînd cum poftea prin pereții ce-i țineau prizonieri pe corbi. Acum, ca om în toată firea și ca prizonier, se întoarse din nou la turnuri.

Zăcea pe fundul unui puț ai cărui pereți erau argintii, aproape ca niște oglinzi. În partea lui superioară se roteau corbi albi și reflecțiile lor. El stătea întins pe spate, țintuit locului de-o forță invizibilă. Simți ceva ascuțit în gură și-și dădu seama că limba sa avea spini. Singura senzație fizică pe care o mai avea era o răceală extremă, un frig atît de mare c-ar fi omorît un om cu suflu-n el, dar care era abia incomod pentru unul mort.

Nu era singur. În jurul lui erau strînși oameni. Marriott era în față, la fel Cerb și soția lui. În apropiere era generalul Anforth, iar lîngă el colonelul Strălucire, care-și ținea căpățîna la subsuoară. Coate și Biscay erau și ei de față, iar în ceata din spate mai erau și alții. Toți îl cercetau cu o mare batjocură.

Colonelul Strălucire se întoarse spre generalul Anforth și-i spuse:

— Cred c-am pus mîna pe el, domnule.

— E mai bine să-i spulberăm creierii, zise Anforth, doar ca să fim siguri. Cine are o armă?

— Nu e nevoie de asta, domnilor, spuse Marriott. Cel care o va face, cu eleganță însă, e pe drum.

Anforth se uită la ceasul de la mînă.

— Dacă nu vine curînd, trebuie să organizăm o linșare, spuse el cu autoritate.

Reverendul ridică mîna dreaptă a lui Gwynn. Spre deosebire de bărbatul puternic, Gwynn nu se grăbea să părăsească lumea aceasta: reverendul simți fărîme reziduale de viață, spiritul care se agăța de corp.

— Ei, ce dezastru, murmură el. Și eu... ți-ar veni să crezi că tocmai m-am gîndit la un punct de cotitură? Îndrăznesc să cred că nu te va deranja dacă mă explic. Gîndește-te: în pofida atitudinii tale execrabile față de celelalte ființe umane, a uimitoarei tale lipse de interes față de ei, bestiile și lumea naturală ți-au stîrnit interesul. Și-aș putea crede — da, aș crede-o, ca să-ți ușurez

inima — că interesul tău pentru lucruri atît de diferite de tine, cel puțin sub aspectul fizic, a fost o dovadă că și tu ai tînjit ca divinul să recunoască divinul din toate lucrurile. Cu timpul, dacă ai fi supraviețuit, ai fi ajuns la dreapta judecată. Voi crede asta, prietene.

Reverendul se șterse la ochi.

— Dacă mă agăț de-un fir de pai, n-ar fi nici pe departe prima dată. Nu asta trebuie să facă toți credincioșii? Și tu ți-ai dorit lucrul nenumit ce s-a pierdut și este plîns în sufletele oamenilor. Acum îmi dau seama că am greșit în gîndire: nu simțim absența lui Dumnezeu. Simțim absența a tot ceea ce s-a pierdut datorită lui Dumnezeu, ceea ce s-a distanțat și a refuzat să se întoarcă, crezîndu-se a fi în exil.

Dîndu-și seama că vorbea fără noimă, reverendul se opri și, o vreme, ținu în tăcere mîna lui Gwynn. Simți sufletul agățîndu-se viguros de lume — temîndu-se să plece și să înfrunte crunta soartă ce-l aștepta, fără-ndoială.

— Știu că mai ești încă aici, vorbi reverendul din nou, într-un tîrziu. Știi că, dacă nu pleci, va trebui să te izgonesc eu? Orice ar rămîne din tine în lumea asta fără doar și poate că ar provoca probleme. Dar nu e nevoie să ne grăbim. Nu încă.

Trebui să se șteargă iarăși la ochi. Făcu să-i apară o țigară aprinsă în gură și trase adînc din ea.

— Ce dezastru, eh? Mă-ntreb dacă mă poți auzi. Fiindcă ar trebui să asculți o poveste. Ar fi trebuit, poate, să ți-o fi spus mai de mult. Am crezut că vei fi cinic atunci și încă mai cred că ai fi și acum dacă ai fi în viață. Dar s-ar putea ca acum să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Fiule, trebuie să încerc o ultimă dată să te conving să te căiești, să crezi și să te resemnezi; ai o șansă, chiar și acum, să eviți căderea într-un zbucium al celor fără de stăpîn.

Reverendul făcu o pauză pentru a scutura scrumul.

— Mi-ai văzut micile trucuri de magie și poate-n chip justificat te-ai îndoit de importanța lor ca dovezi ale măreției divine. Dar cînd am fost tînăr, am avut talente mai puțin frivole. Cînd Domnul se apropie de noi, sîntem puși să facem lucruri ciudate; iar Domnul a fost foarte aproape de mine. În zilele noastre, Biserica găsește subiectul ăsta cît se poate de rușinos. Birocraților și simplilor îngrijitori de biserici nu le place cu adevărat ca Domnul să se apropie prea tare, vezi tu. Puterea supremă poate fi doar periculoasă pentru morala publică. Poate c-ar fi trebuit să folosesc abordarea asta cu tine — poate că ai fi fost înțelegător. Dar mă abat de la subiect și nu avem timp pentru asta, nu-i așa? Domnul mi-a spus că trăiesc printre leproși, instruindu-mă să-i ating și să iau asupra mea bolile lor. Și-ți poți imagina ce-a început să se întîmple apoi? Miracole, fiul meu. Miracole!

Reverendul descoperi că, brusc, avea gîtul uscat. Ajunse la concluzia că timpul nu era atît de scurt, încît să nu poată face repede un drum înapoi în Bistroul lui Feni pentru un pahar de tărie.

— Nu pleca nicăieri, fiule, îl rugă. Dau doar o fugă înapoi să-mi ud gîtlejul.

Gwynn se uită-n sus la oamenii care se uitau în jos la el. Vorbeau între ei o limbă pe care el n-o înțelegea. Cînd și cînd, unul dintre ei arăta cu degetul spre el și-n rîndul mulțimii se isca un murmur de furie ori de batjocură.

Reverendul nu era acolo, dar Gwynn îi putea auzi vocea.

Speriat de ceea ce urma să i se întîmple, mai speriat decît fusese vreodată de ceva, Gwynn șovăi. Mîndria îl părăsi brusc.

— Nu te duce. Nu mă lăsa aici, imploră el ininteligibil cu limba-i plină de spini.

22

Întorcîndu-se din local cu o sticlă în mînă, reverendul se lăsă înapoi pe vine lîngă trupul lui Gwynn.

— Tocmai mă gîndeam, îi spuse el adversarului său, că, de cîte ori am stat de vorbă, nu ne-am îmbătat niciodată împreună. Mi se pare un păcat.

Luă o duşcă şi-şi înghiţi lacrimile.

— Dar ce spuneam? Am scos durerea din oameni, da. Din bolnavi, din infirmi, din nebuni. Domnul a lucrat prin mine pentru a-i vindeca. Trebuie să recunosc, sărmanul meu prieten, că e liniştitor să nu fiu nevoit să mă cert cu tine despre asta pînă la epuizare. Cît despre mine, mă vindecam în cîteva zile, întotdeauna. Nu m-am întrebat niciodată de ce e nevoie să îndur toate suferinţele pentru a le putea curăţa. De fapt, recunosc c-am primit suferinţa cu braţele deschise, crezînd că mă rafina şi mă rarefia. Eram sigur că mă făcea demn de bunăvoinţa Domnului. Dacă n-ai fi într-o situaţie atît de nefericită, ai rîde cu toată fiinţa de asta, nu? Şi ştii, nu m-am întrebat nici de ce m-a ales pe mine Domnul. Mi s-a părut cel mai normal lucru să fiu investit cu prezenţa divină şi chemat să îndeplinesc o misiune divină. Nu-ţi poţi imagina cum e să fii ameţit de puterea infinitului. Aroganţa mea o întrecea pe-a ta de zece ori! În zilele acelea, zilele mîndriei mele, călătoream din sat în sat. Într-un sat am găsit o fetiţă. Era infirmă, desfigurată, era înceată şi deranjată la minte. Oamenii din sat o găsiseră vinovată de adulter. Era o crimă gravă pe-atunci, aşa c-o lapidaseră, dar nu chiar pînă la moarte. Au adus-o afară şi mi-au arătat-o, crezînd că le voi aplauda fapta. În furia mea, am chemat focul din cer. Ei bine, asta chiar că i-a surprins! M-am surprins şi pe mine, fiindcă nu mă gîndisem niciodată să fac un astfel de lucru; dar s-a dovedit destul de uşor. Focul i-a ars pe toţi locuitorii satului. N-ai simţit niciodată o asemenea căldură! Bărbaţi, femei, copii, poate două

sute, arzînd toți ca niște torțe. Toți în afară de fată și de mine au fost mistuiți. Cînd s-a stins în sfîrșit focul, noi doi eram acoperiți cu cenușa consătenilor ei. Nu mi-a spus nimic; n-a trădat nici o reacție. M-am pregătit s-o vindec. I-am preluat afecțiunile și, vreme de trei zile, am fost bolnav cum fusese ea, iar ea și-a recăpătat sănătatea și frumusețea și inteligența. În cursul acelor trei zile, ea m-a ispitit, nerostind în tot acel timp nici o vorbă. În a patra zi, cînd începeau să-mi revină puterile, m-a întrebat de ce-am făcut ceea ce făcusem. De ce n-o vindecasem pur și simplu și nu mă mulțumisem cu atît? M-a întrebat ce diavol slujesc. I-am spus că nu slujesc nici un diavol, ci Transcendența, Zeitate Incontestabilă. Mi-a spus că greșesc. Apoi s-a urcat pe-un catîr și a plecat călare din sat. Am privit-o cum pleca. Cînd am pierdut-o din priviri a fost momentul în care am simțit prezența slăvită părăsindu-mă. Cum s-o pot descrie? A fost ca și cînd mi-aș fi pierdut toate membrele, toate simțurile, toată bucuria și speranța, totul deodată. Am înnebunit și-am rămas nebun vreme foarte îndelungată. Mi-am sfîșiat hainele și m-am rostogolit în cenușa sătenilor.

În nebunia mea, am aflat noile dimensiuni ale puterilor mele miraculoase. Am invocat furtuni cu foc și-am ars stînci și nisip. Am aflat cum să dau naștere la insecte din palme și la scorpioni din picioare. Am învățat mica bufonerie pe care ai văzut-o deja. Puteam face orice, mai puțin să-l simt pe Dumnezeu. Se înțelege de la sine că am urlat spre ceruri. Am cerut iertare și răspunsuri. Veniseră oare de la Dumnezeu bruștele mele talente de incendiere și trucurile ieftine? Dacă nu, atunci de la cine? Fusese oare fata o fată de rînd? Sau un înger trimis să mă pună la încercare și, dacă așa era, care era încercarea? De ce fusesem ridicat atît de sus, doar ca să cad, și știuse Dumnezeu că voi cădea?

Vocea reverendului se înălțase într-un strigăt. Luă aminte. Scăzînd volumul pînă la un ton blînd, dar urgent, continuă:

— Nebunia mea a fost ea însăși o furtună de foc. În cele din urmă s-a stins. Stăteam singur, gol, într-o noapte, și mi-am dat seama că sînt iarăși sănătos la minte. Dumnezeu era încă absent, dar îmi recăpătasem mințile. Am ales să cred că încercarea pe care n-o trecusem ținea de capacitatea mea de a-mi iubi semenii așa cum îl iubeam pe Dumnezeu. Oamenii tăi nu sînt nechibzuiți, totuși: iubirea unei Zeități perfecte ne-ar putea împiedica să iubim oameni imperfecți! Dar voia Domnului este să dea înapoi ce s-a pierdut; iar asta nu se poate face fără să-i iubești. Prin urmare, m-am hotărît — și trebuie să-ți închipui abjecta-mi umilință — să mă întorc la calea vindecătorului, să fac voia Domnului și să aștept iertarea și-o înapoiere a luminii. N-am bănuit ce mă aștepta, dar poate că tu bănuiești: puterile mele de vindecare dispăruseră. Nu mai puteam vindeca nici măcar o migrenă sau o băsică! De-atunci încoace, am putut să fac doar miracole cu totul nefolositoare. Nu pot face nici măcar băutură!

Reverendul rînji mustrător în sinea sa; lacrimile porniră din nou să-i curgă pe față.

— Ce n-a mers bine? Tu, cel puțin, pari damnat în chip natural, fiul meu. N-a trebuit să suferi agonia unei căderi în dizgrație. N-ai cum să știi!

Plînsul și vaierul reverendului ajunseră la Gwynn pe fundul puțului. O iritare extremă pentru discursul sentimental al reverendului îl făcu să-și strîngă în jur fărîmele de mîndrie și demnitate. Limba-i înțepenise ca o ramură de salcîm și spinii îi străpunseră bolta gurii, așa încît nu mai putea vorbi deloc, și reuși doar să îndrepte un gînd spre reverend:

Părinte, tremur la gîndul tabloului pe care tu și rămășițele mele pămîntești trebuie că-l oferiți. Ți-ar fi oare cu totul imposibil să rostești vorbe de alinare și confort puțin mai demne, chiar dacă zadarnice, ori să faci vreo glumă care să înveselească atmosfera; or, dacă orice efort e sortit să te epuizeze, vrei măcar să îmbrățișezi virtutea tăcerii?

Dar, deși Gwynn îl putea auzi pe reverend, reverendul era insensibil la încercările de comunicare ale lui Gwynn. Cel mult, se opri din plîns. Se șterse cu mîneca la nas, își drese vocea și i se adresă iarăși lui Gwynn:

— Ce-am să mă fac? Cine se va mai certa acum cu mine, eh? Nemernic nebun. O femeie! Ai fi putut trăi fără ea. Celălalt sărman om, puternicul, probabil c-a fost un om bun. Ar trebui să stau cu el, să mă rog pentru pacea sufletului lui. Dar pe el nu-l cunosc. Te cunosc pe tine, prin asta vrînd să spun că tu ești cel mai nedrept, cel mai jalnic, cel mai nevrednic om din cîți am întîlnit. Dar în zilele lui Croal, cu tine, am fost un om care discuta cu un prieten în fața bucatelor. Fără tine, voi fi doar un vagabond într-un bar. Ar trebui să mă rog pentru sufletul tău; dar, dacă ai fi în viață, cred că n-ai fi de acord, și nu prea contează, fiindcă Dumnezeu oricum nu mă ascultă.

Bună alegere, preotule. Prefer să nu încasez pe lîngă răni și insulte, își spuse Gwynn. Încercă să închidă ochii, să nu mai vadă ceața ce-l înconjura, dar pleoapele îi erau la fel de imobile ca limba.

— Dă-mi voie doar să-ți vorbesc, spuse reverendul. Cu cine altcineva voi mai putea vorbi vreodată? Ascultă: Dumnezeu caută oameni capabili de iubire. Dumnezeu nu este supus. Dumnezeu este barza dansatoare din pajiștea de apă și tigrul din noapte. Singurătatea,

dorința după cei pierduți, care-i face pe cîini să latre la nimic și toate speciile de crocodili să nu facă nimic altceva decît să ucidă și să doarmă vreme de-o sută de milioane de ani: trebuie să fi știut asta cînd ți-ai pierdut femeia. Ai avut un fel de curaj și ai iubit frumusețea. Ai iubit lumea lui Dumnezeu. Ai fost, ai...

Reverendul nu se mai putu abține.

— La naiba cu totul, ai fost tocmai antiteza virtuții. Te-ai bălăcit într-o ignoranță voită la fel de fericit ca un porc în rahat. Mulți ar spune că-i drept și corect și-un lucru al naibii de bun că ai murit de tînăr, și-un semn al marii mile a lui Dumnezeu că ai murit repede. Cei drepți și înțelepți ar susține că lumea asta va fi un loc mai bun fără tine în ea. Că eu, egoist, n-aș fi de acord, n-are nici un dram de importanță. Am încercat să joc rolul ispititorului, să te seduc din partea lui Dumnezeu; în schimb, eu sînt cel care a ajuns să simtă dragoste pentru tine. Așadar, dacă tu ai eșuat astă-noapte, și eu am eșuat: am eșuat încă o dată să iubesc toată omenirea. Cel puțin tu ai suferit; asta e ceva. S-ar putea să existe vreo expiere. Și dacă va fi pentru tine, atunci poate că va fi și pentru mine. Doar că-mi doresc înapoi acea veche iubire divină.

După aceasta, reverendul nu mai putu vorbi o bucată de vreme. Habar nu avea, oricum, ce altceva ar mai fi putut spune.

Se uită la chipul lui Gwynn, care era acoperit de sînge și materie bituminoasă. Reverendul își scoase batista, o înmuie în Sacul Negru și se apucă de lucru. Sacul Negru se dovedi un solvent eficient și reverendul reuși să-i curețe bine fața lui Gwynn, vărsîndu-i lichid chiar și în gură și ștergîndu-i dinții.

— Uite-așa, murmură el răgușit, strîngînd batista în mînă și aruncînd-o după ce termină. Nu-i tocmai un cadavru arătos, fiule, dar e mai bine ca înainte.

Apoi, în chinul lui, o idee îl vizită cu fîlfîit de aripi.

Era o idee îngrozitoare, dar frumoasă în același timp. Era ceva foarte corect în privința ei. Doar că...

— Mi-aș dori să mă fac pulbere cum scrie la carte, murmură el. Să mă pierd departe, departe...

După ce dădu glas acestui gînd, reverendul se ridică brusc în picioare. Acționînd în grabă pentru a nu avea timp să se răzgîndească, dădu încă o dată fuga în Bistroul lui Feni. Cînd ieși iarăși, avea în mînă bolul cu ceai și flaconul lui Gwynn.

Se întoarse lîngă Gwynn. Bravînd, goli în bol ce mai rămăsese în flacon. Apoi așeză o mînă pe fruntea lui Gwynn, ca pentru a-i da binecuvîntarea, și cu cealaltă mînă ridică bolul într-un toast.

— Pentru tine, sărman diavol! Am știut întotdeauna că vei fi cheia salvării mele.

Reverendul vorbi cu bonomie pentru a se încuraja. Nu-și putea permite să zăbovească și să gîndească, or, se temea el, nu mai îndrăznea să încerce planul care i se înfățișase.

— Dacă un om și-ar da viața pentru a ta — dacă ar muri cum ai murit tu — te vei întoarce de la căile tale păcătoase? Își va aminti trupul tău durerea îndurată și se va feri să-i mai facă pe ceilalți să sufere? E-un lucru la care se poate spera; totuși, mai probabil, ai rămîne un ticălos degenerat pînă la capătul zilelor tale. Dar fie că te îndrepți, fie că nu, că reușesc ori că eșuez în a-i duce lui Dumnezeu sufletul tău, nu contează acum. N-are importanță nici cît negru sub unghie, fiindcă se va face o ofertă de-o valoare egală.

Încheind acestea, reverendul ridică bolul și își turnă tot ceaiul pe gît în jos.

Ceaiul era nămolos și avea un gust sălciu ce-ți rămînea pe limbă și care s-ar fi putut datora gustului drogului. În cîteva secunde, reverendul se simți amețit. În alte cîteva, se prăbuși în balta de sînge. Un braț căzu

peste cadavrul lui Gwynn; apoi își pierdu forța de a-și mișca brațele.

— Așadar, mă voi sacrifica pe mine pentru a mă salva pe mine, murmură el confuz. Vezi, lume fără credință, asta-i marea mea întoarcere! Doar pentru o singură noapte!

Nici măcar în floarea vîrstei, cînd fusese faimosul făcător de minuni din sălbăticie, reverendul nu încercase vreodată să învie morții. I se păruse mereu un lucru blasfemiator. Dacă o putuse sau nu face măcar acum, știa că nu avea cum să afle, în starea sa prezentă de dizgrație. Cu toate astea, simțind cum forțele chimice îl absorb într-un marasm tăcut, stins, nu se temea de eșec.

Păru să zacă în acea densă vacuitate o perioadă îndelungată, dar în cele din urmă se evaporă și-l vizitară viziuni. Văzu paradisul și nimfe captivante la început, apoi lucruri pe care nu le știa numi, lucruri înspăimîntătoare și-n același timp neasemuit de îmbietoare.

Auzea muzică sau ceva ca o muzică.

Ceva respiră. Respirația suflă muzica peste fața lumii, peste toate lumile. Ceva zbura neîncetat, singur și veșnic printr-o noapte profundă.

Reverendul simți o durere abisală, o teamă răsunătoare. Voia să moară; voia să-l omoare cineva.

Încercă să se arunce în abis. În loc de asta, abisul se aruncă în el.

Se materializă mult deasupra lui Gwynn, sus în bătaia săgeții, unde încă se mai învîrteau corbii albi. Se înclină și începu a coborî în planare: un șarpe din vapori albi, nebuloși, forma lui spiralată fiind la fel de elegantă ca o ecuație, cu o coroană de diamante fantomatice pe capu-i lung. Șiruri ordonate de dinți din oțel îi erau înfipte în fălcile subțiri și sub două încrețituri de pe craniu se aflau ochi ca niște stele înghețate. Gwynn îl identifică drept Coldrake. Cînd se apropie, privitorii

îngrămădiți unul în altul se traseră în spate și cu toții se plecară adînc parcă înaintea unui cap încoronat venit în vizită. Coldrake făcu și el o plecăciune. Acela fu ultimul moment de comedie.

Se ondulă în fața lor. Mișcîndu-se, produse sunete asemănătoare cu duduitul și șuieratul mașinăriilor cu aburi, și scoase un singur strigăt, țipătul unui fierăstrău mușcînd din metal. Se învîrti în jurul lui, apoi îi căzu peste față ca o scufie.

Își făcu trupul colac și strînse, trăgîndu-se în el pînă ce nu-l mai putu vedea, cu toate că-i putea simți prezența după propria-i micșorare acolo unde-l apăsa. Spirală, căutînd puncte de susținere, pătrunzînd în tot ce întîlnea cu ușurința unei cețe ce se revarsă printre crengile desfrunzite ale copacilor iarna.

Cunoștea drumul. Se ducea acasă.

Reverendul bolborosi în somn:

— Îți vîră ete'nitatea-n suflet și ție. Făr' excepții. Ete'nitatea. Sete neostoită de'nfinit. Ca și cî'nii și tigrii paria î'noapte. Cre' că-s destul de sus acu', fiu' meu. Trag după mine bulgări de g'orie. Nu te duce nică'eri, stai numa' acolo. Bine, asta-i, uite cum sare preotu'. Un' te-ai dus, las' să-ți intru-n carn...

Dacă s-ar fi uitat cineva de la o fereastră sau de pe scările din alee, ar fi văzut, cînd reverendul isprăvi de vorbit, o forță inexplicabilă începînd să acționeze asupra trupului celui care zăcea sub brațul căzut la întîmplare al preotului. Din înfiorătoarea rană țîșniră aschii de os ca semințele de pepene verde din gura unui băiat. Scoase fură și florile, într-o explozie de confetti făcute cocoloș. Brațul stîng, care atîrnase într-un unghi grotesc, se mișcă într-o poziție normală, iar cutia toracică despicată putu fi observată cum se întregește, iar mușchiul și apoi pielea cum se suturează la loc. Celelalte răni se închiseră mai puțin spectaculos; și-apoi, cînd totul fu

îndreptat, pieptul vindecat începu să se ridice și să coboare încet.

După ce avu loc aceasta, urechile observatorului imaginar ar fi fost agresate de-un îngrozitor strigăt ieșit din gîtul preotului, cînd propriu-i trup se despică de la umăr pînă la stern și inima îi crăpă în două.

23

Gwynn simțea miros de sînge.

Sînt în viață, fu primul lui gînd.

Imposibil, al doilea.

Mai bine să aflu, al treilea.

Deschise ochii. Văzu cerul negru, cotețele de găini și restul. Minute întregi rămase nemișcat, doar respirînd, prea uluit să facă și altceva.

Voința i se întoarse încet.

Fusese conștient de-un braț așezat pe pieptul său și presupusese că este al lui. Văzu acum că nu era. Mîneca de flanelă cenușie identifica proprietarul său de drept.

Gwynn întoarse capul, ușurat să afle că se putea mișca din nou. Cu o jumătate de răsuflare mai tîrziu descoperi cît de repede, căci sări instinctiv în picioare pentru a scăpa de lîngă tovarășul său de pat plin de sînge.

Se uită în jos la cadavrul reverendului și continuă să se uite la ochii holbați ai acestuia și la rana lui. În cele din urmă, își pipăi propriul umăr, unde ar fi trebuit să fie rana. Își pipăi coastele. Hainele îi erau îmbibate de sînge și ferfenițite; dar asta era tot. Își dădu jos mănușile și-și atinse pielea cu buricele degetelor, dar nu putu găsi nici măcar o tăietură de hîrtie în vreunul dintre locurile unde-l lovise securea. Mai era prezentă doar rana pe jumătate vindecată de la braț, și nu-i mai

pulsa deloc. Avea într-adevăr mai multe dureri slabe și, pe de-a-ntregul, se simțea epuizat și suferind. Dar corpul său era, în linii mari, intact.

Era mai greu să-și estimeze starea minții.

Încercă să priceapă mica scenă din jurul lui. Îl văzu pe bărbatul puternic stînd nemișcat și-o văzu pe Gol'achab la pămînt. Văzu bolul de ceai și flaconul gol, și-și aminti cît luase el din Mările Lunii. Își aminti, de asemenea, vorbele rostite de reverend, sau păruse să le spună, cît el...

Cît am fost mort?

Gwynn ridică sabia Gol'achab. Tăișul avea cîteva adînciturі noi. Cu ea în mînă, îl cercetă pe Cerb de semne de viață. Nu era nici unul. Nu erau nici semne care să-i vestească modul în care murise. Un lucru era sigur despre cadavru însă: era din carne și oase.

O vîrî pe Gol'achab în teacă și-și întoarse atenția asupra securii. Delicat, aproape așteptîndu-se ca aceasta să se ridice singură și să-l atace, o desfăcu din mîinile bărbatului puternic mort. Rotind-o în lumina difuză, studie lama cu florile ei gravate, modelul fiind acum deteriorat de numeroase crestături și adînciturі.

O așeză jos, lîngă cadavrul uriașului.

Îi veniră amintiri, plutindu-i prin cap în dezordine, vremurile de demult amestecîndu-se cu săptămîna trecută. Iritat, își forță memoria să se orînduiască.

Avusese o copilărie într-o fortăreață dintr-o țară înghețată cu restricții la un internat din străinătate; ani petrecuți într-o armată de mercenari, apoi ani ca aventurier într-un deșert, apoi o nouă slujbă de om de încredere al unui grande pe nume Ulm, pe care-l abandonase unui sfîrșit cețos. Își aminti o relație cu o artistă roșcată pe nume Beth Constanzin; o găsise, o urmase — pînă-n pragul unei lumi unde materia era la fel de maleabilă ca și gîndul.

Se căută prin buzunare pînă ce îi găsi scrisoarea și o scoase la lumină. Hîrtia era de-un sîngeriu intens, scrisul și imaginea erau obliterate. Își putea aminti doar esența ei și frînturi de cuvinte: *nemișcarea ta... emoționată ca o fată... lumea largă de dincolo de ziduri...* și ghicitoarea din final. Cît stătuse în Bistroul lui Feni se gîndise la multe răspunsuri posibile.

Scrisoarea era alunecoasă. Gwynn o lăsă să-i alunece dintre degete.

Își amintea că-și lăsase sabia să cadă în același fel: asta și lovitura care urmase, pe acestea cu siguranță nu le putea uita. Moartea sa nu fusese un truc al delirului. Oasele sale-și aminteau că se rupseseră, nervii lui își aminteau șocanta viitură a agoniei — cu prea multă exactitate.

În momentul acela nebunesc, își amintise vorbele lui Beth: *Numai fiind ciudați putem să avansăm... El este mai mult decît ciudat, mai mult decît excentric — este catastrofal. El sfîșie cortina dintre viață și moarte.*

Și, astfel, făcuse cel mai ciudat lucru.

Consimțind să-și oprească mașinăria mortală, sperase nebunește să-și transcende existența muritoare și s-o urmeze. Nu c-ar fi avut de ales; însă claritatea scopului fusese totuși prezentă. Date fiind împrejurările, făcuse tot ce putuse. Nu sperase să supraviețuiască în carne și oase. Totuși, era acolo, materie animată, un om.

Dar cărui lucru își putea atribui cu adevărat supraviețuirea? Acelei abjecte arte a predării, părului pe care-l devorase, pînă și zeului reverendului? Vreunui alt factor, necunoscut lui? Ajunsese oare în pragul nemuririi, doar ca să fie tîrît înapoi de-acolo de către reverend? Ori fusese salvat de la anihilare?

Unde, cînd, cum și cine era el?

Nu existau răspunsuri imediate la întrebările acestea.

Se duse să-și caute armele. Cînd și le recupera, picături grase de ploaie începură să cadă din nori. În

cîteva secunde, ploua des. În alte cîteva, turna cu găleata. Înghiți apă de ploaie și făcu gargară, căci simțea în gură un gust cumplit.

În clipa aceea își aminti că fusese bolnav și se uită în jur după cenușă și toate celelalte — dar și după florile acelea mici și verzi. Dar era prea tîrziu. Tot soiul de mizerii, scoase din rigole de apa furioasă, se roteau și tresăltau în josul aleii, indistincte.

Nesiguranța domnea supremă, iar Gwynn, aidoma unuia care caută adăpost, o reîmbrățișă.

Își dădu părul pe spate și se scărpină în barbă, făcînd o grimasă cînd simți țepii tari de pe piele. Dîndu-și seama că stătea aplecat, își îndreptă poziția. Și-atunci, încet, se duse înapoi la cadavre.

— Ai spus că te poți vindeca singur, nu-i așa? se adresă el reverendului.

Acesta se holba în ploaie.

Gwynn rămase locului și așteptă o vreme, dar starea reverendului părea cît se poate de permanentă.

Întorcîndu-se, Gwynn își aruncă ochii la bărbatul cel puternic și simți o ciudată pornire. Nu vedea de ce să nu-i dea curs. Puse mîna pe mînerul sabiei Gol'achab; dar atunci ochii îi căzură pe secure. S-o folosească ar fi fost, simți el cu certitudine, un gest lipsit de gust, nepotrivit, o mare încălcare a proprietății; și din pricina asta, o ridică. Ignorînd protestele brațului său rănit din pricina greutății, lovi. Lama intră ușor prin gîtul masiv. Gwynn lăsă securea înapoi jos, simțindu-se mai bine în gînd.

Cu încă o sforțare dureroasă, aruncă trupul reverendului peste umăr și-l duse înapoi pe alee la Bistroul lui Feni. Intră cu el pe ușă și-l așeză pe un scaun.

Feni se uită cu ochi mari. Sora sa și prietenele ei se uitară cu ochi mari. Jurnaliștii de scandal se rotiră pe scaunele de la bar și se uitară cu ochi mari. Ignorîndu-i,

Gwynn se adresă pentru ultima dată oponentului său mort.

— Dacă tu m-ai salvat, nu-s sigur dacă ar trebui să-ți mulțumesc, părinte. Tu însuți ai spus că fără sacrificiu nu poate exista glorie. Am ajuns să cred ceva asemănător — dar cum să știu eu acum? Momentul în care aș fi putut afla a trecut și poate că nu va mai fi niciodată un altul. Astă-noapte, nu știu cine a cîștigat și cine a pierdut. Nu pot spune că sper să fi cîștigat tu. Totuși, sper că ai găsit ce căutai.

Lăsîndu-l pe reverend în scaun, se duse la bar și-și deschise portmoneul. Pielea lui protejase bancnotele dinăuntru. Numără o sumă mică, apoi una mult mai mare.

— Asta-i pentru ceai, îi zise Gwynn unui Feni care clipea încet. Iar asta de-aici e pentru înmormîntarea bunului părinte.

Ieși afară prin perdeaua de mărgele.

Feni se uită cu ochi mari la reverend, apoi la bani, de parcă s-ar fi așteptat să dispară sau să se transforme în frunze uscate ori bucăți din pielea celor morți, așa cum se spunea că se întîmplă cu banii din tărîmul fantomelor.

Cînd Gwynn urcă scările din Corozo, zgomotele de noapte ale locuitorilor clădirii îi ajunseră la urechi. Mirosul de palux și pîine arsă era prezent, neschimbat.

Imediat ce intră în camerele sale, se duse direct la lavoar și se curăță cu trei sferturi de apă de salvie, se bărbieri și-și săpuni părul pînă ce nu mai rămase nici urmă de sînge. Își alese veșminte potrivite pentru o călătorie: pantaloni negri din piele de căprioară, o cămașă albă ca varul, o jachetă rezistentă din postav, o eșarfă crem de olandă pe care și-o legă slab, și cizme comode, solide. Își pieptănă părul și-l legă cu un șiret

negru. Astfel gătit, își strînse toate armele la un loc pe masa de scris și le curăță și le unse pe toate.

Își puse obiectele personale în doi desagi. Toate hainele ciudate pe care le purtase în Ashamoil le lăsă pe umerașe, inclusiv haina pestriță. După o clipă de ezitare, lăsă în urmă și plosca de mătrăgună și se limită să-și ia autodaféurile și niște coniac pentru nopțile de pe drum. O dată ce termină, se întoarse în dormitor și se apropie de oglindă.

Nu era nimic pe fața sa ce nu se aflase acolo de ani întregi.

Ca încercare, se tăie ușor cu cuțitul în palmă. Sîngeră ca de obicei, fără a urma vreo vindecare miraculoasă.

Încercă să creadă în zeul reverendului. Spre ușurarea sa, nu reuși.

— De fapt, își spuse el cu voce tare, dacă un zeu ar fi într-adevăr răspunzător de faptul că mi-a redat viața, sînt curios care este motivația unui astfel de zeu de-a lăsa un individ ca mine înapoi pe străzile lumii. Nu prea pare un act de indulgență lipsit de ambiguitate.

Se întoarse cu spatele la reflecția sa disprețuitoare și stinse lămpile din cameră. Se duse înapoi la masa de scris și deschise sertarul în care se afla ambalat *Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul*. Ezită, surprins de strania idee că imaginea s-ar fi putut schimba. Se lăsă purtat de imaginație, văzîndu-se curtat de un nou mister, o nouă pistă de urmat, ce avea să-l ducă înapoi la Beth, oriunde s-ar fi dus ea.

Așa cum lăsase oul nespart, aproape că lăsă gravura nedesfăcută; dar în cele din urmă simți o rară nevoie de certitudine.

Înlătură hîrtia.

Se uită la imagine pînă cînd ochii îi fură siguri: nu se schimbase nici în cel mai mic detaliu. O reambală și închise sertarul.

Musonul încă mai bătea darabana pe acoperiș. Își legă pelerina în jurul umerilor și-și așeză pe cap pălăria cu boruri largi.

Aproape că sosise timpul să-și facă ieșirea din scenă.

Trebui să stea în fața spitalului din Cartierul Lămîilor și să bată la ușă mai multe minute înainte să-i deschisă în sfîrșit o măicuță tînără. Era evident că plînsese.

— Doamna doctor nu e aici, spuse ea tăios și dădu să-i închidă ușa în față.

Gwynn puse piciorul în prag și intră cu umărul înainte, rostind o scuză lapidară. O informă pe măicuță că nu va sta mult. Lăsînd-o în urmă să protesteze, merse pe coridor și intră în secția unde se aflase Ulm. Patul era ocupat de-un alt om. Gwynn se uită prin celelalte secții. Ulm nu era niciunde.

Trecu pe lîngă aceeași măicuță pe un coridor.

— În laborator, spuse ea încet, fără să-i întîlnească ochii.

Gwynn se duse acolo. Încăperea era întunecată. Auzea o respirație înceată și grea. Pe un raft erau niște lumînări. Luă una și o aprinse.

Ulm stătea într-un scaun, șezînd cumva ciudat, flasc.

Gwynn se apropie. Gura grandelui atîrna inertă și saliva îi strălucea pe bărbie. Ochiul lui stîng era acoperit cu un petic de bumbac. Ochiul lui drept clipea încet.

— Ulm?

Gwynn păși mai aproape.

Ochiul se întoarse și se uită la el. Era ochiul unui animal în chinuri. Sau, poate, nu chiar al unui animal. Era posibil să se găsească acolo, blocată, o urmă de inteligență umană. În lumina difuză, Gwynn nu-și putea da seama bine.

Scaunul în care stătea Ulm se afla în fața mesei de disecție. Pe masă se aflau două obiecte: o carte și o unealtă mică, asemănătoare cu un piolet. Cartea avea

o foaie de hîrtie pusă ca semn. Gwynn lăsă lumînarea jos și o deschise la pagina însemnată.

Bucata de hîrtie se dovedi a fi pliantul doctorului Solitar, cu o propoziție încercuită: *Criminalii și nebunii devin ascultători și docili după această intervenție rapidă și ieftină.*

Cartea era jurnalul lui Raule. În partea de sus a paginii scrisese că Elei era mort și că ea își dăduse demisia din funcție. Urma o însemnare referitoare la Tack și Pocnitoare: *Cei doi domni masivi au fost, mi s-a spus, victimele unei nefericite neînțelegeri implicînd agenți ai Breslelor Cumpărătorilor de Cai Bătrîni și-a Rentierilor. Respectul pentru sensibilitățile cititorului mă împiedică să transcriu amănuntele acestui accident; întrebările ar trebui adresate săpunăriilor de vizavi.* Restul însemnării era un discurs cam dezlînat asupra funcțiilor conștiinței. Ultima propoziție spunea: *Răul înflorește fiindcă oamenii buni nu sînt destul de buni.*

Gwynn se uită înapoi la Ulm și căzu pe gînduri.

Cumpănind, rupse pagina din jurnal și, la flacăra lumînării, o arse împreună cu pliantul în chiuveta laboratorului. Puse micul piolet într-un sertar. Simțindu-se mai bine acum că dovezile fuseseră șterse — nu că s-ar fi gîndit că cei rămași din Evantaiul de Corn ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru Raule — merse s-o caute din nou pe măicuță.

O găsi într-o secție. Aceasta plecă de lîngă pacientul la căpătîiul căruia se ruga și-i vorbi în pragul ușii.

— Eu sînt singurul martor. Nimeni altcineva n-a văzut-o, spuse ea.

Era calmă.

— Vrei să mă omori?

El scutură din cap.

— Am să te eliberez de această... povară, îi spuse el. În privința tuturor celor care s-au petrecut, sper să

nu-ți facă nimeni probleme, fiindcă, din păcate, nu-ți pot garanta că n-o vor face.

O pauză.

— Mulțumesc, spuse ea într-un tîrziu.

— Pentru nimic.

Gwynn se duse înapoi în laborator. Se așeză pe bancă în fața lui Ulm.

— Ei bine, zise el, se pare că mergem fiecare pe drumurile noastre.

Ochiul lui Ulm clipi.

— Îmi pare rău pentru Elei, zise Gwynn. Nu era un puști rău. Și mai trebuie să ne gîndim la Tareda, nu-i așa? Dar îndrăznesc să spun că va avea singură grijă de ea.

Făcu o pauză, încercînd să-și dea seama dacă Ulm înțelegea ceva din discursul lui. Era imposibil de spus.

— Sînt surprins de doctoriță, dar poate că n-ar trebui să fiu. Și nu pot nega că sînt destul de mulțumit.

Un zîmbet vag îi străbătu trăsăturile. Înclină din cap, studiind încă ochiul din fața lui.

— Mă întreb dacă ești capabil să-ți dorești răzbunarea. Nu cred, dar poate c-ai vrea să mori. Asta e o dorință pe care n-o pot îndeplini întotdeauna, dar am putea merge să privim mai întîi luminile de pe rîu, apoi te-aș putea lichida. Ce spui?

Lui Gwynn i se păru că Ulm se mișcă puțin.

— Gîndește-te la asta o clipă, îi spuse el.

Își aruncă privirea peste rafturile cu monștri. Coborî de pe bancă și se duse să stea în fața borcanelor.

În lumina difuză, arătările acelea jalnice aveau un aspect amenințător. Gwynn găsi copilul-crocodil. Îl aduse la lumina lumînării și-l cercetă îndeaproape. Încă părea perfect real, nu un fals, ci o anomalie veritabilă.

— Și tu ești un reziduu? îi murmură Gwynn.

Apoi îl duse la Ulm și-l ținu în fața ochiului acestuia.

— Într-un fel, zise el, el e ultimul tău fiu.

Capul lui Ulm se înclină; salivă. Gwynn desfăcu capacul borcanului, îi scoase ocupantul afară și îndesă arătarea într-unul dintre buzunarele lui Ulm.

— Vino, zise el, trebuie să plecăm.

Îl apucă de subsuori și-l ridică. O dată în picioare, Ulm se dovedi capabil să umble cu un pas împleticit. Era complet neinteresat și placid. Gwynn îl conduse afară din spital. Îl duse în spate să-i ia calul, apoi, îndemnînd calul cu o mînă și pe Ulm cu cealaltă, străbătu la pas scurta distanță pînă la rîu.

O dată ajuns acolo, Gwynn se opri în umbra neagră a unui depozit din apropierea apei. Făcu cîțiva pași în spate față de Ulm, care, acum că nu mai era împins de la spate, stătea nemișcat în ploaie, ochiul său deschizîndu-se și închizîndu-se cu regularitate de mecanism.

Gwynn scoase sabia Gol'achab și o vîrî în pîntecele lui Ulm.

Acesta se prăbuși, zvîrcolindu-se și înecîndu-se. Gwynn îl lovi de cîteva ori cu piciorul, apoi îi tăie gîtul. Șterse sabia de mîneca lui, după care se aplecă și împinse cadavrul în apă.

Foarte încet, Gwynn spuse:

— N-am nici o scuză, Marriott.

Apoi urcă pe cal și merse înapoi pe străzile înguste și slab luminate.

Pe drumul de ieșire din Cartierul Lămîilor, trecu pe lîngă Livadă. Lanterne roșii și verzi pîlpîiau sub marchizele din foaie de cort de pe marginea pieței, iar în centru, într-un loc deschis sub cerul ploios, doi băieți nedesluși mergeau țanțoși în cerc.

Stăpînindu-se, Gwynn își reprimă pornirea de-a merge la Scara Cocorului. Abordînd un traseu diferit în susul dealului, se îndreptă spre gară.

EPILOG

Pe indicator scria: BAIA BOULUI MOrt. Cel care-o scrisese rămăsese fără spațiu pe scîndură pentru majuscule.

Era un indicator căruia îi lipsea orașul. Dincolo de el se afla doar o zonă vastă presărată cu moloz. O furtună de nisip de-o forță înspăimîntătoare părea să fi trecut și să fi măturat de pe fața pămîntului localitatea.

Raule își îndemnă cămila de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din strada principală. Oameni și animale zăceau peste tot. Verifică fiecare trup. Erau cu toții morți de aproximativ o zi și-o noapte.

Îi trebuiseră șase luni de drum înainte să se hotărască în sfîrșit să plece spre casă. Aflase că generalul Anforth era mort și numele și fața ei fuseseră de mult uitate, dar altfel nimic în legătură cu Ținutul de Aramă nu se schimbase în mod deosebit. Călătorise spre Baia Boului Mort să ocupe postul de doctor al orașului. Dacă ar fi sosit cu o zi mai devreme, ar fi împărțit soarta locuitorilor lui.

Spre capătul străzii, jumătatea din spate a unei singure case de cărămidă mai stătea încă în picioare. Raule se opri în fața ei. Un bătrîn stătea înăuntru, moțăind într-un scaun. Cînd umbra ei trecu peste fața lui, bărbatul deschise ochii.

Vorbi imediat și fără sarcasm.

— Tu tre' să fii doctorul. Bine c-ai ajuns în sfîrșit.

— Mai sînt și alți supraviețuitori?

— Mușchii. Poate și cîteva șopîrle, doctore.

Nevoind să renunțe la speranțe, Raule merse înapoi printre ruine și cercetă mai cu atenție. Fu un efort inutil. Se întoarse la jumătatea de casă, unde bătrînul gătea acum ceva de mîncare pe-o tavă.

— O furtună a făcut asta? îl întrebă ea.

— Crezi c-am văzut ceva? răspunse el, neuitîndu-se la ea. Eram aci-năuntru, trăgeam un pui de somn, cum îi șade bine unui bătrîn.

Dar apoi continuă pe o voce scăzută:

— Nu, n-a fo' nici o faptă a naturii. Și nu vreau să mint. Am văzut. O să-ți zici că-s un bătrîn prost, da' încă știu care-i fața și care spatele, mersi mult. Au fo' pietre, dar erau însuflețite. Au venit de colo-șa, dinspre sud-vest. A fo' un mister ăl de s-a-ntîmplat noaptea trecută. Acu-mi poți zice că-s nebun și să te duci să-ngrijești de șopîrle sau să faci ce vrei.

Raule nu văzu ce rost avea să rămînă. Merse mai departe spre afloriment, care ieșea din cîmpie la aproximativ trei kilometri de oraș. După ce ajunse acolo și trecu de el, se trezi că se apropie de-un șir de dealuri de nisip. În fața lor se întindeau niște formațiuni fosile uriașe, ciudate: aveau cranii, spinări și membre, aidoma scheletelor de bestii, dar la fel de încolăcite în formele lor erau urme de vegetație pietrificată și metal străvechi, mușcat de rugină. Era de imaginat că dunele, în mișcările lor milenare, reorganizaseră toate mizeriile ce căzuseră în el ede-a lungul erelor în acel șablon aproape comun. Formațiunile erau bine conservate, de parcă nisipurile le-ar fi ținut ascunse multă vreme și se mutaseră din loc doar de curînd, ca o mare în reflux, pentru a le scoate la vedere. Poate că forța care măturase Baia Boului Mort mișcase și nisipul.

Raule își călări cămila de-a lungul acelui șir, minunîndu-se de acea curte fără regat. În locul unde dealurile își intrau în drepturi, urcă pe prima pantă și continuă să meargă în linie dreaptă. Merse în felul acesta vreme de trei zile. Rezerva de apă i se împuțină, dar, rămînînd credincioasă impulsului care-o făcuse să aleagă drumul acela, continuă să meargă. Dacă soarta nu o îndemnase spre casă pentru a fi vindecător, voia să știe de ce se afla din nou în țara aceea veche și uscată, singură și rătăcind iarăși fără țintă. Dacă fusese adusă acolo să moară, acceptă asta. Dar nu voia să accepte rușinea și dezamăgirea de a nu-și găsi locul în lume.

Cu nepăsare, își lăsă rezerva de apă să se termine.

Cînd era pe punctul de a muri de sete, auzi clopote de cămilă și voci omenești. O ceată de harutaimi venea dinspre vest. Reuși să ajungă la ei și aceștia nu se împotriviră ca ea să-i însoțească ziua aceea, sau următoarea; sau anul următor, sau anul de după acela. Învățã mult de la vraci și treptat deveni respectată printre ei ca vraci. Și-n anii aceia își reclădi un miez care să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduse — fir cu fir, și într-o formă foarte diferită.

În ținutul nomazilor, care era un ținut de linii, multe linii, un ținut ce atrăgea călători ocazionali, un concept negativ, Raule se întrebă din cînd în cînd dacă scăpase cu adevărat dintr-o lume blestemată — dacă scăpase de niciunde, undeva. De multe ori se întrebă dacă era parte din ceva lăsat de-o lume ce se născuse singură într-o stare nouă, mai grațioasă — o stare dincolo de puterea de înțelegere a celor rămași, uscată, dreaptă ca un os, ca nervurile dintr-o frunză uscată.

Ambele gînduri îi veniră tot mai rar pe măsură ce anii trecură.

Vîntul ce venea dinspre Margine îi smucea părul lung. Povîrnișul ce cobora în Deșertul de Sare era lat de treizeci de metri și se întindea de-a curmezișul unui ținut al nimănui plin de tufișuri uscate și iarbă ofilită.

În cealaltă direcție se întindeau dealurile joase pe care era construită necropola. De cealaltă parte a orașului morților era un oraș al viilor, în care crimele erau judecate nu în tribunale, ci în teatre. Noua clădire a teatrului din pustia de dincolo de necropolă era cel mai nou loc de judecată unde protipendada să se facă văzută în vreme ce se împărțea dreptatea.

O nouă minune zadarnică lumină scena în aer liber: turbinele eoliene din pustie transformau puterea aerului în mișcare în putere electrică. Sub globuri incandescente mult mai luminoase ca lămpile cu gaz, Gwynn își sprijinea mîna stîngă pe mînerul sabiei sale, în vreme ce cu mîna dreaptă își potrivea jumătatea de mască de mătase pe care o purta. Masca era neagră, culoarea tradițională a apărării; masca oponentului său era albă.

Mulțimea zgomotoasă tăcu cînd maestrul de ceremonii păși în față pentru a citi modificările. O lumină pe care n-o putu vedea nimeni apăru în ochii lui Gwynn cînd trase în piept surescitarea oamenilor, pofta lor de sînge. Adorau să-l vadă cum omoară, iar dacă ar fi fost să moară el, ar fi adorat să vadă și asta. Simți dorința lor ambiguă ca pe o mîngîiere ce-l atingea pe tot corpul și ajungea la el prin aer.

În calitate de călău al legii, se bucura de popularitate la toate nivelurile societății. Avea camere la una dintre cele mai bune adrese din oraș, camerele aveau podele din marmură, oglinzi poleite și un pian mare; gulerul îi era prins cu o bijuterie pe care i-o oferise fiica ministrului justiției, avea un valet, o secretară și un bucătar. Figura sa se găsea pe tot soiul de suveniruri: pe figurine de porțelan și celuloid, pe cărți de joc, pe

amulete, pe plăsele de cuțit, pe hîrtie pentru notițe; fața lui era imprimată chiar și pe falsele lumînări votive.

Maestrul de ceremonii termină scurta lectură și împături documentul. În aplauzele mulțimii, își depărtă brațele, strasurile de pe roba sa scînteind în noile lumini.

— Doamnelor și domnilor, acum va începe procesul! strigă el. Vi-i prezint pe Campionii Dezbaterii!

Gwynn și oponentul său păsiră pe scenă. Publicul elegant bătu din palme și scandă sălbatic, strigă: „Ura! Ura!" și flutură batiste și sfîrleze deasupra capetelor.

Adversarul cu mască albă al lui Gwynn era o femeie înaltă, musculoasă. O recunoscu drept Doamna L___C___, una dintre cele mai bune spadasine din oraș și una care aproape întotdeauna juca rolul acuzatorului. Clientul lui era Moldo Ramses, binecunoscutul asasin năimit din familia Hrid. Acuzația era de crimă; prin urmare, lupta avea să fie pînă la moarte, teoretic, cu toate că un final atît de dramatic era puțin probabil în practică, cînd de obicei cineva ceda înainte.

Doi colegi de-ai lui Gwynn de la Templul Vamamarch Matador, care priveau dintr-o boxă particulară, fluturară discret din mîini. Cu toate că Vamamarch era una dintre acele societăți de dueliști care se așteaptă de la membrii săi să accepte cele mai profitabile cazuri care li se oferă (și să contribuie cu un procent anume la scopul comun, de unde se plăteau pensiile și cheltuielile medicale, și din care se întrețineau rudele îndoliate), erau permise unele libertăți pentru exprimarea gustului personal. Gusturile lui Gwynn îl făceau uneori să preia anumite cazuri pentru mai puțin decît onorariul său normal sau chiar pentru nici un onorariu. Prin urmare, își dobîndise reputația că deține un caracter nobil și chiar că este un fel de erou — sau, cel puțin, conform declarației unui comentator contemporan, unul dintre cei care sînt capabili să împlinească nevoia publică în cazul în care adevărații eroi lipsesc

sau, din cine știe ce motiv, sînt de nesuferit. Totuși, oamenii asemenea celor din familia Hrid erau cei care-i aduceau suficienți bani încît să-și permită acele rare acte nobile.

Reușea să-și păstreze viața personală neatinsă de ochiul presei printr-o cantitate egală de discreție și mită. Existau zvonuri despre o tragică aventură amoroasă din trecut; totuși, nimeni nu putea nega că lăsa impresia unui om fără poveri. Și, de fapt, inima sa era de cele mai multe ori ușoară. Aprecia aspectul consensual al duelului; avea mult timp liber; finanța artele și științele; din agenda sa de întîlniri nu lipseau niciodată seratele și petrecerile. Se știa că este ateu și că avea vederi contrare sclaviei și, astfel stînd lucrurile, era bine primit în cercurile liberale și progresiste. Dezbătea cu vigoare probleme de filozofie, estetică și metafizică, dar nu putea fi atras în discuții despre teologie, subiect despre care pretindea că-l obosește foarte tare.

N-o mai întîlnise niciodată pe Raule și nici nu mai auzise vești despre ea. Nu mai asistase la nici un fenomen imposibil de cînd plecase din Ashamoil. Memoria sa pentru vise nu se îmbunătățise deloc; o uitare completă și rapidă îi consuma majoritatea orelor sale de somn. Da, de mai multe ori de-a lungul anilor, se trezise cu amintirea unui vis în care apărea Beth, uneori ca femeie, uneori ca sfinx. Din cînd în cînd se gîndea la ghicitoarea ei, răsucind răspunsurile în gînd ca paletele unei mori de vînt. Coconul atîrna într-un vis, în inima ei sau chiar în a lui, în orele goale ale somnului său sau în mijlocul trecutului, ori în abisul viitorului, mereu neștiutul tărîm de dincolo de marginea fiecărui moment, sau era țesut pretutindeni prin lume, dar și prin el. Sau se afla altundeva, într-un loc, într-o împrejurare a ființării spre care nu-și putea îndrepta ochii mai mult decît îi putea îndrepta spre partea întunecată a lunii.

Doamna L___C___ își scoase sabia cu o mișcare complicată. Cu o îndemînare la fel de bună, Gwynn își scoase sabia cu nume comic și zîmbi pentru public.

Fu o luptă grea, dar ieși cîștigător. Avea să cîștige de multe ori, purtînd dueluri în orașul acela pînă cînd părul său lung și negru avea să se transforme în cenușiul fierului lustruit. Oricum, dincolo de acest punct povestea vieții lui Gwynn devine o maimuță cu multe cozi (situație de care protagonistul ei cu siguranță n-ar fi fost nemulțumit). Sfîrșiturile ei pot fi clasificate în mare în trei grupuri: cel monoton — sănătatea îl lasă, anii de viață grea arătîndu-și efectul și prețul mult depășit; cel înspăimîntător — unde, de pildă, miracolul reverendului se destramă și-n timpul unei recepții sau o altă festivitate publică asemănătoare Gwynn se despică pe acolo pe unde-l lovise securea bărbatului puternic; și cel fabulos.

Din ultima categorie — care este cea mai cuprinzătoare — una dintre cele mai durabile versiuni populare istorisește cum, în acei ani din urmă cînd, chiar dacă încă celebru, Gwynn nu mai era protagonistul multor vise, ajunse în cele din urmă să piardă o luptă într-un mod groaznic. Cît stătu întins acolo, murind încet pe scena teatrului redus la tăcere în semn de respect, o prezență fu simțită de mulți dintre spectatori. „Cumplit de veche și primitivă și extrem de rece", fură cuvintele unuia care o simțise.

În vreme ce prezența afectă publicul, altceva se prăbuși prin acoperișul teatrului. Martorii se arătară de acord că părea a fi un fel de bestie mare, dar că tencuiala desprinsă o ascunse vederii, așa încît nimeni n-o văzu limpede. Rămase pe scenă doar cîteva clipe, apoi se ridică cu mare viteză și ieși prin deschizătura pe care o făcuse. Mai mulți oameni din rîndurile din față fură răniți de bucățile căzute din tavan.

Fură păreri asemănătoare și cu privire la mirosul ei, pe care martorii îl descriseră ca fiind acela al unei crime într-un pat de trandafiri. În cele din urmă, oamenii care simțiseră prima prezență fură de acord că

plecă la apariția intrusului. Opinia generală fu aceea că, deși aceasta din urmă nu proiectă o înfățișare la fel de îngrozitoare ca și prima, prezentă un pericol mai mare pentru spectatori. Incidentul deveni subiect de discuție în oraș vreme de două săptămîni. Naturile distincte ale celor două entități născură multe speculații, așa cum făcu și întrebarea cu privire la soarta lui Gwynn, căci, cînd agitația se sfîrși, deveni limpede că Gwynn dispăruse. Tot ce rămase pe scenă fu o cantitate din sîngele său — absorbit de podele, dar și de o parte din praful de tencuială, pe care vînătorii de suveniruri îl strînseră cu repeziciune — și hainele sale, în care fu găsit un mulaj subțire și perfect de piele, uscat ca pielea moartă a unui șarpe. Hainele și pielea, și faimoasa sabie Gol'achab, dispărură în colecții particulare; publicul trebui să se mulțumească cu sîngele. (Este un fapt sigur că în regiunea estică a Țărmului Teleute praful roșu se vinde încă drept talisman împotriva deochiului, însă teoriile referitoare la origina acestei superstiții sînt fără îndoială la fel de numeroase ca acelea privind plecarea din viață a lui Gwynn.)

Rămîne de amintit că în Ashamoil, în timpul regimului Generalilor Plutitori, în timpul sezonului uscat cînd vița de corn pătată înflorește în oraș, ceva fără precedent înotă în Skamander. Sări pe-un chei: corpul unui crocodil uriaș cu cap de om. Se dădu îndărăt pe picioarele-i din spate, negre și scurte, și-și arătă lotusul ce-i creștea din pîntecele solzos, și anunță că este un zeu. Nu mai spuse nimic altceva, căci un singur glonț tras în frunte îl omorî pe loc. Țintașul nu fu găsit niciodată, iar cînd fu scos glonțul, se descoperi că e de un tip ce nu se mai fabricase de trei sute de ani.

Monstrul fu îmbălsămat și pus în Muzeul de Istorie Naturală. La scurtă vreme după expunere, un vandal îi tăie capul.

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI 11

PARTEA A DOUA 69

PARTEA A TREIA 279

EPILOG 403

KJ BISHOP

The Etched City

ORAŞUL GRAVAT

Premiile

William L. Crawford 2004
Ditmar 2004

„Romanul de debut al lui KJ Bishop e desăvîrşit, îndrăzneţ şi plin de tensiune. Cartea devine din ce în ce mai ciudată, de o frumuseţe stranie pe măsură ce se dezvoltă, pînă cînd cititorul este complet subjugat."

Jeff VanderMeer

„Intriga, povestirile în ramă ale romanului şi spectaculoasele descrieri fantastice duc cu gîndul la operele lui Italo Calvino şi Jorge Luis Borges."

Locus

t...
TRITONIC

fiction.ro

ISBN 973-733-100-1
ISBN 978-973-733-100-7